

Giới thiệu Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá

Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá thuộc thể loại truyện tình tuổi teen xoay quanh về cô gái chứng kiến cảnh ba mẹ ly hôn, trở thành con người lạnh lùng, ít giao tiếp với người lạ, kiêu kì...

Đến một ngày được ông trùm mafia nhận làm con nuôi, ra nước ngoài học.

Hơn 2 năm sau khi hoàn thành khóa học, cô đã làm được điều không phải ai cũng có thể làm.

Về nước, cô vẫn đi học và tại đây cô gặp phải muôn vàn rắc rối chỉ bởi cái tên "Hoàng tử" được hầu hết các nữ sinh yêu thích.

Câu truyện hấp dẫn bắt đầu từ đó... ngoài ra, truyện Hợp Đồng Hôn Nhân (Cô Dâu 14 Tuổi) cũng là tác phẩm nổi bật mà bạn đọc nên điểm qua.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Li Hôn. Tôi Theo Ba Và Không-Cần-Mẹ

Không gian căng thẳng hồi hộp ở tòa làm cho nó cảm thấy bức bối, vô nghĩa. Theo như nó nghĩ trước, chỉ cần trong khoảng nửa giờ là có thể về. Nhưng nó không thể ngờ được tình huống này lại xảy ra, làm cho phiên tòa này kéo dài ngoài mong đợi của nó. Quan tòa lộ ra vẻ mặt thương hại hỏi nó:

- Lâm Thiên Băng, bây giờ con muốn ở cùng với ai sau khi ba mẹ con chính thức li hôn?

Nó cực ghét vẻ mặt đó, ngay lập tức trả lời:

- Tôi theo ba và KHÔNG-CẦN-MẸ.

Với cái giọng lạnh băng, nó đưa ra câu trả lời khiến cho những người có mặt ở đó ngỡ ngàng. Không ai có thể ngờ, nó quá mạnh mẽ, trước tình cảnh gia đình nó sắp tan rã mà nó vẫn như từ lúc phiên tòa vừa mở, không nháo động khóc ầm như những đứa trẻ khác. Mà ngược lại, nó bình tĩnh, khuôn mặt không chút cảm xúc thảng thốt nói như đó là điều không cần bàn cãi.

Lúc này, mẹ nó lại bất ngờ nói to lên:

- Thiên Băng à, con phải suy nghĩ kỹ đó, ở với ba con sẽ rất cực khổ, không có điều kiện đi du lịch. Nhưng ở với mẹ, mẹ sẽ lo cho con đầy đủ. Ngoan ngoan nói với tòa quyết định cuối cùng của con đi.

Mẹ nó vừa nói vừa liếc mắt khinh bỉ đối với ba nó, ba nó không thấy, mọi người không thấy, duy chỉ có nó nhìn thấy. Trong lòng nó hiện tại đã nổi giông, nhưng bên ngoài nó lại nhếch môi nhìn mẹ nó. Mẹ nó lại không hiểu cứ ngỡ nó thay đổi. Nào ngờ, nó quay phắt lên đối diện với quan tòa, giọng nói lạnh lẽo cất lên đầy tính khẳng định, gằn từng chữ:

- Tôi muốn ở cùng ba. Còn mẹ, tôi đây hiện tại không cần.

Mẹ nó nghe xong, đứng như trời trồng. Luật sư của bà vì đã nhận tiền nên phải tiếp tục đưa ra những cái lợi về kinh tế mà bà đang có được. Nó đưa mắt nhìn ông luật sư, khiến ông không rét mà run rồi lại nhìn về phía Quan tòa, nói từng chữ như sợ người khác không thể tiếp thu:

- Tôi không cần thiết phải biết bà ta hiện tại như thế nào, nhưng tôi có quyền ở cùng với người mà tôi nghĩ sẽ nuôi dưỡng được tôi. Ba tôi tuy không giàu như ba ta nhưng có thể lo cho tôi nên đó là quyết định của tôi. Mong tòa chấp nhận.

Đang nói, nó quay mặt về phía mẹ mình. Dùng giọng điệu không thể lạnh hơn để yêu cầu bà:

-Còn bà, sau khi li hôn không được làm phiền đến chúng tôi nữa.

Nó nói xong, tiếng xì xầm vang lên nhưng nó chẳng quan tâm. Quan tòa thấy nó phán quyết như vậy cũng đã đưa ra quyết định. Nó sẽ ở cùng ba nó, tài sản của hai vợ chồng sẽ không chia đôi mà của ai thì người nấy sở hữu. Phiên tòa kết thúc.

Ra khỏi tòa án, mẹ nó chẳng thèm nhìn nó mà lên thẳng chiếc xe của chồng mới không quên để lại nó một câu:"Làm cao sau này đừng hòng xin tao một đồng". Nó cũng kịp nói với theo làm cho bà tức giận tột cùng:"Bà chờ đi, tôi sẽ đủ khả năng làm bà hối hận".

Sau đó cùng ba nó trở về nhà nghỉ ngơi. Từ giờ, nó sẽ không cần mẹ nữa, sống một cuộc sống thoải mái nhẹ nhàng cùng ba nó. Học tập tốt hơn nữa để ba nó vui.

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+ Lâm Thiên Băng (nó)

15 tuổi

Lạnh lùng, kiêu kì.

Có học qua taekwondo nhưng chỉ đủ phòng thân. Học lực tốt, thối sáo hay.

Sau khi vào W đã được huấn luyện khổ cực.

+ Lâm Minh (ba nó)

40 tuổi

Hiền hậu, làm việc siêng năng, thương nó rất nhiều.

Nhân vật hiện tại. Có nhân vật mới sẽ giới thiệu. Truyện mỗi ngày cập nhật 1 chương.

Cảm ơn nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lần Đầu Gặp Mafia Trong Lúc Đánh Nhau. Là Họa Hay Phúc

Sau cái ngày ba mẹ nó li hôn, cuộc sống của nó vẫn như trước. Hàng ngày đến trường chịu đủ các loại ánh mắt của bạn học, khinh bỉ có, thương hại có, còn có cả hắt hủi... Tuy vậy, nó cũng chẳng thêm quan tâm đến những việc đó. Mỗi ngày nay ở trường, không biết ai rảnh rỗi đi soi mói việc người khác, mà việc ba mẹ nó li hôn được dán trên bảng tin trường. Đối với những học sinh có chuyện bất quá thì đâu cần biết là ai làm, có chuyện để bàn tán là đủ, riêng nó việc do ai làm không cần nói nó cũng biết chỉ có thể do một người làm.

Hôm nay, cũng như những ngày khác, bỏ qua những ánh mắt của mọi người, nó đi thẳng lên cầu thang đến tầng ba để vào lớp. Nhưng không biết do trước khi đi học không đốt cho ông địa cây nhang hay là do số nó hợp với sự xui xẻo hơn mà mới đến tầng 2 lại bị cái đám ăn không ở rồi chặn đường không thể đi tiếp.

- Tránh.

Nó hé môi chỉ để nói một từ. Chất giọng lạnh băng của nó làm cả đám quay lại nhìn nó.

- Hahaha. Tụi bây ơi! Bạn Thiên Băng không phải bị cấm, bạn ấy vừa nói đó. Vậy mà không biết ai đồn là bạn ấy bị cấm. Thiệt cho bạn ấy quá. Haha

Uyên Nhã vừa dứt lời, cả đám cười như chưa bao giờ được cười.

- Tránh.

Nó lặp lại yêu cầu của nó, nó dần mất kiên nhẫn với cái đám ăn ở không này rồi. Thấy nó nói như ra lệnh, cả bọn ngưng cười, liếc mắt về phía nó. Uyên Nhã bước lên cất cao giọng:

- Đây là cái gì mà ra lệnh cho bọn tao. Đây có gì hơn tụi tao không? Sao hơn tụi tao được, ba mày phải kiểm từng đồng để cho mày đi học, còn mẹ mày? Chẳng phải hiện tại mẹ mày đang làm mẹ kế của tao sao? Đây có gì mà ra lệnh cho tao, hả? Ngược lại, ba tao là Tổng giám đốc công ty AQ, mỗi tháng kiếm hơn 100 triệu. Sao mày thấy thế nào? Hừn! à bây giờ mày cảm thấy muốn làm ôsin cho tao phải không? Haha.

Nó nhăn mặt bởi cái giọng khó nghe của Uyên Nhã. Sau khi ổn định được màng nhĩ của mình, nó nhếch mép cười lạnh khiến cho cả bọn không rét mà run.

- Cũng phải. Nhờ mày chuyển lời đến ba mày, sẽ có ngày cái ông ty mà ông ta gây dựng bao lâu nay vì con ông ta mà điều đúng. Còn mẹ kế của mày, nói với bà ta đừng xuất hiện trước mặt tao, sau này có chuyện gì cũng đừng tìm đến ba tao. Nhớ cho rõ. Giờ thì tránh ra trước khi tao cho cả bọn nhập viện.

Nó lách người đi về phía lớp. Còn đám Uyên Nhã đứng như trời trồng, sau đó ngấm lại lời nó tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Tùng, tùng, tùng

Tiếng trống giải thoát nó khỏi môn Văn nhảm chán. Sờ dĩ nó không ghét môn này, nhưng do bà cô yếu điệu làm nó phát ghét.

Nó dọn dẹp tập sách rồi lê thân xuống căn tin trường. Do ngủ quên mà bây giờ vẫn chưa có gì trong bụng. Nó chen người vào mua cho mình một phần ăn và một chai Pepsi. Ngồi xuống cái bàn biệt lập của căn tin, mở phần ăn của mình ra. Chưa kịp ăn, nó lại thấy Uyên Nhã cầm một ly Sting tiến đến bàn nó. Nó dùng đầu gối cũng nghĩ được âm mưu của Uyên Nhã. Nó từ từ thưởng thức phần cơm của mình, chờ xem màn kịch sắp xảy ra.

Uyên Nhã bước lại gần, vờ như vô ý bị ngã, muốn đem cái ly trong tay mình hất lên người nó. Nhưng nó nhanh hơn một bước, né được một phen bề mặt. Sau đó, gây ông đập lưng ông, nó vịn cánh tay cầm ly nước làm đổ hết nước vào đồng phục của người kia. Uyên Nhã thấy tình hình trước mắt không nhìn được tức giận, đứng dậy mắng nó:

- Mày có ý phải không? Tao đã làm gì để mày phải làm như vậy? Mày...

- Tôi có có ý sao? Mọi người ở đây ai cũng có thể làm chứng tôi chỉ né để nước không đổ vào người tôi thôi. Không lẽ như vậy lại có tội sao? Tôi hẳn phải cảm ơn Uyên Nhã đây đã có lòng tốt không để ly nước đổ vào người tôi phải không? Thật “cảm ơn”.

Nó cất ngang lời Uyên Nhã, làm cho nhỏ tức không thôi. Bỏ lại phần ăn vừa mua đang ăn dở của mình bước hiên ngang về lớp.

Uyên Nhã thấy vậy không khỏi nghiến răng nhủ thầm: “Thù này tao sẽ trả mày chờ đấy, Lâm Thiên Băng”.

Ba tiết học trôi qua, nó thu dọn tập sách cho vào cặp rồi ung dung ra về. Đến cổng trường, nó đi từng bước chậm rãi vì nó biết rõ là có người bám theo. Đến ngã rẽ, nó không rẽ

vào đường về nhà mà rẽ vào một con hẻm. Khi đứng giữa con hẻm, ánh sáng mờ mờ phủ họa cho bộ dạng không sợ trời, không sợ đất của nó.

- Ra đi.

Đầu con hẻm xuất hiện chừng hơn 10 đứa cả nam và nữ. Trong đó nó biết hai người: một là Uyên Nhã, hai là Ngọc Châu. Còn lại không cần nghĩ cũng biết là bọn du côn nào đó được thuê để dạy bảo nó đây mà.

Uyên Nhã tiến lên một bước lớn giọng nói:

-Hôm nay tao phải dạy dỗ mày rồi. Dám làm tao bề mặt, còn dám làm đồ...

- Lên hết đi.

Đề không phải tra tấn màng nhĩ của nó bởi cái giọng khó nghe nữa, nó cắt ngang lời của Uyên Nhã làm người kia tức giận khôn nguôi.

- Dạy cho nó một bài học.

Uyên Nhã như hét lên. Lập tức, cả đám du côn xông vào nó như nó chính là con mồi béo bở vậy. Nhưng ai có thể ngờ, đám du côn này quá yếu, chỉ một cước vào hạ bộ đã nằm lăn lóc trên mặt đất mà rên rĩ.

Thấy tình hình không mấy khả quan, một tên trong số đó không sợ mang tiếng hèn mà chơi bản, dùng dao muốn đâm nó. Cũng may là nó tránh kịp nên con dao chỉ trượt qua tay một đường.

Mọi hoạt động như dừng lại, không khí căng thẳng ban nãy bây giờ cộng hưởng thêm sát khí lạnh lẽo bao quanh làm cho tên vừa nãy chân run đứng không vững. Nó đưa ánh mắt lạnh nhìn tên kia, nhanh chóng tặng hắn một đòn đá tạt, đương sự chịu không nổi liền ngã rạp xuống bất tỉnh nhân sự.

Nhìn cả bọn du côn mà mình thuê nằm dưới đất, Uyên Nhã sợ tái xanh mặt. Ngược lên thấy nó đang trước mặt mình, không kịp phát giác đã lãnh đủ cái tát mạnh khiến khóe môi chảy cả máu. Ngọc Châu cũng chẳng khác là bao.

Giải quyết xong, nó đi nhanh ra khỏi con hẻm, qua bên kia đường mua đồ xử lý vết thương. Ngồi bệt trên vỉa hè, nó đưa mắt nhìn vết thương tuy không sâu nhưng máu cứ chảy nãy. Xử lý vết thương nhanh chóng, nó nhìn xung quanh, phát hiện có một đám người có ý định bắt cóc một đứa nhỏ chừng 12 tuổi. Nó suy nghĩ rồi quyết định giúp đứa bé đổi phỏ. Thấy nó, đám người quay lại nhìn rồi một tên trong đó lên tiếng:

- Biển đi chỗ khác đừ...áaaaaa

Chưa kịp nói xong, tên đó cảm thấy hạ bộ đau nhức vô cùng. Những tên còn lại thấy vậy, liền xông vào đánh nó. Không như đám du côn lúc nãy, đám người này khỏe hơn nhiều. Nó đành “dành” tặng mỗi tên những cú đá, nắm đấm không hề nhẹ. Tuy vậy, đến khoảng 20 phút sau nó mới hạ được tên cuối cùng.

Nó đến gần đứa bé, nhìn đứa bé nước mắt lưng tròng nhìn nó. Tội nghiệp đứa nhỏ này, nó cúi xuống công đứa nhỏ về. Về đến nhà, nó hỏi đứa nhỏ số điện thoại của người nhà, rồi gọi người đến đón.

Không đến 10 phút, một người lao vào ôm chầm đứa nhỏ, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng. Khi chắc chắn con mình không sao, người đàn ông trung niên mới nhìn nó. Về mặt bắt ngờ khi nhìn thấy khuôn mặt băng lãnh của nó. Người đàn ông tự giới thiệu về mình, xét thấy mặt nó không có gì thay đổi khi biết ông là trùm mafia làm ông thấy thú vị. Chào ba nó và cảm ơn nó, người đàn ông dắt đứa nhỏ kia ra về mà trong đầu có ý định muốn nhận nuôi nó.

Sau khi tiễn khách, nó xin phép ba nó về phòng tắm rửa. Ba nó hỏi nó ăn chưa, nó liền nói dối ba nó là nó ăn rồi để không phiền ba phải hâm lại thức ăn. Nó dặn ba nó nghỉ sớm rồi cũng về phòng làm bài tập, sau đó leo lên giường ngủ. Một ngày của nó trải qua quá nhiều chuyện.

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+Đoàn Uyên Nhã

15 tuổi

Điệu đà, kiêu căng. Rất ghét nó

+Nguyễn Ngọc Châu

15 tuổi

Bạn Uyên Nhã. Giống bạn mình, chánh chọe.

+Trịnh Nhật

45 tuổi

Trùm mafia thế giới. Đào tạo nó trở thành người tài giỏi.

Ba nuôi của nó sau này.

+Trịnh Minh Lâm

14 tuổi

Dễ thương, rất thương nó.

Em nuôi nó về sau.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Bằng - Cô Gái Của Sự Bão Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Công Viên. Tìm Việc. Quyết Định Nuôi Cô Gái

Cuối tuần, nó cho phép bản thân ngủ thêm một chút. Nhưng thật không hiểu, chỉ mới có 5 giờ sáng, cảm giác buồn ngủ tiêu biến hoàn toàn. Mắt nó cứ trăn trăn nhìn trần nhà, đầu tranh hồi lâu, nó bật người dậy đi làm VSCN, thay một bộ đồ thoải mái muốn ra công viên gần nhà chạy bộ.

Tuy nó không lười, nhưng nó chán ghét những nơi ồn ào, đặc biệt là công viên do cứ đến tầm 6 giờ hơn thì nơi này tụ hội biết bao nhiêu là trẻ nhỏ cười đùa, các thanh niên đam mê hiphop lại tìm những nơi rộng rãi mà bật nhạc lớn cho cảm giác feeling nhảy nhảy, múa múa. Những thứ tạp âm đó là lí do “chìa rề” nó đến với công viên. Thật may, hôm nay nó đến sớm, không khí trong lành, không có những thứ tạp âm kia làm nó thêm phần dễ chịu.

Nó vừa chạy bộ vừa đeo headphone nghe nhạc, không làm ảnh hưởng đến người khác. Được một đoạn, một cô gái ăn mặc “kính công cao tường” chạy ngược chiều với nó. Phía sau là một người nam cũng thuộc hàng tuần tú. Thấy cô gái dừng, anh ta cũng dừng. Nó ngồi xuống cái ghế gần đó xem kịch.

- Anh tại sao lại theo tôi?

Cô gái khó chịu hét vào mặt anh chàng phía sau.

- Tôi có theo cô sao?

Anh chàng ngơ ngác hỏi.

- Không theo tại sao chứ chạy đằng sau tôi, HẢ?

Cô hét to hơn lúc này, không chỉ anh kia phải bật tai, mà nó-khán giả đang chứng kiến cũng phải cách xa một chút.

- Cô điên hay sao mà hét lảm thế? Tôi bắt đắ dĩ phải chạy đằng sau cô là vì cô ở phía trước chạy bộ mà như say rượu, lắc qua lắc lại. Tôi không thể nào lách lên về nhà được. Đường này về nhà tôi, nên tôi đi, được hay chưa?

Tức giận, anh chàng hét thẳng vào mặt cô gái, khiến cho khuôn mặt đỏ vì tức chuyển sang đỏ do quá xấu hổ. Sau đó anh chàng lách người chạy thẳng về nhà. Cô gái then quá hóa khùng, quay mặt, lại thấy nó đứng không xa, về mặt nhìn là biết chứng kiến hết mọi việc, liền dừng dừng đi về phía nó. Đến gần, cô ta đưa tay muốn tát nó, nhưng lại bị nó giữ lại. Tức giận mà hét:

- SAO MÀY LẠI NGHE TRỘM CHUYỆN NGƯỜI KHÁC NHƯ VẬY HẢ? ĐỒ KHÔNG BIẾT XẤU HỔ.

Được rồi, nó thừa nhận cô nàng này nằm trong Top người “Lười không xương nhưng lực sát thương là vô đối”. Sao mà cô ta có thể hét nhiều lần như vậy.

-Tôi không nghe lén, mà do cô “nói nhỏ” quá buộc lòng tôi phải nghe thôi. Còn nữa không chỉ mình tôi chứng kiến cảnh vừa rồi đâu, cô nhìn xung quanh đi. Mọi người ai ai cũng nhìn cô đấy.

Nói xong, nó hất tay cô nàng ra, tiếp tục chạy. Nhưng vẫn lưu lại cho cô một câu làm cô cứng họng:

-Cứ làm ác quỷ mà sống đúng với bản thân, chứ đừng mang bộ mặt thiên thần mà tâm hồn dơ bẩn, cô đẹp đấy nhưng không phải ai cũng muốn vây quanh cô đâu.

Nhìn xung quanh thấy đông người hơn, tiếng ồn cũng bắt đầu tăng nên nó chạy thẳng về nhà. Đến nơi, biết ba đã chuẩn bị đồ ăn cho nó và đi làm nên nó đi thay ngay một bộ đồ khác rồi kéo ghế ngồi ăn sáng.

Dù sao hôm nay cũng rảnh, vì vậy nó lấy cái nón đen đội lên, mang đôi giày bata cũng đen nốt, ra ngoài tìm việc. Nó không để ba nó làm việc quá sức nữa. Ra khỏi nhà, khóa cửa cẩn thận. Nó ung dung đi trên đường, không chú ý đến ánh mắt không mấy thiện cảm của người đi đường, bỏ qua cả những lời nhận xét dành cho nó. Nó cho rằng ở cái xã hội bình đẳng này, nam có thể ăn mặc bụi bặm, vận cả tông đen thì tại sao nữ không thể.

Dừng chân trước một quán cà phê, Nó đưa mắt nhìn tấm bảng cùng dòng chữ:”Tuyển nhân viên phục vụ”. Nó đẩy cửa đi vào. Bên trong không có ánh đèn mập mờ, âm nhạc nhẹ nhàng khiến tâm trạng con người ta thoải mái. Tuy không biểu lộ trên khuôn mặt, nhưng nó có ấn tượng tốt đối với quán này. Sau một hồi nói chuyện cùng chủ quán, nó được nhận, làm việc sau giờ đi học đến 10 giờ.

Về nhà, công việc nhà làm xong còn lại là thời gian nhàn rỗi đến buồn chán của nó, bài tập cũng làm xong, đành leo lên giường nghỉ trưa. Chiều đến, ba nó về. Hai người cùng nhau ăn cơm, lưỡng lự một lúc, nó quyết định nói cho ba nghe về chuyện đi làm.

- Ba, con có chuyện cần nói.

- Có chuyện gì vậy con? Con cần mua gì hay là thấy không khỏe trong người?

- Không phải, chỉ là thời gian tới con sẽ đi làm thêm, nên bây giờ nói với ba một tiếng thôi.

Nó lắc đầu ngao ngán, ba nó là như vậy. Nó mà nói có chuyện là ba nó quýnh cả lên.

- CÁI GÌ? ĐI LÀM THÊM? KHÔNG ĐƯỢC.

Ba nó vừa thờ phào vì nó không bị gì, nhưng đột nhiên hét to hỏi nó, rồi không cho nó đi. Nó thảm than số mình là số con rệp hay sao, từ sáng giờ nhiều người hét thề, tội thay cho cái tai vô tội vạ của mình. Nhưng nó kiên quyết khẳng định với ba nó:

- Ba, con đi làm ở quán cà phê mình bạch. Không phải làm nhân viên trong các quán gà mờ hay quán bar. Chị chủ ở đó hiền lành, phong cách trong quán cũng rất tốt. Cho con đi làm nha ba.

Đưa đôi mắt kiên định nhìn ba nó.

- Nhưng mà...

- Không có gì đâu ba, nếu không được thì con nghỉ làm, không để người ta bắt nạt đâu. Ba.

Nó cắt ngang lời ông, trong mắt sự kiên định tăng thêm vài lần, khiến ba nó không thể từ chối.

- Được, nhưng nếu cảm thấy không ổn thì phải nghỉ ngay đó.

Trước lời dằn dò của ông, nó chỉ gật đầu một cái để ba nó yên tâm hơn. Trải qua buổi tối thuận lợi như vậy, tâm tình của nó tốt hơn nhiều. Cũng đã trễ, nó như thường ngày nhắc ba nó nghỉ ngơi sớm rồi xin phép lên phòng.

Ngồi vào bàn học, nó kiểm tra lại bài tập, chuẩn bị đầy đủ đồ dùng cho vào cặp. Sau đó, leo lên giường, tắt đèn chìm vào giấc ngủ.

+++++

Ở một căn phòng khác

Một người thanh niên kính cẩn đưa cho người đàn ông một tập hồ sơ, nói:

- Thưa ông chủ, đây là hồ sơ về cô bé tên Lâm Thiên Băng.

- Được rồi, người lui đi.

Người đàn ông phát tay, cho người kia lui ra. mở tập hồ sơ mà thuộc hạ của ông điều tra được, nhìn một lượt rất nhanh đã nắm bắt được thông tin cần thiết.

- Ba mẹ li hôn cách đây không lâu, ở trường lại học tốt, kiệm lời. Haha đứa trẻ này rất thú vị, phải nhận nó làm con, đào tạo nó để không ai bắt nạt được nó. Haha.

- Ba.

Một giọng nói cắt ngang suy nghĩ của ông. Tuy vậy, ông không mấy tức giận, mang theo vài phần cung chiêu gọi:

- Con trai, đến đây, ba có việc muốn hỏi con.

- Chuyện gì vậy ba?

Đứa trẻ này hưng phấn hỏi ông. Ông cũng không giấu giếm ý nghĩ của mình. Liền một mạch hỏi:

- Con còn nhớ chị gái giúp con hôm trước không? Ba muốn nhận chị gái ấy làm con nuôi. Con thấy sao?

Đứa nhỏ này nghe thấy ba nhắc đến chị gái hôm trước còn muốn nhận làm con cảm thấy hứng thú đáp nhanh:

- Được ạ. Dù sao anh hai suốt ngày bắt nạt con, ba nhận chị ấy về bắt nạt anh hai đi ba.

Ánh ắt đứa trẻ này chiếm tám phần tinh ranh, hai phần vui vẻ. Người đàn ông nghe được đáp án của con trai liền bật cười, trong đầu đã có quyết định. Nhìn đồng hồ nhận biết đã trễ. Hai người, một lớn một bé tiến về phòng ngủ.

Đêm khuya thanh tĩnh, gió hiu hiu cùng ánh trăng như đang mỉm cười chúc họ ngủ ngon. Họ chìm vào giấc ngủ, phó mặc tương lai có gì đang chờ đợi họ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hội Ngộ người Quen. Nhân Vật Lớn Bất Ngờ Xuất Hiện

Bắt đầu một tuần mới, nó nhanh chóng chào ba nó đến trường. Hiện tại còn sớm, nó ung dung vừa đi vừa cảm nhận không khí buổi sáng. Vừa đến cổng trường, nó bất đắc dĩ chứng kiến cảnh tượng mà nó không bao giờ muốn nhìn thấy: mẹ nó cùng chồng mới của bà đưa Uyên Nhã đến trường. Nó chẳng phải là ghen tỵ gì cả, chỉ là cảm thấy thời gian trước, nó vẫn còn tự mình vẽ ra viễn cảnh mẹ nó đưa nó đến trước cổng trường đều là vô nghĩa. Bà ngay cả đến việc nó học lớp nào còn không biết nữa là.

Nhếch môi tự giễu bản thân mơ mộng quá nhiều rồi ưỡn lưng, mắt nhìn thẳng phía trước mà đi. Khi đi ngang qua Uyên Nhã, cô nàng đưa chân chắn đường nó nhưng nó nhanh mắt nhìn thấy, giơ chân cao một chút, không chút kiêng nể dùng lực không hề nhẹ hạ xuống ngay chân Uyên Nhã, khiến cô nàng thét to một tiếng, quay mặt chỉ thẳng vào nó, nói lớn:

- Mày có ý giẫm lên chân tao phải không? Mày ghen tỵ vì tao có ba mẹ đưa đến trường phải không?

Chưa dừng ở đó, cô nàng còn quay lại nói với người ba Tổng giám đốc của mình:

- Ba ơi, nó chính là cố ý giẫm lên chân con. Đau quá ba ơi.

“Chát”- một tiếng chát vang đủ để mọi người có mặt giật hồn. Ấn hiện trên gương mặt nó dấu tay, khoe môi cũng có dòng máu nhỏ chảy ra, lực đạo tuy mạnh, nhưng đối với nó cũng không có gì to tát cả. Nó vừa đưa tay lau vết máu, vừa nghe lời mắng nhiếc hết sức thậm tệ:

- Mày tại sao phải tổn hại con gái tao. Suy cho cùng, mày và nó cùng tuổi, cùng là bạn học, vậy mà mày có thể làm vậy à? Mày cũng phải vì sự có mặt của mẹ mày ở đây mà bỏ qua chứ. Không hiểu ba mày sống như thế nào, dạy mày như thế nào mà mày vô lễ như vậy, còn dám đánh người ngay tại cổng trường...

- Đủ chưa?

Nó cất ngang lời ông “Tổng”, từ từ gương mặt nở phần lạnh, ba phần mất kiên nhẫn cùng hai phần tức giận nhìn người to gan mướng ba mình. Nó không kiêng nể mà cho ông một đập, lực đạo cũng chẳng nhẹ hơn cái giẫm chân ban nãy là bao.

Hạ được một ít tức giận, buông từng lời lạnh đến nỗi ai nghe được cũng phải rùng mình:

- Ông có tư cách gì nói về ba tôi. Lấy tư cách là Tổng giám đốc một công ty hay là người thứ ba phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác? Tôi nói cho ông biết, cho dù với tư cách gì, ông cũng không thể nào sánh được với ba tôi. Và ghi nhớ điều này, sẽ có lúc tôi khiến cho cái công ty của ông không còn có mặt trên đời.

- Im miệng.

Mẹ nó cắt đứt lời nó càng làm nó khinh bỉ bà hơn:

- Còn bà, lấy quyền gì bắt tôi im miệng. Mẹ tôi sao? Tôi tuyên bố: Lâm Thiên Băng từ lâu không có mẹ và hiện tại cũng không cần. Các người đừng làm phiền cuộc sống hiện tại của tôi. Hôm nay, coi như chúng ta “hội ngộ” bắt đầu đi, hi vọng về sau, con của hai người không làm phiền đến tôi. Đừng để đến lúc nhận xác ở bệnh viện mới tiếc nuối.

Hiện tại, nó thập phần tức giận, nhìn nó không ai dám lên tiếng, càng không dám làm gì nó, chỉ riêng Uyên Nhã không sợ chết bước lên định tát nó lại bị nó tặng một cái tát mạnh, in rõ năm ngón tay đứng khốc bù lu bù loa. Thấy con mình bị tát, ông Tổng giám đốc tiến lại chỗ nó định giáng cho nó một bạt tay, chưa kịp giơ tay, bị một giọng nói bất ngờ ngăn chặn:

- Con cái muốn đánh người bị người đánh, bậc làm cha mẹ không khuyên ngăn lại tiếp tục đánh người thay con. Có phải hành vi của Tổng giám đốc công ty AQ đáng kính không?

Người đàn ông trung niên vừa nói vừa tiến đến gần. Mọi người kinh ngạc nhìn người đàn ông có khí thế bức người này, bắt đầu thì thầm to nhỏ. Nó thấy người kia quen mặt, nhưng không nhận ra, bỏ lại một câu sau đó rời đi:

- Cuộc “hội ngộ” đến đây kết thúc. Đến giờ tôi phải lên lớp.

Nói xong, nó liền xoay người quay đi. Bỗng một cái bóng đen chạy thoăn thoắt đến ôm chầm lấy nó. Nó đơ người, cổ lấy lại nhận thức, một giọng nói cất lên:

- Chị ơi, em nhớ chị lắm á.

Lúc này, tinh thần nó đã ổn định, nhìn đứa trẻ này, ấn tượng đầu tiên chính là cực kì dễ thương, nhưng nó lại không thể nhớ đứa trẻ này là ai. Thấy khuôn mặt nhăn nhó như cố nhớ ra chuyện gì đó của nó, đứa trẻ bẽn lẽn đáng yêu nhắc nhở nó:

- Em là đứa bé được chị công về hôm trước đấy. Nhớ ra em chưa?

Nói xong, liền dùng bộ mặt: “Nếu chị không nhớ ra, em liền cắn chị”. Đối diện với khuôn mặt này cùng với việc đầu óc nó đang vận động hết năng suất liền nhớ ra. Sau đó, “À” một tiếng để báo hiệu mình đã nhớ, khiến đứa trẻ nở nụ cười tươi tắn, hôn chụt lên má nó một cái.

- Em thật sự nhớ chị nha. Chị học ở đây sao?

- Phải, bây giờ đã đến giờ lên lớp, không thể cùng em nói chuyện được...

Đối với đứa trẻ này, nó không thể lạnh lùng được. Nghe nó nói như vậy, đứa trẻ tiếc nuối trả lời nó:

- Vậy chị lên lớp đi. Đi học muộn không tốt lắm đâu. Hôm khác, em lại đến tìm chị, chị không được quên em đâu.

Nhìn khuôn mặt đó, nó muốn nheo một cái nhưng lại thôi. Gật đầu đồng ý. Đứa trẻ đứng đăm chiêu, đột nhiên nhảy dựng lên, nói to hơn:

- Hay chị cho em số điện thoại, để khi em nhớ chị liền có thể gọi chị, được không?

Nó lấy tờ giấy nhỏ ghi lại số điện thoại của mình đưa cho đứa trẻ. Tạm biệt người đàn ông trung niên cùng đứa nhỏ, nó hiên ngang đi vào lớp.

- Ông là chủ tịch tập đoàn B&G phải không? Rất vinh hạnh được gặp ông.

Lúc này, ba Uyên Nhã nhớ ra người đàn ông trước mặt chính là Chủ tịch tập đoàn nằm trong Top 3 tập đoàn thế giới.

- Được “ông Tổng” đây biết đến thật vinh hạnh quá.

Người đàn ông nhấn mạnh hai từ “ông Tổng” như phân biệt tầng lớp rõ ràng.

- Hiện tại, tôi có việc cần giải quyết, không thể tiếp tục cùng ông nói chuyện. Tạm biệt.

Nói xong, liền nắm tay đứa trẻ kia quay đi. Chưa đi được ba nhiều bước bỗng dừng lại, bổ sung thêm một câu với chất giọng lạnh còn hơn nó:

- Hi vọng sau này, gia đình ông không làm phiền đến cuộc sống con bé lúc này, nếu không thì...

Câu nói tuy đơn giản nhưng tính đe dọa vô cùng cao. Sau đó, bỏ lại đám người đứng yên không nhúc nhích, tiến thẳng ra xe bỏ đi. Mọi người cũng bắt đầu giải tán.

Năm tiết học trôi qua không nhanh không chậm, cuối cùng cũng đến giờ kết thúc. Hôm nay nó chính thức đến làm ở quán cà phê hôm trước nên tranh thủ về sớm chuẩn bị cơm cho ba nó.

Nó vẫn như thường ngày, diện một cây đen như củ, nhưng hôm nay nó mặc áo sơ mi cùng quần jean đơn giản, đầu đội nón lưỡi trai. Sau khi khóa cửa nó nhanh chân đến chỗ làm. Ngày đầu làm việc mà đến trễ thì không phải phép.

Do là ngày thường nên quán không đông khách lắm, hơn nữa nó là người mới nên không làm nhiều việc lắm. Cũng chỉ ghi chép thức uống mà khách yêu cầu, đến đưa cho người pha chế, sau đó lại đem ra cho khách. Công việc thuận lợi nên tâm trạng nó thoải mái hơn. Quán vắng khách, vì vậy đóng cửa sớm hơn bình thường, nó trở về nhà làm bài tập.

Đến nhà, chào ba nó lên phòng thay đồ rồi xuống nhà xem TV cùng ba. Tuy nói ba nó kiếm tiền không nhiều, nhưng những thứ trong nhà đều là ba nó mua, từ TV đến cái tủ lạnh cũ.

- Hôm nay có người đến tìm con nhưng lúc đó con đi làm, nên họ hẹn hôm khác lại đến.

- Vâng.

Nó chẳng mấy quan tâm đến người tìm nó là ai, người đó đã nói hôm khác lại đến thì nó cũng chẳng hỏi đầu mà bận tâm. Hai người ngồi đó nói về một số chuyện, đến khi ba nó hỏi tình hình ở trường như thế nào? Nó chỉ trả lời ba nó là “Vẫn ổn”. Nó không muốn ba phiền lòng thêm nữa, nên giấu nhem chuyện lúc trưa ở trường.

Cũng đã trễ, nó xin phép về phòng. Nằm trên giường, nó thề rằng bắt những con người dám đánh nó, mắng ba nó phải hạ mình trước nó và ba nó, phải chịu mọi đau đớn mà họ gây ra. Nó phải giúp ba nó có cuộc sống an nhàn hơn bây giờ. Khép mắt lại, nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, ngày hôm nay nó đối mặt với quá nhiều chuyện làm cho nó cảm thấy như sức lực dần cạn kiệt, phải nghỉ ngơi để có sức chống chọi lại những khó khăn phía trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Ác Quỷ Bộc Phát. Trò Chơi Bắt Đầu.

Từ cái sự kiện kia, ở trường nó ngày càng cô lập hơn. Không ai bắt chuyện được với nó, cho dù có vẫn chỉ nói được 1, 2 câu đã không thể chịu được sự im lặng của nó mà rời đi. Nó lại không quan tâm tiếp tục làm việc của mình, không hề mời nói chuyện với người xung quanh một lần chỉ vì riêng đối với nó, nói nhiều là một cực hình mà chẳng có tác dụng, khiến cho cơ miệng hoạt động quá mức bình thường nên chẳng muốn mở miệng.

Cơ miệng nó mỗi kinh khủng do nói nhiều hơn mức bình thường khi âm ỉ ở công viên hôm trước và ở cổng trường hôm qua. Tự nhủ với bản thân, lần sau gặp phải tình huống đó dùng hành động là được, nói càng ít càng tốt. Đương nhiên, nó không muốn gặp lại cái tình huống đó chút nào.

Đứng trước cổng trường, nhớ lại vụ âm ỉ kia, nó không thể tưởng tượng được khuôn mặt của mình lúc đó đáng sợ như thế nào? Nó bắt giác rung mình khi nghĩ đến, cảm giác thật đáng sợ, mọi người trong trường khẳng định bị khuôn mặt đó của nó hù dọa đến sợ mất mật rồi. Xốc lại balô, đi vào trường. Đi ngang qua đám Uyên Nhã, nó chẳng buồn liếc mắt, trực tiếp đi ngang qua. Chắc cô nàng còn ám ảnh chuyện hôm qua nên bây giờ không dám chặn đường nó nữa.

Thả cặp lên bàn, nó lê xác xuống căn tin. Đúng là thời tiết thất thường, hôm qua còn nắng đẹp mà hôm nay lại nóng bức khiến tâm trạng của nó cũng không tốt gì mấy. Mua một chai nước khoáng, dự định trở lại lớp học thì nghe được nội dung nói chuyện của 2 bạn học kia. Mà nội dung xoay quanh ông Lâm Hào. Nó ngạc nhiên, ba nó thì có chuyện gì để đám bạn học kia soi mói đầu chứ, nó lặng người nghe tiếp câu chuyện.

- Trên bảng thông báo, có dán đầy ảnh một người đàn ông quý dưới đất cầu xin mẹ Uyên Nhã đấy. Không biết là ai mà hèn hạ như thế nhỉ?

Nữ sinh 1 nói xong, ánh mắt tỏ vẻ kinh thường.

- Chẳng phải trên đó cũng có ghi, ông ta là Lâm Hào, là ba của Lâm Thiên Băng lớp 9A sao? Hôm qua, không phải con nhỏ đó vừa động vào cả cha con Uyên Nhã sao, chắc bị gia đình Uyên Nhã gây khó khăn nên ba nó đến nhà cầu xin thay nó sao?

Nữ sinh 2 “cung cấp” thêm thông tin cho bạn mình. Đến đây, nghe được từng ấy chuyện, nó nắm chặt tay, gân xanh dần dần hiện lên, mắt nó hiện tại toàn là tơ máu. Như một ác quỷ, à không, chính xác là ác quỷ trong nó không thể kiềm chế nữa. Xong ra, đứng trước mặt hai nữ sinh kia, cố gắng kiềm lại ác quỷ trong người. Âm thanh lạnh lẽo từ môi nó phát ra.

- Lặp lại.

Hai nữ sinh lạnh người, cổ khí lạnh từ nó phát ra quá lớn khiến hai cô nữ sinh kia chỉ lắp bắp trả lời nó: “Tụi này...cũng...cũng không...không rõ, bạn cứ...cứ đến bản thông báo...xem đi”. Vừa nói, vừa đưa tay chỉ về bảng thông báo, sau đó chạy như ma đuổi.

Nó giương mắt nhìn về phía mà hai nữ sinh kia đã nói, chỉ thấy hiện tại ở đó đông người đến nỗi, cả con kiến cũng không thể qua lọt. Chậm chậm tiến lại gần. Mọi người ở bảng thông báo chỉ chỉ trỏ trỏ chợt thấy lạnh người. Đồng loạt quay lại, phát hiện nó như ác quỷ mang theo cổ khí lạnh đang tiến gần đến nơi này. Không ai báo ai, đều tách ra tạo thành một đường cho nó đi.

Nhìn thấy những hình ảnh trên bảng thông báo trường, ác quỷ trong người nó bộc phát, quay mặt nhìn từng người có mặt, khi mắt chạm đến đám Uyên Nhã, tia máu trong mắt nó ngày càng nhiều hơn. Cô nàng đang cười, về mặt gian xảo nhìn nó. Nó nhếch mép, trong lòng tự khắc biết được thủ phạm. Liền nhanh chóng đứng trước mặt cô nàng, giáng xuống hai bạt tay, máu trên môi Uyên Nhã cũng chảy xuống. Không dừng lại, nó tiếp tục đánh cô. Không thể nắm bắt tốc độ của nó, cô nàng chỉ có thể chịu trận. Hiện tại nhìn

nó, không ai dám can ngăn, nó không thể kiềm được ác quỷ trong người nữa, mặc sức đánh Uyên Nhã, cô ta cầu xin cỡ nào cũng không dừng. Đến khi cô nàng gần như ngất, nó buông tay, nhìn cô nó nhếch mép, ánh mắt khinh thường mà nói.

- Tao đã từng cảnh cáo đừng bao giờ động đến tao rồi, không phải sao? Bây giờ chỉ là bắt đầu, màn hay còn ở phía sau, vào viện tịnh dưỡng vài hôm đi để còn sức mà tiếp tục trò chơi. Thuận tiện, nói ba mẹ mày cũng chuẩn bị ra vào bệnh viện thường xuyên hơn đi, sớm đến ngày nhận xác mày thôi.

Nói xong, nó đến xem 3 tấm hình trên bảng thông báo, trở lại lớp lấy cặp ra về. Hành động của nó không ai lúc ấy nghĩ nó là một học sinh lớp 9, lại còn là học sinh có thành tích tốt nữa. Ai cũng nhìn nó với ánh mắt sợ hãi.

Về đến nhà, nó tiến lại cái bàn cũ để tiếp khách chờ ba nó về, không thay đồ, không cảm xúc mà ngồi ở đó đến khi ba nó vào nhà. Thấy sắc mặt nó không tốt, ông đến gần nhưng khi đưa mắt nhìn 3 tấm hình trên bàn, ông đã hiểu lí do khiến tâm trạng nó không tốt. Dự định nói với nó nhưng chưa kịp mở miệng nó đã đứng lên, về phòng thay đồ. Thấy nó ra đến gần cửa, ông lo sợ hỏi nó đi đâu, nó chỉ bỏ lại hai chữ “đi làm” liền khuất bóng.

Nhìn hình trên bàn, nhớ lại chuyện vào tối hôm qua.

-Đến nhà tôi, có chuyện cần nói với ông.

Đúng, mẹ nó đã gọi kêu ông đến nhà bà hiện tại nói rằng có việc. Ông cũng đi, không biết bà sẽ nói gì. Đến nơi, thấy bà cùng chồng mới của mình ngồi soopha nhàn hạ uống trà. Thấy ông, bà chẳng thèm nhìn đến nữa con mắt nói:

- Nếu không muốn con ông bị đuổi học thì bảo nó, đừng động vào Uyên Nhã. Nếu không tôi đảm bảo sẽ chẳng trường nào nhận nó cả.

Nghe vậy, ông không ngại quỳ xuống cầu xin bà. Nhưng bà vẫn kiên quyết như vậy. Chính cảnh này được Uyên Nhã chứng kiến khi vừa đi kiểm tra chân về, nhanh tay lấy điện thoại chụp lại, nhờ người đem rửa, dán lên bảng thông báo.

Ông không dám nói cho nó biết, sợ nó kích động làm liều, nhưng người tính không bằng trời tính, nó đã biết. Hiện tại, ông chỉ hi vọng nó không làm điều không nên làm thôi.

Về phần nó, nhìn thấy vẻ mặt không tốt của nó, chị chủ quán chỉ cho nó bùng đồ ra cho khách, những việc còn lại để nhân viên khác làm thay. Tuy nó không nói chuyện với ai nhưng nhân viên trong quán đều quý nó, không phải do thương hại mà quý nó ở tấm lòng nhân hậu, còn nhỏ ít nói nhưng khi gặp người già lễ phép, dùng hành động để giúp người. Vì vậy, những nhân viên làm thay phần việc của nó không phản nản mà ngược lại tình nguyện làm thay. Nó không phải không biết, nhưng nó không muốn làm mất khách của quán nên đành vậy, nó không phải vô tâm để người khác làm thay việc củ mình mà không biết ơn. Khi đồ uống của khách đã đưa, không còn yêu cầu gọi đồ uống nữa, nó rót cho mỗi người một cốc nước nói ba chữ “uống một chút” xem như cảm ơn họ. Họ dần quen với cách nói chuyện của nó nên chỉ cười rồi uống thôi.

Tĩnh...tĩnh...tĩnh

Điện thoại có tin nhắn, nó mở ra xem. Nó cười nhạt khi thấy dòng chữ:

“Chị ơi, em nhớ chị. Chị ngủ nhớ phải mơ đến em đấy”.

Chỉ nhận lại đơn giản “Được. Ngủ ngon” mà không cần hỏi người nhắn là ai. Dù sao nó thừa sức biết thì cần gì phải hỏi. Tâm trạng khá lên chút ít, nhìn đồng hồ trong quán, đến giờ về rồi. Cúi người chào nhân viên và chị chủ. Nó chậm chậm về nhà. Trong lúc làm việc, nó cũng nghĩ thông rồi. Chắc mẹ nó uy hiếp ba nó, nên ba nó phải quỳ xuống cầu xin. Nó chỉ giận ba nó tại sao không nói cho nó biết thôi. Đến nhà, bước vào thấy ba nó còn thức, nó như thường chào ba, xin phép lên phòng. Đang đi, nó dừng lại quay mặt nói với ba nó một câu :

- Con không giận nhưng đừng gặp bà ta nữa, chuyện khác con có thể tự lo được.

Liền đi vào phòng. Ba nó nghe vậy cũng thờ phào, rồi trở về nghỉ ngơi. Tắm rửa sạch sẽ nó nằm trên giường với cái bụng đói. Hôm nay nó chỉ ăn sáng, đến giờ không có gì trong bụng, nhắm mắt lại ngủ.

Ở một căn phòng khác, có đứa trẻ nhìn tin nhắn của nó mà cười đến không thấy ông trăng, mang theo tâm trạng vui vẻ nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Ban đêm tỉnh mạch, nhanh chóng đưa họ vào giấc ngủ sâu, bỏ lại quá khứ không vui ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Con Muốn Tham Gia Hắc Đạo.

Sáng sớm, nó đã dậy làm việc nhà. Bắt đầu từ việc quét dọn trong nhà đến ngoài sân. Nấu 2 phần ăn rồi gọi ba nó dậy. Đây là lần đầu tiên từ khi ba mẹ nó li hôn, hai cha con mới ngồi ăn chung. Bình thường, nó dậy trễ hơn hôm nay nhiều. Chắc do tâm trạng hôm qua còn đọng lại.

Ba nó đi làm, nó ở nhà ôn bài, ôn chẳng được bao nhiêu, nó dẹp luôn quyển tập. Không khí im lặng làm nó phát chán. Nhìn đồng hồ, chỉ 15 phút trôi qua. Tâm trạng không tốt, nó thấy thời gian hôm nay trôi qua đặc biệt chậm. Đột nhiên, có tiếng đập cửa lớn. Mở cửa ra, trước mặt nó là ba và mẹ kế của Uyên Nhã, nhìn lướt qua phía sau họ, ít nhiều cũng mười mấy người.

Nó nhếch mép khinh bỉ, đưa đôi mắt lạnh nhìn họ, cổ khí lạnh bắt đầu lan tỏa. Từ lúc mở cửa, ác quỷ trong người nó muốn bộc phát lại bị nó kiềm chế. Nó muốn xem đôi nam nữ này làm gì, từ từ thường thức kịch hay. Nó quay vào nhà, lấy hai cái ghế bị cửa sổ nỏ, dành cho người nó không muốn nói chuyện ngồi. Không ngoài dự đoán của nó, hai người kia vừa ngồi ghế đã gãy. Ánh mắt nó đầy thỏa mãn, cười khinh đặt câu hỏi:

- Đến đây làm gì? Hai người đáng khinh đến nỗi cái ghế thà gãy chân còn hơn để hai người ngồi đấy. Xin lỗi nhà hết ghế, phiền hai người đứng nói chuyện vậy.

Hai người lộm cộm đứng dậy, ánh mắt hình viên đạn nhìn nó, ba Uyên Nhã không nhìn được hét thẳng vào mặt nó:

- Mày là đứa vô giáo dục nhất mà tao từng gặp, khách đến nhà, lại lấy ghế gãy tiếp đãi còn mình ngồi vắt chân chữ ngũ nói chuyện. Mày như vậy không hổ danh là con ba mày. Hổ phụ sinh hổ tử mà.

Vì tức giận, mặt ông ta đỏ lừ. Chưa xong, bây giờ mới hỏi tội nó:

- Tại sao mày đánh con tao đến nỗi phải nhập viện hả? Học cấp 2 đã như vậy, lớn lên chắc cũng chỉ là du côn đầu trộm đuôi cướp thôi. Nếu theo tao đến bệnh viện, quỳ xuống xin lỗi con tao, ta có thể nhìn một chút nói hiệu trưởng chỉ đình chỉ mày một tuần. Còn bằng không, tao khiến cho mày không được trường nào nhận. Rõ chưa?

- Tôi đã đánh thì không bao giờ có chuyện xin lỗi. Tôi chẳng phải đã cảnh cáo gia đình ông không được làm phiền đến gia đình tôi sao, vậy mà con ông không biết điều, dấn anh ba tôi bị bà ta uy hiếp phải quỳ gối cầu xin lên bảng thông báo của trường. Mọi người sỉ nhục ba tôi như thế nào, ông đâu biết được. Cái giả mà nó phải trả còn gấp nhiều lần như vậy. Trò chơi vừa bắt đầu, tôi sẽ từ từ chơi với ông. Bảo vệ con gái kỹ một chút, lần sau đừng nói là nhập viện, có thể sẽ là ngày ông nhận xác nó đấy.

“Chát”- một cái tát giáng xuống mặt nó, năm ngón tay in hằn lên. Nó không đau vì đã quá quen rồi. Mỗi nhếch lên một cái, ánh mắt tăng thêm phần khinh bỉ. Ông ra hiệu cho

- Tao đưa mày đến một chỗ, để mày chứng kiến ba mày phải rời xa mày như thế nào.

Nó giật mình trước lời nói của ông. Nó biết ông ta không nói cho có, hét lên:

-Ông làm gì ba tôi, động đến ba tôi, tôi không để ông toàn thây.

Ác quỷ bộc phát nhưng nó không thể làm gì được ngoài việc la hét. Ông chỉ ngửa đầu cười sau đó bảo đám người kia đem nó đi. Nó vô lực phản kháng. Trên đường đi, nó không thể nào bình tĩnh. Linh cảm của nó ngày một xấu đi.

Đến nơi, nó vẫn bị khống chế đi vào. Nó nhận ra, nơi này là nơi ba nó đang làm, ba nó làm phụ hồ, theo người ta đi xây nhà, tiền kiếm chẳng bao nhiêu nhưng lo đủ cho nó. Thấy ba đang chăm chỉ làm việc, nó chỉ thêm hoảng sợ. Bỗng nhiên, cái ròng rọc dùng để kéo dùng để kéo vật liệu lên cao rớt xuống. Tim nó thót một cái, hét lớn:

- Ba, mau tránh r...

Lời nó chưa nói hết đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho nghẹn lại. Cái ròng rọc kia, từ từ rơi xuống đầu ba nó. Chạy nhanh đến, giọng nghẹn lại, run run gọi ba nó.

- Mấy người còn không mau gọi cấp cứu. Ba ơi.

Nó ôm chặt ba nó, kêu nhiều tiếng. Ba nó chỉ cười, giọng ngày càng nhẹ nói với nó:

- Ba khô...ông sao, có chuyện này ba cần nói...với con.

- Ba nói đi ba.

- Lúc trước, ba của đứa nhỏ mà con cống về, muốn nhận nuôi con, ba cũng đã nhận lời. Ông ta tuy là mafia nhưng chắc không phải người xấu. Hôm nay, dự định đến gặp con, nhưng ba hiện tại không thể tiếp đãi được...

- Con giúp ba tiếp đãi họ. Ba đừng nói nữa mà.

Nó khóc. Nó luôn là người khắc chế cảm xúc tốt, nhưng bây giờ nó đã khóc vì ba nó sắp xa nó. Cảnh tượng làm cho những người làm chung với ba nó xúc động vô cùng.

- Sau này dù xảy ra chuyện gì, cũng phải sống thật tốt, không để ai tổn hại đến mình. Người muốn nhận nu...ôi c...on là Trịnh...Trịnh Nhật. Nhớ kỹ nha con. Ba mệt rồi...

Giọng ba nó yếu dần rồi ngắt, tay buông xuống không còn chút sức lực. Nó ôm chặt ba nó cũng vừa lúc xe cấp cứu đến, đưa nó cùng ba nó đến bệnh viện. Đứng bên ngoài phòng cấp cứu, nó chẳng còn sức sống dù chỉ một chút. Một đôi giày da xuất hiện trước mắt nó. Ngược mặt nhìn người phía trước, là ông Trịnh mà ba nó nói đến, cũng là ba nuôi nó.

-Xin lỗi, không thể đến sớm hơn để cứu...

- Không sao, đến không kịp cũng không phải lỗi của người. Những con người đó phải chết không toàn thây.

Nó cắt ngang lời nói của người kia, mắt ánh lên ngọn lửa thù hận, trong mắt tơ máu dày đặc.

Phòng cấp cứu mở, bác sĩ đến gần nó lắc nhẹ đầu nhìn nó rồi bỏ đi. Nó lặng người ngồi ở đó. Ngày tang của ba nó, ba nuôi nó lo tất cả mọi việc, hàng xóm cũng đến an ủi nó. Ba ngày nó thức trắng, không ăn không uống, nước mắt cũng không rơi dù chỉ một giọt. Những người nhìn nó từ nhỏ lớn lên đến giờ không khỏi đau lòng.

Qua đám tang, nó trở lại như bình thường. Vẫn đến trường, đi làm thêm. Nó đã hứa với sba là sống tốt thì phải thực hiện. Thành tích của nó cũng không giảm, ngược lại còn tăng. Nó về nhà đã thấy ông Trịnh ngồi chờ nó. Nó ngồi xuống, chờ ông nói:

- Con cũng biết việc đó rồi chứ.

Nó gật đầu, không đáp.

- Vậy con dọn đến nhà ta. Ta đã sắp xếp phòng cho con và nơi thờ ba con rồi.

Nó lại gật đầu rồi lên phòng thu dọn đồ. Ở dưới nhà, ông Trịnh cho người đưa hình cùng bài vị của ba nó đến nơi trước.

Trước một biệt thự, nó ngược lên nhìn rồi theo ba nuôi nó vào. Đến phòng khách, cảnh tượng đầu tiên nhìn thấy là đứa trẻ kia cùng một người thanh niên cùng nhau xem TV. Ông Trịnh bảo người đem đồ của nó lên phòng, cùng ngồi trên sofa. TV cũng tắt. Không khí trang nghiêm lạ thường. Ông giới thiệu:

- Đây là Thiên Bằng, con gái nuôi của ba. Còn đây là Trịnh Từ Kỳ, con trai lớn của ba và Trịnh Minh Lâm con trai út.

Ông chỉ lần lượt từ người thanh niên đến đứa trẻ. Nó quan sát người thanh niên, anh ta thuộc hàng mỹ nam, rất tuấn tú. Còn đứa trẻ nó đã từng gặp.

- Chào em, vậy là anh có thêm một em gái để trêu chọc rồi.

Anh ta đưa tay trước mặt nó, lên tiếng chào hỏi nó. Nó cũng đưa tay nhưng môi chỉ hé ra một chữ “chào”. Âm thanh lạnh lẽo làm anh chàng rùng mình, nở nụ cười nhưng trong đầu lại nghĩ:

“Con bé này là con ba hay mình là con ba vậy. Chất giọng rất đáng sợ. Có khi nào Là con thất lạc của ba mà ba không biết không ta?”

Anh chàng ngăn người suy nghĩ mà không biết Minh Lâm cảnh cáo mình.

- ANH HAI, ANH CÓ NGHE EM NÓI KHÔNG VẬY HẢ? ANH KHÔNG ĐƯỢC CHỌC PHÁ CHỊ ẤY ĐÂU NHA.

Minh Lâm hét lên khiến anh chàng Từ Kỳ giật mình lộn ghế. Cả ba người không thể nhìn cười được nhưng nó chỉ cười nhạt. Nó đột nhiên nhìn ba nuôi nói:

- Con muốn hoàn thành chương trình đại học và muốn tham gia hắc đạo.

Lời vừa nói ra, cả ba người đàn ông (miễn cưỡng cứ cho Minh Lâm là đàn ông đi) ngấy người một lúc. Định thần đầu tiên là ông Trịnh, ông trả lời nó:

- Được, nhưng tại sao con không tham gia vào mafia mà tham gia vào hắc đạo?

- Con muốn tạo cho mình một lực lượng vững chắc, cho đám người kia chịu đủ mọi cực hình tàn ác nhất. Ở mafia, cực hình chưa đủ tàn nhẫn.

- Tôn trọng ý kiến của con.

Nghe nó giải thích, ông cũng không ép buộc nó nữa.

-Ba, con cũng muốn theo chị.

Minh Lâm kiên định nói ra ý của mình. Ông Trịnh không ngờ con mình lại mẫn nó như vậy, đành phải chấp thuận mà gật đầu. Cái gật đầu khiến cho đứa nhỏ cực kì vui vẻ, chạy lại ôm nó, đứa trẻ kiên quyết nói:

- Em cùng chị học thật tốt, trở về trừng trị bọn người xấu.

Nó gật đầu, lại kinh hoàng nghe câu nói của anh chàng Từ Kỳ.

- Sao em được ôm con nhóc này vậy, anh cũng muốn.

- Nhưng chị ấy không muốn nha.

Minh Lâm đốp chát lại.

- Sao em biết nhóc đó không muốn chứ? Em thử hỏi đi.

Anh chàng Từ Kỳ thách thức.

- Chị ơi, chị không muốn anh hai ôm chị phải không?

Quay lại nhìn nó với đôi mắt long lanh, Minh Lâm hỏi nó. Nó im lặng không biết làm gì để tách khỏi hai người này. Nó đứng dậy buông hai chữ “đi ngủ” lạnh lẽo rồi quay qua chào ông Trịnh liền về phòng. Hai người kia đứng trời trông nhìn nó khuất bóng. Sau đó, nghe lời ông Trịnh nghỉ ngơi sớm. Dù gì cũng khuya rồi, không ai báo ai kéo về phòng.

Nó chìm vào giấc ngủ mang theo nỗi nhớ thương ba nó, ngoài ra, lừa hận trong người nó không thể dập tắt. Cứ thế mà thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một Ngày Nhàm Chán. Ngủ Ngủ Ngủ.

Ánh ban mai vừa hiện ra, trên mặt có gì đó nhột nhột, nó gạt cái thứ khó chịu đó đi, trở mình tiếp tục giấc ngủ quý báu. Từ Kỳ thấy vậy vẫn không từ bỏ, sang bên kia, dùng tóc phất rồi nó. Quá khó chịu, nó mở mắt tìm thứ làm hỏng giấc ngủ của mình. Đập vào mắt nó là cái đầu đầy tóc, đôi mắt lạnh lẽo mang theo ánh nhìn đầu lữa như muốn đốt cháy cái đầu đó vậy.

Nhận thấy có người nhìn mình, anh chàng không biết điều kia ngăn đầu nở nụ cười mà không biết họa đang dần đến gần. Nhìn thấy kẻ phá giấc ngủ của mình lại còn cười tươi như vậy, tuy khi cười Từ Kỳ trở nên hoành hảo hơn, nhưng về bề ngoài đó không thể nào dùng để giảm nhẹ “mức án” cản trở giấc ngủ của nó. Không kiêng nể hay khoan nhượng gì, một đám thẳng đến mặt phải người kia, lực đạo đủ tô màu cho con mắt đó thôi.

Bị ấn một đám, anh chàng không khỏi hét một tiếng, dùng tay xoa xoa nơi nhận được cú đấm kia, chính xác hơn, anh ta xoa con mắt. Nó cảm thấy như vậy là đủ, quay người trở lại tư thế ban đầu... ngủ tiếp. Biết mình không thể đánh thức nó, anh chàng lùi thui ra khỏi phòng. Mở cửa liền nhận được ánh mắt thông cảm của

Minh Lâm, anh hất mặt về phía nó như một lời thách thức. Minh Lâm nhún nhún vai rồi bước vào, anh chàng đứng ở ngoài nhìn vào, tưởng tượng đến việc thẳng bé ôm con mắt làm lui đi ra cảm thấy hứng thú vô cùng.

Mà trong phòng cảnh tượng khiến người ta kinh ngạc. Minh Lâm nâng đầu nó dậy, vỗ nhẹ lên, vừa vỗ vừa nói:

-Chị ơi, mau dậy. Chị dậy đi chơi với em

Nó nghe thấy giọng nói trong trẻo liền mở mắt, cười nhẹ nhìn Minh Lâm. Thằng bé cũng cười rồi hôn chụt vào má nó. Cảnh tượng đó khiến cho Từ Kỳ ngoài cửa sùng sốt, bỏ xuống lầu ăn sáng. Nó cùng Minh Lâm xuống sau cũng ngồi vào bàn. Thấy ba đứa đã xuống đầy đủ, ông cho người đem bữa sáng lên. Phát hiện con trai lớn của mình không vui, nhìn kỹ, ông phát hiện có vết bầm ở mắt phải, lo lắng hỏi:

- Từ Kỳ, mắt con bị làm sao vậy?

- Chỉ là “món quà” nho nhỏ nhận được khi đánh thức một con heo mê ngủ.

Anh chàng nói nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt hình viên đạn không nhìn ông Trịnh mà nhìn người khác. Nhìn theo ánh mắt của con trai mình, liền biết “con heo” trong câu chuyện là nó.

- Con dùng cách gì?

- Con chỉ...

- Chỉ dùng cái đầu đầy tóc, đưa đến trước mặt, lắc vài cái, sau đó ngẩng mặt lên cười liền ăn một đám.

Anh chàng chưa kịp kể tội nó, nó nhanh chóng cắt lời, kể rõ sự tình. Ông Trịnh nghe xong nhìn bên mắt con mình bị tím cười thoải mái. Từ Kỳ ngại quá hóa thẹn, dùng ăn nhìn ba mình:

- Ba còn cười, thấy con bị đám bầm cả mắt mà vẫn cười được.

Khuôn mặt đỏ lên vừa xấu hổ vừa giận, đứng dậy dự định đi, vì câu nói của nó mà đứng lại :

- Ngồi xuống ăn.

- Không ăn nữa, no rồi.

Anh đáp lại nó, hai người một đứng một ngồi, một lớn một bé đầu mắt với nhau. Qua một thời gian...ngắn, anh chàng chịu thua ngồi vào bàn ăn tiếp phần còn lại. Minh Lâm chứng kiến cảnh kia liền hỏi nhỏ:

- Anh vì sao lại ngồi xuống ăn tiếp, sợ chị ấy chứ gì?

- ANH KHÔNG PHẢI SỢ MÀ VÌ ANH KHÔNG MUỐN LÃNG PHÍ THỨC ĂN.

-Vâng, anh không lãng phí thức ăn, ăn đi, ăn đi.

Cuộc nói chuyện giữa hai người được nó và ông Trịnh nghe thấy, không muốn trêu anh nữa mà tiếp tục ăn. Bữa sáng xong, ông Trịnh cùng Từ Kỳ đi làm, Minh Lâm đi chơi với bạn. Vậy là chỉ còn một mình nó cùng quần gia và mấy người giúp việc ở nhà.

Thông qua quần gia, nó biết thêm ở đây có một vườn trái cây phía sau biệt thự này. Nó nhờ người dẫn đường. Ra đến nơi, nó leo tót lên cây mận, hái xuống đi rửa. Vào bếp, ai cũng nhìn nó, quần gia thấy nó vào, hỏi:

- Cô chủ muốn ăn gì sao? Cứ lên phòng khách, già bảo người làm mang lên ngay.

- Cháu làm được, không phải phiền đến mọi người, mọi người cứ tiếp tục đi. Rửa xong mấy trái này cháu ra ngay.

Nó rửa xong liền ra ngoài. Như nhớ ra việc đó, nó quay đầu hỏi quần gia:

- Cho cháu hỏi, nơi này có loại nhạc cụ nào không vậy?

- Chỉ có sáo thổi thừa cô chủ.

- Vậy phiền Bác cho cháu mượn được không ạ? Mà đừng gọi cháu là cô chủ nữa, khó nghe lắm?

Cứ nghe ông quần gia gọi mình là cô chủ này cô chủ nọ, nó khó chịu nhứt nháy.

- Cô ch... , à không cháu đợi ta lấy xuống nhé.

Cuối cùng, cầm cây sáo trong tay, bỏ lại một câu rồi khuất bóng:

- Nếu ba nuôi có tìm cháu cứ nói cháu đang ở ngoài vườn.

Như nó nói, nó đang ở ngoài vườn nhưng đã yên phận ngồi trên cây. Nhắm nháp từng quả mận, cây sáo trong tay nó cũng được sử dụng. Âm thanh trong trẻo của bài Hibiki no shirabe vang lên khiến cho ai nghe được cũng bị hút vào đó. Người giúp việc trong nhà nghe tiếng sáo kia tinh thần thoải mái một ít. Ăn tượng với cô chủ mới tăng thêm vài phần tốt đẹp.

Thối xong, nó buồn ngủ, ngủ luôn trên cây. Giờ trưa cũng đến, quần gia ra vườn tìm nó, bảo nó vào dùng bữa nhưng nó nói không ăn lại nằm trên cây ngủ tiếp.

Gió hiu hiu khiến nó mau chóng chìm vào giấc ngủ.

Chiều đến, nó tỉnh dậy thấy mình nằm trên cây ngủ ngon lành mà hoảng hồn trèo xuống. Ba nuôi cùng Từ Kỳ cũng về đang ngồi trên sofa, thấy nó vào, ông Trịnh hỏi nó:

- Sao con không vào phòng mà lại nằm trên cây ngủ như vậy?

Nó chỉ lắc đầu không đáp, từ từ lên phòng. Có ai biết nó đang nghĩ gì không? Nó nghĩ nếu lúc này lỡ như nó lăn qua lăn lại thì nó chầu ông bà sớm rồi, chưa kịp trả thù cho ba nó mà chết như vậy nó không cam lòng. Tắm rửa nhanh chóng, nó xuống phòng khách ngồi đối diện với ông Trịnh không nói gì. Thấy nó đã xuống, ông Trịnh thông báo cho nó:

- Hết tuần sau con sẽ sang Mỹ học, ta đã liên lạc với một huấn luyện viên tốt đào tạo cho con. Minh Lâm sẽ đi cùng con. Còn việc tham gia hắc đạo, tự con phải cố

gắng.

Nhận lại từ nó cái gật đầu, ông trở về phòng. Nó cũng không ý kiến gì về việc đó. Trời dần dần tối hơn, bữa cơm tối chỉ có ba người: ông Trịnh, Từ Kỳ và Minh Lâm. Còn nó? Chăn ấm mềm êm ngủ rồi. Không ai muốn đánh thức nó vì biết rõ nó khó khăn mới ngủ được. Đối với nó, bỏ ăn để ngủ chứ không phải bỏ ngủ để ăn. Cứ như vậy, một ngày trôi qua, trí nhớ của nó đã khắc sâu những chuyện tồi tệ đã xảy ra, đặc biệt là cái chết của ba nó.

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+Trịnh Từ Kỳ

Con trai lớn của ba nuôi nó

Tuần tú, cao 1m82, sợ đau mắt với nó

Đang là Tổng giám đốc tập đoàn B&G

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Bằng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Rời Quê Hương Đến Nước Mỹ Xa Xôi.

Thấm thoát cũng gần đến ngày nó đi du học. Chỉ còn nửa ngày thôi, chiều nay phải lên máy bay rồi, nó đến trường rút học bạ. Tuần qua, ba nuôi nó đã xin cho nó nghỉ để làm mọi thủ tục cần thiết. Vì chỉ là ba nuôi nên việc đó gặp chút khó khăn nhưng cuối cùng cũng xong. Hồ sơ nhập học tại trường ở Mỹ, ông Trịnh cũng lo liệu ổn thỏa, chỉ cần nó bay qua đó đến nhận lớp là được. Không chỉ riêng nó, ông cũng lo liệu hồ sơ cho cả Minh Lâm.

Đứng trước nơi nó đã gắn bó gần 4 năm, từng việc từng việc như đoạn phim quay chậm hiện ra, từ việc mọi người bắt chuyện với nó mà nó không đáp cho đến việc nó bị chặn đường. Tất nhiên cũng không ngoại trừ cuộc âm i cách đây không lâu đối với gia đình Uyên Nhã, cả việc nó như một ác quỷ đánh Uyên Nhã gần như bất tỉnh. Tất cả chậm rãi hiện ra, mọi chuyện nó đều khắc sâu trong bộ nhớ, cái chết của ba nó khiến nó mất đi một người thân, mất đi một nửa mạng sống của nó.

Nó ngậy người chợt giật mình thoát khỏi ký ức đau thương, lạnh lùng vào trường. Nó hiểu được chuyện của nó đã truyền khắp trường, cũng chẳng quan tâm đến ai, nó một đường đi thẳng đến văn phòng.

Không thể hiểu nổi, nó và Uyên Nhã có thù hằn hay nó nợ gì người kia mà cứ bị người ta chặn đường, không thì giờ trò chơi xấu. Lần này vẫn không ngoại lệ, nó chính là lại bị cô nàng kia ăn không ở rồi chặn đường.

- Tao tưởng sau cái chết của ba mày, mày không đến trường, ở nhà co ro lại một góc không ăn không uống chứ? Nghỉ học cả tuần nay, mày còn hơn cả mình tinh nữa đấy. Muốn gặp mày thật là khó.

Dáng vẻ “quan tâm” của người kia làm nó nhũn mày khó chịu. Ba nó dù sao cũng không còn, cần gì phải đem ba nó ra nói chuyện với nó. Nó chẳng thiết tha nói chuyện này, khinh bỉ trả lời:

-Tìm tao làm gì? Chuyện của ba tao đến lượt mày nói sao? Nhìn cái thân tàn hiện tại của mày tao chẳng cảm thấy áy náy gì cả, ngược lại còn nghĩ có phải ngày đó tao nhẹ tay quá hay không để bây giờ mày coi thường lời nói của tao như vậy.

- Mày còn dám nói à? Cũng tại mày mà tao phải nhập viện, tại mày mà khuôn mặt xinh đẹp của tao xuống sắc thảm hại. Còn hỏi tao tìm mày làm gì sao?

Người kia tức giận hét to, khuôn mặt cũng vì vậy mà nhăn nhó khó coi. Nó phải bị tai lại tránh cho cái âm thanh “dễ nghe” kia tổn hại đến bộ phận cơ thể mình.

Ngược mặt nhìn “con khi xổng chuông”, nó nhàn nhạt đáp:

-Bảo vệ cổ họng của mày đi, hét một hồi không chừng đứt luôn thanh quản trở thành câm đấy.

- Mày...mày...

- Tao không rảnh đôi co với mày, mau tránh đường nếu không muốn chuyện đó lại xảy ra. Tao dám đảm bảo sẽ không nhẹ tay như vậy nữa đâu.

Nó cắt ngang lời của Uyên Nhã, sau đó đi tiếp đến văn phòng. Đám người đứng sau Uyên Nhã cũng ý thức được nguy hiểm. Ai cũng từng chứng kiến cảnh đó nhưng không có gan thách thức nó nên nhường đường cho nó đi.

Nhìn nó hiện ngang đi qua, Uyên Nhã hét lên cảnh cáo nó:

- Mày cứ chờ đó, tao không tha cho mày đâu.

Với cái volume như vậy, không nghe chỉ có người bị khiếm khuyết thính giác, nó chẳng buồn quay lại mà nói:

-Được, ta chờ, trò chơi chỉ tạm dừng thôi, dưỡng thương đi. Nhanh phục hồi thể trạng rồi chơi tiếp với tao. Chỉ sợ mày phải vào quan tài sớm, trò chơi như vậy mà kết thúc thì thật nhảm chán.

Câu nói mà nó buông nhẹ nhàng, khiến người nghe không rét mà run. Hoàn thành mọi thủ tục ở trường, nó trở về nơi ở hiện tại. Lúc dùng cơm trưa, nó chỉ thông báo cho ba nuôi nó đã hoàn thành thủ tục ở trường, ông Trịnh chỉ nói ra ý nghĩ của mình:

- Con thực sự muốn tham gia vào hắc đạo sao? Nếu như vậy phải luyện tập rất nhiều, con có thể không?

- Có thể.

Nó nói chuyện không khác gì lúc trước, kiêu lời vô cùng. Trả lời câu hỏi của ba nuôi một cách dứt khoát mang đầy tính kiên quyết. Ông Trịnh lắc đầu nhắc nhở nó:

- Vậy chăm sóc sức khỏe cho tốt.

Nó chỉ gật đầu, không đáp. Từ Kỳ ngồi bên cạnh cũng lên tiếng sau một lúc im lặng:

-Nhóc qua đó lo học tập cho tốt, để mắt đến Minh Lâm một chút, nó ham chơi, đừng để nó bị cô chân dài nào nó dụ đi. Anh đây không cứu nó đâu.

- Anh-hai-đang-nói-gì-đấy. EM MÀ BỊ NGƯỜI TA DỤ ĐỒ SAO? CÒN LẠI CHÂN DÀI CHÂN NGẮN, EM KHÔNG PHẢI NGƯỜI MÊ GÁI ĐÀU NHA.

Minh Lâm nghe lời nhắc nhở của Từ Kỳ gần từng chữ sau đó hét ầm lên. Nó ngồi gần Minh Lâm nhất, đương nhiên chịu trận cũng nhiều nhất. Ai cũng muốn làm hại cái thính giác của nó.

- Anh có nói là mày mê gái đâu. À mà khoan, mày không mê gái chẳng lẽ mày...

Câu nói lấp lửng lại làm cho Minh Lâm Tức giận khôn nguôi, cái miệng đang dự định tuôn ra lại bị câu nói của nó mà khép lại:

- Im lặng ăn cơm.

Lời nó trọng lượng không phải nhỏ, Minh Lâm ngậm ngùi ăn cơm, mắt có lửa nhìn Anh mình. Còn Từ Kỳ quay qua nó cảm kích vô cùng. Không kịp nói lời cảm ơn đã bị nó tạt thẳng gáo nước lạnh mà thất vọng:

-Không phải nói đỡ cho anh, để sau này Minh Lâm tự tính sổ với anh. Nó hiện giờ còn nhỏ, có đánh anh nó cũng là người bị thiệt.

Nói xong liền cúi đầu ăn cơm, anh chàng cũng không nói gì, buồn bã mà ăn.

+++++

Cuối cùng cũng đến giờ phải đi, nó thấp cho ba nó một cây nhang tạm biệt, sau đó rời khỏi nhà cùng Minh Lâm đến sân bay. Nó không muốn ai tiễn nó nên nói mọi người không được đi. An vị trên máy bay, nó nhắm mắt lại ngủ, Minh Lâm không làm phiền nó, lấy máy nghe nhạc, cắm tai nghe vào, đưa cho nó một bên rồi cũng nhắm mắt.

Sau hàng giờ liền, nó cũng đặt chân đến nước Mỹ. Bỏ mặc cảnh đẹp, nó bắt taxi đến ngôi nhà ba nuôi nó mua cho 2 chị em khi ở đây. Ngôi nhà không lớn không nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi.

Mang đồ dùng của mình vào phòng, nhìn căn phòng một lượt, nó cảm thấy hài lòng. Căn phòng màu đen, có một bàn học, một giá sách, tủ quần áo, phòng tắm, hợp với ý nó.Tắm rửa nhanh, nó xuống nhà gọi đồ ăn nhanh. Giải quyết bữa tối đơn giản, ai cũng về phòng nghỉ ngơi sau hàng giờ mệt mỏi ngồi máy bay. Nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ngày mai đang chờ họ đối diện với những khó khăn không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thực Hiện Nhiệm Vụ.

- Hi Yuna. Hi Kelvin.

- Hello Jane.

Nó gật đầu chào cô bạn cùng khóa, Minh Lâm cũng lên tiếng đáp lại. Yuna là tên nó dùng khi ở đây mà Kelvin không ai khác chính là Minh Lâm nhà ta đấy. Jane là người Mỹ, sở hữu gương mặt đậm chất châu Âu, tính tình hòa đồng.

Khi nhập học, nó và Minh Lâm khiến mọi người sững sốt về khả năng ghi nhớ và thành tích đáng nể. Chỉ hơn một tháng, nó đã 2 lần đứng đầu bảng khi kiểm tra, Minh Lâm cũng nằm trong top 5 đấy. Khóa học của hai đứa hiện tại, đa số đều là sinh viên lớn hơn vài tuổi, ai cũng ngạc nhiên khi cả hai đứa nó vào học. Nó đã chứng minh cho mọi người thấy tài năng của nó khiến họ càng thêm khâm phục và ngưỡng mộ, nhưng tuyệt đối không có ghen ghét.

Ting...ting...ting

Điện thoại thông báo có tin nhắn, người nhắn là Jack-người được ba nuôi nó nhờ để đào tạo nó và Minh Lâm cũng là sư huynh mà nó kính trọng. Jack là người Mỹ gốc Việt, sinh sống ở Mỹ từ lúc 10 tuổi, muốn đẹp trai có đẹp trai, muốn lạnh lùng có lạnh lùng. Anh xem hai đứa nó như em của mình nhưng không vì thế mà lơ là việc tập luyện.

Lịch học của nó khá thoải mái nhưng bù lại, thời gian luyện tập ở W-nơi đào tạo ra sát thủ hoạt động trong hắc đạo nguy hiểm lại dày đặc. Hầu như không ngày nào nghỉ ngơi.

Hon một tháng sống tại đây, nó và Minh Lâm vừa học lại vừa khổ luyện ở W. Lúc mới bắt đầu, nó không thể tránh những đòn tấn công của người luyện tập chung với mình, thân thể lúc nào cũng đầy vết thương. Tuy vậy nó mỗi ngày đều cố gắng và sự cố gắng của nó không hoang phí, nó bây giờ có thể né đòn ngoài ra còn tấn công ngược lại đối thủ.

Tại đây, nó làm quen những máy móc, vũ khí phức tạp đầy nguy hiểm. Nó dần dần nâng cao trình độ hacker, bắn súng, sử dụng thành thạo một số vũ khí. Không chỉ có nó cố gắng, mà Minh Lâm cũng không kém gì nó cả. Hai đứa trong một tháng qua đã không ngừng luyện tập, học hỏi mọi người khiến ai cũng không thể khinh thường.

- Ai nhắn vậy chị?

Minh Lâm thắc mắc hỏi nó.

- Là anh Jack.

Trả lời câu hỏi, nó mở tin nhắn để cả hai cùng đọc. Tin nhắn chỉ một câu:

“Có nhiệm vụ, tập trung tại chỗ cũ lúc 3 giờ.”

Đọc xong mỗi người một tâm trạng, Minh Lâm hớn hở vì có nhiệm vụ, còn nó đang nghĩ xem, nhiệm vụ này liên quan đến nhân vật nào. Nó thoát khỏi suy nghĩ của mình, quay mặt nói với Minh Lâm:

- Về.

Sau đó thu dọn tập sách cho vào balô, đeo lên vai tiến đến xin phép giáo sư ra về. Cảnh tượng này thường xuyên diễn ra nên không ai thắc mắc đến việc chúng nó về giữa chừng. Đến nhà, nó đi lên thẳng lên phòng, thay một bộ đồ ngắn màu đen mang theo một cây dao do nó tự chế tạo.

Khâu chuẩn bị đã xong, nó xuống nhà liền nhìn thấy Minh Lâm đang ngồi ăn lót dạ, nó cũng ngồi vào bàn ăn tạm để có sức làm nhiệm vụ. Minh Lâm thường ngày tíu tít là vậy nhưng khi có nhiệm vụ luôn trung ra bộ mặt không có tí cảm xúc nào lại tập trung vào việc hoàn thành. Bình thường, anh bạn nhỏ ăn mặc có lựa chọn nhưng ngay lúc này đang vận trên người áo sơ mi cùng quần đen bó sát, tạo cho mình vỏ bọc lạnh lùng tàn nhẫn.

Ăn xong, mỗi người leo lên một moto phân khối lớn phóng thẳng đến địa điểm đã hẹn. Nơi gặp mặt là một ngôi nhà ở vùng ngoại ô, ít dân cư. Đến nơi, hai người đi thẳng vào trong. Tại phòng khách, một người thanh niên tầm 23 tuổi nhìn đồng hồ sơ trên bàn, dáng vẻ tập trung cao độ. Nó trực tiếp ngồi đối diện người thanh niên, Minh Lâm ngồi cạnh nó lên tiếng:

- Anh Jack, nhiệm vụ này như thế nào?

- Hai đứa không cần vội, còn con nhóc này, đã bảo bao nhiêu lần rồi. Gặp anh phải chào một tiếng chứ, anh đây nhắc lần cuối thôi, lần sau còn như vậy, anh chắc chắn không tha.

Jack ngược mặt nhìn Minh Lâm, sau đó tức giận nhìn sang nó mà cắn nhai cánh cáo. Nhưng nếu nghe kỹ, trong lời nói của anh chỉ có 2 phần khó chịu còn 8 phần kia chính là cung chiêu.

- Anh không cần lặp lại chỉ tội cái miệng của anh thôi.

Minh Lâm tốt bụng, thật thà nói với Jack. Jack cũng chỉ lắc đầu vì thật sự nó chẳng quan tâm đến việc anh đã nhắc bao nhiêu lần.

- Nhiệm vụ này cần hai đứa phối hợp với nhau để lấy bằng chứng công ty A trốn thuế và buôn bán ma túy. Đây là địa chỉ còn thực hiện như thế nào là tùy vào hai đứa. Nên nhớ phải nhanh-gọn-chính xác. Giờ hai đứa có thể đi.

Vừa nói Jack đưa cho nó tờ giấy ghi địa chỉ cùng sấp giấy tờ liên quan đến công ty A. Nhận được mọi thông tin cần thiết, nó đứng dậy đi ra phía cửa, không chào

Jack lấy một tiếng làm người kia tức giận rống to:

- Yuna, sau khi xong việc anh sẽ cho nhóc biết tay.

Nó không đáp mà đi thẳng. Hai đứa vừa về đến nhà, liền chui vào căn phòng mật thảo luận những việc phải làm. Được một lúc, đã đến giờ thực hiện nhiệm vụ, lại một lần nữa ra khỏi nhà.

Phóng thẳng đến công ty A, thuận lợi tránh khỏi bảo vệ, dựa vào sơ đồ mà Jack đưa trước đó lên vào phòng kế toán. Nó lấy một chai son đen xịt lên camera. Khi đảm bảo đã có thể an toàn một chút, nó để Minh Lâm thu thập về các khoản chi tiêu của công ty này, còn nó đến nhà kho tìm kiếm nơi cất giấu ma túy.

Trong kho xếp đầy những thùng cotton đủ kích thước khác nhau, tìm kiếm một lúc, nó phát hiện có một nút nhỏ gần cái bàn ghi chép số lượng sản phẩm được đưa vào kho. Nhấn nút một cái, bức tường mờ ra xuất hiện một tầng hầm. Men theo con đường đó đi xuống phía dưới. Nó chớp mắt vài cái như không tin vào mắt mình. Ở đây chứa khá nhiều ma túy. Không kéo dài thời gian nữa, nó nhanh chóng thu thập chứng cứ rồi trở lại tì Minh Lâm.

Cùng lúc đó, Minh Lâm đã sao chép xong dữ liệu cần thiết. Hai đứa nó nhanh chóng chuẩn em. Gửi cho Jack một file, hai chị em một mẻ về phòng. Nó nhanh chóng tắm rửa, rồi leo lên giường ngủ. cả tháng nay đêm nào nó cũng ngủ trẻ, một phần do luyện tập nhiều, một phần do nhớ ba nó. Hôm nay, nó mệt mỏi mà ngủ rất nhanh, những giấc mơ về cái chết của ba nó cũng tạm tha cho nó một ngày.

Một đêm không mộng mị.

+++++

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+Jack

24 tuổi.

Là người đang đào tạo nó và Minh Lâm.

Như miêu tả ở trên, muốn đẹp có đẹp, muốn lạnh lùng có lạnh lùng.

Đứng đầu tổ chức W.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thầy Giáo Mới. Ý Định Mở Công Ty.

- Chào mọi người, bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ là người đứng lớp trong tiết thể dục này. Hi vọng chúng ta dạy-học vui vẻ.

Kết thúc lời chào, những tập âm cũng theo đó mà vang lên, nào là tiếng huýt sáo, tiếng hò hét. Ôi trời, đây là một “cực hình” đối với đứa ghét ồn ào như nó. Không chỉ vậy, nó còn đang ngạc nhiên nhìn thầy thể dục mới kia. Dáng người cao, khuôn mặt muốn lạnh có lạnh, muốn đẹp có đẹp. Đứng, thầy giáo mới của nó chính là Jack. Chẳng thể hiểu, người đứng đầu W lại có thời gian nhàn rỗi đứng đây làm thầy giáo đây. Minh Lâm cũng thắc mắc không kém gì nó.

- Sao anh Jack lại ở đây? Lại còn là thầy thể dục cơ đây. Cái tình huống quái quỷ gì đang diễn ra vậy? Chị có biết tại sao anh ấy lại rảnh rỗi, nhàn hạ đứng đây làm thầy giáo không?

Đối mặt với những câu hỏi của Minh Lâm, nó chỉ lắc đầu buông ra hai chữ “Không biết”, rồi nhìn Jack đầy nghi ngờ.

- Bây giờ, tôi sẽ chỉ định hai bạn bất kỳ chạy quanh sân, còn những bạn khác di chuyển sang các sân bóng luyện tập, tại đó cô Sara sẽ hướng dẫn đầy đủ những kĩ thuật cần thiết cho các bạn.

Sau câu nói đó, nó và Minh Lâm có linh cảm không được tốt.

- Hai người chạy quanh sân là Yuna và Kelvin. Hai bạn phải hoàn thành 30 vòng. Còn những bạn cũng di chuyển đến sân bóng đi, tôi sẽ ở lại giám sát hai người họ.

Cái gì? Câu hỏi trong đầu nó đặt ra, mắt nhìn cái sân này một vòng cũng khoảng 400m, mà phải hoàn thành 30 vòng. Jack nghĩ nó là tên lừa hay siêu nhân vậy.

Minh Lâm cũng đưa ra ý kiến của mình.

- Thầy có nói dư một số 0 không vậy?

- Tôi không nói dư số 0 nào cả, hai em bước ra vạch xuất phát đi.

Minh Lâm nghe xong thiếu điều té nhào xuống bất tỉnh, mọi cùng cùng khóa đề lại cho hai đứa xấu số ánh nhìn thương cảm rồi kéo nhau đi về phía sân bóng, không khỏi vui mừng tránh được kiếp nạn khó khăn này. Nhìn mọi người đi hết chỉ còn lại ba người, nó tiến đến trước Jack, nụ cười nhếch mép của nó khiến Jack đề phòng:

- Anh được lắm, rảnh rỗi đến đây làm thầy thể dục nhỉ?

- Anh chỉ là tìm cho mình một thú vui thôi m... Ừm

Các bạn đang nghĩ gì đấy? Đang nghĩ nó dùng môi mình để chặn lời nói Jack đúng không? Khiến các bạn thất vọng rồi, nó đập chân Jack đấy. Không để mắt mặt nên anh ấy kiểm lại cảm giác đau đớn, chỉ phát ra âm thanh đó thôi.

- Này nhóc, em tại sao lại dùng lực đạo mạnh như vậy chứ? Lỡ anh có bẻ gì, à không là chân anh có bẻ gì em gánh nổi không?

- Phỉ lời. Bây giờ làm gì?

Nghe câu hỏi của Jack mà khuôn mặt nó chẳng lộ ra tí cảm xúc. Lúc này Jack mới nhớ đến công việc cao cả của mình:

- Tất nhiên là hai đứa phải hoàn thành 30 vòng sân rồi.

Anh trả lời với ngữ điệu điều đó là đương nhiên, khiến nó nhũn mảy, còn Minh Lâm nhảy dựng lên:

- Anh đùa à, một vòng cũng tầm 400m rồi, 30 chục vòng khoảng 12000m đấy, tụi em có phải là siêu nhân đâu.

- Anh có nói hai đứa là siêu nhân sao? Anh đây chỉ đưa ra bài tập này để hai đứa nâng cao thể lực thôi. Nhanh chạy đi, nói nhiều quá.

Nghĩ đi nghĩ lại, hai đứa nó lết ra vạch xuất phát, nghe tiếng còi của Jack liền chạy đi. Nói chứ, là con người ai cũng có giới hạn của mình, tụi nó cũng vậy. Cố gắng hết sức chỉ chạy được 12 vòng, đứa nào cũng rã rời chân tay, hít thở gấp gáp, mồ hôi thấm cả đồng phục thể dục, nhìn thấy mà tội.

Jack đến chỗ tụi nó, cười cười:

- Thật tình anh chỉ định cho hai đứa chạy 10 vòng thôi nhưng thấy cả hai cố gắng như vậy nên để hai đứa chạy mệt mới cho nghỉ.

Ánh mắt nếu giết được người đảm bảo lúc này, Jack đã bị phanh thây trăm lần. Anh cũng rất tức thời mà chuồn êm, không quên dặn tụi nó về nhà nghỉ ngơi lấy sức. Anh không nói, nó và Minh Lâm cũng về, chứ ở lại sức đâu mà học.

Về nhà, hai đứa về phòng thư giãn, sau đó xuống nhà dùng cơm trưa. Minh Lâm hỏi nó>

- Chị, tiền thưởng hôm trước dùng làm gì bây giờ?

Chả là lần trước ở trường có tổ chức cuộc thi thiết kế, nó bị Minh Lâm ép đi thi, nào ngờ thắng cuộc, phần thưởng là 10000USD, hiện tại nó vẫn chưa dùng tới. Nó nhìn Minh Lâm:

- Mờ một công ty chuyên về trang sức được không?

- Được chứ.

Thấy Minh Lâm hào hứng, nó cũng phấn khích một chút.

- Đề lát nữa gọi anh Jack đến bàn. Giờ về phòng nghỉ ngơi thôi.

Nói xong, nó đứng dậy về phòng gọi cho Jack.

- 2 giờ đến nhà em, có chuyện nhờ anh.

Do buổi sáng vận động quá nhiều, tay chân nhức mỏi, nó thiếp đi mà không hề hay biết, ở bên kia, Jack nhìn điện thoại mà hồn phách bay tận phương nào. Nó nhờ anh lần này là lần đầu tiên, anh thấy mình bây giờ rất có giá.

Bing boong...bing boong

Chuông cửa vang liên tục nhưng không ai mở cửa. Người bên ngoài lấy điện thoại gọi cho nó. Bên trong phòng, điện thoại nó reo, mầy nhui lại khó chịu. Nó khó khăn bắt điện thoại, câu đầu tiên chính là:

- Điện à.

Người ngoài cửa sắc mặt hiện lên ba vạch đen, rống to trong điện thoại:

- Nhóc con, gọi anh đến đây mà không mở cửa đón khách, dám mắng anh nữa chứ. Nhóc ăn gan hùm mật gấu phải không hả?

Nó lúc này mới tỉnh ngủ, hưởng trọn volume kia.

- Đến rồi à?

- Anh đến này giờ rồi, còn không mau xuống mở cửa.

Câu hỏi của nó khiến người kia máu nóng bốc lên đầu. Nó để lại hai chữ “đợi chút” liền ngắt máy. Nhanh chóng phóng xuống mở cửa, đập vào mắt nó là hình ảnh Jack tức giận tột cùng. Nó đẩy anh vào nhà, nhẹ nhàng nói anh hạ hỏa. Minh Lâm cũng từ trên lầu bước xuống, thấy Jack ngồi trong phòng khách liền chạy lại phun một câu khiến người kia vừa bốt giận lại nổi giận đứng đưng:

- Ngọn gió độc nào đưa anh đến đây vậy?

- HAI ĐỨA BÂY RÀNH LÂM À? GỌI ANH ĐẾN DÂY CÓ CHUYỆN CẦN NHỎ, VỪA ĐẾN LẠI BỊ HAI CHỊ EM CHỌC CHO TỨC ĐIỆN NGƯỜI MÀ. CÓ CHUYỆN GÌ NHỎ ANH NÓI MAU LÊN.

Nó và Minh Lâm bịt cả hai tai ngăn không cho thứ âm thanh kia lọt vào tai mình. Nó đến gần, ngồi xuống cạnh anh, vỗ vỗ lưng anh, sau đó đem dự định của mình nói cho Jack. Anh cũng từ từ bớt giận lắng nghe nó.

- Hai đứa thật sự muốn mở công ty sao? Không phải chuyện đơn giản.

- Vì vậy mới cần anh giúp một tay.

Minh Lâm thật thà nói, nâng anh lên 9 tầng mây.

- Được, anh cùng hai đứa hợp tác, việc xây dựng, tìm mặt bằng... anh sẽ lo liệu. Hai đứa tuyển chọn nhân viên. Vậy tên công ty này là gì?

- Tùy anh quyết định vậy.

Nó nhàn nhạt nói.

- Cứ gọi là YM đi.

Minh Lâm đưa ra ý kiến.

- Được, vậy chúng ta hợp tác đưa YM lên hàng đầu thế giới.

Jack hứa hẹn nhưng lại bị nó cho một gáo nước lạnh:

- Mơ mộng tưởng.

Ngồi thêm một lúc, Jack cũng ra về. Nó trở về phòng ngủ tiếp. Chỉ riêng Minh Lâm ngồi trong phòng khách vừa xem TV vừa giải quyết đồ ăn nhanh.

Reng... reng

Điện thoại reo, Minh Lâm nhanh chóng bắt máy.

- Alo.

- “...”

- Tụi con vẫn ổn, chị ngủ rồi.

-“...”

- Ba yên tâm, tụi con tự chăm sóc được mà. Ba nghỉ ngơi sớm đi. Chào ba.

Là ông Trịnh gọi hỏi thăm tình hình tụi nó. Đồ ăn hết, Minh Lâm tắt TV trở về phòng ngủ. Đêm thanh tĩnh, ánh trăng sáng, khung cảnh lung linh, huyền ảo mang đến cảm giác mơ màng, cuốn hút con người ta vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chỉnh Người. Minh Lâm Bị Đánh.

Chương 11.

Không khí lành lạnh buổi sáng chỉ khiến người ta muốn vùi đầu vào chăn ngủ tiếp, nó cũng nằm trong số “người ta” đó. Nhưng cái đồng hồ báo thức không hiểu được ý nó mà “cắt” tiếng phá rối. Cầm cái đồng hồ trong tay, nó lưỡng lự giữa việc nên để nó “sống” hay đập nát nó. Suy nghĩ logic vài phút, nó quyết định giữ lại “mạng sống” cho đồ vật kia.

Nó nhanh chóng vệ sinh cá nhân, rồi sang phòng bên đánh thức “con sâu ngủ”. Vào phòng, một không gian đập vào mắt khiến nó không khỏi nhú mày, toàn là giấy. Cầm một mẩu giấy bị vò ở dưới đất, chính là mẫu vẽ một cặp nhân. Lắc đầu, lay lay “con sâu” nằm trên giường, vậy mà “con sâu” này cứ quay mặt đi rồi kéo chăn trùm kín cả đầu, thật không biết điều khiến khuôn mặt nó hiện ra ba vạch đen.

- Trịnh Minh Lâm, nếu bây giờ không dậy ngay, chị liền nói ba nuôi chuyển em về Việt . Cho em 5 giây.

Nó nhìn “con sâu” ham ngủ kia vẫn không có động đậy gì liền đếm

1...

Vừa đếm 1, Minh Lâm đã bật người dậy, tỉnh ngủ luôn. Minh Lâm nhà ta không sợ trời, không sợ đất, cả Trịnh Từ Kỳ là anh ruột của thằng nhóc mà thằng nhóc này cũng không sợ, chỉ sợ và nghe lời nó. Từ Kỳ mà biết chuyện này chắc anh chàng kêu trời kêu đất cả ngày.

Nhìn thằng nhóc bật người dậy, không kiểm được nó nở nụ cười nhạt, nhìn quanh phòng sau đó liếc mắt Minh Lâm

- Em có 5 phút vệ sinh cá nhân và dọn dẹp chỗ này, quá 5 phút tự hiểu hậu quả. Tính giờ.

Nó vừa dứt lời, một cái bóng đen phóng vào phòng vệ sinh. Bước ra khỏi phòng, nó xuống bếp làm thức ăn cho bữa sáng. Nó tuy lạnh lùng đó, kiêu lời đó, nhưng tay nghề cực tốt nha. Từ khi chuyển qua đây, ban đầu nó không thường xuống bếp chỉ gọi đồ ăn nhanh, nhưng do một lần Minh Lâm bị ngộ độc thức ăn, nó cũng giảm việc gọi thức ăn bên ngoài, chịu khó xuống bếp, trừ khi luyện tập về trẻ nó miễn cưỡng gọi thức ăn nhanh. Nhiều lúc Minh Lâm cứ mè nheo bắt nó nấu ăn, nó muốn từ chối lại nhớ đến lần đó nên bầm bụng xuống bếp.

Mùi thức ăn thu hút khứu giác của “con sâu ngủ”, nhanh chóng ngồi vào bàn, xoa xoa cái bụng đang biểu tình, ngăn khuôn mặt baby nhìn nó chớp mắt. Nó nhìn biểu hiện của thằng nhóc, nó nhanh tay hơn. Cuối cùng cũng đặt hai đĩa trứng cùng hai ly nước cam trên bàn. Hai đứa bắt đầu ăn, không khí im lặng kéo dài cho đến khi bữa ăn kết thúc.

Ăn xong, cả hai kéo nhau đi học, chậm chậm đi trên phần đường dành cho người đi bộ, đột nhiên Minh Lâm nhớ ra gì đó, quay qua nó kèm theo khuôn mặt nhăn nhó khó coi:

- Hôm nay có tiết thể dục nữa đó chị.

Nó nhìn khuôn mặt đó, nhớ lại tiết thể dục ngày hôm qua. Ôi trời! Là cực hình. Giữ khuôn mặt không biểu cảm hé môi hỏi:

- Thi sao?

Nghe nó hỏi mà Minh Lâm như không tin vào thính giác của mình.

- Có khi nào anh Jack lại “cho” mình luyện tập thể lực nữa không? Chính là cực hình đó.

- Ai bảo anh ta là thầy thể dục chứ. Cứ để anh ta vui vẻ với thú vui mới của chính mình đi, chúng ta chinh anh ta sau.

Nhận được đáp án thỏa đáng, Minh Lâm cũng thu hồi vẻ mặt vừa rồi, hiện ngang đến trường.

+++++

Ở trường

Sau khi ngồi nghe giáo sư giảng một tràng dài về triết học gì đó, tiếng chuông là vị cứu tinh của mọi người nhưng là kẻ thù của nó và Minh Lâm. Vì sao ư? Vì sau tiết triết học là tiết thể dục mà nó và Minh Lâm hận đến tận xương tủy.

Nhưng dù sao cũng phải học, hai đứa nó đi thay đồng phục. Nói là đi chứ hai đứa nó lê lét từng bước đến phòng thay đồ. Tập trung tại sân, nhìn người kia đứng khoanh tay, dáng vẻ ung dung mà hai đứa nó cùng một tư tưởng “phải chinh người kia cho ra trò”.

- Chào mọi người, hôm nay các em thấy thế nào?

Đối với câu hỏi này, cả lớp đồng thanh như đã tập trước hô to “HÙNG THÚ”, duy chỉ có hai người im lặng. Hai người đó không ai khác nó và Minh Lâm

- Húng với chà thú cái gì chứ? Thử chạy hơn 4000m nói được hai chữ đó mới lạ ấy.

Minh Lâm đứng bên cạnh nó lăm bằm ai oán, nó cũng không phản đối gì.

- Hôm nay, chúng ta tập kỹ thuật các môn bóng vì có thể hai bạn hôm qua không vận động nhiều được.

Jack vừa nói vừa đá mắt về phía nó và Minh Lâm. Cả lớp cũng nhìn chúng nó rồi gật đầu.

Cháy... cháy rồi. Khói bốc nghi ngút trên đầu nó và Minh Lâm. Hai đôi mắt ngẩn lên nhìn Jack như muốn chém anh ta đến không nhận ra. Nhưng đang ở lớp học nên đành nhìn xuống.

- Các em đến sân bóng đi.

Cả lớp “hùng hổ” đến sân bóng. Lúc này, Jack tiến lại chỗ nó:

- Hai đứa hạ hỏa đi, giờ giải lao đến phòng giáo viên của anh.

Bỏ lại câu nói rồi Jack cũng quay người đến sân bóng nhưng không biết một kế hoạch được bày ra để chinh anh.

Đúng như Jack nói từ đầu, chỉ tập kỹ thuật chứ không vận động nhiều. Chuông reo báo hiệu thời gian kế hoạch của nó và Minh Lâm bắt đầu. Nhanh chóng thay đồ đi đến phòng dành cho giáo viên của Jack. Anh đang khép nhẹ mắt, bỗng bị đánh một cái. Chưa kịp định thần lại hưởng thêm vài năm đắm. Xả được cơn giận, nó và Minh Lâm cũng dừng tay nhìn Jack đắc ý.

- Để xem anh còn hại bọn em hay không.

Minh Lâm lên tiếng, khuôn mặt nở nụ cười gian tà. Nó không nói gì, ngồi xuống ghế.

Lúc này, Jack mới tìm lại được hồn phách của mình, người đứng đầu W mà bị hai đứa nó chinh như vậy nhưng dù sao ai trong W cũng bị hai đứa nó chinh một lần. Không ai có thể đối phó nổi hai đứa nó, một đứa bày mưu, một đứa lên kế hoạch chi tiết. Tự trách mình lại quên bên “tài năng” này của tụi nó. Thảm hại ngồi xuống ghế, chỉnh chỉnh lại trang phục, anh mở miệng:

- Anh quên “tài năng” chinh người của hai đứa nên bị như vậy thôi. Mà nhiệm vụ lần trước đã có kết quả rồi. Công ty A bị niêm phong, bị cắt giấy phép kinh doanh luôn rồi.

- Anh gọi tụi em đến chỉ để nói chuyện này?

Nó im lặng từ đầu đến giờ mới hé môi, đưa mắt nhìn Jack. Jack khó chịu cau mày.

- Chưa xong, chuyện mở công ty anh đã tìm được nơi thuận lợi rồi, cũng đã thông báo tuyển nhân viên, chỉ còn chờ mấy đứa giao bán thiết kế là có thể thực hiện.

- Còn việc xây dựng, không lẽ anh dự định ngồi ngoài trời làm việc sao?

Minh Lâm thắc mắc hỏi.

- Một người bạn của anh mở công ty nhưng bây giờ đang du hí phương nào đó cùng vợ nên hẳn muốn nhượng lại. Chỉ cần sửa sang một chút là được. Số tiền hai đứa đưa anh cũng vừa đủ sửa sang và mua thêm một vài thứ khác thôi.

- Như vậy cũng được. Việc thiết kế mẫu mã để em và Minh Lâm làm cũng được. Anh tự lo phần xuất hiện của công ty đi. Không còn gì nữa, tụi em về lớp.

Sau khi bàn bạc xong, nó đứng dậy chuẩn bị về lớp. Chợt nhớ ra một việc, nó quay lại nhìn Jack:

- Cuối tuần đưa tụi em đến tham quan đấy.

Nói xong liền bỏ đi một mạch. Minh Lâm cũng lon ton phía sau, bỏ lại một người đang ngồi suy nghĩ việc quan trọng khác.

"Con nhóc này có thể đứng đầu W được đấy nhưng hiện tại còn quá nhỏ, có thể gánh vác được không? Hay cứ để nó luyện tập dần dần? Thời thì cứ như vậy."

Về lớp, nó và Minh Lâm đối mặt với lời giảng dài dằng dặc của giáo sư dạy vật lý. Ngồi cho đủ số lượng trong ba tiết học, cuối cùng chuông cũng reo mang nó về với thực tại. Trong ba tiết vừa rồi nó làm gì? Nó nghĩ về việc làm sao để công ty phát triển tốt hơn, làm thế nào để cho ra những sản phẩm chất lượng, từ mẫu mã đến cho ra thành phẩm. Và đặc biệt hơn, nó không muốn ra mặt. Điều này nó chưa nói với Jack, đến cuối tuần giải quyết luôn một thể.

Ra khỏi trường, hai đứa nó lê cái thân về nhà. Trước khi đi học, nó đã chuẩn bị cơm trưa nên chỉ cần hâm nóng là có thể ăn.

Nó không ăn trưa nên lên phòng đánh một giấc. Đối với đất nước này, nó không có nhà hứng đi dạo.

Ngủ ngon được một lát, nó nhớ ra mình chưa gọi điện thoại hỏi thăm ba nuôi nên với tay lấy cái điện thoại, gọi về.

- Alo, là con.

- "... "

- Vẫn ổn.

- "... "

- Ba nhớ giữ gìn sức khỏe. Còn gia đình đó, nhờ ba cho người theo sát. Chào ba.

Cuộc thoại ngắn gọn nhưng đầy đủ những gì cần nói. Kết thúc cuộc gọi, nó xuống nja không thấy Minh Lâm đâu, chỉ thấy tờ giấy nhỏ trên bàn với dòng chữ

"Em đi với bạn, không ăn cơm nên chị cứ ăn trước."

Đọc xong, lấy điện thoại gọi đồ ăn nhanh. Không có Minh Lâm nó cũng không xuống bếp. Nhìn lại những mẫu thiết kế của mình, nó cảm cúi về vẽ xóa xóa, vô cùng tập trung. Thức ăn được đưa đến, nó nhanh chóng ăn lót dạ rồi tiếp tục về xóa liên hồi.

Lúc nó hoàn thành một phần ba phần việc, trời cũng đã tối. Bên ngoài có tiếng chuông, nó đi ra mở cửa. Là Minh Lâm nhưng người thẳng nhóc đầy vết bầm, có chỗ còn chảy máu. Lôi Minh Lâm vào nhà, nó tìm hộp thuốc xử lý mấy xét thương chảy máu để không bị nhiễm trùng.

Nhúu mày khó chịu, nó hỏi:

- Làm sao để như vậy?

- Lần trước em động phải bọn giang hồ, lúc này về một mình bị tụi nó chặn đường. Do đông quá nên..

Minh Lâm thấy mặt nó mỗi lúc một tối, giọng cũng nhỏ dần. Đưa mắt nhìn vết thương lớn nhỏ trên người Minh Lâm, nó không ngần ngại lên hế môi nói, giọng nó bây giờ so với băng ở Nam cực có lẽ còn lạnh hơn:

- Ngày mai giải quyết, lên phòng thay đồ nghỉ ngơi. Chút nữa đem trứng luộc cho em lăn những chỗ có máu bầm.

Minh Lâm gật đầu đi lên phòng như lời nó. Còn nó xuống bếp luộc trứng, sau đó mang lên phòng cho Minh Lâm. Một lúc sau, dọn thẳng nhóc nghỉ ngơi rồi nó cũng về phòng.

Trong phòng, nó lấy điện thoại gọi cho Jack.

- Anh cho người điều tra bọn người chặn đường đánh Minh Lâm. Hẹn bọn chúng chiều mai ở sau trường.

Người bên kia rống to trong điện thoại:

- CÁI GÌ? MINH LÂM BỊ ĐÁNH SAO? NÀO THẾ?

Nó di dời cái điện thoại ra xa, sau khi ổn định lại thính giác nó nói tiếp:

- Bọn giang hồ nào đó. Chuyện này tự em giải quyết, không ai được nhúng tay vào.

Jack nghe vậy cũng miễn cưỡng buông một chữ "được" rồi ngắt máy. Nó mang theo con tức giận mà chìm vào giấc ngủ.

+++++

Ở Việt Nam.

Sau khi nói chuyện điện thoại với nó, ông Trịnh tiếp tục xem TV. Mà ngồi cạnh ông, Từ Kỳ thức mắt nhìn ông hỏi:

- Là con nhóc đó gọi hả ba?

- Ừ.

- Con nhóc có nói gì về con không?

Nghe chính miệng ba mình nói nó là người gọi, anh chàng mang ánh mắt hi vọng nhìn ba mình.

- Nó giống Minh Lâm, đều không nhắc gì đến con.

Rầm...rầm...rầm

Sét đánh ngang tai, Từ Kỳ tức tối ngược lên trời mà hét:

- TRỜI ƠI, CÁ EM RUỘT LẦN EM NUÔI ĐỀU KHÔNG QUAN TÂM ĐẾN CON KÌA. TRỜI ƠI LÀ TRỜI.

Ông Trịnh nhìn đứa con lớn của mình chỉ biết lắc đầu rồi bước nhanh về phòng để bảo vệ bộ phận thính giác. Còn Từ Kỳ hết xong, dùng dùng về phòng, leo lên giường, trùm chăn...ngủ cho đỡ tức.

Một ngày yên bình, thật ra không yên bình lắm trôi qua. Không biết ngày mai, nó giải quyết đám người đánh Minh Lâm như thế nào? Mọi người theo dõi chương 12 sẽ được up vào ngày mai nha.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Quyết Tâm Luyện Tập. Trò Chơi Sẽ Tiếp Tục.

Cả buổi học hôm nay nó không đến lớp, Minh Lâm cũng vậy. Thân thể của thằng nhóc cần được nghỉ ngơi. Đối với Minh Lâm, thằng nhóc còn “biết ơn” bọn kia, nhờ bọn nó mà nhóc con đang vô tư ăn ngủ với tư cách “bệnh nhân”. Người khổ nhất là ai? Là nó chứ ai vào đây, phải ở nhà chăm sóc từng chút một cho “con heo lười”.

Nó ngồi trong phòng tiếp tục vẽ vẽ xóa xóa, nhìn đồng hồ còn đến hơn 6 tiếng nữa mới đến giờ hẹn giải quyết bọn kia, đặt đồng hồ báo thức, nó ngã lưng lên giường thiếp đi. Sáng sớm nó đã dậy chuẩn bị thức ăn, thuận tiện dọn dẹp nhà, còn phải xem lại vết thương, vết bầm của “con heo” kia, sức lực sớm bị hút cạn rồi. Phải nghỉ ngơi lấy sức thanh toán thù oán với bọn kia nữa.

Reng... reng

Cầm cái đồng hồ trên tay, nó hận không thể “giết chết” đồ vật kia, nhưng lại không có thời gian để thực hiện tội ác đó đành miễn cưỡng đi thay đồ, mang giày vào, nó kẹp bên quần con dao “độc quyền” của mình. Xuống nhà, chỉ để lại tờ giấy nhỏ với vài chữ báo có việc, sau đó phóng xe đến sau trường.

Tới nơi, nó nhìn một lượt những người có mặt, bỏ mũ ra, xuống xe, nó tiến lại gần bọn kia.

- Tụi bây là bọn đánh Minh Lâm hôm qua?

Nó cất giọng lạnh, nhìn từng đứa một. Số lượng hơn 10 người mà mỗi người một màu tóc, nhìn rồi mắt kinh khủng. Một thằng có cái đầu nổi nhất-màu hồng lên tiếng trả lời nó:

- Thi sao? Là bọn tao đánh nó đó. Chỉ dựa vào mày thì làm gì được bọn tao, trừ phi mày hầu hạ bọn tao tốt một chút, có thể bọn tao còn nương tay. Hahaha

Tiếp theo lời nói đó là một tràng cười khà ó. Nó cực ghét kiểu cười này, nhếch mép.

- Tao “hầu hạ” bọn bây. Thằng nào trước hay tất cả cùng lên.

Nghe được lời nó nhưng không đứa nào động não nghĩ đến hàm ý trong câu nói đó. Thằng đầu hồng lại tiếp lời:

- Biết điều như vậy là tốt. Lên hết đi anh em

Dứt lời, cả đám nhào đến nó, nhếch mép khinh bỉ, nó phun ra một câu khiến cả bọn dừng mọi hành động.

- Ngủ lâu dốt benh khó đào tạo, đào tạo hết gạo vẫn còn ngu.

- Con khốn, mày muốn chết sao? Đánh nó.

Đầu hồng tức giận nhào lên trước, bị nó túm đầu, đám thằng vào mặt không thương tiếc. Thấy đồng bọn bị đánh, cả đám tiếp tục nhào vào. Nó nhanh chóng hạ dần từng người một, tốc độ nhanh, động tác dứt khoát, từng tên từng tên ngã xuống. Nhìn đám người nằm dưới đất, nó khinh bỉ quay mặt bỏ đi.

Về nhà, “con heo” kia vẫn còn ngủ, nó vào phòng thay bộ đồ khác rồi xuống bếp làm đồ ăn. “Con heo” hít hít mùi đồ ăn, tỉnh ngủ “bò” xuống bếp, nhìn một bàn đầy đồ ăn, không khỏi xoa bụng.

- Chị à, ăn được không?

Nhận được cái gật đầu từ nó, Minh Lâm ăn lấy ăn để. Nó không ăn mà ra phòng khách kiểm tra lại mẫu thiết kế mình, rồi gọi cho Jack.

- Anh đến nhà em, bây giờ.

Không để cho đầu dây bên kia trả lời, nó ngắt máy. Jack ở bên kia ngồi ngẩn người, giật mình lấy lại ý thức liền phóng đến nhà nó.

Bing boong...Bing boong

Mở cửa cho Jack vào nhà, Minh Lâm cũng từ bếp đi lên, nhìn Jack như sinh vật lạ lặp lại câu hỏi cũ.

- Ngọn gió độc nào đưa anh đến đây vậy?

Hai đôi mắt liếc tụi lại trên người Minh Lâm. Nó biết Jack mà nổi giận thì nóc nhà phải thay cái mới, liền chặn dứt cảm xúc dâng trào trong anh:

- Ngồi đi, anh tức giận sẽ hại bọn em phải chi tiền thay nóc nhà đấy.

Jack hậm hực ngồi xuống ghế, không quên lườm Minh Lâm xém cháy áo. Minh Lâm thức thoi mình nói sai liền chạy đến ngồi cạnh nó. Nó đưa cho Jack bản thiết kế:

- Đây là những mà tụi em thiết kế. Việc còn lại nhờ vào anh đấy.

- Anh nghĩ nên nhờ ba nuôi em đầu tư một chút. Sau khi công ty phát triển thì hoàn vốn lại cho ba em để kinh doanh độc lập.

Jack đưa ra ý kiến. Thấy cũng không tệ, nó gật đầu bỏ sung thêm:

- Em sẽ vay của ba. Khi công ty có thu nhập tốt hơn hiện tại sẽ trả lại. Dù sao công ty cần nhập nguyên liệu và trang bị thêm máy móc. Còn việc công bố công ty thành lập trước báo chí thì anh tự lo liệu đi. Chức vụ của em anh cứ sắp xếp nhưng em sẽ không ra mặt.

Jack đen mặt, nhúm mày nhìn nó.

- Này, hai đứa dù sao cũng là một nửa chủ nhân của công ty này đấy. Sao để anh lo liệu hết vậy.

- Tại anh già hơn tụi em, kinh nghiệm nhiều hơn.

Nó nói như đúng rồi khiến Jack cứng họng. Đột nhiên anh cười cười nhìn nó.

- Vậy cũng phải có qua có lại. Em nhờ anh thì anh cũng có việc nhờ em đây. Anh biết em rất sòng phẳng mà.

Nó nhìn anh gật đầu, ý chờ anh nói tiếp.

- Vậy em thay thế anh trở thành người đứng đầu W được không?

Ánh mắt sâu nhìn nó. Nó cũng biết anh muốn nói việc này từ lâu nhưng hiện tại nó còn quá yếu, cần phải luyện tập thêm.

- Em muốn luyện tập thêm. Hiện tại em vẫn chưa đủ khả năng. Sau một năm, em sẽ thay anh đưa W lên top đầu hắc đạo thế giới.

Anh vui mừng vì nó đã nhận lời. Chỉ có một người không vui, khuôn mặt ngày càng đen hơn.

- HAI NGƯỜI SAO CÓ THỂ BỎ ĐẸP EM NHƯ VẬY?

Vâng, đến giờ Minh Lâm vẫn bị hai người kia cho ăn bơ tức giận hét lên. Tiếng hét đã gây được sự chú ý của hai người kia.

- Từ nay, tăng cường độ tập luyện. Bị đánh một lần không được để bị lần thứ hai. Em tốt nhất nên tập luyện cho đằng hoàng.

Nó phán một câu khiến cho Minh Lâm "nhỏ bé" im bật, cúi đầu như hối lỗi. Jack ngồi một lát cũng bị "đuối về". Kết thúc một ngày đầy sóng gió.

+++++

Bắt đầu từ ngày hôm sau, tụi nó phải đến trường, đến căn cứ luyện tập, về nhà thì vui đầu vào thiết kế.

Những mẫu trang sức do nó thiết kế ngày càng được ưa chuộng hơn. Công ty vì đó mà phát triển hơn. Ai ai cũng đều cố gắng làm việc. Từng ngày từng ngày đi qua, nó cũng trả hết vốn đã vay ba nuôi nó. Nhãn hiệu YM cũng có mặt dần dần ở các nước châu Âu lẫn châu Á.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, còn vài ngày nữa là nó và Minh Lâm tốt nghiệp rồi. Nó đã thực hiện lời hứa với Jack, thay thế anh quản lý W. Ở giới hắc đạo, không ai không biết đến cái tên Yuna, những lời đồn đại về nó cũng không ít nhưng đặc biệt hơn nó đứng đầu W trong sự thần phục của mọi người trong tổ chức. Nó luyện tập không ngừng nghỉ, đến khi trở thành người đứng đầu W đã đưa W trở thành thế lực không thể xem thường.

Ngoài ra, nó còn tạo ra nhiều kiểu dáng trang sức bắt mắt. Tài năng của nó không ai không ngưỡng mộ, đưa ra những phương án giúp cho YM từ một công ty nhỏ trở thành một tập đoàn trang sức nổi bật trong khoảng thời gian gần 2 năm.

Nhân viên công ty không bao giờ thấy mặt nó tuy nó là CEO, còn đặt cho nó một biệt danh "CEO bí ẩn băng lãnh". Vì sao ư? Vì nó quan sát những cuộc họp nội bộ trong bóng tối, không ai nhìn thấy khuôn mặt nó, chỉ nghe được giọng nói lạnh băng làm người khác run rẩy. Nhưng làm việc ở YM rất có tiền đồ, lương cao tiền thưởng còn hấp dẫn nữa. Dựa theo thành tích đạt được mà tăng tiền thưởng, do đó nhân viên cũng hết mực cố gắng.

+++++

- Sao chị không để mọi người biết mình là CEO của YM?

Minh Lâm thắc mắc hỏi nó, nó nhìn tài liệu trong tay đáp:

- Hiện tại cứ như vậy, không phải công ty vẫn phát triển sao? Chị còn trò vui ở phía sau, từ từ mà chơi, chơi chán thì hạ màn. Thôi trễ rồi, ngủ đi. Mai còn việc phải làm.

- Chị cũng ngủ sớm đi, đừng có thức khuya như vậy.

Nhắc nhở nó nghỉ ngơi, Minh Lâm trở về phòng. Còn nó, ngồi tại sô pha nghĩ về những gì trải qua trong khoảng thời gian ở đây. Nó cố gắng làm mọi thứ và sự cố gắng của nó đã được đáp lại. Trò chơi 2 năm trước tạm dừng quá lâu rồi, sắp được tiếp tục. Cái chết của ba nó, những tổn thương mà gia đình đó gây ra cho nó, sự vô tâm của bà ta,... tất cả nó đều sẽ trả lại gấp trăm lần. Nó dọn dẹp tài liệu trên bàn đem về phòng. Nằm trên chiếc giường gần bỏ gần 2 năm, cảm giác nhẹ nhàng mềm mại đưa nó vào giấc ngủ.

+++++

Chuyện gì sẽ xảy ra khi nó về nước, mọi người theo dõi ở chương sau nha.

***VÀI LỜI CỦA TÁC GIẢ**

Wen xin lỗi vì đăngchap trễ. Mọi người bỏ qua cho.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Công Việc Bận Rộn. Cô Gái Vụng Về.

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeollhae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piryohae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

Âm thanh phá rồi giấc ngủ của nó vang lên không dứt. Đưa tay với lấy cái điện thoại một cách khó nhọc.

- Ai?

Khó chịu hé môi nói chuyện, nhìn nó bây giờ sẽ không còn ai nghĩ nó chính là con nhóc lạnh lùng nữa. Bộ đồ ngủ rộng thùng thình, tóc bù xù, cầm điện thoại mà gục lên gục xuống. Nhìn thấy là tội, thành quả của việc làm việc đến gần sáng mới lê thân đi ngủ.

Đừng suy nghĩ sâu xa nha, nó chỉ thức đêm thiết kế mẫu trang sức mới thôi. Ai bảo làm CEO là sung sướng, như nó thì sung sướng chẳng thấy, suốt ngày không phải xem tài liệu thì cũng là vẽ vẽ xóa xóa.

Đầu dây bên kia nghe được giọng nó vẫn chưa tỉnh ngủ, tăng âm lượng nói với nó:

- Con nhóc này, chừng nào mới về đây? Cả hai đứa không thấy thương nhớ người anh này sao? Còn không mau về.

- Anh nào?

RẦM

Một tiếng động lớn phát ra từ điện thoại nó. Chính là người kia bị câu hỏi của nó làm cho sock đến mức té ghế. Người kia đứng dậy phui bụi trên người, âm lượng phát ra tăng thêm rất rất nhiều lần, ra sức nhìn cái điện thoại mà rống:

- LÂM THIÊN BĂNG, EM GIỎI LẮM. CẢ ANH CŨNG DÁM QUÊN, EM CÙNG MINH LÂM MAU MAU QUAY VỀ ĐỂ ANH THĂNG TAY TRỪNG TRỊ HAI ĐỨA.

-Anh là Trịnh Từ Kỳ?

Cố định lại màng nhĩ đang tắc lư, nó hỏi. Ở bên kia, khuôn mặt ngày càng đen hơn, sét đánh dữ dội. Anh chàng Từ Kỳ tức không chịu được, hét lên:

- CÒN NHỚ ĐƯỢC TÊN ANH ĐẤY À? HAI ĐỨA THÌ VUI RỒI. ĐI QUA ĐÓ LÂU NHƯ VẬY, VẬY MÀ KHÔNG THỀM GỌI HỎI THĂM ANH MỘT CÂU NÀO. LÀ SAO HẢ? CHỪNG NÀO HAI ĐỨA MỐI CHỊU BỎ VỀ?

Do âm thanh "quá nhỏ" mà nó phải dời điện thoại cách xa bộ phận thính giác của mình một mét. Khi xác định người kia không còn la hét nữa, từ từ từng chút một đưa điện thoại đến gần.

- Anh không cần gọi cho em để luyện thanh đâu. Vài ngày nữa tụi em sẽ về nhưng là đi chứ không phải "bỏ".

Nó đã tỉnh hẳn sau hai lần bị tra tấn. Nó phải đến bệnh viện kiểm tra tuổi thọ của tai mình thường xuyên.

Nhận được câu trả lời như ý muốn, Từ Kỳ hạ giọng nói chuyện nhẹ nhàng.

- Về nhanh nhanh, nhớ mua quà cho anh là được. Tạm biệt em nuôi yêu dấu.

Có ai đòi quà trắng trợn như anh chàng này không, lại còn yêu với chả dấu khiến nó rùng mình nổi cả da gà.

Nhìn dòng chữ "kết thúc cuộc gọi" hiển thị trên màn hình, nó tức giận muốn ném ngay đi. Nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, để điện thoại trên giường, nó vào phòng vệ sinh. Dù sao cũng không nên giận cá chém thớt, giận cá phải xẻo thịt cá, lóc xương cá, chặt cá. "TRỊNH TỪ KỲ, ANH CHỜ ĐẤY"

Hoàn tất buổi sáng đầy âm thanh, nó ngồi trên sofa ăn trái cây. Còn Minh Lâm? Thăng nhóc còn quần chân quanh người, thoải mái mà ngủ. Chỉ tội cho nó, muốn ngủ lại không thể ngủ, tai vẫn còn lũng bùng.

Bing boong... Bing boong

Mở cửa ra, trước mặt nó là Jack đang cầm một sấp tài liệu. Jack đang làm chủ tịch của YM, tuy không còn là người đứng đầu W nhưng trở thành người có quyền cao nháy YM vậy mà lại đem tài liệu đến tận nhà cho nó. Thật không thể giải thích.

- Việc hợp tác với AQ đang rất thuận lợi. Em tại sao muốn nắm tất cả thông tin về AQ?

Jack nhìn nó không khỏi thắc mắc. Quen biết nó cũng lâu, anh chưa từng thấy nó như vậy, ngoại trừ việc nó muốn hạ đối tượng nào đó nên cần nắm rõ mọi thông tin liên quan. Nhưng anh đoán được công ty kia đã gây thù gì đó với nó nên...

- Như anh nghĩ, có thù tất nhiên phải trả.

Giọng nói lạnh của nó vang lên. Trong mắt tràn ngập thù hận. Cái chết của ba nó, nó có thể quên sao, có thể không trả thù sao? Câu trả lời là không thể.

- Vậy em sẽ làm gì?

- Từ từ chơi với họ.

Trước câu hỏi của Jack, nó hứng thú trả lời. Chỉ cần nghĩ đến việc gia đình đó bị làm cho đồ vỡ, công ty đó điêu đứng, nó không kiềm được nhếch môi.

Jack cũng không làm phiền nó nữa, thảo luận thêm một chút liền ra về. Nó dẹp công việc qua một bên, xuống bếp làm chút đồ ăn, sau đó lên phòng đánh thức "con heo lười" kia. Đấu tranh một hồi, cuối cùng "con heo" cũng từ trong chăn chui ra.

Hai đứa ngồi ăn với nhau, một lời cũng không nói. Ăn xong người rửa bát là Minh Lâm còn nó lại lúi túi tài liệu ra xem. Nhìn đến thông tin của người con gái tên Đoàn Uyên Nhã, môi nó nhếch một cái, dùng viết đỏ khoanh một vòng tròn quanh tấm hình.

Nó và Minh Lâm mỗi người một góc làm việc, thời gian trôi qua cũng đến chiều, hai đứa cũng hoàn thành công việc. Quyết định đi ra ngoài dạo, ý kiến của nó được Minh Lâm hưởng ứng nhiệt tình.

Chầm chậm lướt qua những con phố, nó và Minh Lâm cũng dừng trước một nhà hàng. Bên trong không gian thoải mái, khách đến ăn cũng được cho là đồng. Tìm bàn ngồi xuống, gọi thức ăn và nước uống xong, nó nhìn ra ngoài tấm kính trong suốt, nhìn đến ngân ngời. Ánh đèn từ nhà hàng hắt ra mờ mờ ảo ảo khiến cho cảnh vật thêm lung linh và hoàn hảo hơn, có thể đem lại cảm hứng cho nếu tiếng quát kia không vang lên.

- Máy phục vụ cái kiểu gì thế. Đưa đồ ăn cũng không xong.

Cảnh tượng tại chỗ ẩm ỉ kia chính là một nữ phục vụ cúi người nhặt bát đĩa vỡ, bên cạnh là quản lý nhà hàng đang khom người xin lỗi người đàn ông.

- Người vụng về như mày mà đi làm phục vụ chỉ khiến cho nhà hàng này mất khách thôi.

- Nếu ông không xâm sỡ cô gái này thì cô ấy chẳng đánh rơi khay thức ăn đâu.

Giọng nói quen thuộc vang lên. Nó quay mặt lại nhìn Minh Lâm, thằng nhóc đã đứng dậy kéo tay cô gái kia. Nó ngồi đó thương thức bộ phim ngắn này.

- Thằng oắt con, mày biết gì mà nói há?

Người đàn ông chỉ thẳng vào mặt Minh Lâm. Thằng nhóc đưa tay vịn ngược lại khiến người đàn ông kia la oai oái. Tuy chưa phát triển hết nhưng Minh Lâm cũng sở hữu chiều cao vượt trội. Đưa mắt nhìn người đàn ông, Minh Lâm nói:

- Ông thanh toán tiền thức ăn và mau rời đi. Nếu không tấm hình ông xâm sỡ cô gái này sẽ được lan truyền ra ngoài. Chắc ông không muốn đâu nhỉ?

Nghe thế, người kia tái mặt, rút tiền trong bóp đặt lên bàn, sau đó lúi thủ đi ra. Thằng nhóc và cô gái kia thì thăm gì đó rồi ai đi đường nấy, Minh Lâm trở lại bàn còn cô gái kia vào bếp. Nó nhìn Minh Lâm cảm thấy có gì đó không đúng nhưng cũng không hỏi.

Giải quyết bữa ăn liền về nhà. Minh Lâm vừa về đã chui tót lên phòng với tốc độ có thể so sánh với tốc độ ánh sáng. Nó lác đầu khó hiểu rồi cũng về phòng tiếp tục làm việc. Được một lát, nó cũng leo lên giường đi ngủ. Đêm khuya thanh tĩnh khiến cho con người ta chìm vào giấc ngủ nhanh chóng.

+++++

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+ Anna Nguyễn

Cô gái phục vụ trong nhà hàng.

Tính tình: nhút nhát, vụng về nhưng chỉ là ban đầu. Sau khi được nó đưa vào W luyện tập đã trở nên mạnh mẽ hơn, làm việc quyết đoán và trở thành cánh tay đắc lực của nó. Chuyên về sủng và hacker (sau khi luyện tập ở W)

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

- Yeah!!! Tốt nghiệp rồi. Về Việt Nam thôi. HURA.

Câu nói đó của ai? Của Minh Lâm đấy. Thằng nhóc này muốn về Việt Nam lâu rồi. Chỉ tội cho những người hâm mộ nhóc chứng kiến cảnh tượng rất ư là tăng động của cậu.

Nó liếc mắt nhìn đứa tăng động bên cạnh mình không khỏi lắc đầu. Nhìn trời, nó suy nghĩ về kế hoạch của mình khi trở về nơi đó. Thấy nó ngẩn người, Minh Lâm bên cạnh réo nó.

-Chị! Chị ơi! CHỊ!!!

Hét thật to bên tai nó khiến nó giật mình, nhìn Minh Lâm bằng con mắt đầy lừa.

- Điện à?

- Nếu chị quan tâm em một chút thì có chuyện gì xảy ra đâu. Tại em kêu chị nhiều lần mà chị chẳng thèm quan tâm xui nào. Làm em thật tủi thân.

Cái trò mè nheo nhõng nhẽo, nước mắt cá sấu được Minh Lâm sử dụng. Với ai thì khi đối mặt với trò này cũng chào thua nhưng với nó không có tác dụng. Nó cực kỳ cực kỳ không thích con trai "bánh bèo". Nhìn khuôn mặt ngây thơ (vô) số tội kia, nó hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- Tất nhiên là có chuyện. Chị còn nhớ cô gái phục vụ ở nhà hàng hôm trước không?

Nó nhìn Minh Lâm nghi hoặc, không biết thằng nhóc có âm mưu gì. Đáp lại Minh Lâm bằng cái giọng lạnh của nó:

- Nhớ.

- Chị đừng kiêu lời như vậy nha. Chị có thể đưa cô gái đó vào W luyện tập không?

Minh Lâm đưa đôi mắt lấp la lấp lánh như kim cương nhìn nó. Nó muốn xem thằng nhóc giờ trò gì nên miễn cưỡng đặt câu hỏi.

- Tại sao?

- Tại vì cô ta sống một mình, lại nhút nhát vụng về, bla...bla... Cho cô ta vào W luyện tập để mạnh mẽ hơn.

Minh Lâm hào hứng kể cho nó nghe về cô gái kia mà không biết mình đang bước từng chút vào cái bẫy của nó.

- Tại sao em biết người ta ở một mình?

- Em đã điều tra gia cảnh của...

Đang nói, Minh Lâm bùm miệng khi biết mình nói hớ, đưa mắt nhìn nó. Nó cười cười nhìn hành động của thằng nhóc. Bị nó cười mà khuôn mặt của Minh Lâm đỏ lên.

- Chị cười cái gì chứ? Em là đang giúp người thôi mà.

Không thèm Minh Lâm nữa, nó gật nhẹ đầu nói với đương sự.

- Chị có nói gì à? Chị sẽ đưa cô gái đó vào W luyện tập, còn việc chịu nổi bài tập ở đó hay không tùy vào người kia. Chị không quản.

- Thật hả chị? Chị là number 1.

Biết nó đồng ý, Minh Lâm nháy mắt lên vui vẻ. Nó nhìn mà trong đầu không khỏi suy nghĩ "Thằng nhóc này quan tâm cô gái đó thật. Vậy là có một kẻ ngốc trong tình yêu đã xuất hiện".

Nhìn Minh Lâm vui vẻ, tâm trạng nó cũng tốt hơn. Lập tức gọi điện thu xếp mọi việc. Quay qua nhìn tên ngốc đang mừng mừng rỡ rỡ, nó chau mày.

- Còn không đến tạm biệt anh Jack rồi trở về. Muốn đứng đây đến bao giờ?

Minh Lâm xấu hổ nhìn nó cười cười, lon ton đi theo nó.

+++++

Tại nhà Jack.

- Anh Jack ơi. Anh Jack à. Minh Lâm đến chào anh để về Việt Nam đây.

Thằng nhóc lú lo từ ngoài cổng đến trong nhà. Hai đứa chưa vào được nhà đã bị tiếng hét của ai kia phải lùi lại vài bước.

- THẾ QUÁI NÀO MÀ HAI ĐỨA LẠI VỀ VIỆT NAM? CÒN YM AI LO? ĐỪNG ĐỂ ANH "HUỠNG" MỘT MÌNH CHỨ.

Âm lượng quá lớn, lùi lại không đủ tránh cái loa phát thanh kia, hai đứa phải đưa tay bịt chặt tai, nhắm mắt.

- Anh làm gì mà hét ghê thế? Có phải tụi em bỏ bê công việc đâu. Về đó cũng phải làm việc mà. Không phải cũng vừa mở chi nhánh bên đó sao, vậy tụi em quản lý chi nhánh đó cũng được.

Minh Lâm lên tiếng đáp lại Jack. Lúc này Jack cũng bình tĩnh hơn, nhìn hai con người đứng ngoài sân không còn hơi sức để hét nữa.

- Khi nào hai đứa về?

- Còn một tiếng nữa là phải lên máy bay rồi.

Im lặng này giờ, nó cũng lên tiếng đáp. Nhìn nó, Jack lắc nhẹ đầu mà hỏi:

- Có về lại đây không?

- Tụi em không sang đây thì anh có thể sang Việt Nam mà. Đừng tức giận.

Minh Lâm nhìn Jack sắp nổi điên lần nữa, nhanh chóng bổ sung để Jack không "giết người" bằng tần số âm thanh nữa.

Jack không còn gì để nói, chỉ dặn dò hai đứa nó vài thứ và chốt lại một câu:

- Hai đứa phải làm việc chăm chỉ đấy. Còn W em tự lo liệu đi. Cũng sắp đến giờ bay rồi, bây giờ ra sân bay được rồi. Anh không tiễn được.

Khi nói đến câu cuối, Jack đưa mắt nhìn đóng tài liệu trên bàn. Nó cũng hiểu ý nên liền rời khỏi. Minh Lâm lại lon ton đi theo.

Nhìn bóng nó khuất dần, Jack ngã người ra sau, đuổi theo suy nghĩ của mình. Nó đến sân bay vừa đúng lúc. Giống như khi đi, hai đứa cũng nghe nhạc mà ngủ.

+++++

Việt Nam

Ngồi trên máy bay hàng giờ liền, nó và Minh Lâm đón taxi về nhà. Ông Trịnh vui vẻ nhìn hai đứa, hỏi thăm đủ điều sau đó bảo hai đứa về phòng nghỉ ngơi. Khi đi qua Từ Kỳ, nó dừng một chút, nói vừa đủ cho hai người nghe. Nghe xong Từ Kỳ bắt giấc rùng mình. Nội dung là như thế này:

" Anh phá rối giấc ngủ của lại đòi quà trắng trợn như vậy, hậu quả không nhỏ đâu"

Hai đứa về phòng thay đồ, Minh Lâm thì leo lên giường...ngủ. Còn nó qua thư phòng gặp ông Trịnh.

- Ba, con có việc nhờ ba giúp.

- Việc gì?

Ông Trịnh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nó không khỏi thắc mắc " Con bé này có việc gì không thể làm sao?"

- Ba có thể giúp con thu mua trường Rose được không?

- Con cần gì ở ngôi trường đó?

- Ngôi trường đó con không cần nhưng Đoàn Uyên Nhã đang theo học tại đó, còn cây quyền cây thế làm cang. Sẵn dịp này con cùng gia đình họ thanh toán những gì họ gây ra.

Nhìn ra được lửa hận trong mắt nó, thù giết cha có mấy ai chịu bỏ qua. Ông cũng không phản đối nữa, gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Sau khi giải quyết vấn đề kia, nó xin phép về phòng nghỉ ngơi. Trong phòng, nhìn chăm chăm vào hình một gia đình, nó nhếch môi.

" Thù cần trả sẽ trả, trò chơi tiếp tục. Các người phải lãnh đủ hậu quả tàn khốc. Kịch hay còn dài. Chúng ta từ từ chơi".

Nó chìm vào giấc ngủ trong sự thù hận. Mãn đêm yên tĩnh báo hiệu cho một trò chơi nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Phản Thề Chết.

- Mau thức dậy. Cái con nhóc ham ngủ, có dậy không thì bảo?

Từ Kỳ "lại" vào phòng đánh thức nó mà quên mất lần trước lãnh đủ một đám của nó bầm cả mặt, lần này cũng không rút kinh nghiệm.

- Đùng nháo.

Buông câu nói liền quay mặt, trùm chăn vui đầu ngủ. Từ Kỳ nhìn đương sự ngủ ngon lành trên giường, cau mày khuôn mặt đầy hắc tuyến, mạnh bạo tùy ý lấy một quyển sách dày cộm đập vào đầu nó.

Bị đau nên nó bật người dậy, đưa mắt tìm kiếm kẻ to gan rồi nhìn chăm chăm vào cuốn sách trên tay người nào đó. Bức xúc đem gối ném thẳng ngay mặt người kia. Do bất ngờ mà Từ Kỳ không kịp tránh dẫn đến hậu quả, cái gối đập trước mặt anh.

- Muốn em đem anh ra chém chết à?

Chất giọng lạnh băng đi cùng với câu hỏi đầy tính đe dọa của nó, người kia bắt giấc rùng mình một cái.

"*Thôi thâm rồi. Từ Kỳ ơi là Từ kỳ. Mày quên lần trước hường một đám của nó rồi à? Đại đột, quá đại đột rồi.*"

Anh chàng đứng hồi tưởng lại chuyện lần trước không khỏi than thầm, cười hì hì nhìn nó.

- À Thiên Băng, bây giờ anh phải đi làm, không đùa với em nữa. Anh đi đây.

Dứt lời, anh chàng phóng ra ngoài, càng hoảng hốt hơn khi câu nói của nó cứ ần ần hiện hiện trong bộ nhớ.

"Hai lần phá rối giấc ngủ của em. Anh chờ xem em chinh anh như thế nào?"

Vì không nhìn đường, Từ Kỳ đâm phải bức tường, cảnh tượng hiện tại nếu ai nhìn vào cũng phải ôm bụng mà cười. Anh chàng đang nằm trên đất, hai chân hướng lên trên, khuôn mặt nhăn nhó nhỏ nhỏ nhìn vô cùng buồn cười. Vội vàng đứng dậy, đi nhanh vào phòng thay đồ phóng đến công ty. Nói chứ, anh chàng làm Tổng giám đốc còn bận hơn cả Chủ tịch. Minh chứng rõ nhất chính là anh đang phóng xe đến công ty trong khi Chủ tịch nhân hạ ngồi uống trà ở phòng khách.

Nó cũng chẳng ngủ lại được nữa, miễn cưỡng vào phòng vệ sinh, sau đó xuống lầu. Ngồi đối diện với ông Trịnh, nó hỏi:

- Việc con nhờ ba giúp đã hoàn thành chưa ạ?
- Đã hoàn thành, ta cũng nhờ một người bạn làm hiệu trưởng. Công việc của con ổn không?
- Vẫn ổn. Tuần sau con và Minh Lâm sẽ nhập học.

Hai người nói chuyện mà không biết Minh Lâm xuống từ lúc nào, còn bị hai người xem như không khí.

Quay qua nhìn thấy Minh Lâm mang bộ mặt chưa tỉnh ngủ, nó nhẹ nhàng "đánh thức" thẳng nhóc bằng một việc đơn giản:

- Tuần sau sẽ nhập học, tự chuẩn bị đi.

Câu nói lọt vào tai Minh Lâm trở thành thảm họa của thẳng nhóc. Bật người dậy, tỉnh ngủ hẳn nhìn chăm chăm vào nó, hỏi vặn lại:

- Chị đang đùa sao, tốt nghiệp rồi sao còn học nữa.
- Không đùa, nếu không muốn chị sẽ học thay em nhưng công việc của chị đành nhường lại cho em rồi.
- Ai nói em không đi chứ.

Nghe nó nói vậy, Minh Lâm cười giả lả chấp nhận đi học nhưng trong đầu không thấm than thân trách phận.

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeollhae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piyohae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

Điện thoại của nó reo lên. Bật máy, khuôn mặt nó tối sầm lại. Gắn từng chữ trong điện thoại:

- Đưa trực thăng đến đây.

Cúp máy, để lại một câu cho ông Trịnh và Minh Lâm, nó lao lên phòng thay đồ.

- W có cuộc họp, con phải đi.

Lên phòng, nó khoác lên người bộ đồ đen bó sát, đem theo một khẩu súng đầy đạn. Chạy lên sân thượng đúng lúc trực thăng đến. Yên vị trên trực thăng hướng về W.

Ở dưới nhà, ông Trịnh nhìn Minh Lâm thối mác:

- Sao con sợ công việc như vậy?
- Con đâu có sợ. Thân là trợ lý CEO đã nhiều việc nếu lãnh thêm phần việc của chị thế nào con cũng mệt chết.

Hiểu được lý do của Minh Lâm khi thẳng nhóc thà đi học còn hơn nhận thêm phần việc của nó. Cả hai người đuổi theo suy nghĩ riêng của bản thân, không ai nói với ai.

+++++

Tại W.

Nó nhanh chóng đi vào phòng họp. Bên trong đã tập hợp đầy đủ những gương mặt lãnh đạo của các nhánh nhỏ do W đứng đầu. Ngồi vào ghế của mình, nó thông thả nói:

- Để mọi người chờ lâu như vậy thật thất lễ. Không biết cuộc họp này bàn về vấn đề gì?
- Chúng tôi muốn cô nhường lại cái ghế người đứng đầu W cho người khác.

Nghe nội dung cuộc họp mà nó muốn đánh người. Chuyện như vậy cũng dám đem ra nói với nó. Tựa lưng vào ghế, thái độ dửng dưng hỏi người kia:

- Tại sao?

Nhìn dáng vẻ của nó khiến người kia tức giận, đứng dậy sổ một tràng lý do.

- Tôi nghĩ cô còn nhỏ không có kinh nghiệm, cũng không có khả năng làm người đứng đầu W...
- Dừng.

Cắt ngang lời nói của người kia. Lý do ở đâu mà lắm thế.

- Thực lực của tôi, người ở W đều chứng kiến. Tôi là do Jack đào tạo, nếu ông nói tôi không có khả năng làm người đứng đầu W như vậy chẳng khác nào ông hạ thấp năng lực của Jack.

- Tôi không cần biết, tôi muốn cô nhường lại cái ghế kia thôi.

Bị nó đáp trả, người kia không thể nhường bộ hơn nữa, nói ra ý định của mình.

- Nếu tôi không nhường thì sao? Chẳng lẽ ông muốn làm phản?

Nó nhếch môi nhìn người kia, ánh mắt chứa tia lạnh.

- Vậy tôi phải phản lại thôi. Dù sao phần thắng cũng nghiêng về tôi.

Người đàn ông "gan dạ" kia không sợ chết nói ra suy nghĩ của mình mà không chú ý đến sắc mặt của nó.

- Vậy thì tạm biệt. *Đoàng*

Vừa dứt lời, viên đạn cắm vào đầu người đàn ông, máu bắn ra, thân ảnh người kia ngã xuống khiến mọi người trong phòng bất giác rung mình. Đưa mắt nhìn sang nó, trên tay cầm khẩu súng còn vương khói, chậm rãi nói:

- Ai làm phản kết quả là như vậy. Còn ai muốn làm phản nữa không?

Nhìn cô gái 16, 17 tuổi đầy khí chất đã nổ súng bắn người chỉ vì người kia có ý định làm phản. Không khí im lặng như tờ. Nó đảo mắt nhìn một lượt sau đó mở miệng nhấn mạnh:

- Tôi không muốn có bất kỳ cuộc họp như thế này diễn ra lần nữa.

Bỏ lại đám người đứng như trời trồng, nó lên trực thăng về nhà.

Đến nơi cũng đã nửa đêm, không muốn đánh thức giấc ngủ của mọi người, nó đánh leo tường vào nhà. Nhẹ nhàng về phòng nằm lên giường. Ôm cái bụng rỗng chìm vào giấc ngủ đúng như câu châm ngôn mà nó đặt ra "bỏ ăn để ngủ chứ không bỏ ngủ để ăn".

Màn đêm trở lại trạng thái ban đầu của nó: yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16: Tử Kỳ Bị Chinh Đến Thảm Hại.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đến ngày nó và Minh Lâm nhập học tại Rose. Nó thì khỏi nói, chuẩn bị trong tích tắc, chỉ có Minh Lâm vẫn còn đang cuộn người trong chăn, nhìn chằm chằm gì một con sâu.

- Em có ba giây để thức dậy, nếu không thì tự xác định hậu quả.

Vừa nghe thấy giọng nó, thằng nhóc đã bật dậy chạy vào phòng vệ sinh mà không cần chờ nó đếm đến ba. Hai đứa xuống lầu khi khoác trên mình bộ đồng phục theo nhận xét của nó là cầu kỳ. Đồng phục trường Rose: nữ thì váy ngắn màu đen (riêng nó đặt may kiểu quần giả váy), nam thì quần tây đen; áo của cả nam và nữ đều là sơ mi trắng viền đen chỉ khác nhau là cổ áo nữ kèm theo một cái nơ được thắt bằng vải còn của nam là một caravat đều cùng màu với viền áo.

Thông tin của nó vẫn như trước, còn thông tin Minh Lâm được bảo mật. Hai đứa đứng trước cổng trường gây ra không ít náo loạn.

- Ê học sinh mới kia...- Học sinh A hét lên.

- Á đẹp trai quá...- Nữ sinh nào đó kiêu không được nhảy nhẩy như con chuột túi hét.

- ...

Cũng phải thôi, sau 2 năm ở Mỹ, nó trở nên ưa nhìn hơn, khuôn mặt sắc sảo kèm thêm làn da trắng mịn vì nó có bao giờ ra khỏi nhà đâu. Còn Minh Lâm cũng mang vẻ đẹp trưởng thành hơn nhưng vẫn sở hữu gương mặt baby cùng chiều cao đáng mơ ước. Nó có cao nhưng chỉ chạm mốc 1m7 còn Minh Lâm nhà ta đã được 1m78, chiều cao mà ít người ở độ tuổi 16, 17 có được.

Bao nhiêu lời bàn tán, học sinh tập trung ngày càng đông hơn, tiếng ồn cũng theo số lượng học sinh mà tăng lên. Không ai để ý đến khuôn mặt của "nhân vật chính" đang ngày càng đen hơn một phần vì khó chịu bởi sự ồn ào, một phần vì không thể nào chen vào trường được. Minh Lâm biết nó cố gắng kiềm lại ham muốn đánh người, thằng nhóc lên tiếng:

- Phiên mọi người tránh đường một chút được không?

Giọng nói trầm ấm của Minh Lâm không những không giải tán được đám người kia mà còn khiến cho hầu hết nữ sinh có mặt càng ra sức phấn khích, tấn công đến màng nhĩ của nó. Liếc thằng nhóc một cái, nó cũng hơi đầu mà trách, hé môi lên tiếng:

-Bây giờ tránh đường hay muốn uống gấp Diêm Vương uống trà?

Chất giọng lạnh băng của nó khiến người khác không rét mà run. Vậy mà vẫn có người cứng đầu, liếc nó một cái cất giọng khó nghe, cố ý nói to:

- Tưởng mình xinh đẹp lắm hay sao? Chỉ đứng gần mỹ nam thôi mà lên mặt. So với “công chúa” còn thua xa.

Nghe cô nàng kia nói mà nó cứ ngỡ đang sống ở thời phong kiến, có cả “công chúa” nữa chứ. Nhưng nó không xinh đẹp sao? Mặt cô nàng này có vấn đề rồi, mà nó cũng chẳng chấp là gì. Điều khiến nó tức giận chính là cái liếc mắt coi thường nó. Đứng trước mặt nữ sinh kia, nó đưa tay siết chặt cổ người kia. Cô nàng khó thở, tay cứ quơ qua quơ lại, mặt tái mét. Thả cô ta ra, nó nhìn chăm chăm vào cái cổ đỏ lên vì bị siết chặt, nói chậm rãi:

- Đừng có coi thường tôi, nếu không hậu quả cô không gánh nổi đâu. Còn “công chúa” gì đó mà cô nhắc đến, đừng bao giờ đem ra so sánh với tôi. Tôi như thế nào đến lượt cô phán xét, bình luận sao?

Bỏ lại cô nàng ngồi bệt dưới đất, nó đi thẳng vào trường. Khi đi qua cô ta, Minh Lâm lắc nhẹ đầu, đã lên tiếng cản lại rồi nhưng do cô ta không biết điều thôi. Sau đó cũng theo nó đi đến phòng hiệu trưởng nhận lớp. những người có mặt ở đó ngày người một lúc cũng giật mình tỉnh táo hơn. Ánh mắt toát lên vẻ sợ hãi nhìn bóng lưng nó.

+++++

Phòng hiệu trưởng.

Cốc...Cốc

Đưa tay gõ cửa, khi nhận được lời mời vào, nó và Minh Lâm mở cửa vào trong. Phòng Hiệu trưởng không có gì đặc biệt trừ khung hình trên bàn.

- Bác à! Tụi con học lớp nào?

Minh Lâm lên tiếng hỏi. Hiệu trưởng có gương mặt hiền hậu, mỉm cười nhìn tụi nó đáp:

- Hai đứa có thể tự chọn lớp.

- Tụi con muốn học cùng lớp với người tên Đoàn Uyên Nhã.

Đưa ra ý kiến của mình, nó đưa mắt nhìn Hiệu trưởng, ông tra trong mấy tính về học sinh mà nó vừa nêu tên. Tra được, ông nhìn nó:

-Vậy tụi con đến 11A13, lớp đó có người mà con đang muốn tìm

- Chào bác, tụi con về lớp.

Minh Lâm chào Hiệu trưởng còn nó chỉ cúi đầu một chút rồi cả hai ra ngoài. Bên trong phòng, Hiệu trưởng cười nhẹ, trong đầu ẩn hiện suy nghĩ:

“Trường này tuy dành cho các cô chiêu cậu ấm nhưng cũng không ít bằng nhóm hoạt động gây náo loạn. Đành nhờ con dẹp loạn một phần rồi.”

Từ cửa lớp 11A13 nhìn vào, cảnh tượng ồn ào cứ như một cái chợ, đủ thứ tạp âm. Lớp học gì chứ, đây là một địa điểm làm đẹp mới đúng, bàn nào cũng có son phấn. Nó nhìn mà còn ngán hướng gì giáo viên.

Một giáo viên đứng trước mặt nó, cười cười:

- Em là học sinh mới sao? Vào lớp đi

Thanh âm nhỏ nhẹ, vóc dáng cũng mảnh khảnh, không hiểu sao lại đi làm chủ nhiệm cái lớp “điều” này được.

Cô giáo vào mà cái lớp vẫn nói chuyện liên miên, tần số âm thanh không giảm. Cô cố gắng nói lớn hơn:

- Lớp chúng ta có bạn mới.

Nói thật, chẳng ai trong lớp quan tâm đến giáo viên trên bục giảng, mỗi người một việc. Dường như đã quen với cảnh tượng này, cô cũng không phí sức làm gì, ra hiệu cho nó vào lớp. Bước vào lớp, nó đến bàn giáo viên, nhìn cô một cái.

- Cô tránh qua bên kia đi.

Sau đó, nó đập lên bàn thật mạnh, mặt bàn cũng nứt lăm đôi. Có tiếng động, cả lớp quay lên hướng bàn thấy cảnh đó liền im bật, một tiếng cũng chẳng dám nói, biết đâu vừa hé răng bị ăn một đấm đi chầu ông bà luôn thì sao.

Nhìn một lượt quanh lớp, nó cất giọng băng lãnh của mình chậm rãi nói từng chữ:

- Các người là học sinh lớp một sao? Ý thức cũng không có, thua cả đám nhóc tiểu học. Đây coi như cảnh cáo các người, nên tôn trọng giáo viên một chút, nếu không...

Bỏ dở câu nói, nó gắt đầu nhìn cô rồi đi xuống cuối lớp. Minh Lâm đã ngồi trong lớp từ bao giờ, chứng kiến cảnh đó mờ hồi hột cũng tuôn ra. Cả lớp nhìn nó với ánh mắt hình viên đạn nhưng khi đối diện ánh mắt của nó lại sợ hãi quay lên. Cô chủ nhiệm cũng vì vậy mà không cần nói to lên nhìn nó đầy cảm kích.

Tùng...Tùng...Tùng

Trống ra chơi đã điểm, nó không ra ngoài mà nằm trên bàn ngủ. Một đám con gái tiến đến, tay giơ cao ý định đập bàn lại bị một câu nói làm hoang mang mà bỏ tay xuống:

- Chưa muốn chết thì đừng quấy rầy chị ấy, chị ấy mà tức giận thì có mười cái mạng các người cũng trả không đủ.

Lời nói đó phát ra từ miệng Minh Lâm, một trong số đó lên tiếng:

- Đây có phải Lâm Thiên Bằng không?

Lúc này, nó cũng tỉnh dậy, nhìn người con gái đó, nhếch môi:

- Mày còn nhớ tao sao, Đoàn Uyên Nhã?

- Tại sao tao không nhớ đứa đã đánh tao, khiến khuôn mặt tao trở nên thảm hại được. Đúng không?

Uyên Nhã nhìn nó với ánh mắt đầy lửa. Nó dùng dụng nhún vai.

- Tao sẽ tiếp mày sau, không lâu đâu, mày cứ chờ đi. Bây giờ thì bấm nút biến.

Uyên Nhã dùng dùng giận dữ về chỗ nhưng ánh mắt cứ nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy. Nó chẳng buồn để ý, quay sang hỏi Minh Lâm:

- Chiều nay anh không tăng ca đúng không?

- Có gì không chị?

Nó cười cười, ánh mắt hiện lên vẻ hứng thú. Minh Lâm thấy ánh mắt đó, không cần nó giải thích cũng đủ hiểu nó chuẩn bị chinh người.

- Về.

Nói xong, nó thu dọn tập sách đi ra khỏi lớp trước ánh mắt của đám Uyên Nhã. Minh Lâm cũng đứng dậy đi sau nó.

Về đến nhà, nó nhờ quần gia mua một con ma-no-canh. Sau ba tiếng đồng hồ, nó và Minh Lâm cũng hoàn thiện sản phẩm đầy kinh dị. Phen này, Từ Kỳ phải chịu khổ rồi.

+++++

Từ Kỳ về đến nhà, thấy đèn không bật liền nghi hoặc nhìn đồng hồ. Cuối cùng cũng bước vào nhà. Vừa vào bên trong, ánh đèn chớp tắt liên hồi, tim anh cũng đập thình thịch. Đột nhiên...

“Trà... mạng... lại... cho...ta”

Âm thanh rùng rợn được nó cắt từ những đĩa phim kinh dị phát ra. Từ Kỳ cảnh giác nhìn, từ từ quay đầu sợ hãi hét toáng lên. Đập vào mắt anh là con ma-no-canh do nó trang điểm kinh dị, nhìn rất đáng sợ. Hường ra cửa mà chạy nhưng anh vướng vào sợi chỉ chắn ngang cửa, cảnh tượng kế tiếp làm người ta vui mắt: xô nước và một vãi ly bột roi xuống, biến Từ Kỳ thành con tắc kè hoa hai chân.

Đèn mờ lên, Minh Lâm ôm bụng cười như điên, ông Trịnh cười ha hả, nó thì tựa vào tường môi cong lên một chút. Từ Kỳ vừa tức vừa xấu hổ chạy về phòng. Ông Trịnh nhìn nó nói:

- Copy cho ba một bản.

Nó gật đầu, sau đó kéo Minh Lâm về phòng, dẫn thẳng nhóc khóa cửa. Nó tìm quần gia lấy chìa khóa sơ cua phòng hờ Từ Kỳ vào phòng trả đũa. Chưa đầy 10 phút, không còn ai ở phòng khách. Nhìn cảnh tượng “phòng không nhà trống”, Từ Kỳ quay trở lại phòng, áp mặt vào gối hét to cho hả con tức. Sau đó cũng chìm vào giấc ngủ.

Không còn tiếng cười, màn đêm được trả lại sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Bằng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đối Đầu

Keng...keng...keng.

- Con làm gì vậy Từ Kỳ?

Ông Trịnh nhăn mày khó chịu với thứ âm thanh kia. Từ Kỳ nhìn ông, thần nhiên đáp:

- Con đang đánh thức hai đứa kia dậy đi học ạ.

- Hahahaha.

Nghe Từ Kỳ nói vậy, ông không khỏi cười to.

- Con nhìn xem, giờ mặt trời cũng lên cao rồi, tụi nó cũng đã đi học. Bây giờ con đánh thức ai?

- A!!!!!!!!!!!!!! Thật tức chết mà, không phải hai đứa nó bày trò con cũng không phải “cúp” làm. Phải kiểm tra trị hai đứa nó mới được.

Nói xong, anh chạy lên phòng, đóng cửa “tu luyện”. Ông Trịnh nhìn con trai lớn của mình chỉ biết lắc đầu, thầm nghĩ là anh trị hai đứa nó hay hai đứa nó chinh anh đến thảm hại. Thôi thì cứ để hai phe đầu với nhau, ông ngồi ở giữa mà xem cũng được.

+++++

Ở trường.

Bước vào lớp trước con mắt ghen ghét của nữ sinh, nó đâu bận tâm gì vì mắt họ nên họ muốn nhìn sao cũng được, nhưng cái đáng nói chính là trên bàn nó vô số thư màu mè nhìn vào rồi cá mắt. Đem từng lá thư mở ra, nó cũng đang rảnh rồi, đọc thử xem những người kia viết gì.

Lá thư đầu đập vào mắt nó chỉ một câu duy nhất:

“Tránh xa hotboy Minh Lâm ra.”

Nhìn dòng chữ nguyệt ngọc, nó môi nó nhếch một cái. Trong số thư trên bàn, chỉ có ba lá thư hẹn nó ở sau trường. Thời gian của ba lá thư khác nhau, một cái

lúc ra chơi hôm nay, một cái hẹn lúc ra về, còn cái kia lúc ra chơi ngày mai. Hai lá thư đầu đều hẹn ở sau trường, duy chỉ có lá thư cuối cùng lại hẹn ở sân thượng.

Đứng dậy, đem tất cả thư trên bàn đến thùng đựng rác bỏ đi trước ánh mắt kinh ngạc của những người có mắt. Ai cũng nghĩ nó sẽ sợ xanh mặt hay sao? Sai lầm trầm trọng rồi nếu nó chỉ vì mấy lời đe dọa mà đầu hàng thì nó không thể đứng đầu W.

Minh Lâm vào lớp, đưa cho nó hộp sữa vừa mua ở căn tin. Hành động của Minh Lâm khiến nữ sinh trong lớp nhìn nó ghen ghét hơn, những đôi mắt đầy lửa nhìn nó như muốn đem nó ngay tại lớp đốt cháy thành tro. Uyên Nhã cũng không kém gì, liếc mắt mĩa mai nó:

- Đến một hộp sữa cũng không mua nổi sao Thiên Băng? Có cần tụi này mỗi đứa một ít cho bạn chút tiền để mua không?

Dứt lời, cả đám ngồi cười như điên, Minh Lâm tức giận, muốn đến đánh Uyên Nhã nhưng bị nó kéo lại. Nó nhìn Minh Lâm lắc đầu nói:

- Chuyện này chị giải quyết được, em ngồi xem đi. Chị đâu phải dễ dàng để người ta ức hiếp như vậy.

Minh Lâm nghe lời nó, ngồi xuống ghế cười cười. Nó đến gần Uyên Nhã, mắt đối mắt nhìn chằm chằm Uyên Nhã, đồng thời đưa tay mở hộp sữa.

- Bạn muốn uống à? Vậy tôi cho bạn một ít.

Ào...

Nó đem sữa trong tay đổ lên người Uyên Nhã. Nhẹ nhàng hé môi xin lỗi nhưng thành ý không hề có.

- Thật xin lỗi, tôi muốn cho bạn một ít nhưng lại đổ hết lên người bạn rồi. Bạn nên đi thay đồng phục đi, nếu không ra ngoài đường người ta nói bạn là con nít chưa cai sữa thì khổ.

- Là mày cố ý, sau hai năm mày vẫn chẳng khác gì, vẫn như hai năm trước. Đồ vô giáo...

Chát

Một cái tát hạ xuống ngay trên má Uyên Nhã. Khuôn mặt cô nàng dần dần đỏ lên, hiện rõ năm ngón tay. Đám nữ sinh thấy vậy liền chạy đến bên Uyên Nhã sau đó nhìn nó tức giận, một đứa trong đó lên tiếng mắng chửi nó:

- Mày là cái thá gì mà dám đánh công chúa của trường? Mày chờ đi, mày sẽ phải quỳ gối xin lỗi thôi.

- Thì ra bạn ấy là công chúa của trường sao? Chắc quyền lực cũng cao lắm hả?

Nó vờ ngạc nhiên hỏi, cô nàng vừa rồi không nhận ra ý châm chọc của nó, tiếp tục khua môi múa mép.

- Phải, Uyên Nhã là công chúa của trường này, gia đình giàu có, đứng đầu băng nhóm thế lực nhất ở trường đấy.

Nó cười như không cười, nhìn toàn bộ người ở đây. Nhìn sơ cũng biết họ toàn là cô chiêu cậu ấm, cùng lắm có vài người biết chút võ mèo. Muốn đứng đầu băng nhóm nào đó cũng không phải chuyện gì khó.

- Vậy nhờ cô bạn đưa ra một số tên các băng nhóm được không?

Muốn thu thêm thông tin về các băng nhóm ở trường nên nó miễn cưỡng "nhờ vả" người kia. Người kia cứ thế mà liệt kê những băng nhóm có tiếng của trường.

- Tao sẽ cho mày biết một số băng nhóm có thế lực trong trường. Devil, Angel, Queen, Bạch Hổ,... Và nhóm có thế lực cao nhất chính là White của Uyên Nhã và Black của "Hoàng tử" Tuấn Anh đấy.

Hất mặt nhìn nó, cô nàng kiêu ngạo khoe khoang. Uyên Nhã cũng nhìn nó với ánh mắt tự cao. Nó nhếch môi, thông tin cần thiết cũng có đủ, bây giờ nó phải đi "triệu tập" các băng nhóm để hoàn thành nhiệm vụ.

- Mấy người nên về triều đại của mình đi. Thế kỷ XXI mà cứ công chúa, hoàng tử. Lạc hậu quá rồi.

Nó nhìn chằm chằm vào đám nữ sinh, mĩa mai nói. Và tất nhiên khi bị nói như vậy nhưng người kia kể cả Uyên Nhã đồng loạt tiến lên một bước.

- Nếu các người chạm vào chị ấy, hậu quả rất nghiêm trọng bao-gồm-cả-cái-chết.

Lời nói của Minh Lâm hoàn toàn mang tính đe dọa. Không ai có can đảm thử nghiệm cả. Uyên Nhã nghe vậy bất giác lùi về sau, cảm giác đau đớn khi bị nó đánh đến gần xù vẫn còn ám ảnh với cô nàng đến bây giờ. Nó không nhìn đám nữ sinh nữa, quay qua nói với Minh Lâm:

- Đi.

Nó và Minh Lâm bước ra khỏi lớp. Địa điểm tiếp theo là phòng phát thanh của trường. Cầm mic trên tay, cất giọng lạnh băng chậm rãi tuôn từng chữ:

- CÁC BĂNG NHÓM TRONG TRƯỜNG CHÚ Ý. TÔI LÀ LÂM THIÊN BĂNG LỚP 11A13, GIỜ GIẢI LAO HÔM NAY, HẸN CÁC BẠN Ở SÂN TRƯỜNG ĐỘ SỨC. BÊN TÔI CÓ HAI NGƯỜI, CÁC BẠN CÓ THỂ ĐEM TẤT CẢ NGƯỜI TRONG NHÓM CỦA MÌNH RA. BÊN THẮNG SẼ CÓ QUYỀN YÊU CẦU BÊN THUA MỘT VIỆC BẤT KỲ. CHUYỆN ĐÁNH NHAU SẼ KHÔNG TRUYỀN ĐẾN TAI PHỤ HUYNH. KHÔNG THAM GIA XEM NHƯ THUA CUỘC.

Thông báo truyền đến tai tất cả học sinh trong trường khiến mọi người ngạc nhiên. Bao gồm cả hai băng nhóm "hùng mạnh" nhất trường.

Lúc này, Black đang tụ họp cũng nghe được thông báo nên nhón nháo không ngừng.

- Anh Hoàng, thông báo vừa rồi anh tính sao. Đại ca vẫn đang ở nước ngoài chưa về, mình có nên tham gia không?

Một tên lên tiếng hỏi. Thanh niên được hỏi cũng đáp lại:

- Đành tham gia thôi. Chờ Đại ca về không kịp. Anh không tin chỉ với hai người có thể thắng tất cả băng nhóm.

Nhưng điều khiến người người kinh ngạc chính là chỉ có nó và Minh Lâm đã hạ gục được phần lớn các băng nhóm trong thời gian kỉ lục. Hiện tại chỉ còn White và Black chưa đầu thôi. Black là băng nhóm có tiếng, không chỉ về số lượng mà cả chất lượng cũng rất tốt. Còn White thì chỉ có số lượng, chất lượng cũng như những băng nhóm kia. Nó còn biết thêm White được lập ra chỉ vì muốn cản trở những người lãng vãng đến gần Đại ca của Black.

- Bây giờ đến White phải không? Tôi sẽ tiếp người đứng đầu, còn những người khác thì...

Bỏ lửng câu nói, nhìn Minh Lâm một cái rồi tiếp tục.

- Những người khác Minh Lâm sẽ thay tôi tiếp đãi. Bắt đầu.

Lại một trận chiến diễn ra, nhưng kết quả vẫn như cũ, người đứng đầu bị nó đánh thảm hại mà người đó không ai khác chính là Uyên Nhã. Bọn đàn em của White "được" Minh Lâm tiếp đãi từ tế, bị thương không nghiêm trọng lắm.

- White bị hạ. Như vậy chỉ còn một băng nhóm thôi. Black lên luôn hay để Đại ca của các người về?

Câu hỏi của nó làm cho những người trong Black tròn mắt.

- Làm sao cô biết được chuyện này?

Hoàng nhìn nó đầy nghi ngờ. Nó cũng hơi đầu mà để ý đến ánh mắt người khác nhìn nó như thế nào. Nhân nhặt đáp:

- Đó là chuyện của tôi. Vậy cứ đợi Đại ca của các người về đi. Còn những băng nhóm đã bị hạ, tôi có một yêu cầu. Suy nghĩ trong vòng một ngày xem có muốn theo tôi hay không? Không muốn tôi cũng không ép nhưng hiện tại thế lực ở trường của các người đều không còn, tốt nhất đừng hòng hách đi gây chuyện. Nếu không tự xác định hậu quả.

Nói rồi cùng Minh Lâm bỏ đi. Những người bị nó hạ gục đang suy nghĩ về yêu cầu của nó. Riêng thành viên của Black vẫn còn kinh ngạc về nó.

- Gọi Đại ca về đi.

Hoàng ra lệnh cho một đàn em. Trong đầu hiện lên hình ảnh nó thân thủ cực tốt hạ từng băng nhóm một cùng với Minh Lâm sau đó suy nghĩ về nó "Cô gái này không phải tầm thường." Lấy điện thoại từ túi quần, nhấn một dãy số. Khi cuộc gọi vừa thông liền nói:

- Điều tra người tên Lâm Thiên Băng, càng sớm càng tốt.

Không để người bên kia trả lời đã ngắt máy. Về phần nó, sau khi đánh đấm thoải mái thì đi thẳng đến phòng Hiệu trưởng báo cáo. Thầy Hiệu trưởng cũng nhìn nó kinh ngạc sau đó gạt đầu báo nó về nhà nghỉ ngơi. Nó cũng không muốn ngược đãi bản thân nên nhanh chóng trở về nhà.

+++++

Ở nhà.

Nhìn thấy giày của Từ Kỳ còn ở nhà, nó biết chắc anh chàng đang tìm kế trả thù nó chuyện hôm qua nên lảng lảng về phòng khóa cửa, ngủ một giấc đến khi đói bụng mới rời giường, nhìn trời cũng đã tối. Nó rửa mặt xong, xuống nhà ăn lót bụng trước nhưng không thấy Từ Kỳ đâu. Hỏi người làm thì biết anh ở trong phòng "tu luyện" mà bỏ lỡ cơm trưa nên đã ăn trước rồi trở lại phòng tiếp tục.

Không còn gì làm, nó cũng trở lại cái giường thân yêu, đắp chăn ngủ. Minh Lâm đi chơi chưa về, ông Trịnh cũng đi gặp bạn hàn huyên gì đó. Căn nhà hôm nay yên ắng hơn mọi ngày.

+++++

Ở một căn phòng khác

- CÁI GÌ? MỘT HỌC SINH MỚI MÀ DÁM ĐỐI ĐẦU VỚI BLACK SAO?

- "..."

- Được rồi. Minh sẽ thu xếp về ngay.

Người thanh niên sau khi nhận cuộc gọi từ bạn mình không khỏi kinh ngạc vì những gì nghe thấy. Bấm một dãy số khác, ra lệnh:

- Đặt cho tôi một vé về Việt Nam nhanh nhất.

Ngắt máy, người thanh niên lẩm bẩm "Lâm Thiên Băng sao? Xem tôi hạ cô như thế nào?"

+ Nguyễn Nhật Hoàng

Người quản lý Black khi Đại ca đi vắng.

Tình tình: không thể cập nhật do thay đổi quá thất thường. Cứ như thời tiết vậy.

Bề ngoài tuần tú, cao, thuộc dạng hotboy ý.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

“Chuyến bay từ Mỹ đến Việt sắp hạ cánh. (@\$#@#\$@!\$#\$\$@!# một tràng tiếng Anh)”

Một thanh niên đeo cái kính râm bước ra, khuôn mặt bị cái kính che gần một nửa nhưng vẫn toát ra vẻ thu hút đặc biệt. Cao khoảng 1m85, làn da khiến phái nữ ghen tỵ, body như người mẫu, diện “cây” đồ hiệu đầy phong cách. Từ khi bước ra, không biết bao nhiêu đôi mắt nhìn hấn, hăm mộ có, hi vọng có, ... còn có cả ánh mắt ham muốn (ham muốn gì thì tùy vào độ trong sáng của đọc giả).

Bắt một chiếc taxi, lên xe. Chiếc xe chuyển động bỏ lại sự tiếc nuối của những cô gái. Tài xế nhìn hẩn, một thân hàng hiệu, cẩn trọng hỏi:

- Quý khách muốn đến đâu?

Hắn nhìn tài xế một cái rồi lên tiếng:

- Truong Rose.

Biết được địa điểm cần đến, tài xế lái xe một mạch. Còn hấn lấy điện thoại gọi cho ai đó. Khi cuộc gọi được kết nối, hấn nhẹ nhàng nói:

- Mẹ, con trai mẹ về rồi này.

- SAO KHÔNG ĐI LUÔN ĐI HẢ? CÓ VỀ ĂN CƠM KHÔNG THÌ BẢO?

Sau đó chỉ nghe thấy một tiếng hét từ điện thoại truyền ra khiến tài xế cũng phải đổ mồ hôi. Hắn một tay đưa điện thoại ra xa, một tay bịt tai nỡ nu cười khổ.

- Mẹ đừng tức giận. Mẹ tức giận rất đáng sợ. Con đến trường giải quyết một việc sẽ về nhà.

- " . . . "

Không còn tiếng hét nữa. Hấn cũng bỏ cái tay đang dùng để bịt tai xuống. Ngắt máy, hấn gọi cho người khác. Mà lần này rất nhanh có người bắt máy.

- Triệu tập đi, khoảng mười lăm phút nữa mình có mặt tại trường.

- " . . . "

- Con nhóc đó đến chưa?

- " . . . "

- Được, vây chặn con nhóc đó ở cổng trường chờ mình. Bye.

Kết thúc cuộc gọi, hấn nhìn ông tài xế, nói như ra lệnh:

- Chạy nhanh một chút đi.

Tài xế nhìn hán cũng không dám phản bác, chỉ tăng vận tốc lên. Ngồi nhìn ra ngoài, hán cứ nghĩ về việc ai cả gan đối đầu với Black. Suy nghĩ đó kéo dài đến khi xe dừng đèn đỏ ở đoạn đường gần trường.+++++

Sau khi nhận được điện thoại của bạn, mẹ bạn quyết định cầm ví ra ngoài đến siêu thị mua đồ. Do nhà gần siêu thị nên bà đi bộ xem như tập thể dục, trùng hợp hơn khi siêu thị đó nằm trên đường nó đến trường. Vào mua nguyên liệu nấu ăn xong, bà thanh toán rồi ra ngoài.

Là buổi sáng nên người đi đường thưa thớt, bà chủ quan không cất ví mà cầm trên tay. Một thanh niên bit mắt đưa mắt nhìn xung quanh, khi đảm bảo an toàn, hất chạy nhanh lên

phía trước giật cái ví trong tay bà rồi chạy đi.

Bà chạy theo, vừa chạy vừa hô “Cướp” nhưng đồ trong tay quá nhiều làm cho vận tốc của bà đã chậm lại chậm hơn.+++++

Nó vừa đi vừa liếc Minh Lâm. Chỉ tại thằng nhóc này nên hai đứa đi học trễ hơn bình thường đến 15 phút. Minh Lâm biết là lỗi của mình, quay sang nó xin lỗi:

- Chị à, em xin lỗi mà. Lần sau không như vậy nữa đâu. Chị đừng giận nữa mà.

Nó mặt lạnh không thèm để ý đến Minh Lâm đang ở bên cạnh lay lay tay nó. Bỗng từ đâu một cái bóng đen đâm sầm vào nó khiến cả hai đều ngã ra phía sau, còn Minh Lâm mở to mắt đứng bên cạnh nhìn.

“Cướp... Cướp”

Nghe tiếng hô hoán, tên kia lồm cồm bò dậy, bỏ chạy. Nó đâu dễ bỏ qua như vậy, đứng dậy đuổi theo tên cướp kia. Người đuổi người chạy tạo ra khung cảnh náo nhiệt.

Đến một ngã rẽ, không hiểu tên cướp mới vào nghề hay chưa thuộc địa hình nơi mình cướp mà chạy vào hẻm cụt. Nó ở ngay phía sau, mặt không biến sắc nhìn tên cướp trước mặt đang thở gấp gấp.

- Trà đây rồi biến hay muốn ăn đòn?

Nó nhận từ đưa ra hai lựa chọn, nhưng tên cướp không biết tận dụng, lấy từ trong người một con dao nhỏ chìa vào nó, cố gắng lấy lại “phong độ” nói:

- Mau mau tránh ra.

Uy hiếp nó? Nhắm người rồi. Nó bước từng bước lên phía trước, nó bước một thì tên cướp lùi một. Cứ như vậy đến khi không còn chỗ để lùi, tên cướp hét lên một tiếng rồi lao vào nó. Nhanh chân nhích người tránh được con dao, nó đưa tay giữ tay cầm dao của hắn, nó từ từ bẻ ngược một cách chậm rãi. Trong con hẻm chỉ vang lên tiếng la hét cùng những âm thanh “răng rắc” khi xương bị gãy.

Lấy cái ví tiền dưới đất, nhìn tên cướp, cất giọng lạnh băng:

- Đừng làm những công việc vô bổ này.

Bỏ lại người kia đau đớn trong hẻm nhỏ, nó ra ngoài trở lại nơi lúc nãy.

Đến nơi, thấy Minh Lâm đang trò chuyện cùng người phụ nữ bị cướp. Nó âm thầm nhận xét người phụ nữ. Bà có vẻ ngoài hiền hậu, tuổi dao động từ 50 đến 55 nhưng vẫn toát lên vẻ quý phái, sang trọng. Bà sở hữu một nét đẹp mà người phụ nữ ở độ tuổi này dần mất đi.

Trả lại ví tiền cho bà, nhìn đồng hồ đeo tay, nhìn Minh Lâm cười cười. Nụ cười này khiến thằng nhóc rùng mình.

- Trễ.

Nhìn sang bên cạnh, cúi đầu với người phụ nữ thay lời tạm biệt rồi nó bỏ đi thẳng. Đi vài bước còn nghe loáng thoáng giọng Minh Lâm.

- Chào bác, bây giờ tui con trễ rồi. Có duyên sẽ gặp lại.

Nói xong, thằng nhóc chạy về phía nó. Người phụ nữ kia nhìn theo bóng nó mà mỉm cười, hi vọng sẽ gặp lại nó, sau đó mang đồ trở về.+++++

Cổng trường.

Chiếc taxi dừng trước cổng trường Rose, trong sự chào đón của Black và nữ sinh trong trường.

Một chàng thanh niên bước ra khỏi taxi. Ôn ào cũng từ giây phút đó mà tăng lên. Tiếng hò hét đình tại như óc khiến anh chàng nhũn mảy.

Đứng trước những thành viên của Black, hắn hỏi:

- Con nhóc đó còn chưa tới.

- Vẫn chưa.

Hoàng lên tiếng trả lời thẳng bạn thân. Một tiếng nói vang lên khiến những cái miệng bắt đầu bàn tán.

- Chắc nó trốn ở nhà rồi. Hay là nghe danh Hoàng từ nên sợ quá mà nghỉ học luôn cũng không chừng.

- Phải, chắc là vậy rồi.

Bla...bla

- Các người nói ai trốn?

Thanh âm lạnh băng vang lên làm những cái miệng đang bàn tán sôi nổi lập tức im bật, một chữ cũng không nói.

Ánh mắt quét từng người một còn hơn những câu nói cảnh cáo. Hắn quay người nhìn nơi phát ra câu nói đó. Cả kinh nhìn nó.

- Nhóc con là Lâm Thiên Băng 11A13 phải không?

Nó nhũn mảy nhìn người phía trước, đánh giá đối phương một chút cũng lên tiếng trả lời câu hỏi kia.

- Phải. Có chuyện gì?

Chất giọng lạnh lẽo, đầy kiêu ngạo vang lên khiến hắn khó chịu. Nhìn nó, hắn đi thẳng vào vấn đề cần giải quyết.

- Tại sao nhóc đối đầu với Black?

- Các cô cậu cây quyền cây thế nhìn rất chướng mắt nên tôi muốn dẹp các băng nhóm này. Còn việc tôi đối đầu với Black không phải chuyện của anh.

Trước câu hỏi này, nó không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt đối phương đáp. Hắn thích sự thẳng thắn của nó nhưng cũng không mấy hài lòng về câu trả lời đó.

- Hẹn nhóc giờ giải lao ở sân trường, chúng ta thử một trận xem.

- Được.

Nó chấp nhận lời thách đấu của hắn rồi lướt qua hắn vào lớp. Mọi người cũng bắt đầu giải tán. Riêng hắn và Hoàng đến phòng dành cho Hội trưởng Hội học sinh. Bên trong diễn ra một cuộc nói chuyện mà vấn đề xoay quanh là nó.

+++++

Phòng Hội trưởng Hội học sinh.

- Đây là những thông tin về Lâm Thiên Bằng mà mình đã cho người điều tra.

Hắn mở tài liệu ra xem, mỗi con thành một nụ cười, nói:

- Thi ra chỉ là một con nhóc có gia cảnh bình thường, chỉ được cái học giỏi, bề ngoài cũng dễ nhìn.

- Vậy cậu sẽ làm gì?

Nghe hắn nhận xét về nó, Hoàng không khỏi thắc mắc hỏi hắn.

- Vẫn đánh nhau, sau đó mình sẽ khiến nó yêu mình say đắm rồi đá nó. Đó là hậu quả khi đối đầu với mình.

Hứng thú với kế hoạch của mình, hắn tựa vào ghế nhắm hờ mắt. Hoàng ngồi bên cạnh lắng nghe ba từ "yêu say đắm" từ miệng hắn phát ra. Nhưng cả hai người không hay biết những gì mình nói đã bị người khác ghi âm được.+++++

Giờ giải lao.

Hai bên đứng đối diện nhau. Bên nó chỉ có nó và Minh Lâm còn bên đối phương rất nhiều người.

- Thay đổi luật một chút. Tôi và người đứng đầu Black tham gia, những người khác không được chen vào.

Yêu cầu của nó không có gì quá đáng nên hắn gật đầu đồng ý.

Trận chiến bắt đầu. Nó và hắn không ai nhường ai, tung ra những đòn đẹp mắt không kém phần mạnh bạo. Nó đá thì hắn đỡ, hắn đấm thì nó tránh rồi phản công. Người đánh, người tránh cứ như vậy kéo dài hơn năm phút. Thấy tình hình không thể phân thắng bại nên cả hai ngừng chiến.

- Thân thủ của nhóc tốt nhì?

- Thế lực anh cũng không tồi.

Hắn nghe thấy mà méo mặt. Lần đầu có người "khen" hắn theo kiểu như vậy. Không biết nên cười hay nên nắm áo đánh nó. Đến khi nhìn lại đã thấy nó ở gần cổng trường.

Khi nó "chiến" với hắn, Minh Lâm về lớp lấy ba lô của hai đứa. Lúc này đưa nó rồi cả hai ra về. Nó có thói quen khi đánh nhau xong sẽ không làm thêm việc gì mà về nhà thay đồ.

Một đám người phóng nhanh về phía nó khi nó cách cổng trường 5m.

- Chị, tụi em đã quyết định.

Có người gọi nên nó quay lại, chỉ thấy những cái bóng đang dùng vận tốc 200km/h đến gần nó. Đứng trước mặt những tên đang hít lấy hít để không khí, mặt đỏ ửng do chạy nhanh.

- Nói.

Nó không có kiên nhẫn đứng đây khiến mọi người chú ý.

- Tụi em muốn đi theo chị.

- Những người đứng đây?

Nghi ngờ nhìn đám người đồng phục xốc xếch như muốn xác định lại.

- Phải.

Đột nhiên cả đám hô to làm cho người đi đường bên ngoài cũng ngoái đầu nhìn vào.

- Ngày mai tập trung tại vườn trường, tôi sẽ đưa ra quy định.

Bỏ lại đám người kia, nó cũng Minh Lâm về nhà. Học sinh giải tán dần vào lớp.

+++++

Vừa bước chân vào phòng khách, cả hai bị Từ Kỳ chinh không thương tiếc nhưng với level của Từ Kỳ vẫn không chịu được sự phản công nên bỏ cuộc.

Anh chàng uất ức lên mạng mắng trang web cung cấp những trò đùa để chinh người, ôm uất ức dùng cơm trưa, ôm uất ức xem TV.

Nhìn đến mặt nhăn nhó như khi của anh mình, Minh Lâm còn chăm chú trên người kia.

- Anh đừng nhăn mặt nữa. Soi gương thử xem mặt anh có giống cái bánh bao nhúng nước không?

- Anh mày đẹp trai rạng ngời như vậy mà mày nói bánh bao nhúng nước. Mày học văn kiểu gì thế?

Từ Kỳ không kiềm được tự sướng, tuôn một tràng. Minh Lâm cũng đầu quan tâm bỏ đi lên phòng, để lại Từ Kỳ buồn chán ngồi xem TV.+++++

Buổi trưa ở nhà họ Hoàng.

- Ăn đi.

- Mẹ cũng ăn đi. Ba lại đi công tác hả mẹ?

Sau một lúc nhìn quanh nhà, hần hỏi mẹ mình. Nhận được từ bà một cái gật đầu. - À, hồi sáng mẹ gặp cướp.

Hần nghe xong giật mình, lo lắng:

- Mẹ có sao hay không? Có bị thương không?

- Mẹ không sao. Cũng phải cảm ơn cô bé kia đã giúp mẹ.

- Vậy là tốt rồi. Mẹ ăn nhiều một chút.

Hần thờ phào nhẹ nhõm khi không có gì nghiêm trọng. Không khí lúc sau im lặng đến cực độ.

Thời gian trôi nhanh, nó cứ ở trong phòng thiết kế, Minh Lâm cùng Từ Kỳ ra ngoài. Lúc này nhà hần đã sớm không có ai ở nhà. Đơn vị hần đưa mẹ hần ra ngoại thành dự tiệc.

Không khí yên ắng tạo cho nó cảm tưởng mới liền đem về ra giấy. Được một lúc con buồn ngủ ập tới. Trèo lên giường đi ngủ. Dưới nhà, mọi người cũng về rồi vào phòng nghỉ ngơi.

+++++

Hần nằm trên giường nghĩ về kế hoạch của mình, suy đi nghĩ lại hần vẫn quyết định thực hiện nhưng không biết kế hoạch đó sẽ gây không ít rắc rối cho hần. Chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, hần thấy nó cười thật tươi với mình, nụ cười khiến nó nổi bật hơn, không gian xung quanh chủ làm nền cho nó.

Giấc mơ khó hiểu đó báo hiệu chuyện gì? Hần sẽ bắt đầu kế hoạch như thế nào? Và nó đối phó ra sao? Những chap tiếp theo sẽ tiết lộ rõ hơn.+++++

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+ Hoàng Tuấn Anh (hần) 18 tuổi Là người đứng đầu Black. Về ngoài như miêu tả trong chap. Cậu chủ của tập đoàn FM lớn mạnh không kém gì YM của nó nhưng nghiêng về các loại xe hộp.

+ Trần Phương Nghi (mẹ hần)

50 tuổi Quý phái, sang trọng. Hòa hòa với người ngoài còn đối với hần thì đầy nghiêm khắc

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Bằng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Giận Cá Không Muốn Chém Thớt.

- Cô gái phục vụ như thế nào rồi?

Trên đường đến trường, nó không nhìn mà hỏi Minh Lâm. Khuôn mặt ngờ ngợ ngắc ngắc nhìn nó, Minh Lâm "ngây thơ" hỏi:

- Cô phục vụ nào cơ?

Ngước mắt nhìn khuôn mặt giả ngơ của thằng nhóc, nó trừng mắt, ý tứ rõ ràng "Em đừng thử thách tính nhẫn nại của chị". Đối diện với ánh mắt đó, Minh Lâm rùng mình, nhắc nhở bản thân không nên đùa với "tử thần".

- Em đùa mà, chị đừng giận. Anna đang luyện tập rất chăm chỉ. Mà cô ấy tiến bộ rất nhanh.

Khi nhắc đến cô gái đó, ánh mắt của thằng nhóc này chứa đựng sự dửng dưng xen lẫn chút gì đó tự hào. Nó bắt gặp ánh mắt đó, trong đầu cứ xuất hiện suy nghĩ "Có cần như vậy không?". Nhưng nó biết Minh Lâm đặc biệt đề ý đến "người ta", chỉ không biết "người ta" có để nó trong mắt hay không thôi. Im lặng giây lát nó cất giọng nhẹ hơn:

- Thích sao?

Chỉ với hai từ đơn giản "thích sao" của nó đã thành công làm Minh Lâm giật mình. Thằng nhóc không nghĩ đến mình lại thể hiện rõ như thế này, chỉ biết nhìn nó cười cười rồi gật nhẹ đầu một cái. Nó cũng không hỏi đến việc tại sao biết tên cô gái kia vì nó biết rõ Minh Lâm đã từng cho người "thăm dò" tất cả về người ta.

- Chị không xen vào nhưng nếu làm lỡ việc, chị chắc chắn không tha.

Minh Lâm biết nó nói thì nói vậy nhưng suy nghĩ của nó không ai có thể nắm bắt nên đành gật đầu thay cho lời hứa. Cả hai ung dung đến trường trong không khí im lặng.

+++++

Ở cổng trường, cảnh tượng hùng hồn khiến cho nhiều người hiếu kỳ, tùm nập tùm bầy bàn tán xôn xao. Khoảng hơn hai mươi người khoác lên người bộ đồng phục học sinh xếp thành hai hàng, tư thế trang nghiêm như đang chào đón một nhân vật đặc biệt. Người bên đường hiếu kỳ cũng dừng xe quan sát.

Cảnh tượng đó đập ngay vào mắt nó khi chân dừng cách cổng trường hơn mười mét. Thấy nó, đám học sinh cúi đầu hô to: "Chào đại tỷ". Đó cũng là lúc bao nhiêu lời bàn tán nổ ra, chỉ chỉ trỏ trỏ vào nó, có người còn to tiếng bảo nó là du côn du đảng vào ngôi trường danh tiếng này đã dạy hư học sinh ở đây. Chuyện nực cười như vậy cũng nói được, nếu là nó dạy thì chuyện này là lỗi của nó, còn đằng này nó chưa dạy họ gì cả, sao có thể đổ tội cho nó.

Quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn qua đám người bên đường sau đó nhìn cô cậu trong bộ đồng phục của trường, lạnh lùng ra lệnh:

- Vào học, giờ giải lao tập trung ở vườn trường.

Những cô cậu này "ngoa ngoãn" lần lượt vào trường, nó cũng lên lớp. Hôm nay do không làm lễ với ông Địa, hay bước chân trái ra khỏi nhà, vừa vào lớp lại bắt gặp ngay Uyên Nhã. Liếc nhìn khuôn mặt bị bầm vài chỗ, nó chẳng thêm hế môi, lách người về chỗ. Thấy nó xem mình như không khí, Uyên Nhã nắm chặt tay lộ cả gân xanh nhưng vẫn nở nụ cười, mở lời mỉa mai nó:

- Cái thứ ăn hại mà còn tỏ ra có tài.

Cô nàng chọc nhằm chỗ rồi lại còn đứng "sờ trường" của nó. Giết người bằng lời nói đối với nó là chuyện quá dễ dàng, so với nó thì Uyên Nhã kém xa. Đứng lúc Minh Lâm đến cửa lớp, câu nói đó lọt thẳng vào tai thằng nhóc, mày đẹp nhưu chặt nhưng Minh Lâm vẫn không có phản ứng gì. Chỉ đơn giản vì thằng nhóc biết rõ Uyên Nhã đã ngu ngốc chọn đứng "sờ trường" của nó mà khích nó nên chỉ thản nhiên lớp chỗ ngồi quan sát.

Nó biết Uyên Nhã đang mắng mình nhưng môi cong lên tạo thành một nụ cười. Muốn ức hiếp nó, Uyên Nhã còn quá non nớt.

"Lịch sự" đáp trả lại Uyên nhã, nó chậm rãi nói:

- Đã ngu không tiếp thu lại còn bảo thù.

Câu nói không che giấu hàm ý khiến mặt người kia đỏ bừng, nụ cười trên môi bắt đầu cứng lại, nhưng Uyên Nhã vẫn cố chấp tiếp tục thể hiện trình độ không hơn ai của mình:

- "Chim Chích mà đòi xích mích với chim Ưng.

Tinh tinh mà đòi xinh hơn khi Đột."

Hàm ý rõ ràng đang "dìm" nó xuống nhưng nó chẳng biểu lộ tí cảm xúc tức giận. Học sinh trong lớp chứng kiến màn hay trước mắt mà bàn tán đánh cược đủ trò nhưng hơi đâu nó quan tâm những chuyện đó. Có người muốn "chặt" nó thì nó cũng phải "chém" người ta để không bị lỗ chứ. Nguyên tắc sống của nó là vậy.

- "Mồm thì lúc nào cũng tỏ ra hiểu biết.

Thật tiếc cho cái mặt xinh nhưng trí thông minh lại không có.

Nhân cách méo nó.

Mà thích làm chó trước mặt người ta."

Khuôn mặt của Uyên Nhã biến hóa theo từng câu nó nói. Xanh, đỏ, tím, vàng,... đủ loại màu sắc khác nhau nhìn vào cứ như con tắc kè hoa. Tức giận nhìn nó như muốn xé xác nó, Uyên Nhã làm ầm lên:

- Mày là gì mà lên mặt với tao. Mày chỉ là đứa con bị mẹ bỏ rơi, mày hại ba mày phải chết còn dám đứng đây làm tao bề mặt. Mày chỉ có như vậy thôi ĐỒ-VÔ-GIÁO-DỤC.

Đôi mắt cô ta sòng sọc nhìn nó. Sát khí của nó đã tỏa ra, do cúi đầu nên không ai nhìn được biểu cảm trên mặt nó, nhờ luồng sát khí mà ngầm đoán được nó đã tức giận thật sự.

"Chát". Một tiếng giòn giã vang giữa bầu không khí im lặng. Không cần cảm nhận cũng biết cái tát đó dùng lực như thế nào nên người chịu đựng là Uyên Nhã cũng không kiềm nén được rên một tiếng đau đớn theo đà ngã xuống đất.

Mà cái tát đó không phải của nó mà của Minh Lâm. Thằng nhóc cũng tức giận không kém khi ra tay đánh Uyên Nhã. Chuyện của nó ông Trịnh cũng từng kể lại cho Minh Lâm và Từ Kỳ, nhưng không ngờ được người này trước mặt bao nhiêu người lại phanh khui mọi chuyện.

Nhìn Uyên Nhã ngồi trên mặt đất, một tay ôm má bị tát của mình, nó ngồi xổm xuống đưa tay giữ chặt cằm của cô ta, gần giọng:

- Mày dám nhắc lại chuyện của ba tao xem như mày giỏi.

"Chát"... "Chát"- Thêm hai cái tát xuống má Uyên Nhã nhưng lực tác dụng gấp nhiều lần cái ban nãy khiến cô ta rách cả môi, máu chảy xuống. Tuy vậy, tay nó vẫn không rời khỏi cầm của Uyên Nhã, tiếp tục nói:

- Mày không biết đang động vào ai đâu. Cái công ty của ba mày sớm muộn cũng bị mày làm cho không còn tồn tại. Còn món nợ mà ba mày gây ra cho tao không nhỏ: chen vào phá hoại gia đình tao, mắng ba tao, đánh tao và nặng nhất chính là HẠI-CHẾT-BA-TAO. Mày nghĩ tao để yên sao? Tuy tao không đòi co với mày không đồng nghĩa với việc tao để mày sống yên. Đứng đợi đợt mà động vào tao.

Hất mạnh cầm Uyên Nhã ra, nó đứng dậy ra khỏi lớp. Chưa đến giờ học và lại nếu còn ở trong lớp nó không đảm bảo nó sẽ không động thủ giết người. Khiếp đảm nhìn khuôn mặt nó, học sinh trong lớp cũng hiểu được phần nào, ném cho Uyên Nhã cái nhìn khinh bỉ rồi kéo nhau ra ngoài.

Nhìn bóng dáng nó, Minh Lâm cảm thấy nó rất bất hạnh. Tuy đã nghe kể về hoàn cảnh nó nhưng không ngờ cái chết của ông Lâm ảnh hưởng lớn đến nó như vậy. Chấn nó đột nhiên dừng lại, mắt nó nhìn thẳng về phía trước nhủ mày. Minh Lâm cũng đưa mắt nhìn theo, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó chịu khi "đàn anh" cũng là Đại ca của Black đứng chắn đường.

- Tránh.

Không muốn nói nhiều nữa. Khi nãy do quá tức giận mà lượng từ phát ra nhiều hơn mức bình thường làm cho khuôn nó rất mòi, người trước mặt cũng không cần khách khí.

- Không tôn trọng tiền bối chút nào.

Việc kiếm lời của nó cũng gây cho đối phương sự khó chịu không ít. Nhìn hấn bắt chẹt nó, Minh Lâm lên tiếng:

- Phiên anh tránh ra.

Hắn nhìn Minh Lâm một cái, người vẫn không nhúc nhích thể hiện hắn không muốn nhường đường. Cảm nhận được sự lạnh lẽo bao quanh, hắn bắt giác rung mình nhìn qua nó. Khuôn mặt nó ngày càng đen hơn. Không nói không rằng tiếp tục bước. Nó qua trái, hắn cũng qua trái. Nó sang phải, hắn nhích người sang phải cản đường nó.

- Muốn đánh nhau?

Câu hỏi mang một nửa hỏi, một nửa khẳng định. Sự nhần nại của nó cũng không quá nhiều, đã dùng hai phần ba khi "chiến" với Uyên Nhã, hiện tại cũng không còn nhiều. Hắn cười như không cười nhìn nó.

- Anh chỉ muốn cùng hậu bối của mình trò chuyện thôi.

- Tôi không hứng thú. Tránh.

Nó dần mất đi phần kiên nhẫn còn lại, bước tiếp. Lời nói đầy tính ra lệnh cũng là bức tường cuối cùng ngăn nó "giận cá chém thớt". Mà cái thớt này không biết điều, nắm cổ tay nó kéo lại.

Nó phản ứng nhanh, giằng tay ra khỏi bàn tay người kia, thuận tiện tung một cú đá ngang hông nhưng người kia tránh được. Thế là đánh nhau. Lần trước khi đấu với hắn, nó đã tìm được nhược điểm trong cách di chuyển của hắn. Tay trái và chân trái của hắn không linh hoạt hay nói cách khác hắn chỉ dùng lực ở tay phải chân phải. Không giống hắn, nó đều sử dụng linh hoạt từ chỉ của mình nên phần thắng của nó cao hơn.

Nó tập trung đánh vào bên trái nhiều hơn, bên phải đỡ đòn của hắn. Nhanh chóng nắm bắt sơ hở ở hông trái, nó dùng lực mạnh hơn đá úp và hông hắn. Tốc độ nhanh lại chuẩn xác khiến hắn không kịp phòng thủ liền trúng chiêu lùi ra vài bước. Nhân lúc hắn lùi ra, nó đi nhanh đến nắm cánh tay hắn quật hắn xuống đất. Một màn đẹp như vậy được đồng đạo học sinh nhìn thấy. Đánh hắn xong, nó bỏ đi không nói một lời, Minh Lâm cũng theo sau nó. Còn hắn nằm trên đất chịu đau.

- NHỮNG NGƯỜI MUỐN THEO TÔI TẬP TRUNG NGAY LẬP TỨC. CÁC NGƯỜI CÓ BA PHÚT.

Đến phòng phát thanh phát thông báo, nó và Minh Lâm đến nơi tập trung. Đám học sinh kia rất nhanh có mặt nhưng vẫn trẻ. Họ chưa biết quy tắc nên không chấp, điều đáng nói là số lượng đông hơn lúc ban đầu nhiều, đa số là nam, nữ chỉ trên dưới mười người. Biết nó thắc mắc về số người thừa nên một nam sinh bạo gan nói:

- Đại tỷ, có vài người mới muốn theo nên để họ đếm chung.

Nó cũng chỉ liếc mắt nhìn sơ qua nhưng nam sinh này đã biết nó thắc mắc về số lượng người, điều này khiến nó tăng thêm một điểm cho nam sinh này. Nó cất giọng:

- Các người muốn theo tôi? Sẽ không hối hận?

"KHÔNG HỐI HẬN"

Câu hỏi của nó được những người kia trả lời rành mạch rõ ràng. Nó gật đầu một cái tỏ ý hài lòng.

- Có 5 điều khi muốn theo tôi cần phải nhớ. Thứ nhất, bình tĩnh. Thứ hai, gan dạ. Thứ ba, tuyệt đối không trái lời tôi. Thứ tư, phải tùy người mà ứng xử, gặp người nghèo không khinh bỉ, gặp người giàu hơn không kiêu ngạo. Thứ năm, nâng cao thân thủ, đăng ký vào những câu lạc bộ võ thuật, ai có ý định lười biếng kết cục không nhẹ. Tôi không bạc đãi người của tôi. Nguyên ý hay không?

Nó đưa ra quy tắc đối với người mới. Đám học sinh cũng nhìn nó sau đó đồng thanh trả lời "NGUYỄN Ý". Nó ra hiệu cho tất cả về lớp. Lúc này Minh Lâm mới lên tiếng thắc mắc:

- Sao chị không cho họ vào W luyện tập?

Nó nhìn Minh Lâm với ánh mắt mang hàm ý "Câu hỏi như vậy cũng hỏi được" nhưng vẫn giải thích cho thẳng thắn biết:

- Chưa phải lúc.

Ba chữ đơn giản đã "khai sáng" cho Minh Lâm. Nó bây giờ đang che giấu thân phận làm sao danh chính ngôn thuận đưa đám người đó vào W được, mà đám người đó cũng chưa đủ khả năng luyện tập tại đó. Tự đánh vào đầu mình một cái, quay lại nhìn nó nhưng không thấy đầu. Đảo đạc tìm xung quanh phát hiện nó đang trở lại lớp học mà trống cũng đánh được vài phút. Minh Lâm ba chân bốn cẳng chạy đi.

Vào lớp bắt đầu với những tiết học buồn chán, nó không biết được ở một căn phòng khác đang có người "nói xấu" nó.

- Ai cả gan đánh Hội trưởng vậy?

Thấy hần quần quai, tay xoa xoa lưng, Hoàng không nhận được tò mò người đã đánh hần là ai mặc dù đã đoán được năm mươi phần trăm.

- Còn ai ngoài con nhóc kia. Nó nắm được nhược điểm của mình nên phản công.

Hần nhăn mặt nhăn mày khi nhớ lại sự việc vừa xảy ra không lâu. Còn Hoàng biết được suy đoán của mình là đúng nên cười tươi hơn nhưng bị cái liếc xéo của hần mà thu hồi lại nụ cười của mình. Hần có thể giận cá chém thớt nhưng người đang có khả năng làm thớt chính là Hoàng, vì vậy anh chàng tình ý không trêu hần, nếu không hần chém thớt chỉ còn nửa cái mạng thì khốn.

- Vậy cậu muốn làm gì?

Chơi chung khá lâu nên Hoàng biết rõ tính hần. Ai động vào hần, hần sẽ không tha cho người đó.

- Tiếp tục kế hoạch chứ sao. Bây giờ mình về nhà dưỡng thương đây. Có gì bàn sau.

Đứng dậy bỏ đi. Hoàng ngồi nhìn bộ dạng của hần không nhận được cười nữa, đến khi hần đi xa anh chàng mới cười đến rũ rượi mất cả hình tượng.

Tùng...Tùng...Tùng

Tiếng trống ra về kết thúc một buổi học chán phèo. Nếu không phải muốn trả thù Uyên Nhã, nó cũng không ngồi đây mà "nhai lại" những kiến thức này. Kéo Minh Lâm về nhà, bụng nó cũng réo rầy giờ rồi.

Đến phòng ăn, hai đứa vô tư ăn mà không để ý đến ánh mắt người khác. Ăn xong lại chui vào phòng làm việc. Không gian không giống như ở nhà hần. Vừa về nhà, thấy hần xoa xoa lưng và hông, bà Nghi thân nhiên hỏi:

- Gây chuyện với ai đến nông nổi này?

- Một con nhóc vừa chuyển đến.

- Úc hiệp người ta để người ta đánh đến vậy. Cũng đáng lắm.

Bà nghe con trai mình nói vậy cũng không tỏ ý quan tâm mà chăm chọc con mình, cứ như người bị thương không phải là con trai của bà.

- MẸ!!!

Hần đen mặt nâng giọng cao hơn nhìn bà nhưng đáp lại sự phẫn nộ đó chỉ là một cái nhún vai khiến tâm trạng hần tệ hơn. Bỏ về phòng mà không chú ý đến ánh mắt của bà Nghi chứa đựng sự hứng thú và vui vẻ (loạn hết rồi-_-||). Hần chui vào phòng ngủ thẳng đến tối lại thay đồ đi bar. Và dĩ nhiên sẽ có cả Hoàng đi cùng.

Về phần nó, làm xong công việc cũng không sớm không muộn, qua phòng rủ Minh Lâm ra ngoài. Không ngờ thẳng nhóc phóng xe đến bar, nó cũng chẳng ý kiến mà đi theo Minh Lâm vào trong. Bên trong có vẻ như đang mở tiệc gì đó nên khi vào cửa, mỗi người khách đều được phát cho một cái mặt nạ có gắn lông vũ. Cửa nó màu đen còn của Minh Lâm màu xanh.

Nó vừa bước vào đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người. Nhìn lại trang phục mình đang mặc, nó phát hiện vì sao mọi người chăm chú vào nó như vậy. Đơn giản vì nó mặc một cái quần sooc đen và một cái áo phông liền nón vô cùng không hợp với nơi này. Cũng không quan tâm đến ánh mắt thiên hạ nữa, tìm một cái bàn khuất gọi một chai rượu mạnh ngồi nhâm nhi.

Ở một góc quán đang diễn ra một cuộc nói chuyện sôi nổi.

- Nhỏ đó thu hút người khác quá.

- Ăn mặc như vậy vào đây không hợp chút nào.

Hoàng đưa ra nhận xét của mình nhưng hần lại khẳng định sự chê bai đối với cô gái đã thu hút tất cả mọi người vì kiểu cách ăn mặc quá "quê mùa".

Chai rượu dần vơi đi nhưng người uống lại không có dấu hiệu say. Hai người đàn ông đến bàn nó. Một người khoác vai, một người sờ cằm nó cười khá ồ nói:

- Em gái, em rất đặc biệt. Hay em tiếp tụi anh...

- Cút.

Không để người kia nói hết câu, nó cắt ngang với chất giọng vốn có. Nhìn Minh Lâm một cái thấy thẳng nhóc đứng lên, môi nhếch tạo thành một nụ cười không mấy thân thiện.

Rắc...rắc

Tiếng xương gãy vang lên. Một tiếng hét khiến mọi người hướng đến bàn của nó, sau đó lại sợ tái mặt. Minh Lâm một tay bẻ gãy bàn tay sờ cằm nó, tay còn lại túm tóc người khoác vai nó quăng đến cái bàn đối diện. Không thể chịu được một lực nặng bất ngờ, cái bàn ngay lập tức gãy. Bỏ lại một khoảng tiền bồi thường cùng tiền rượu, nó và Minh Lâm ra khỏi quán về nhà.

Nhạc lại bật lên, mọi người ai làm việc nấy cứ như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ có ở góc tường kia lại bàn luận về chuyện vừa xảy ra.

- Tên đó cũng khỏe thật. Một tay quăng một người như vậy, sức lực cũng không tồi.

Hoàng nghĩ lại, thấy mình đưa ra nhận xét hợp lý liền gật gật cái đầu.

- Cậu không thấy bóng lưng đó rất quen sao?

Hắn nghĩ đến hai người có bóng lưng giống hai người vừa rồi nhưng nhanh chóng gạt phắt đi. Theo hắn, nó không thể vào những nơi đó tiền như thế này. Hoàng cũng thắc mắc:

- Giống giống với Lâm Thiên Băng và thằng nhóc hay đi chung với nó.

- Con nhóc đó không có khả năng xuất hiện ở đây.

Lập tức phản bác lại suy nghĩ của Hoàng, hắn ra hiệu đi về. Trễ không về nhà, mẫu thân nhân từ của hắn lại cần nhân thì khổ. Ra khỏi Bar, hắn lên xe phóng nhanh đi.

Về nhà, hắn rón rén lên phòng như ăn trộm. Bà Nghi biết nhưng không lật tẩy của hắn. Còn nó thân nhiên về phòng ngủ.

Cứ thế ai cũng chìm vào giấc ngủ của mình. Ngày mai sẽ có nhiều biến cố nhưng cứ ngủ mặc kệ những gì sắp xảy ra. Không ai đoán trước được tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Minh Lâm Đã Tức Giận

Âm nhạc luôn là thứ giúp người ta thư giãn tốt nhất đối với nó. Đắm chìm trong tiếng đàn piano của bài Love is like a flower, nó thoải mái nằm dài trên bàn nhắm mắt nghỉ ngơi. Một, à không đến ba người đứng trước bàn nó, đôi mắt người nào cũng ẩn hiện nỗi tức giận. Hai người trung niên một nam một nữ, người còn lại là Uyên Nhã.

Bỗng nhiên, người đàn ông túm tóc nó giật ra phía sau. Cảm giác sau đầu truyền đến làm nó phải nhắm mắt, mắt cũng từ từ mở ra. Không để nó kịp nhìn người phía trước, một lực đạo khá nặng đập đầu nó vào bàn, không chỉ một lần mà rất nhiều lần. Sau đó kéo nó đứng dậy đến bức tường phía sau, tiếp tục đem đầu nó nện thẳng vào tường đến khi máu bắt đầu chảy nhiều hơn. Vốn dĩ nó không yếu thế đến vậy, vì đêm qua ngủ không được nhiều, nó đem tài liệu ra phê duyệt đến sáng. Sớm đi học, lại chưa có gì trong bụng nên sức kháng cự cũng không có.

- Mày dám đánh con gái tao, lại hăm dọa tao. Thứ con nít vất mũi chưa sạch như mày làm quái gì được tao?

Vừa mắng chửi, lực tay cũng không giảm nhẹ. Cứ thế mà đầu nó ong ong cả lên. Một tiếng hét khiến cho hành động của người kia dừng lại.

- ĐẠI TỶ!!!

Nam chạy vào đỡ nó, cảm nhận được thân thể nó dần kiệt sức. Nhìn qua người đã đánh nó, ném một ánh mắt khinh bỉ cho người kia. Nếu không phải cậu đến đưa cho nó danh sách thành viên chắc nó vẫn còn bị hành xác.

- Có chuyện...

- Anh Lâm, đại tỷ bị đánh.

Từ ngoài cửa, Minh Lâm thấy được sự bất thường khi hôm nay lớp đông người hơn. Bước vào lớp chưa nói hết câu đã bị hoàn cảnh hiện tại làm cho không thể nói tiếp. Một nam sinh giữ thân thể không còn chút sức sống ngồi trên mặt đất, bên cạnh là hai người lạ mặt, ánh mắt của nam sinh nhìn người đàn ông đầy tức giận.

- CHI!!!

Hết một tiếng, Minh Lâm như bay về chỗ nó, tay nâng đầu xem xét, mắt nhìn sang nam sinh kia như chờ câu giải thích.

- Khi em đến đã thấy người này đang đập đầu tỷ ấy vào tường.

Nam cũng hiểu ý mà kể rõ sự việc, tay đồng thời chỉ về phía người kia. Liếc mắt nhìn người lạ mặt, cảm giác như đã gặp ở đâu nhưng Minh Lâm vẫn không nhớ.

- Phiên cậu đưa chị ấy xuống phòng y tế, việc ở đây cứ để tôi lo liệu.

Giao phó nó lại cho Nam, thẳng nhóc đi về phía người kia, ánh mắt chứa đầy lửa như muốn thiêu đốt người kia. nhanh chóng nhận lệnh đưa nó xuống phòng y tế. Đứng trước người kia, Minh Lâm lạnh lùng hỏi:

- Hai người là ai?

Đối diện với Minh Lâm, người đàn ông vẫn còn “gan dạ” trả lời:

- Là phụ huynh của Uyên Nhã, con tôi bị đánh không lẽ tôi không đòi lại công bằng cho nó.

- Công bằng sao? Mẹ kiếp, lúc con ông mắng chửi người khác, ông có nghĩ đến người ta cũng muốn lấy lại công bằng cho mình không? Tôi không cần biết ông là phụ huynh hay là gì khác, động vào chị tôi xem như ông ăn gan trời rồi.

Đây là lần đầu mọi người nghe Minh Lâm văng tục, chứng tỏ nó rất quan trọng với thằng nhóc nhưng ba Uyên Nhã lại dám động đến nó, còn nói là đòi lại công bằng gì đó, đúng là nực cười.

Minh Lâm dùng tốc độ nhanh nhất bắt lấy tay ông ta, từng chút một vặn ngược khiến người kia đau đớn rên rĩ.

- Để xem ông còn dám động vào chị tôi không?

Dứt lời, tiếng rầm rắc vang lên trong bầu không khí im lặng. Một tiếng thét chói tai theo đó mà to dần. Thấy ba mình như vậy, Uyên Nhã chạy đến đánh vào người Minh Lâm. Chỉ dùng một tay nắm cả hai cánh tay của Uyên Nhã, tay còn lại túm tóc cô ta kéo về phía sau. Hành động giống như ba Uyên Nhã đã làm với nó nhưng lần này nhân vật chính là Minh Lâm và Uyên Nhã.

Đem đầu Uyên Nhã đập thẳng vào tường. So với sức lực của ba cô ta chỉ có mạnh hơn chứ không phải nhẹ hơn càng không phải ngang sức. Mới có hai lần va chạm vào tường mà đầu cô ta đã chảy máu. Không có ý định dừng lại, Minh Lâm lên tiếng:

- Cô giỏi lắm. Mắng chửi chị tôi, bây giờ lại đưa cả phụ huynh đến đánh chị tôi. Để tôi xem trong đầu cô chứa gì mà không biết suy nghĩ như thế?

Chấm dứt câu nói, Minh Lâm cũng tăng lực. Được một lúc, Uyên Nhã cũng ngất xỉu. Hất cô ta ra đất, thẳng nhóc tiến về phía người phụ nữ bên cạnh ba Uyên Nhã, giọng nói chứa đựng sự tức giận và khinh bỉ thay nó:

- Bà đây chắc hẳn là mẹ ruột của chị tôi? Thấy con ruột của mình bị đánh đến nông nỗi như vậy cũng không ngăn cản, người như bà không xứng đáng làm mẹ chị ấy.

Dùng một lúc, ánh mắt thẳng nhóc quét qua cả ba người rồi nói tiếp:

- Ba người là một gia đình cũng đúng, bản chất quá giống nhau. Mấy người sẽ phải trả cái giá đắt cho việc này.

Bỏ đi trước ánh mắt căm thù của ba người kia, Minh Lâm đến phòng y tế-nơi nó đang nằm. Vào phòng, chỉ có nam sinh lúc này và nó đang nằm trên giường, ngoài ra không còn ai khác. Đến gần nam sinh kia, thẳng nhóc hỏi nhỏ sợ lớn tiếng làm ồn đến nó.

- Cậu tên gì? Tại sao lại đúng lúc có mặt giúp chị tôi?

- Em tên Nam, học lớp 10A1. Lúc này dự định tìm đại tỷ đưa cho tỷ ấy danh sách thành viên lại đúng lúc bắt gặp cảnh ấy nên ngăn cản.

Nhận được câu trả lời, Minh Lâm gạt đầu tỏ vẻ đã biết. Ngay lập tức nhớ ra việc gì, nhìn Nam thắc mắc:

- 10A1? Chẳng phải là lớp chuyên sao?

- Đúng rồi.

Nam gạt đầu thân nhiên trước câu hỏi của Minh Lâm. Lại bổ sung thêm:

- Một nửa lớp em nằm trong số những người muốn đi theo đại tỷ.

Bất ngờ trước việc số lượng học sinh lớp chuyên muốn được nó chỉ bảo lại nhiều như vậy, Minh Lâm nghĩ ngợi gì đó lại ra lệnh:

- Đưa danh sách cho tôi, cậu về lớp được rồi. À, còn một điều cần nhờ cậu chuyển đến những người khác.

- Việc gì ạ?

- Nói với họ, ngoài quy tắc mà chị tôi đưa ra còn có một quy tắc ngầm mà ai cũng phải ghi nhớ: người của chị ấy nếu làm phản chỉ có một con đường, chính là cái chết.

Nghe đến đây, Nam không khỏi giật mình. Không nghĩ ngợi gì thêm, Nam chào thẳng nhóc rồi ra khỏi phòng. Giờ chỉ còn lại nó và Minh Lâm. Nhìn đầu nó quần băng trắng thật dày, cảm giác khó chịu dâng lên. Minh Lâm chỉ nhìn thấy nó với vẻ ngoài lạnh lùng, mạnh mẽ mà bây giờ lại nằm trên giường, sắc mặt nhợt nhạt.

Gọi quân gia đưa xe đến, Minh Lâm bế nó ra xe, cặp sách trong lớp sẽ có người mang về. Bước chân vào nhà, bắt gặp ngay hai đôi mắt mở to kinh ngạc của ông Trịnh và Từ Kỳ. Hai người đang bàn việc, thấy Minh Lâm bế nó mà nó đang nhắm mắt trên đầu lại có băng quấn quanh. Biết nó xảy ra chuyện, ông Trịnh cho người đưa nó lên phòng để Minh Lâm ở lại tường thuật mọi việc.

Minh Lâm ngồi xuống ghế từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện. Sắc mặt hai người kia cũng dần đen lại, sát khí tỏa ra vô cùng lớn. Từ Kỳ đập bàn cái rầm, ánh mắt lộ vẻ tức giận rõ ràng, nói:

- Gia đình đó thật đáng chết. Động vào con nhóc này thì đừng mong tôi bỏ qua.

- Anh đừng đại mà chen vào việc của chị, nếu không anh chính là người tan xương nát thịt đấy.

Nhìn ra sự phẫn nộ của Từ Kỳ, Minh Lâm biết rõ anh mình sẽ làm những gì nên lè tiếng cảnh báo hậu quả. Từ Kỳ nhìn Minh Lâm thắc mắc:

- Tại sao?

- Nó đã có kế hoạch đưa gia đình đó đến trước lưỡi hái của tử thần nên không cho phép bất kỳ ai xen vào. Con muốn gia đình đó chết nhưng nó lại muốn hành hạ họ đến mức sống không được, chết cũng không xong. Tốt nhất đừng nên chen vào.

Minh Lâm chưa kịp trả lời, ông Trịnh đã nhanh chóng giải thích cặn kẽ lý do cho Từ Kỳ. Khi biết được lý do, Từ Kỳ bắt giác rung mình, thầm cảm tạ Minh Lâm vì ngăn cản kịp thời, nếu không... Anh chẳng dám nghĩ đến hậu quả.

Nhìn Minh Lâm có vẻ mệt mỏi, ông Trịnh bảo thẳng nhóc về phòng nghỉ ngơi. Ông và Từ Kỳ tiếp tục công việc.

+++++

Việc nó bị đánh cũng truyền đến tai hấn và Hoàng. Cả hai không ngừng bàn tán về sự việc này.

- Thì ra con nhỏ đó cũng có nhiều kẻ thù nhỉ?

Hấn nhếch môi vì sự phát hiện của mình. Hoàng ngồi bên cạnh tựa người vào ghế thân nhiên nói:

- Con nhỏ đó không phải đơn giản đâu, cậu đừng dây vào thì hơn.

- Cậu nói cái quỷ gì thế? Mình mà đi sợ con nhỏ đó sao? Còn chưa biết ai hơn ai đâu.

- Mình chỉ góp ý vậy thôi. Mà cậu đã tìm được Mina chưa?

Thấy hần phản ứng kịch liệt, Hoàng chỉ biết thờ dài. Nhớ đến việc quan trọng, bật người dậy hỏi hần:

- Mình tìm cô ta làm gì?

Hần giả vờ "ngây thơ" nhìn Hoàng hỏi vặn lại. Hoàng chỉ muốn cho ngay một đấm vào khuôn mặt đó, nhàn nhạt vạch trần:

- Đừng nghĩ mình không biết cậu âm thầm cho người kiểm cô ta. Cô ta không xứng đáng để cậu lụy đến thế. Cậu nên chấm dứt đi.

- Chuyện của mình cậu đừng xen vào.

Thái độ hần rõ ràng là có tật giật mình, Hoàng nhún vai xem như mình không liên quan. Bầu không khí im lặng bao quanh căn phòng.

+++++

Nó hôn mê đến tối mới tỉnh dậy, đầu óc vẫn còn choáng váng. Lắc nhẹ vài cái, nó cảm quyền lịch để bàn xem một lúc. Chỉ còn hai tháng nữa là đến ngày kỉ niệm hai năm thành lập YM và cũng là lúc trò chơi nó đặt ra đến phần cao trào.

Cộc...cộc

Tiếng gõ của cát ngang suy nghĩ của nó. Lên tiếng để người bên ngoài vào, nó tựa vào thành giường nhìn Minh Lâm bụng khay cháo đến. Nhìn tô cháo, nó không chê không khen ăn hết. Cả ngày chẳng ăn gì sức trâu cũng chịu không nổi.

Trên tay cầm cái tô không, Minh Lâm nhắc nhở nó:

- Chỉ nghỉ ngơi đi. Đừng có cố làm việc. Ngày mai được nghỉ nên không cần phải dậy sớm đâu.

Gật đầu ra hiệu đã hiểu, nó nhìn Minh Lâm ra khỏi phòng. Minh Lâm cũng an tâm chút chút nên ra ngoài cho nó nghỉ ngơi. Cánh cửa khép lại, nó cũng nằm xuống đánh một giấc. Có lẽ do vẫn còn mê man nên nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

+++++

Ở phòng khách một biệt thự nhỏ có hai người vẫn còn tức giận. Hai người đó không ai khác ngoài Uyên Nhã và ba cô ta.

- Cả hai đứa đó phải trả giá. Dám làm như vậy với gia đình này đều phải gánh chịu mọi hậu quả.

- Phải đó ba. Con nhỏ đó từ lâu không xem ai ra gì, còn cái thằng đi bên cạnh nó cũng vậy. Hai đứa nó thật không biết điều mà dám dây và chúng ta (mộng tưởng quáX_X)

Hai cha con Uyên Nhã cứ nói tới nói lui mãi một chuyện cuối cùng cũng đứng lên về phòng ngủ.

Kết quả của cuộc đối đầu này sẽ ra sao? Hần sẽ tiếp tục kế hoạch như thế nào? Cô gái mang tên Mina là ai? Những chương sau sẽ tiết lộ.

+++++

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+ Hoàng Nam

Học lớp 10A1.

Sở hữu khuôn mặt hiền lành, không kém phần baby. Cao 1m75 (hơn nó 5cm).

Được nó đào tạo chuyên về súng. Một trong những tình anh bên cạnh nó.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ký Ức Của Hần

- CHI!!! Không phải em đã nói hôm nay chị không cần làm việc sao?

Thấy nó cúi đầu xem tài liệu, Minh Lâm cau gợn vì nó không chịu nghỉ ngơi. Với cái trán băng bó trắng toát như vậy mà nó vẫn còn tâm trí giải quyết công việc. Nó cũng muốn làm nhưng khi nghĩ đến việc cả ngày không làm gì là nó lại ngứa ngáy tay chân, liền đem tài liệu ra xem lại bị Minh Lâm bắt gắp. Biết thẳng nhóc phát cáu, nó đóng tài liệu trên tay để qua một bên, ngược mắt nhìn Minh Lâm.

- Ở không rất chán.

Lí do của nó vừa đơn giản vừa xúc tích. Minh Lâm cũng thừa biết tính nó, đời nào chịu ngồi yên “hường thụ” cuộc sống an nhàn.

- Nhưng chị xem lại vết thương của chị vẫn chưa hồi phục.

- Liên quan sao?

"Đầu bị thương liên quan gì đến công việc?" Ý nghĩ này cứ quanh đi quẩn lại trong đầu nó. Thằng nhóc bị câu hỏi của nó làm cho ngây ngời, không khỏi tò mò nó có phải bị đập đầu nhiều quá nên "khờ" hơn hay không.

- Chị bị thương ở đầu cần nghỉ ngơi tốt để hồi phục. Làm việc quá sức sẽ ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi và sức khỏe.

- Được rồi. Không làm thì không làm.

Nghe Minh Lâm "giảng giải" về sự nghiêm trọng của vết thương đang hiện diện ở đầu nó, tai nó cứ ù đi. Cứ đà này, ngồi đây nó cũng chẳng tiếp thu được gì, lúc đó thằng nhóc lại phát cáu mà tra tấn mạng nhai của nó thì khổ. Tách khỏi thằng nhóc là việc nó cần làm để bảo vệ đôi tai thân yêu của mình cũng như thanh quản "bé nhỏ" của Minh Lâm.

- Bác quán gia, cho cháu mượn cây sáo.

- Già đem ra ngay ạ.

Nó hỏi mượn cây sáo từ quán gia Hạ. Bây giờ không có gì để làm nên sử dụng cây sáo giết thời gian cũng tốt. Mà Minh Lâm cũng không nỡ tước đi thú vui của nó, hay nói chính xác hơn là không dám chen vào lần hai.

- Cây sáo của cô...à không của cháu đây.

Quán gia hạ chưa tuôn hết hai chữ "cô chủ" đã phát giác ra ánh mắt khó chịu của nó, vội vàng sửa lại. Nó gật đầu hải lòng, để lại cho Minh Lâm một câu:

- Chị ra vườn.

Sau đó liền khuất bóng. Một đặc điểm không thay đổi ở nó là hai năm trước ngồi trên cây thối sáo, hai năm sau cũng vậy. Nó cảm giác ngồi trên cây, những nốt sáo được thổi ra sẽ bay bổng hơn nên cây ngoài vườn là địa điểm thích hợp để nó "thả hồn" theo giai điệu trong trẻo ấy.

Vẫn là bài cũ (Hibiki na shirabe), nó cảm nhận từng chút một. Chậm rãi, nhẹ nhàng tạo nên nhịp điệu rõ ràng. Kết thúc bài sáo độc tấu của mình, nó nằm luôn trên cành cây mà không về phòng.

Nó đâu biết, từ khi những nốt đầu của bài sáo đã khiến cho người giúp việc, quán gia và đặc biệt là Minh Lâm đã bị thu hút, họ đắm chìm trong giai điệu đó.

Nó đâu biết, ông Trịnh và Từ Kỳ vừa đến cổng đã đứng lại bởi tiếng sáo của nó. Sự ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt hai người.

- Ê nhóc. Thổi sáo cũng được đấy. Có cần anh chỉ dạy thêm không?

Từ Kỳ nhanh chân chạy đến bên dưới thân cây nó đang nằm, nói vọng lên. Nó từ từ mở đôi mắt ra, nhìn xuống bên dưới mà nói:

- Muốn em treo anh lên cây không?Ồ ào.

Biết mình đã phá hỏng không khí yên tĩnh của nó, anh chàng tự thức thời lùi vào nhà. Nó nói là làm nếu không may anh bị treo trên cây thật thì đúng là mất mặt.

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeollhae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piyohae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

Nó vừa nhắm mắt, chưa kịp nghỉ ngơi đã bị tiếng chuông điện thoại chết tiệt vang lên. Nhìn cái tên trên màn hình mà nó hận không thể bay ngay qua Mỹ chém chết người kia. Chuông đổ mãi đến khi nó nhận điện thoại.

- Yuna đáng yêu của anh, sao em không liên lạc với anh?

Giọng ngọt như mía lùi khiến nó rung mình một cái, khỏe môi bắt giắc giật giật.

- Anh muốn chết? Dám dùng hai từ đó với em?

- Anh biết lỗi rồi. Em không phù hợp với hai từ dễ thương vì em có dễ thương chút nào đâu.

Nghe giọng nó lạnh băng, Jack biết mình phạm vào điều cấm của nó nên vội vàng sửa lại mà không quên xỏ nó một chút.

- Anh gọi chi để khích em thôi sao? Vậy thì ngắt máy.
- Khoan đã. Anh gọi là muốn hỏi tình hình sức khỏe của em như thế nào thôi. Đừng tuyệt tình như vậy

Tiếng ai oán của Jack không khiến nó cảm động gì cả, lạnh nhạt đáp:

- Em chưa chết. Anh cập nhật thông tin nhanh nhĩ?
- Haizz em thật biết đùa đấy. Mà gần hai tháng nữa là ngày thành lập YM, đến lúc em xuất hiện rồi đấy.

Jack nhắc nhở nó về sự kiện trọng đại mà nó cũng đâu có quên.

- Em biết. Không còn gì nữa thì em ngắt máy.
- Không để người kia hồi đáp, nó ngắt máy cái rụp. Người bên kia nhìn điện thoại trong tay mà nghiêng răng nghiêng lợi.
- Tiếp tục ngã lưng trên cây ngủ, nó không vào dùng com trưa. Mà bên trong phòng bếp, có ba người đang dùng com.

- Để con ra vườn gọi con nhóc đó.
- Từ Kỳ đứng dậy dự định đi gọi nó, bị một câu của Minh Lâm làm cho chảy mồ hôi lạnh yên lặng ngồi xuống:
- Nếu anh muốn bị treo trên cây thì cứ tự nhiên.
- Ý tứ rõ ràng như vậy, mười phần đe dọa thì Từ Kỳ chả có gan đâu mà thử nghiệm. Ba người không ai nói với ai câu nào, im lặng ăn.

+++++

Khác với nó, hấn dùng com xong liền chui vào phòng.Nằm trên giường, hấn hồi tưởng lại đoạn ký ức đau buồn.

"- Anh ơi! Em yêu anh!

- Giọng một cô gái trẻ vang lên. Cô sở hữu một vẻ đẹp quyến rũ cùng body đẹp. Cất tiếng nói với người con trai bên cạnh khiến anh chàng cười tươi vui vẻ.
- Anh cũng vậy.
- Anh chàng đó lồng tay mình vào tay cô gái. Mười ngón tay đan xen, trên môi ai cũng nở nụ cười hạnh phúc. Người con trai đó không ai khác mà là chính hấn, cô gái kia là Mina. Hai người quen biết nhau và yêu nhau từ đầu cấp ba, quan hệ cũng rất tốt.
- Mọi thứ trôi qua êm đẹp cho đến một ngày hấn bắt gặp Mina đang hôn người khác. Hấn đến trước mặt cô hỏi:
- Chuyện này có phải là thật hay không?
- Về mặt đau khổ của hấn đã thành công tạo ra sự vui vẻ cho kẻ thứ ba. Kẻ đó ôm eo Mina, còn cô đứng nhìn hấn mặt không biến sắc, môi cong lên thản nhiên nói:
- Đúng như anh thấy. Đừng bám theo tôi nữa.

Nói xong, cô cùng kẻ kia bước qua hấn, bỏ mặc hấn đau đớn tột cùng. Mina là cô gái hấn yêu thương hết mực, nay lại bên một người khác, tim hấn như có ai đó cào xé. Hấn không về nhà mà gọi điện cho Hoàng vào bar uống rượu.

Hấn nốc bao nhiêu chai rượu mạnh nhằm quên đi bóng hình người con gái khắc sâu trong tim hấn nhưng càng uống lại bóng hình đó lại càng hiện rõ hơn. Mặc cho Hoàng can ngăn, hấn cứ uống đến khi bất tỉnh. Hoàng phải đưa hấn về nhà.

- Ngày hôm sau, hấn hay tin Mina cùng người yêu mới sang Úc định cư, hấn tuyệt vọng với tình yêu. Từ đó, hấn không mớ lòng với bất kỳ người con gái nào nữa."
- Hai dòng nước ăm lặn dài trên má hấn. Hấn giặt mình, cứ ngỡ không thể rơi nước mắt nhưng mỗi lần hấn nhớ đến chuyện cũ là mỗi lần nước mắt hấn không kiefin được mà tuôn ra. Bất chợt, hình ảnh nó hiện ra trong suy nghĩ của hấn. Một cô nhóc mạnh mẽ, lạnh lùng dám đối đầu với hấn trong khi những cô gái khác làm mọi cách để hấn chú ý đến. Lắc đầu để những suy nghĩ về nó bay ra khỏi đầu mình, hấn muốn nó phải trả giá khi dám đối đầu với hấn.

+++++

Một buổi chiều nhàm chán cứ vậy trôi qua. Hiện giờ nó đang ngồi ở phòng khách làm việc. Không ai ngăn được nó nên đành mắt nhắm mắt mở xem như không có việc gì. Một lúc sau, Minh Lâm nhận điện thoại của ai đó liền khoác áo ra ngoài, ông Trịnh lôi Từ Kỳ vào thư phòng bàn việc bỏ lại nó bơ vơ một mình.

Làm việc mãi cũng chán, nó về phòng đăng nhập vào hệ thống máy chủ của W để xem tình hình. Hệ thống được thiết kế tinh vi, phần mềm chống hacker hiện đại nhất nên không dễ dàng xâm nhập. Muốn xâm nhập phải xem người đó có đủ bản lĩnh phá được bức tường chống hacker mà nó nghĩ ra hay không? Chưa kể đến tia hồng ngoại sẽ giết chết người nếu xâm nhập vào hệ thống. Gần đây, W cũng không có gì mới, vẫn nghiêm túc tập luyện, hoàn thành tốt những nhiệm vụ được đề ra.

Thấy chẳng còn gì nữa, nó đăng xuất và để điện thoại trên bàn, đắp chăn ngủ.

+++++

Hấn và Hoàng vào bar đến 1, 2 giờ sáng mới về, trên người nồng nặc mùi rượu. Về nhà liền ngủ say như chết.

Minh Lâm ra ngoài cũng về nhà trễ, nhưng thằng nhóc không có bất kỳ biểu hiện khác thường nên không khiến mọi người lo lắng. Như vậy mà mỗi người một gối, nếu có thêm gối ôm cũng đều say giấc nồng.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Hấn Bị bơ

- Chị đang làm gì vậy?

Minh Lâm mở to mắt nhìn nó. Nó khoác trên người bộ đồng phục, trên trán vết thương vẫn chưa lành, vai đeo ba lô. Ánh mắt Minh Lâm nhìn nó như người trên sao Hỏa khiến nó khó chịu.

- Có chuyện gì à?

- CHỊ VẪN CHƯA HỎI PHỤC HẤN MÀ ĐI HỌC GÌ CHÚ?

Một tiếng hét kinh thiên động địa, động đến cả Từ Kỳ đang ở tầng trên trùm chăn kín mít cũng phải bò xuống giường. Nó thì khỏi nói, thính giác gặp phải tần số âm thanh quá lớn cũng ù đi. Nhấn mắt nhìn Minh Lâm, kiên quyết nói:

- Không cần hét. Hôm nay chị muốn đi học. Nghi học nhiều không tốt.

Nó nói vậy, Minh Lâm cũng chẳng còn cách nào khác đành quay người về phòng thay đồ. Nó xoay người xuống lầu.

Á!!! MA!!!

Lại là tiếng hét của Minh Lâm nhưng nội dung khác lúc nãy hoàn toàn. Nó trở lại nhìn thấy thằng nhóc đang vỗ nhẹ lên ngực, phía trước là Từ Kỳ đầu tóc bù xù, mặt chur tình ngu đứng đó.

- Anh hai, anh muốn em bị dọa chết sao?

Chất vấn “tên tội phạm” khiến mình hoảng hồn, Minh Lâm đưa đôi mắt “triu mên” nhìn anh mình. Mà Từ Kỳ vẫn còn mơ màng, uể oải trả lời:

- Còn không phải mày tự nhiên hét lên, đến ông trời còn nghe được thì anh cũng không đứng đây dọa mày. Anh về phòng tiếp tục giấc ngủ vàng của mình đây.

- Anh không xem thử bây giờ là mấy giờ? Anh không đi làm sao?

Nhìn Từ Kỳ mơ mơ màng màng, thằng nhóc tốt bụng nhắc nhở rồi cũng về phòng thay đồ. Còn Từ Kỳ sau khi tiếp thu hoàn toàn lời của Minh Lâm liền vội vã chạy vào phòng đóng cửa cái rầm. Chỉ còn nó đứng ở giữa cầu thang, nhìn cái đồng hồ có thiết kế đặc biệt trên tay mà lắc đầu: "Từ Kỳ, lừa anh quá dễ dàng."

Khoảng năm phút sau, Minh Lâm và nó đã đứng trước cửa chân sắp bước ra ngoài lại giật mình khi có một âm thanh không nhỏ vọng xuống chẳng thua kém gì tiếng hét của Minh Lâm:

- TRỊNH MINH LÂM, EM DÁM LỪA ANH HẢ???

Âm thanh vang vọng khắp nơi. Nếu không phải biệt thự này nằm biệt lập, nó dám chắc hàng ngày phải tiếp hàng xóm một nghỉ trong tư thế cúi đầu xin lỗi. Quá ồn ào.

+++++

Bước vào lớp, điều đầu tiên nó nhận được là sự ngạc nhiên của những học sinh cùng lớp. Không ngạc nhiên mới lạ, nó bị thương nặng hay nhẹ những người này đều biết, vậy mà chỉ cách một ngày nó đã khôi phục lại "trạng thái" vốn có của mình cứ như nó chưa từng bị thương. Điều thứ hai là ánh mắt của Uyên Nhã vừa có sự căm phẫn, vừa có chút gì đó tiếc nuối. Tiếc nuối vì nó chưa chết hay sao? Đối với nó, cô ta chỉ là một món đồ chơi có cảm xúc không hơn không kém.

- Thiên Băng, bạn vẫn ổn chứ?

Một cô bạn hiền lành, trong lớp luôn hòa đồng với mọi người và không xa lánh nó lên tiếng hỏi. Nó chỉ đáp lại ngắn gọn:

- Ổn.

Nếu không phải cô bạn kia một chút giả tạo cũng không có, thường ngày cũng quan tâm đến nó thì nó chả buồn đáp lại. Có qua có lại cũng là điều tất yếu. Nhận được câu khẳng định của nó, người kia gật nhẹ đầu một cái rồi tiếp tục làm bài tập.

- À, cái này của chị.

Minh Lâm nhớ ra có thứ cần đưa cho nó, lấy từ trong ba lô một tờ giấy. Cầm danh sách thành viên trên tay, nó liếc sơ qua rồi để vào học bàn. Nhìn thông tin mà không biết mặt mũi cũng như không nên để đến khi tập trung sẽ tìm hiểu sau.

- Đàn em đến sớm nhỉ?

Ngoài cửa, hấn khiến cho không khí im lặng trong phút chốc trở nên ồn ào. Vô số tạp âm đập vào tai nó khiến nó khó chịu. Với người ghét cực kỳ những tiếng ồn như nó thì đây là một điểm giới hạn.

- Các người ồn đủ chưa? Câm miệng hết cho tôi.

Phá vỡ sự ồn ào đó bằng chất giọng lạnh băng, kết quả giống như nó nghĩ, tất cả đồng loạt im lặng nhìn nó. Nhưng chẳng ai dám làm gì nó, họ biết nếu dây vào nó sẽ chết rất khó coi nên làm theo ý nó: giữ im lặng.

- Lời nói của em xem ra rất hiệu quả đấy.

Hắn cười cười bước đến bàn nó. Nó chẳng nhìn hắn, cúi đầu nhìn điện thoại nói:

- Tìm tôi?

- Phải.

- Làm gì?

- Tâm sự.

- Không rảnh.

- Rảnh.

- Tôi không liên quan.

- Có liên quan.

- Không.

- Có.

- Không.

- ...

Cuộc đối thoại không thể ngắn hơn của hai nhân vật chính, nó một câu hắn một câu. Cả hai không để ý đến xung quanh đang có những cặp mắt mờ to nhìn cả hai như sinh vật lạ. Hai nhân vật nổi tiếng lạnh lùng đang đấu võ mồm với nhau khiến cho mọi người mở rộng tầm mắt. Hắn thì quá quen thuộc với cái mác lạnh lùng, còn nó chuyển về không lâu nhưng sự lạnh lùng của nó không ai không biết đến.

- Cút.

Để chấm dứt cuộc đối thoại không đâu vào đâu này, nó ngán đầu nhìn hắn, tuôn một chữ cuối cùng. Hắn tức ngen hòng. Chưa từng có ai nói chuyện với hắn như vậy, đặc biệt là nữ. Chỉ có mỗi nó không xem hắn ra gì. Dù vậy nhưng kẻ hoạch vẫn phải thực hiện, cười như không cười đáp:

- Đàn em không cần lạnh lùng như vậy. Tan học cùng ăn trưa đi.

Mở lời rù rên nó, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt không có tí cảm xúc chờ đợi. Nó không quan tâm đến hắn, lấy headphone cắm vào điện thoại, đeo lên tai sau đó nằm xuống bàn ngủ. Hắn bị lơ, tức anh ách nhưng không làm gì được, cứ ngồi đó nhìn nó đến khi trống đánh mới bỏ đi không nói tiếng nào.

Hai tiết học trôi qua, trống điểm giờ giải lao. Minh Lâm lôi kéo nó xuống canteen vì bữa sáng vẫn chưa ăn. Thăng nhóc mua cho nó một bát phở và một cà phê ít sữa, còn mình gặm một cái hamburger, bên cạnh là một cà phê đen. Đang ăn, một nam sinh tiến lại bàn nó.

- Em ngồi đây được không?

Nhận ra Nam, Minh Lâm cười cười gật đầu không nói (miệng nhét đầy thức ăn làm sao nói được-_-). Vừa ngồi xuống, Nam đã gọi nó một tiếng "Đại tỷ". Nó gật đầu một cái thay cho lời chào.

- Vết thương trên trán của chị đã lành chưa?

- Không có gì nghiêm trọng.

Nó trả lời đơn giản. Nam nhìn nó kinh ngạc. Bị đập đầu hơn chục cái, lực cũng không nhẹ mà nó nói không có gì nghiêm trọng, nó có phải siêu nhân hay Luffy trong One Piece có đầu cứng đầu mà không có vấn đề. Sự thần phục nó trong Nam tăng thêm một bậc. Cả ba không nói gì đến khi tạm biệt về lớp.

Cả ba người không biết một người khác chứng kiến mọi việc đang rất tức giận. Hắn vừa vào canteen đã bắt gặp ngay ba người người cùng nhau. Hắn tức giận vì nó lơ hắn nhưng với người khác, nó không lơ họ như vậy. Thật sự quá mất mặt.

+++++

Trong lớp chẳng có bạn bè quả thật cũng gặp khó khăn. Uyên Nhã cùng đám bạn không sợ chết đến bàn của nó đập mạnh. Minh Lâm ở bên cạnh đã đen mặt nhưng không lên tiếng, xen vào việc của nó chỉ trở thành nạn nhân kế tiếp mà thôi.

- Mày tránh xa anh Tuấn Anh ra. Nếu không thì đừng trách.

- Vết thương trên trán đẹp đấy. Em làm à?

Trước lời cảnh cáo của Uyên Nhã, nó không chuts sợ hãi mà còn buông lời "khen" thương tích trên mặt cô ta rồi nhìn sang Minh Lâm hỏi. Thăng nhóc gật gật đầu. Nó nhếch môi nói:

- Làm tốt lắm.

Minh Lâm trợn mắt nhìn nó. Lần đầu không bị nó "tra tấn" khi nhúng tay vào việc riêng của nó. Đúng là trăm năm có một mà. Uyên Nhã bị nó tặng cho cả thùng bơ liền bực tức.

- Mày chờ đi. Tao sẽ không tha cho mày.

- Đừng nghe chó sủa linh tinh chị à.

Nó chưa kịp phản công, Minh Lâm đã lên tiếng "chém" Uyên Nhã một đao thật sâu. Ánh mắt tán thưởng của nó nhìn thẳng nhóc làm thẳng nhóc cười híp mắt. Đùng đùng về chỗ, Uyên Nhã liếc xéo nó một cái rồi quay lên bàn. Nó tiếp tục ngủ, chứ ngồi nghe lại những kiến thức này, kết quả vẫn chính là không thể nghe thêm mà nằm ngủ.

Ní ngủ suốt đến khi trống đánh ra về. Thu dọn tập sách (nói thì nói vậy thôi chứ từ đầu tiết một đến giờ nó có đem quyển tập nào ra đâu-_-;;)

+++++

Nó làm gì ở nhà? Ăn, ngủ và làm việc. Sau khi ngả lưng một chút để nghỉ trưa, nó lại lao đầu vào công việc. Từ phê duyệt sổ tài liệu quan trọng đến thiết kế những mẫu trang sức mới, nó tập trung làm việc. Mà bên cạnh, Minh Lâm cũng chẳng khá hơn. Luôn tay luôn chân làm việc chăm chỉ do hôm qua không làm cho xong nên bây giờ công việc chồng chất. Hai đứa cứ như vậy mà trải qua buổi chiều.

Về phần hấn, sau khi tan học lập tức về nhà. Nhìn khuôn mặt biểu cảm không tốt của hấn, bà Nghi quan tâm hỏi:

- Con bị làm sao đấy?

- Không có gì đâu mẹ, chỉ là ở trường bị lơ bởi một con nhóc không biết điều.

Mặt hấn đen hơn khi nhớ đến việc nó lơ hấn. Nhìn cũng biết con mình tức giận, bà Nghi thân nhiên nói:

- Cậu chủ của tập đoàn FM mà bị người khác lơ sao? Thật không thể tin được.

Trong lời nói của bà không có chút gì gọi là an ủi. Từ đầu đến cuối mang ý châm chọc. Hấn đã giận nay còn giận hơn.

- Con không ăn cơm.

Bỏ lại câu nói giận lẫy, hấn ra khỏi nhà liền gọi cho Hoàng đi chơi đến tối muộn mới mò về.

Nó lặp lại mọi thứ theo trình tự nhất định, ăn xong lại làm việc đến khuya mới đi ngủ. Chỉ tội cho Minh Lâm vẫn còn một phần công việc chưa làm xong phải mở to mắt mà cố gắng làm cho xong.

+++++

Hấn về nhà trong tình trạng say khướt, người nồng nặc mùi rượu, miệng làm nhảm gì đó. Bà Nghi nhìn hấn nằm trên giường mà lắc đầu. Bao nhiêu năm nay sống tự cao, bây giờ lại bị một con nhóc tặng thùng bơ mà đi uống rượu đến mức này. Có nên tội cho con mình hay không?

Đấu tranh tư tưởng trong giây lát, bà quyết định để hấn tự ứng biến, còn mình về phòng ngủ. Đóng cửa lại, bà Nghi không thể nghe được câu nói của hấn.

- Thiên... Băng, tôi... sẽ khiến em... phải chú ý đến tôi...

Một người say vì men nồng mà ngủ thiếp đi, một người tỉnh táo vì làm việc nhiều mà chìm vào giấc mộng. Cả hai đối đầu với nhau sẽ mang lại kết quả gì? Thật khiến người ta mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nhân Vật Mới

- Chị không đi học sao?

- Không.

- Vậy em đi đây.

Ngần đầu nhìn Minh Lâm, ánh mắt đầy khó hiểu. Nếu là mọi khi có lẽ nó đã bị tra hỏi đến phiền chết, nhưng hôm nay thẳng nhóc này lại im lặng như vậy. Đôi mắt đen láy sâu thẳm của Minh Lâm chất chứa một nỗi buồn khó diễn tả, khuôn mặt cũng không mang nụ cười tươi mà lúc nào cũng xuất hiện trên gương mặt baby này.

- Có chuyện gì?

Nó nhận ra điểm khác lạ của thẳng nhóc, cũng cần được giải đáp thắc mắc nên hỏi thẳng. Tuy có lạnh lùng, trong hắc đạo lại được gắn thêm cái mác tàn nhẫn nhưng đối với Minh Lâm thì nó không thể nào vô tâm được, hay nói cách khác là nó rất quan tâm đến thẳng nhóc. Nó khắc sâu hình ảnh một đứa trẻ là con của ông trùm mafia thế giới nhưng thiếu chút nữa đã bị bắt cóc, một đứa trẻ ôm chặt lấy nó hỏi nó nhớ mình hay không với giọng điệu cực kỳ dễ thương. Lần đầu tiên nó không cảm thấy khó chịu khi người lạ ôm mình ngoài ba nó. Vì vậy, đối với nó, Minh Lâm rất quan trọng.

- Lâu rồi em chưa gặp "người ta", không biết "người ta" còn nhớ em không?

Minh Lâm thờ dãi trả lời nó. Nhìn dáng vẻ uể oải của Minh Lâm mà nó chỉ nghĩ đến hai chuyện: một là Minh Lâm biết tương tự cho thấy thẳng nhóc thật lòng với người kia, hai là

nó đã bị ra rìa. Lắc nhẹ đầu, cứ xem như lấy chuyện thứ hai cùng cổ chuyện thứ nhất cũng được.

- Đến giờ đi học rồi.

Câu nói đơn giản nhắc nhở Minh Lâm

- Em đi đây.

Dáng vẻ yếu xiu bước từng bước nặng nề đến trường. Mấy cô nàng mê mẩn vẻ ngoài cuốn hút của thằng nhóc mà nhìn thấy chắc sẽ cắn răng khóc đến ngất thôi.

Minh Lâm vừa ra khỏi nhà, nó lấy điện thoại gọi đến một dãy số.

- "Lão đại gọi tôi có chuyện gì sao?"

Một giọng nói trẻ trung nhưng không kém phần nam tính vang lên, chỉ là ngữ điệu khiến nó cau mày.

- Anh có 5 tiếng đồng hồ để có mặt tại Việt Nam, trễ một giây tự biết hậu quả. Mang cả Anna đi cùng.

- "Có việc quan trọng khôn..."

- Anh còn 4 tiếng 55 giây.

Cạch

Đầu dây bên kia không nhiều lời mà ngắt máy. Lập tức cho người chuẩn bị máy bay tư nhân, bản thân anh ta lại lái xe đến W tìm Anna. Vào phòng tập súng, thấy Anna đang tập trung nhắm bắn mục tiêu, không chần chừ mà chạy đến lôi cô đi.

- Anh làm gì vậy Thiên Vũ? Em đang tập mà.

Bị lôi đi xềnh xệch, Anna lên tiếng can ngăn. Mà cái người tên Thiên Vũ tự nhiên gắt lên:

- Lão đại triệu tập đấy, đi nhanh lên không có thời gian đâu. Trễ một giây sẽ "được" sang châu Phi làm thổ dân ngay.

Anna im bật. Cả hai không ai nói chuyện, lập tức đến chỗ máy bay mà ổn định vị trí. Trên máy bay, người thanh niên tên Thiên Vũ nhìn đồng hồ đang trôi qua từng giây một, ra lệnh:

- Sử dụng hết tốc độ cho tôi.

Miệng nói, còn tay thì cầm điện thoại nhấn gọi đến người nào đó.

- Mở cho tôi một đường bay từ Mỹ đến Việt Nam ngay.

Không đợi phản hồi từ người kia đã tắt máy. Không khí trong khoang yên ắng đến kỳ lạ. Bên nó, nhìn điện thoại trong tay mà suy nghĩ xem có nên chém chết người kia hay không, dám ngắt ngang điện thoại của nó. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nó quyết định bỏ qua vì nó đang "nhờ" người kia, không nên làm lỡ kế hoạch.

+++++

Trường Rose...

- Minh Lâm, làm bạn trai mình nha.

- Không hứng thú.

Một nữ sinh cùng khối tình tò vói Minh Lâm nhưng bị thằng nhóc thẳng thừng loại bỏ. Cách ăn mặc cầu kỳ ta thật không còn gì để nói. Váy thì không thể nào ngắn hơn, áo bó sát lại như đòn bánh tét do chỉnh sửa quá lố, đầu nhuộm đỏ, chân mang giày cao gót bảy tám phân (mang giày cao như vậy mà không té, nếu là ta chắc vào bệnh viện khoa chỉnh hình rồi -_-;;).

- Tại sao chứ? Minh cũng đẹp mà, lại xứng đôi vừa lứa với bạn. (Ồ! Bạn ấy thật tự tin_~_)

- Đẹp sao? Cũng đẹp nhưng phải nhờ đến cả tấn son phấn trên mặt.

Cô nàng được thằng nhóc khen nên hất mặt nhưng lại mang nhục phải cúi đầu vì vẻ sau của câu nói.

- Tránh xa tôi ra. Cô chắc cũng biết tôi không kiêng việc đánh nữ giới. ĐỪNG-ĐẾN-GẦN-TÔI.

Lách người hờ hững đi qua, Minh Lâm không quay người nhìn nữ sinh kia đang chịu những lời bàn tán của học sinh xung quanh.

Á!!! HOÀNG TỬ KÌA!!!

Một tiếng hét vang vọng khắp nơi đồng nghĩa với việc tần số âm thanh vô cùng lớn.

- Hôm nay con nhóc kia không đi học à?

Hắn nhìn bên cạnh Minh Lâm nhưng không thấy nó, lên tiếng "quan tâm". Thằng nhóc cũng không hứng thú gì với câu hỏi của hắn, lạnh nhạt đáp:

- Liên quan gì đến anh.

Dứt lời, Minh Lâm đi qua hắn. Còn hắn đứng đó với mớ suy nghĩ trong đầu.

"Mình hỏi thăm về con nhóc đó làm gì? Con nhóc đó không đi học chẳng ảnh hưởng đến mình vậy tại sao lại phải quan tâm chứ?..."

Cảm giác dị dị xẹt qua người, hần lắc nhẹ đầu tổng khứ những suy nghĩ hỗn tạp đó ra ngoài sau khi khẳng định con nhóc không đến, kế hoạch không thực hiện nên khó chịu. Hần vào lớp gặp người mới. Hoàng thấy hần lạ nên hỏi thăm bạn tốt:

- Cậu sao thế? Không khỏe sao?

- Không có gì đâu.

Đáp lại lời hỏi thăm của Hoàng, hần nằm dài trên bàn nhắm mắt ngủ, để mặc cho thấy cô trên bục giảng bài đến khàn cả giọng.

Minh Lâm vào lớp với vẻ mặt lạnh. Có cho tiền cũng không ai dám động đến. Cứ như vậy, thằng nhóc đắm chìm vào suy nghĩ của mình mà không quan tâm đến xung quanh.

+++++

Nó xem tài liệu ở phòng khách, lâu lâu lại nhìn đồng hồ. Gần đến giờ nghỉ trưa của Minh Lâm, nó xuống bếp nấu cho thằng nhóc vài món, cũng lâu rồi nó chưa nấu cho Minh Lâm ăn mà đồ ăn ở trường cũng không đạt yêu cầu về khẩu vị của Minh Lâm

Bắt tay vào nấu nướng, nó thành thạo xào xào nấu nấu. Cho thức ăn vào hộp, nó khoác áo phóng xe đến trường.

Gọi Minh Lâm ra lấy, sau đó nó lại gọi cho Thiên Vũ.

- Khi nào đến?

- "Lão đại à, sắp đến rồi. Khoảng 10 phút nữa có mặt tại sân bay."

- Được, tôi đến đón.

Ngất máy, nó cho xe chạy đến sân bay. Mà người bên kia đang hóa đá vì câu nói của nó. Nó đích thân đến đón quả thật là chuyện hiếm có.

+++++

Mười phút sau...

Đúng thời gian nó giả hạn, Anna và Thiên Vũ đặt chân đến Việt Nam. Cả hai bước ra khiến bao nhiêu người nhìn họ say đắm. Tìm kiếm một lúc, Thiên Vũ tình mắt hướng đến nơi có một chiếc BMW đang đậu còn có một cô gái đứng dựa vào xe.

Hai người nhanh chóng đến gần chiếc xe, cúi đầu chào:

- Lão đại.

Nó gật đầu nhìn cả hai nói:

- Lên xe.

Lời nói của nó không ai dám kháng cự cứ như chỉ cần ho he một chút sẽ bị nó tiễn đi thành kính ngay lập tức. Trong xe không ai nói với ai làm không khí trong xe ngày càng trầm hơn.

+++++

Minh Lâm về nhà phát hiện có một thanh niên lạ ngồi trong phòng khách. Nhưng nhìn kỹ, thằng nhóc mới nhận ra người quen.

- Thiên Vũ, sao anh lại ở đây?

Sự ngạc nhiên không thể che dấu trong lời nói. Chẳng thanh niên nhìn về nơi phát ra tiếng nói, thản nhiên trả lời:

- Lão đại triệu tập làm sao không có mặt.

- Thì ra là vậy.

Minh Lâm khôi phục trạng thái ban đầu, hồ hững nói. Thiên Vũ nhìn đáng về Minh Lâm, khơi gợi tò mò cho thằng nhóc:

- Anh đâu sang đây một mình.

- Không lẽ anh...

Câu nói lấp lửng của Minh Lâm cùng ánh mắt sững sờ nhìn chằm chằm vào bụng Thiên Vũ khiến anh chàng nghiêng răng nghiêng lợi cốc vào đầu thằng nhóc một cái rồ đau, giọng nói có phần tức giận:

- Mày nghĩ cái gì vậy? Anh đây chính là đàn ông đích thực đấy, làm sao mang thai được. Mày học dở nhất môn sinh học sao? Anh sang Việt Nam cùng với Anna.

- THẬT HẢ?

Minh Lâm nghe đến từ Anna đã hét lên vui vẻ, lay lay cánh tay Thiên Vũ hỏi:

- Thiên Vũ đẹp trai, nói cho em biết Anna đâu rồi?

Thiên Vũ được khen, cười tươi hơn đưa tay chỉ về hướng cửa phòng vừa mở. Thấy Anna, Minh Lâm phóng như bay đến kéo cô nàng đến sô pha ngồi.

- Ngồi máy bay có mệt không? Đến khi nào vậy?...

- Không mệt. Vừa về được năm phút thôi.

Cả hai hàn huyên nói chuyện vui vẻ, hoàn toàn đem Thiên Vũ bỏ xó khiến anh chàng chỉ biết cười khổ. Đúng lúc nó xuống lầu, thu hút ngay ánh mắt của ba người. Minh Lâm lên tiếng hỏi nó:

- Chị giúp em sao?

- Không

Phù nhận câu hỏi của thằng nhóc, nó làm sao có thể nói thẳng là monhđ đang trở thành "bà mai" cho hai người kia được. Chuyện này đồn ra ngoài thật sự rất mất mặt.

- Mở tiệc chào mừng hai người họ được không chị?

Không truy hỏi tiếp vấn đề vừa rồi, Minh Lâm đưa ra ý kiến. Hai người kia nghe vậy liền vỗ tay ủng hộ. Cả ba đưa mắt nhìn nó, nhận được cái nhún vai, hét ầm lên vui mừng. Thế là tối đó, căn biệt thự sáng đèn, nhạc được vặn hết volume, ai ai cũng vui vẻ chỉ riêng một người khó chịu cực kỳ. Người đó không ai khác chính là nó. Phòng ông Trịnh và Từ Kỳ đều cách âm rất tốt, trong không truyền ra ngoài mà ngoài cũng không truyền vào trong, nhưng phòng nó chỉ cách âm một chiều, bên trong xảy ra tiếng động gì bên ngoài cũng nghe không rõ, nhưng tiếng động bên ngoài truyền vào bên trong lại nghe rõ mồn một. Vì vậy, tiếng nhạc ầm ĩ truyền vào tai nó, não loạn mông nhĩ khiến mặt nó bây giờ cực kỳ khó coi.

Bước ra khỏi phòng, nó xuống phòng khách cầm một cái mic gần nhất, từng chữ được nói ra.

- TẮT-HẾT-NHẠC-CHO-TÔI.

Một câu nói rõ ràng đập vào tai mọi người. Biết nó tức giận, quản gia lập tức tắt hết nhạc. Lúc này, không gian trở lại yên tĩnh, hài lòng với kết quả nhận được, nó xoay người về phòng nghỉ ngơi. Mọi người chỉ có thể vui vẻ thầm lặng để không chạm vào cơn tức giận của nó.

+++++

Còn hần, suốt ngày hôm nay cứ gắt gỏng với mọi thứ. Trong người khó chịu nhưng không biết nguyên nhân, hần cùng đến bar với Hoàng nhưng lại bỏ về.

Nằm lăn lộn trên giường nhưng không thể chợp mắt, cứ thế mà hần dành cả đêm nhìn trần nhà.

Một ngày trôi qua.

+++++

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+ Trần Thiên Vũ

20 tuổi

Đẹp trai, lẳng tử.

Giỏi về y thuật. Ngoài ra còn là một sát thủ xuất sắc.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Động Vào Anna Rất Nguy Hiểm

- Có thật là Anna sẽ đi học cùng mình không chị?

Trừng mắt nhìn Minh Lâm, chỉ một câu hỏi mà từ lúc vừa biết tin đến bây giờ vẫn lặp đi lặp lại không đổi. Biết mình đã chạm vào giới hạn kiên nhẫn của nó, Minh Lâm im lặng cúi đầu.

- Hai người nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?

Minh Lâm ngạc nhiên ngẩn đầu nhìn Anna, lại nhìn qua nó. Thằng nhóc không hiểu được Anna thấy sự vui vẻ trong cuộc đối thoại hay chính xác hơn là độc thoại của mình ở chỗ nào, cười gượng không đáp.

Anna nhận ra được có điều gì đó không đúng nên không nói thêm nữa. Bầu không khí trầm mặc bao quanh gian phòng đến khi nó nói:

- Đi học đi.

- Chị không đi học sao?

Sau khi cảm thấy bản thân đã không còn ngượng nữa, Minh Lâm tiếp tục hỏi. Nó cũng không bẽn lẽn với thằng nhóc, trả lời ngắn gọn:

- Sẽ đi sau.

Minh Lâm gật đầu nhìn sang Anna, ngay lập tức hóa đá tại chỗ. Nhìn ra sự khác thường trong mắt Minh Lâm, nó quay người nhìn Anna, xem xét một chút:

Anna vận bộ đồng phục của trường Rose, ăn mặc chỉnh tề, không có dấu hiệu của việc thay đổi kích thước và độ dài của bộ đồng phục. Tóc buộc phía sau gọn gàng để lộ ra vầng trán cao, chân mang đôi giày búp bê màu trắng, vai đeo ba lô màu xám. Khuôn mặt xinh xắn, làn da trắng nổi bật hơn. Nhìn tổng thể rất ổn, rất vừa mắt theo như nhận xét của nó.

Còn Minh Lâm vẫn đơ như cây cọc, nhìn không chớp mắt. Mãi cho đến khi Anna ở bên cạnh lay lay cánh tay, thằng nhóc mới từ tầng mây thứ chín trở về mặt đất. Chầm chầm nhìn vào bàn tay nhỏ nhắn của Anna đang ngự trị trên cánh tay mình, Minh Lâm bất giác đỏ mặt, vội đứng dậy chào nó ra khỏi cửa. Anna khó hiểu cũng lon ton đi theo. Nó quan sát một lúc, đưa ra kết luận "Minh Lâm cũng biết đỏ mặt".

Bước đến phòng Thiên Vũ, không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa đi vào. Anh chàng cuộn người trong chăn, mắt nhắm nghiền lại mà ngủ say. Ở nhà bây giờ ai cũng có việc: ông Trịnh và Từ Kỳ sáng sớm đã đi công tác, Minh Lâm và Anna cũng vừa đi học, duy chỉ có tên này chần ảm nệm êm ngủ không biết trời trăng gì. Nếu không phải quản gia không thể đánh thức "con sâu" này thì nó cũng không cần làm việc này. Đem quyển sách được cho là dày nhất, nó thả cho quyển sách rơi tự do xuống ngay đầu Thiên Vũ. Đau quá, anh chàng bật người dậy, tay xoa xoa chỗ đau.

- Anh có ba phút để chuẩn bị chỉnh tề đến phòng tôi. Đồng phục đã được quản gia đưa đến. Đừng làm tôi mất kiên nhẫn.

Nói xong, nó ra khỏi phòng. Thiên Vũ chưa tỉnh ngủ, tiếp thu lời nó liền gấp rút VSCN, thay đồ. Chuẩn bị hoàn tất, anh chàng phóng qua phòng nó bàn việc vì phòng anh không thể dùng để bàn công việc.

- Vào đi.

Ngồi trên sofa, ra hiệu cho người bên ngoài vào. Nhận được hiệu lệnh của nó, Thiên Vũ mở cửa bước vào, đến ngồi đối diện nó.

- Tình hình thế nào?

Cứ ngỡ nó hỏi thăm mình, Thiên Vũ tuôn ra một tràng.

- Hiện tại vẫn còn buồn ngủ, trạng thái không tốt lắm. Gần đây ăn ngủ đầy đủ nên không có vấn đề gì nghiêm trọng ngoài việc chưa được tham quan Việt Nam,...

Nói mãi mà không thấy được khuôn mặt đầy hắc tuyến của nó đang trừng mắt nhìn mình, Thiên Vũ "vô tư" kể lể. Khi vô tình nhìn qua nó, anh chàng im bật vì bắt gặp khuôn mặt sát khí của nó, bất giác có cảm giác lạnh dọc theo sống lưng.

- Tôi không hỏi tình hình của anh.

Biết mình bị hù, Thiên Vũ hắng giọng lấy lại vẻ nghiêm túc báo cáo với nó:

- W vẫn hoạt động theo quỹ đạo. Nhiệm vụ dành cho các sát thủ cũng ngày càng khó hơn. Việc chế tạo vũ khí mới vẫn được tiến hành. Tôi vẫn nghiên cứu thêm về các loại độc tố mạnh. Nhưng...

Nói đến đây, Thiên Vũ nhìn sắc mặt của nó mà ngập ngừng. Nó không hài lòng, ra lệnh:

- Nói.

- Nhưng có thể lực đang gây khó khăn cho một nhánh nhỏ của chúng ta ở Việt Nam do Nguyễn gia chống lưng.

- Cho người điều tra mọi thứ về họ, chiều nay đem đến cho tôi. Bây giờ theo tôi đến trường.

Nhìn đồng hồ, nó biết đã trễ hơn mười lăm phút, nếu không vào trường, thế nào cũng bị tra tấn tiếp nên miễn cưỡng đứng lên. Thiên Vũ ngạc nhiên nhìn nó, dù gì anh cũng qua độ tuổi làm học sinh cấp ba lâu rồi, bây giờ lại đến trường ngồi nhai lại mấy kiến thức đó, thật sự rất nhàm chán. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng nếu không đi, nó có thể đem anh qua châu Phi làm thổ dân, lúc ấy chắc chắn cực khổ đến chết.

+++++

Đứng trước cánh cổng đã đóng lại im lìm. Nó không lo lắng gì mà đứng đó.

- Lão đại, bây giờ làm sao?

- Trèo tường.

Hai chữ đơn giản đập vào tai Thiên Vũ khiến anh chàng cứng đờ. Đến lúc định thần lại đã thấy nó "bay" vào trong. Bức tường cao gần hai mét không thể làm khó được nó, thân là nam nhi không lẽ Thiên Vũ lại chào thua. Đương nhiên không, anh cũng trèo vào. Cả hai ung dung bước trên sân trường.

- Không ngờ khả năng trèo tường của em thật khá đấy.

Hắn xuất hiện ở phía sau, đột nhiên lên tiếng. Nếu không phải hắn cúp cua đã không thể chứng kiến một màn đặc sắc như vậy.

- Hội trưởng Hội học sinh rảnh rồi quá nhỉ?

Hắn không đáp, cười cười nhìn nó. (khùng rồi). Chú ý bên cạnh nó có một người khác, hắn lịch sự mở lời:

- Xin chào. Đây là?

- Chào, tôi là Thiên Vũ-học sinh mới.

Hai người bắt tay nhau, đằng sau nụ cười trên môi chính là trang giấy đánh giá đối phương.

- Lên lớp.

Nó cắt ngang màn chào hỏi tốn thời gian, hướng đến lớp học mà đi. Thiên Vũ cũng theo sau, riêng hắn đứng đó suy nghĩ vu vơ.

+++++

Vào lớp chứng kiến ngay cái mặt lạnh của Minh Lâm, bên cạnh là Anna đang cúi đầu đọc sách. Kéo một học sinh gần nhất, nó hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Lúc nãy có một nữ sinh vào lớp tỏ tình với Minh Lâm nhưng bị cậu ấy từ chối. Do nhìn thấy cô bạn mới nói chuyện thân thiết với Minh Lâm nên đã tát bạn ấy một cái. Kết quả, khiến Minh Lâm nổi giận, đem ray người kia bỏ đi.

Tóm tắt ngắn gọn, nó gật đầu đã hiểu. Vào lớp, nó nằm ra bàn ngủ. Thiên Vũ thấy vậy bĩu môi. Hành động của học sinh mới đã hóp hồn bao nhiêu nữ sinh, họ lôi kéo Thiên Vũ mãi nhưng không dám hò hét vì ai kia đang ngủ. Lúc đầu, Thiên Vũ không khó chịu mấy nhưng về sau lại vô cùng vô cùng khó chịu, giằng mạnh tay ra, phóng về bàn nó, nằm xuống đánh giấc. Tuy rất muốn níu kéo "người đẹp" nhưng mấy cô nàng kia vẫn kiềm chế vì muốn bảo toàn mạng sống, ai mà không biết làm phiền nó sẽ có kết cục rất thảm.

Bên bàn Minh Lâm, sau một hồi nần nỉ i ôi của Anna, cuối cùng Minh Lâm cũng tháo bỏ bộ mặt lạnh, tươi tỉnh nói chuyện với cô. Một bên vui vẻ nói chuyện, một bên im lặng ngủ khiến cho học sinh trong lớp không thể bình luận được.

+++++

Hắn ngồi trong lớp, tay cầm bút chì vẽ vẽ gì đó. Hoàng từ đâu xuất hiện, giật tờ giấy trong tay hắn ngắm nghía, đưa ra nhận xét:

- Cũng đẹp, khá giống con nhóc kia.

Hắn được khen liền hát tóc kiêu ngạo nhưng khi nghe cụm từ "khá giống con nhóc kia" thì ngay lập tức giành lại tờ giấy đem cắt.

- Đề ý con người ta rồi sao?

Hoàng ranh mãnh hỏi, kèm theo ánh mắt gian tà.

- Đề ý cái khi gì. Chì là vẽ ra đề tập phóng dao thôi.

Hoàng không nói gì, về chỗ ngồi nhưng ánh mắt chứa đựng sự hứng thú.

+++++

Sau một buổi học (học gì mà học, người ngủ kẻ nói chuyện thì học kiểu gì _-), bốn đứa về nhà. Minh Lâm và Anna vừa ăn com xong đã kéo nhau đi chơi, nó lại vào phòng ngủ tiếp. Chì còn mỗi Thiên Vũ đang một mình ở phòng khách nói chuyện điện thoại.

- Điều tra giúp tôi về Nguyễn gia.

- "... "

- Cậu đừng có mà lợi dụng, nếu không tôi đem cậu chặt ra cho cá ăn.

- "... "

- Lười cãi nhau với cậu. Chiều nay phải có đấy. Tạm biệt.

Ngất máy, Thiên Vũ bật TV lên giải trí nhưng không khồng chế được con buồn ngủ mà ngủ luôn trên sofa.

+++++

Cuối ngày...

Minh Lâm và Anna sau khi đi chơi chán chường mới bò về tới nhà. Nó ở trong phòng vẽ xóa liên tục. Thiên Vũ thì đi tìm thú vui rồi. Cứ như vậy mà com tối mạnh ai nấy ăn.

Tối muộn, Thiên Vũ về đến nhà, việc đầu tiên là vào phòng vệ sinh tắm rửa, sau đó đem hộp thuốc đến bên giường xử lý vết thương.

Trở lại mười lăm phút trước

Đang trên đường trở về biệt thự, Thiên Vũ bất gặp một đám thanh niên giờ trò với một cô gái nhỏ. Cô gái đó mảnh khảnh, đáng vẻ yếu ớt chống trả. Cảnh tượng trước mắt khiến Thiên Vũ không thể dễ yên mà ra tay giúp đỡ (giống phim kiếm hiệp ghêO.O), nhưng lại bị một tên hèn cho một nhát dao dài ở cánh tay, máu chảy ra nhiều. Giải quyết xong đám người đó, không yên tâm để một cô gái nhỏ về một mình nên anh chàng "hộ tống" cô gái đến tận nhà rồi mới đi về. (soái ca≡.≡).

Băng bó cẩn thận, Thiên Vũ ngả người ra phía sau, một chút hình tượng cũng không quan tâm đến, giữ nguyên tư thế mà ngủ. (ta xin rút lại hai từ vừa rồi-_-||).

+++++

Hắn về nhà liền vào phòng, không nói tiếng nào. Mà mẹ hắn cũng không quan tâm đến con trai mà ngồi xem TV ở phòng khách.

Trong phòng, đem tờ giấy vẽ chân dung của nó dán lên cánh cửa, hắn lấy phi tiêu chuẩn bị phóng nhưng không nỡ. Đưa lên hạ xuống, cuối cùng, hắn vút luôn mấy cái phi tiêu vào thùng rác. Xoay người vào phòng vệ sinh. Một lúc sau, hắn vận một bộ đồ thoải mái nằm trên giường. Từ từ nhắm mắt ngủ.

Hắn thì thoải mái rồi, còn nó vẫn còn xem tài liệu về Nguyễn gia đến gần sáng mới bò lên giường ngủ.

Kế hoạch của hắn không tiến triển hay do hắn không thể thực hiện được? Những lần đắn đo của hắn có ý nghĩa gì? Còn nó sẽ đối mặt với kế hoạch của hắn như thế nào? Diễn biến nằm ở những chap kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sinh Nhật

- Bác Hạ, Minh Lâm đâu rồi?

Nhận ra không có giọng nói lúc nào cũng lúi lo bên cạnh, nó cảm thấy là lạ.

- Cậu chủ cùng cô Anna đi học từ sớm rồi.

Quản gia Hạ trả lời. Nó chính là bị cho ra rìa rồi. Nhưng dù sao cũng nên cho Minh Lâm thời gian tiếp xúc với người ta, làm kì đà cản mũi không phải cách làm của nó.

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeollae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piryohae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

Đột nhiên, điện thoại nó reo lên. Nhận máy, chất giọng lạnh băng không thay đổi.

- Có chuyện gì?

- "Anh nói này, em đừng lạnh lùng như vậy, rất đáng sợ đấy".

- Chuyện chính.

Nó không có nhiều kiên nhẫn khi nói chuyện điện thoại. Đầu dây bên kia cũng biết điều mà không tiếp tục câu giờ, nghiêm túc nói:

- "YM có chuyện, em mau sang đây đi".

- Được.

Mặc dù có chút ngạc nhiên về vấn đề vừa rồi nhưng ngữ điệu không thay đổi, lập tức ngắt máy khiến người bên kia chưa kịp nói thêm câu nào.

- Chuẩn bị một chuyến bay sang Mỹ cho tôi.

Nó gọi đến một dãy số, ra lệnh. YM là một phần tâm huyết của nó, ai dám gây ra tổn thất chắc chắn không thể sống nổi.

- Lão đại có chuyện gì sao?

Thiên Vũ ra khỏi phòng đã chứng kiến ngay vẻ mặt khó chịu của nó, thầm nghĩ: "Ai to gan trêu chọc con nhóc này đúng là chán sống rồi".

- Anh quản tôi?

Không mặn không nhạt nói chuyện với Thiên Vũ. Nó bây giờ rất dọa người nha. Khuôn mặt không cảm xúc, hàn khí phát ra từ nó cũng dần nhiều hơn. Điều này chứng tỏ nó đang tức giận. Thiên Vũ biết nguy hiểm cận kề nên lắc đầu nói:

- Đầu dám, đầu dám.

Gì chứ, quản chuyện của nó, anh không có can đảm để làm. Bảo vệ cái mạng vẫn tốt nhất.

Thấy Thiên Vũ lắc đầu như chưa bao giờ được lắc, nó không nói bỏ về phòng. Đem theo một vài thứ được cho là cần thiết. Nó bảo Thiên Vũ đưa ra sân bay. Yên vị trên máy

bay chờ đợi đến nơi cần đến, nó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Còn Thiên Vũ sau khi chờ nó đến sân bay liền phóng xe đi nhưng điểm đến không phải trường học như hôm trước mà là một nơi khác. Anh chàng thầm nghĩ:

"Phải tranh thủ cơ hội vài ngày có một này mà đi tham quan nơi này mới được. Dù sao cúp một ngày chắc không có chuyện gì".

Suy nghĩ "ngày thơ" của anh không tính đến chuyện nếu nó biết sẽ như thế nào. Thật sự không đơn giản.

+++++

Trường Rose...

- Nên chọn quà sinh nhật gì cho lão đại đây? Nếu lão đại giống người bình thường một chút đã tốt.

- Chị ấy khác người bình thường chỗ nào?

Người nói ý này, kẻ hiểu theo một nghĩa khác. Câu hỏi vừa thốt ra, Minh Lâm nhận ngay một cái cốc dầu liền im lặng lắng nghe.

- Tài trí thì lão đại có thừa. Lạnh lùng, tàn nhẫn thì không ai sánh bằng. Tâm lý rất khó nắm bắt nên không thể biết được lão đại muốn gì, cần gì. Chỉ như vậy thôi chứ tôi không nói lão đại "khác người" theo ý kia.

Minh Lâm gật đầu thông suốt. Cả hai trầm mặc suy nghĩ, không quan tâm đến xung quanh.

- Hai người cần em giúp gì không?

Nam bước đến, mở lời với hai con người đang đắm chiêu nhưng kết quả làm cho hai người kia lại giật bắn mình.

- Sau này đừng dọa người như vậy.

- Giúp tụi này nghĩ xem nên tặng gì cho chị Băng đi.

Hai câu nói được phát ra nhưng nội dung hoàn toàn khác nhau. Câu đầu là của Anna, câu sau của Minh Lâm. Nam xem xét câu nói của Minh Lâm mà chẳng màng đến câu nói của Anna.

- Sinh nhật của đại tỷ? (Chưa gì đã nhiễm bệnh kiếm lời của nó rồi!_ _).

Minh Lâm và Anna đồng thời gật đầu một cái, chăm chú nhìn Nam chờ đợi.

- Hay tổ chức một buổi party cho đại tỷ đi. Xem như món quà bất ngờ cho tỷ ấy. Mọi thứ trong bữa tiệc tụi mình sẽ tự tay làm. Có được hay không?

Kết thúc ý kiến của mình, Nam đưa mắt nhìn hai người kia. Nhìn nhau rồi quay sang nhìn Nam, cả hai gật đầu. Nam nói tiếp:

- Vậy để em triệu tập đám kia đến giúp một tay...

- Mà khoan, có ai thấy Thiên Vũ không?

Nhận ra sự "mất tích" của Thiên Vũ, Minh Lâm lên tiếng hỏi nhưng chỉ nhận được hai cái đầu lắc lắc của Nam và Anna.

- Để tôi gọi.

Anna lấy điện thoại tìm số Thiên Vũ rồi nhấn gọi. Cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

- Anh không đi học sao?

- "Ừ. Anh không đi học".

- Vậy anh đang ở đâu?

- "Anh đang ở ngoại ô. Lão đại đi Mỹ rồi nên anh tranh thủ chút thời gian đi tham quan".

- Chuyện này mà đến tai lão đại không biết như thế nào ha?

Anna gian xảo nói trong điện thoại. Thiên Vũ nghe vậy, tim cũng đập nhanh hơn, cười hì hì nói:

- "Anna xinh đẹp, em không nói, anh không nói thì làm sao lão đại biết được".

- Anna không nói nhưng tôi sẽ nói đấy.

Nghe được giọng Minh Lâm, Thiên Vũ biết chắc mình không thoát, thờ dãi hỏi:

- Vậy mấy đứa muốn gì?

- Anh thật biết điều. Bây giờ anh về nhà ngay để giúp bọn em tổ chức party sinh nhật cho lão đại. Cho anh mười phút đấy.

- "Này, ở chỗ này cách xa nhà lắm đấy... Alo... Alo".

Không để Thiên Vũ than vãn, Anna ngắt điện thoại nhìn qua hai tên kia cười tươi.

- Về chuẩn bị thôi.
- Nhưng em đâu có địa chỉ.

Nam lúc này mới nhớ ra vấn đề vô cùng quan trọng, cất giọng ai oán nhìn hai người kia đang hưng phấn.

- À quên, em đến đây nhá.

Anna lấy điện thoại của Nam nhập địa chỉ vào tin nhắn. Trả lại điện thoại cho Nam, hai người chạy lên lớp ôm ba lô về nhà. Nam nhanh chóng triệu tập "đồng bọn", sau đó cũng bắt taxi đến địa chỉ mà Anna cung cấp.

Riêng hắn, vẫn không hay biết gì. Đến lớp nó thì không thấy nó, cũng không thấy thằng nhóc hay đi cùng nó, cảm thấy vô cùng khó chịu. Kế hoạch dậm chân tại chỗ, hắn lại cảm giác được có gì đó đã thay đổi nhưng không thể xác định được.

Mặt hầm hầm về lớp, nhìn mặt hắn mà không ai dám hó hé ý kiến. Ngay cả Hoàng cũng im lặng nhìn rồi lại lắc đầu. Suốt buổi học, cả lớp cứ như đang ở gần một quả bom nổ chậm, tinh thần căng thẳng như đang đối mặt với sự khủng bố cuối cùng được giải thoát nhờ tiếng trống ra về. Hắn kéo Hoàng đi một mạch, địa điểm dừng chân không có, hai người cứ dốt ví mình vào tiền taxi (nhiều quá đưa ta xài dùm cho, ta đây không ngại sử dụng thêm một chút "tiền lẻ" của người đâu_ _).

+++++

Mỹ...

Hàng giờ ngồi máy bay khiến cơ thể nó mỏi nhừ. Bước ra khỏi sân bay, nó gọi Jack đến đón.

- Đi ăn chút gì đó không?
- Không cần.

Không hỏi thêm gì nữa, Jack tập trung lái xe. Đến đường một chiều, từ đâu xuất hiện gần chục xe moto chặn đầu xe khiến Jack phải thắng gấp. Cả hai xuống xe, đám người kia cũng xuống xe đến đối diện với hai người.

- Bỏ xe hay bỏ mạng?

Một tên đồ con nhát lên tiếng, tay cầm một con dao chỉ vào nó.

- Đánh không?

Jack quay qua hỏi nó, nhận được sự đồng ý hợp tác của nó, Jack nhìn sang đám người "hung tợn", chắc nịch nói:

- Lên hết đi.
- Mày cũng to gan thật. Vậy đừng trách tội tao không cho tội bây lựa chọn. Đánh nó.

Thế là đánh nhau. Jack tung ra những đòn cước đẹp mắt ngược lại với nó, những kẻ xông vào nó đều bị một cú đá mà nằm trên đất đau đớn. Nó không thích đùa giỡn, làm việc càng nhanh càng tốt nhưng phải đảm bảo chất lượng. Cứ thế mà từng người từng người ngã xuống, kẻ ôm bụng, người cầm tay đau đến rên rĩ. Cho xe lách qua đám người đó, Jack đạp ga phóng nhanh trên đường.

Đến nhà Jack, cả hai vào bên trong bàn việc.

- YM thế nào?

Vấn đề nó quan tâm cần được giải đáp rõ ràng. Jack lấy cho nó một ly nước, sau đó cũng ngồi xuống nghiêm túc thảo luận.

- YM gần đây bị cắt xén về nguyên liệu, những thứ được nhập về đều là hàng tốt nhưng khoảng vài ngày lại mất đi một lượng nhỏ. Đây là tổn thất lớn đối với chúng ta.
- Đã điều tra chưa?
- Rồi. Công ty A chịu trách nhiệm bảo vệ những thứ này trước khi đưa vào dây chuyền sản xuất.
- Em sẽ cho người thu thập chứng cứ ở nhà họ, anh cho người xem lại sổ sách cẩn thận. Cứ để họ ăn bao nhiêu thì ăn, đến lúc tương đương giá trị công ty A thì nhấn chìm họ.

Thanh âm lạnh lẽo vang lên. Jack cũng không có ý kiến gì nên công việc rất nhanh được giải quyết.

- Em lên phòng nghỉ ngơi đi. Một chút nữa anh đưa em ra sân bay.

Nó gật đầu đi lên lầu hai bước vào phòng dành cho khách ngả lưng. Jack cũng không hỏi đến tình hình của W vì anh biết có hỏi, nó cũng sẽ không nói.

+++++

Không giống với nó, mọi người ở nhà đang bận rộn chuẩn bị cho buổi party tối nay. Ông Trịnh và Từ Kỳ cũng thu xếp công việc để về, đám "đàn em" của nó cũng luôn tay luôn chân nào là trang trí, đi mua nguyên liệu nấu nướng. Mỗi người một việc mà chia nhau làm. Anna ở trong bếp sai bảo Thiên Vũ lấy đủ thứ đồ để làm bánh sinh nhật. Mọi việc được chuẩn bị kỹ càng, tỉ mỉ từng chút một.

- Chị về chưa?
- "..."
- Được, vậy chị về nhanh một chút.

- "..."

Minh Lâm gọi cho nó, biết nó sắp lên máy bay trở về, thẳng nhóc chạy vào bếp nói:

- Chị ấy sắp lên máy bay rồi, mọi người bắt đầu nấu được rồi.

Đề thức ăn không bị mất ngon do phải hâm nóng nên ai cũng quyết định chờ nó lên máy bay rồi nấu. Việc trang trí cũng gần hoàn thành, nó thích màu đen nên có những vật trang trí cùng màu với màu nó thích, nhưng đặc biệt không có màu hồng. Tại sao lại không có màu hồng? Đơn giản thôi, vì nó ghét màu hồng.

Thời gian trôi qua, đến tối nó mới có mặt trước cổng. Không gian yên ắng lạ thường khiến nó nghi hoặc. Dù vậy nhưng vẫn đi vào bên trong. Mở cổng ra, đập vào mắt nó là một cái bánh kem bên trên có những trái dâu đẹp mắt. Phía sau là những cây pháo bông phát ra những tia sáng tạo nên những chấm nhỏ trong không gian tối đen như mực.

"Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday happy birthday

Happy birthday to you

CHÚC MỪNG SINH NHẬT LÂM THIÊN BĂNG"

Một bài hát được hát chạy bởi ông Trịnh, Từ Kỳ, Minh Lâm, Anna, Thiên Vũ và những người khác đã làm cho nó nở nụ cười, một nụ cười chính hiệu chứ không phải cười nhạt, càng không phải là nhếch môi. Mọi người bàn nhau sẽ nói câu "Chúc mừng sinh nhật Lâm Thiên Băng" thay cho những cách gọi khác nhau.

Có lẽ đây là một bữa tiệc sinh nhật lớn nhất của nó. Tuy không giống như lúc ba nó tổ chức cho nó nhưng vẫn rất chân thật. Lúc trước, ba nó phải tiết kiệm nhiều một chút để đến ngày sinh nhật nó mà mua thêm một chút đồ ăn ngon, không bánh kem, không quà tặng đặc tiền nhưng rất ấm áp, rất vui vẻ. Hôm nay nó muốn tháo bỏ cái mặt lạnh lùng để đón nhận những gì mọi người dành cho mình.

Ngồi vào bàn, Minh Lâm bên cạnh "kể công" với nó. Không còn cái trừng mắt lạnh lẽo vì nói nhiều, nó cười vui vẻ lắng nghe. Nhìn nụ cười của nó đẹp đến mức không thể dùng bất cứ từ ngữ nào để diễn tả được, mọi người cũng cảm thấy vui vẻ. Đám "đàn em" của nó cũng thân thiết với nó hơn, không rụt rè như trước. Mọi người vui vẻ nói chuyện, ăn uống, nhảy nhót tung bừng. Lần này, nó cho phép bản thân hòa vào bữa tiệc, không khó chịu với tiếng ồn, tiếng nhạc ầm ĩ.

Khác với nó, hần lại đang buồn bực ngồi trong bar uống rượu cùng Hoàng. Hần không biết bản thân buồn bực chuyện gì, chỉ biết ngira cổ uống từng ly rượu. Hoàng ngồi bên cạnh không uống lấy một giọt nào. Gì chứ, đi có hai người, uống say hết thì phiền phức sẽ kéo đến. Hần cứ uống đến khi say mềm, phải nhờ đến sức lực của Hoàng đưa lên phòng.

Cửa phòng mở ra, Hoàng lập tức quẳng hần xuống giường. Hần cũng nặng phết đấy, diu hần lên được đây cũng đã "trâu lắm rồi". Quay người định ra khỏi phòng, mắt dừng lại trên cánh cửa, phát hiện một tờ giấy được dán trên đó. Nhìn kỹ một chút, Hoàng bật cười hai tiếng, nghĩ thầm

"Không thích người ta sao? Về rồi đem dán ở đây mà không thích, đúng là tên khò trong chuyện tình cảm".

Bước ra khỏi phòng, vui vẻ với phát hiện của mình, Hoàng tự thưởng cho bản thân một giấc ngủ sâu.

+++++

Tiệc ở biệt thự cũng kết thúc, ai về nhà nấy nghỉ ngơi. Nó cũng về phòng nhưng thay đồ xong, nó sang phòng từng người, nhẹ nhàng mát-xa tay chân cho họ. Có lẽ do quá mệt mỏi lại được mát-xa nên họ ngủ rất ngon và sâu mà không tỉnh giấc trong lúc nó "làm việc".

Trở về phòng, khép nhẹ mi mắt, nó từ từ chìm vào giấc ngủ. Hôm nay nó đã coi bỏ về lạnh lùng nhưng ngày mai thì chưa chắc.

Thế là trôi qua một ngày sinh nhật khác sâu vào trí nhớ nó và đặc biệt hơn, nó đưa những khoảnh khắc đó và một ngấn của tim mình.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Lại Gặp Oan Gia

"Giang son dễ đổi, bản tính khó dời".

Câu tục ngữ này hoàn toàn được áp dụng cho nó. Hôm qua còn cười vui vẻ mà hôm nay đã khôi phục bộ dạng lạnh lùng cứ như người hôm qua không phải nó vậy. (người hai mặt ý_=_)

- Trịnh Minh Lâm, em mau thức dậy.

Tên họ cúng com cũng bị lôi ra, thế mà thẳng nhóc vẫn ôm gối, vùi đầu ngủ. Cái tội trời chưa sáng không tiếp tục ngủ mà thức dậy xem bóng đá.

Bịch

Minh Lâm từ trên giường rớt xuống đất mà vẫn chưa chịu mở mắt. Nó cũng không rảnh mà đứng "nói chuyện" với không khí nên nhanh chóng ra khỏi phòng.

- Ui da, có cần mạnh bạo như vậy không? Thân xác bé bỏng của tui.

Sau khi nó ra khỏi phòng, Minh Lâm cũng lộ cái đầu bù xù, khuôn mặt nhăn nhó, nhỏ giọng oán trách. Thật ra, thằng nhóc đã tỉnh một phần khi nghe được giọng nó nhưng lớn hơn một phần kia là con buồn ngủ đang rù quếu, quấy rầy nên thằng nhóc phải đầu tranh tư tưởng.

"Thiên thần tốt:

- Mau dậy đi, ngủ nữa chị ấy sẽ tức giận đấy.

Vừa nói xong, thiên thần tốt bị thiên thần ác cho một đấm vào mặt, hậu quả là hai cái răng cửa rơi tự do. Thiên thần ác phản bác:

- Ngủ thì ngủ, sợ gì. Dù sao hôm nay chẳng đi học.

Thiên thần tốt nhặt hai cái răng cho vào túi, bức xúc nói:

- Tên kia, người đừng xúi bậy nữa. Đến lúc chị ấy tức giận chẳng phải Minh Lâm "bé bỏng" sẽ tan xác sao?

Thiên thần ác lườm lườm thiên thần tốt đe dọa:

- Người chê hai cái răng vừa gãy chưa đủ kịch tính sao? Có tin là ta cho cả "hàng tiền đạo" của người theo gió về phương xa không?

Nghe thiên thần ác nói vậy, thiên thần tốt đưa tay che miệng nhưng vẫn ú ớ nói:

- Người đừng uy hiếp ta, ta chỉ muốn tốt cho Minh Lâm nhỏ bé thôi.

- Tốt cái khi. Người cũng nói là Minh Lâm "nhỏ bé", như vậy cứ để thằng nhóc ngủ đi cho mau lớn. (Tên kia nói người xúi bậy quả không sai, ta cố gắng xây dựng cho Minh Lâm hình tượng gần giống với soái ca chứ không phải yêu quái tuy có chút nhan sắc, thằng nhóc lớn đến mức nào mới vừa lòng người)

- Mau dậy.

-Ngủ tiếp.

- Dậy.

- Ngủ.

- .#*;*đ.#&#&đ*đđ(&&'%)%/(;:**đ*##*#!

Sau một lúc đánh nhau đổ máu, à không, đổ mồ hôi, cuối cùng thiên thần tốt cũng... bị thiên thần ác trói tay, bịt miệng quẳng vào trong kho. Đây là lý do Minh Lâm vẫn ngủ khi nghe tiếng gọi của nó".

Không lãng phí thời gian để nhớ lại cuộc "đọ sức" của hai thiên thần, Minh Lâm leo trở lại giường, quần chăn ngủ tiếp.

+++++

Dưới phòng khách...

- Công việc của con như thế nào?

- Vẫn ổn.

Ông Trịnh hỏi thăm về công việc của nó, nó chỉ trả lời khái quát nhưng ông cũng không hỏi thêm.

- Ê nhóc, chẳng phải nhóc sao?

Từ Kỳ đột nhiên lên tiếng, đưa cái điện thoại đang ở trang web của trường Rose cho nó. Nhìn vào, mắt nó xẹt qua một tia kinh ngạc nhưng mau chóng khôi phục trạng thái tiếp tục đọc.

"LÂM THIÊN BĂNG 11A13 ĐANG CỐ GẮNG QUYỀN RỪ HOÀNG TỬ TUẤN ANH".

Cái tiêu đề in đậm nổi bật, kèm theo đó là một số hình ảnh minh họa. Đầu là hình nó cõ đến gần Tuấn Anh, nhưng nó vẫn không nói gì. Nhìn những bức ảnh đó, nó thừa sức biết đó đều là hình ghép vì bên vai của nó có một hình xăm đôi cánh nhỏ nhưng trong số những bức ảnh này chụp "nó" ăn mặc hở hang lại không có hình xăm nào cả. Nhếch môi, trả lại điện thoại cho Từ Kỳ. Anh chảnh nhìn nó ngạc nhiên.

- Em không giải quyết sao?

- Không cần thiết. Cứ chờ xem trò vui là được.

- LÃO ĐẠI, LÃO ĐẠI, BIẾT CHUYỆN GÌ CHƯA?

Thanh âm trong veo của Anna vang vọng khắp nhà. Cô phóng về phía nó nói. Nó không tí cảm xúc nào, từ từ trả lời:

- Biết.

- Lão đại không lên tiếng giải thích sao?

Nó nhìn Anna một cái sắc bén, ý tứ cho thấy cô đã nói sai rồi. Nó là ai? CEO của YM, còn là người đứng đầu W hùng mạnh nhất Á-Âu, mà phải lên tiếng giải thích, như vậy

chẳng phải kẻ ra sẽ làm trò cười cho thiên hạ à?

Biết mình nói sai, Anna cũng im lặng không lên tiếng nữa. Ai dám quần chuyện của nó chỉ có một kết quả thôi.

+++++

- Này, cậu lên trang web trường đấy.

Hoàng hưng phấn sau khi lướt website của trường và cập nhật được một vài tin hot liền đưa điện thoại cho hấn.

Lướt vài dòng, hấn quăng trả lại cho Hoàng, uể oải nói:

- Mấy chuyện bát quái này mà cậu cung tin cho được. Không ngờ cậu chủ của tập đoàn CA lại có thể thành ra như vậy.

Đá đều Hoàng, hấn tựa người vào ghế, tay cầm một ly Tequila (Rượu mạnh chưng cất từ một thứ cây nhiệt đới, chủ yếu ở Mêhicô) chậm chậm uống. Hoàng ức chế:

- Đùng đá đều mình nếu không mình không tha cho cậu.

- Được, được.

Thấy Hoàng càu, hấn không trêu chọc nữa, chăm chú vào ly rượu trong tay.

- Tối nay đến Win đi.

- Không tòi, lâu rồi không đến chắc mấy em nhớ cậu lắm đấy.

Hấn đưa ra địa điểm liền được Hoàng đồng ý nhưng anh chàng cũng không quên đá đều hấn lảng nhãng. Liếc Hoàng một cái, hấn uống cạn rượu trong ly, phát tay nói:

- Về đi, chút nữa mình không kiềm chế được đánh chết cậu.

Hấn đuổi Hoàng ra khỏi cửa, quay về giường ngả lưng, mượn chất còn mà thiếp đi.

+++++

Minh Lâm ngủ thẳng đến trưa đói bụng mới bò xuống bếp ăn. Dự định về phòng nhưng nó nhanh tay hơn, túm cổ thẳng nhóc giao cho một đồng tài liệu bảo Minh Lâm giải quyết cho hết nếu không đừng hòng làm chuyện khác.

Thế là mang vô số tài liệu cùng trái tim tan nát trở về phòng ôm laptop gõ liên tục. Còn nó thành thoi về phòng nghỉ trưa.

Đầu giờ chiều, nó vào phòng Minh Lâm thấy thẳng nhóc tập trung cao độ làm việc cũng khá hài lòng. Để chiếc laptop của mình xuống bàn học của Minh Lâm, lấy bớt tài liệu của thẳng nhóc giải quyết một phần. Nhờ sự giúp đỡ của nó, Minh Lâm cũng hoàn thành nhiệm vụ, vuron vai một cái, đề nghị:

- Chúng ta đến Win được không chị?

Nó gật đầu, Minh Lâm lập tức chạy sang phòng Anna, Từ Kỳ, Thiên Vũ rủ rê lôi kéo họ. Vài phút sau, cả bọn có mặt trên chiếc xế hộp của Từ Kỳ và đương nhiên "tài xế" chính là chủ nhân của chiếc xe- Từ Kỳ.

- Sao anh phải lái xe?

- ANH CÓ Ý KIẾN GÌ?

Mọi người đồng thanh gạt gờng với Từ Kỳ, chỉ riêng nó là im lặng. Không muốn tàn đời sớm nên Từ Kỳ miễn cưỡng phóng xe đến Win.

Bar Win có quy mô kinh doanh rộng rãi với nhiều quán bar nhỏ, phục vụ các loại rượu mạnh, nơi đây tụ tập các thiếu gia, tiểu thư giàu có. Muốn vào được đây phải có "ngân sách" đầy đủ vì vật giá ở đây vô cùng cao.

Bước vào bên trong, tụi nó đã thu hút tất cả sự chú ý của những người trong bar. Theo như nhận xét của mọi người thì nó chính là kẻ quê mùa nhất. Vì nó vận trên người bộ đồ đầy sự đơn giản, quần sooc lưng cao cùng áo phông, không có bất xư phụ kiện nào đi kèm, hoàn toàn khác với bốn người "sành điệu" kia.

Bỏ qua lời bàn tán, tụi nó ngồi vào một bàn trống, kêu phục vụ đem ra năm ly Rhum nâu (Rhum có ba loại: trắng, vàng, nâu. Độ mạnh của rượu này tăng theo màu sắc, Rhum trắng nhẹ nhất và Rhum nâu nặng nhất). Cả bọn ngồi nhâm nhi từng chút rượu trong yên bình cho đến khi một tốp người đi đến đặt tay lên vai nó và Anna.

Minh Lâm bẻ gãy tay của tên tóc đỏ đã khoác vai Anna, còn tên khoác vai nó tuy chưa bị nó đánh nhưng cũng bị một đấm làm cho ngã sổng soài trên nền gạch.

Đám tụi nó nhìn người kia tò mò, chỉ có nó vẫn thản nhiên uống rượu. Hấn cất giọng lạnh lẽo nói:

- Cả bạn gái tao mà cũng dám động đến, xem ra mày chán sống rồi.

- Mày là... là... cậu chủ của FM.

Nhìn mặt hấn, tên kia từ hùng hồn chuyển sang run rẩy, đứng dậy cúi đầu xin lỗi rồi kéo đồng bọn rời đi. Hấn nhìn nó uống rượu như nước là, nhíu mày.

- Em tại sao lại để tên đó khoác vai, lại còn thản nhiên uống rượu như vậy.

Uống cạn rượu trong ly, nó nhìn hấn lạnh lùng.

- Chuyện của tôi không đến lượt anh quản. Về.

Ra khỏi bàn, nó tiến ra cửa nhưng chưa đi được bước nào đã bị một bàn tay kéo lại, sau đó ôm chặt lấy nó (Ta không xem nhiều phim Hàn Quốc nên không bị ảnh hưởng đầu>o<). Tim đập sai một nhịp, không kịp phản ứng, nó bị câu nói của hắn làm cho ngây người.

- Từ giờ, em là bạn gái của tôi.

Câu tuyên bố của hắn không chút cảm xúc nhưng làm nó ngây người một lúc. Định thần lại, nó đẩy mạnh hắn ra không nói một lời đi ra ngoài. Hắn đứng đó nhìn bóng dáng nó, môi nhếch lên tạo một nụ cười gian xảo nhưng trong mắt hắn chứa đựng sự vui vẻ chân thật mà hắn không hề biết. Khi chứng kiến tên kia động chạm với nó, hắn cảm thấy có chút gì đó khó chịu trong người. Tuy vậy, kế hoạch đã tiến thêm một bước nhưng hắn cảm thấy có chút gì đó không thể diễn tả được khiến tâm trạng hắn tốt hơn. Ra hiệu cho Hoàng rời khỏi bar, hắn phóng xe về nhà đánh một giấc.

Hắn đâu biết có một người phải nốc mấy chai rượu mạnh chỉ vì không ngủ được. Đến khi chop mắt được một chút lại mơ thấy hắn. Ôi trời, thật là tội nghiệp. Không ngủ đành phải đem một vài tài liệu vừa được gửi ra giải quyết. Thế là nó thức trắng đêm mà chăm chỉ làm việc, nguyên nhân chính là cái ôm và câu nói của hắn lúc ở Win. (Tội nghiệp cho cô gái này=_=).

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 27: Bạn Trai

Bing boong... Bing boong...

Quản gia Hạ mở cửa, nhìn hắn hỏi:

- Cậu tìm ai?

- Ở đây có người tên Thiên Băng phải không ạ?

Hắn lễ phép cúi chào quản gia, sau đó hỏi về nó. Quản gia Hạ nghi hoặc nhìn hắn trả lời:

- Có. Nhưng cậu là ai?

- Cháu là bạn trai của Thiên Băng. Hôm nay muốn đưa cô ấy đi học.

Sét đánh ngang tai quản gia Hạ. Nếu nói với ông nó đánh người còn dễ tin hơn là việc nó có bạn trai. Ông cũng không thể để hắn đứng ngoài cửa nên mời hắn vào nhà. Ở phòng khách, ông Trịnh đang ngồi xem báo, bên cạnh là Từ Kỳ ôm khư khư cái điện thoại chơi game (Ai có thể tin được đây là Chủ tịch và Tổng giám đốc của tập đoàn có tiếng B&G không? Nhân hạ quá=_=)

- Ông chủ, cậu này là bạn... bạn trai của Thiên Băng ạ.

-Cậu ngồi đi. Quản gia Hạ lên phòng gọi con bé xuống đây.

Ông Trịnh khá bất ngờ trước “bạn trai” của nó. Nhưng ông vẫn không kinh ngạc như bốn người kia. Từ Kỳ há hốc mồm, mắt mở to nhìn hắn, còn ba người là Minh Lâm, Anna và Thiên Vũ vừa thay đồng phục bước ra cũng đứng như trời trồng. Có thể không bất ngờ sao? Câu trả lời chỉ có một, chính là KHÔNG. Cả năm người đều biết thân phận của nó, sự máu lạnh, vô tình, tàn nhẫn của nó cả năm người đều biết. Nói nó có bạn trai thật không thể nào tin được.

- Anh là người đã ôm lão đại ở Win hôm qua?

Như nhớ ra chuyện, Anna vỗ tay một cái hỏi hắn, ánh mắt chứa đầy sự hi vọng (Hi vọng gì thế?_~). Hắn nhìn từng người, có bốn người hắn đã gặp ngày hôm qua. Thân phận của nó khiến hắn tò mò gấp bội.

- Mấy đứa ngồi xuống đi.

Thấy cả bọn cứ đứng đó, ông Trịnh lên tiếng nhắc nhở, mắt nhìn lên lầu.

+++++

Phòng nó...

- Thiên Băng, bạn trai con đến tìm.

Quản gia Hạ đứng ngoài phòng gỗ cửa, nói vọng vào. Nó ở bên trong nghe rất rõ lời của quản gia, một trận kinh ngạc lướt qua nhanh chóng.

“Mình có bạn trai khi nào?”

Câu hỏi đó cứ lượn lờ trong đầu nó. Tăng tốc độ thay đồng phục, nó muốn biết cái kẻ dám nhận là bạn trai nó là ai. Xuống lầu, nó thấy mọi người đã tập trung đầy đủ, ngoài ra còn có một vị khách, mà vị khách đó không phải xa lạ gì, chính là con người hôm qua cả gan ôm nó, lại còn bá đạo tuyên bố nó là bạn gái hắn. Chính là Hoàng Tuấn Anh, là kẻ thường xuyên làm phiền nó ở trường. Tâm trạng chưa tốt hơn chút nào, gặp mặt hắn không đúng lúc. Khuôn mặt hiện ba vạch đen, nó ngồi xuống sô pha, đối diện với hắn.

- Đến đây làm gì? Sao lại biết nhà tôi?

Lạnh nhạt “tra khảo” hắn, nó nhìn hắn với đôi mắt sắc bén. Hắn cũng rất “chân thật” trả lời:

- Đến đưa bạn gái mình đi học chẳng lẽ không được. Biết nhà em cũng không phải khó.
- Tôi không phải bạn gái anh, đừng làm phiền tôi.

Nghe hần trả lời thần nhiên, nó nâng giọng cao một chút, nói rõ ràng, vừa nói vừa cầm ba lô đứng dậy đi ra cửa. Thấy nó bỏ đi, hần cũng cúi chào ông Trịnh rồi phóng theo sau. Những người có mặt cứ ngầy người nhìn hai đứa rồi đi mãi một lúc sau, Minh Lâm nhận ra cần phải đến trường, kéo tay Anna và Thiên Vũ cấp tốc đuổi theo.

Chỉ còn ông Trịnh và Từ Kỳ ở nhà. Từ Kỳ nhìn ông Trịnh như muốn xác định hỏi:

- Có phải sự thật không ba?
- Ba cũng không biết.

Từ Kỳ không tin vào những gì mình chứng kiến nên muốn tìm câu trả lời trên người ba mình, nhưng đáng tiếc ông Trịnh cũng mơ hồ. Hai người cứ chìm vào suy nghĩ của mình mà không thể biết ở chỗ nó đang có “chuyện vui” xảy ra.

+++++

- Nhóc con, chờ anh.

Hần cố gắng bắt kịp tốc độ của nó, còn phải gọi nó. Kế trước người sau thu hút rất nhiều ánh mắt. Nó xoay người nhìn hần, không kiên nhẫn nói:

- Anh theo tôi làm gì? Tôi đã nói tôi không phải bạn gái anh, thế quái nào lại bám theo tôi?
- Chẳng phải tôi qua anh đã nói em là bạn gái anh sao?

Hần đứng đối diện nó, thờ hồng học trả lời. Tâm trạng của nó thực sự tồi tệ. Không nhắc thì thôi, nhắc đến nó lại khó chịu muốn đánh người. Xoay người bỏ đi, tay nó bị kéo lại. Nhìn bàn tay đang nắm cổ tay mình, nó liếc hần một cái, lạnh lùng nói:

- Buông ra ngay cho tôi.
- Không buông.

Hần cứng đầu giữ chặt tay nó, nó "bùng nổ" rồi. Ông trời muốn khích nó đánh người sao? (Ông trời: Ta không liên quan, cái gì cũng đổ cho ta. Thật là quá quắc >0<).

Giằng mạnh tay, nó không mẫn không nhụt gần từng chữ:

- Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi. Nếu không, người-tôi-cũng-giết.

Bỏ lại hần đứng đó, nó một mạch đi thẳng đến trường. Rùng mình một cái, hần bị nó dọa đến nỗi đứng ngây ra. Đến lúc nó đi được một quãng đường khá xa, hần mới giật mình mà chạy tiếp. Ở nơi đám Minh Lâm đang đứng diễn ra một cuộc đối thoại sôi nổi.

- Không biết bạn trai của chị ấy như thế nào ha?

Minh Lâm hỏi người cũng như tự hỏi mình. Hai người kia nhìn Minh Lâm khinh thường, Anna hắng giọng nói:

- Nhóc có mắt chỉ để đủ bộ phận thôi à? Nhìn bề ngoài tuần tú của hần chắc là loại hoa hoa công tử, không lăng nhăng thì cũng là ăn chơi trác tán thôi, không thích hợp với lão đại đâu.
- Cũng đúng.

Minh Lâm gật gù đồng ý, bỗng quay sang Anna hét lên:

- Mà này, sao dám gọi tôi là "nhóc" chứ, cả hai bằng tuổi nhau mà.
- Tôi thích được không?

Anna ngang như cua trả lời Minh Lâm làm thẳng nhóc bực tức mà không thể làm gì được Anna nên chuyển qua chém cái "thót" Thiên Vũ.

- Thiên Vũ, anh có đi nhanh hay không, sắp trễ giờ rồi đấy.
- Anh nói cho chú biết chú đừng giận cá chém thớt, anh đây không phải cái thớt phẳng lì đó đâu.

Thiên Vũ tự tin với trình độ "chặt chém" của mình nhưng lại để ra một lỗ hổng, Minh Lâm nhận ra có gì đó sai sai trong câu nói liền nắm bắt ngay mà "chém" Thiên Vũ thẳng tay:

- Anh có cái gì nhò đâu mà không chịu phẳng lì.

Minh Lâm nhìn Thiên Vũ cứng họng, vui vẻ nhếch môi cười đều (Chỉ là chị em nuôi thôi có cần giống tính tình nhau đến vậy không. Minh Lâm ngây thơ của tôi><).

- Còn không mau đi nhanh lên, trễ giờ rồi kìa.

Anna là người ngăn chặn thế chiến bùng nổ giữa hai người đàn ông. Cả đám gác lại việc "chém" nhau, thẳng tiến đến trường.

+++++

Trước cổng trường...

- Lâm Thiên Băng, mày đứng lại đó.

cái giọng điệu khó nghe mà nó không bao giờ quên được cất lên, màng nhĩ của nó lay động nhẹ. Nhìn trước mặt là một đám nữ sinh, trên mặt cả chục lớp phấn thêm năm bảy lớp son mà chường mắt. Đi học cứ như đi biểu diễn thời trang vậy.

- Chuyện gì?

Căn đường nó khi tâm trạng nó không tốt chính là sự ngu ngốc nhất từ trước đến giờ, ai cũng biết chỉ trừ một vài kẻ không biết, cho dù biết cũng vờ như không biết. Nói tóm lại là tác giả cũng không biết mình nói gì :3.

- Máy gan nhĩ, dám quỵến rũ cả "Hoàng tử" nữa đấy?

- Tên đó là kẻ nào? Nhưng là kẻ nào cũng chẳng liên quan gì đến tao. Khôn hồn thì tránh ra.

- Tao không tránh đấy, đừng nghĩ mày có thể đánh hết cả trường này. Chỉ hạ được vài băng nhóm mà đã hống hách.

Uyen Nhã "gan dạ" khinh thường nó. Mà nó ghét nhất những kẻ đó, hạ một cái tát khiếm mũi cô nàng bật cả máu, lạnh giọng nói:

- Cả ba mày lúc trước còn được tao tặng cho một đập thì mày cũng chỉ là tép riu thôi. Đâu phải mày chưa bao giờ bị tao đánh, rất nhiều là đằng khác. Sẵn đây nói luôn, tao không rảnh đánh với cái lũ hám trai tại đây, động vào tao thì cái mác tiêu thư cũng theo gió mà bay, không những vậy cái gia sản kết xù của gia đình các người cũng rơi vào tay người khác. Biết điều thì cút chỗ khác.

Nó buông từng câu từng chữ nhẹ nhàng, thanh âm trong trẻo nhưng đầy sự lạnh lẽo khiến cả đám run lên bần bật. Nó hiện ngang vào lớp trước những con mắt tò mò, run sợ. Hẳn chứng kiến tất cả, sự tò mò về thân phận của nó ngày càng tăng, khi thể bức người của nó đã khẳng định nó không phải một người tầm thường.

- Chị Băng đâu?

Đám Minh Lâm cũng vừa đến, thấy hắn đứng trước cổng trường mà không vào, còn nó thì không thấy đâu, chạy đến vỗ vai hắn hỏi. Nhờ cái vỗ vai đó mà hắn lấy lại tinh thần, mơ hồ trả lời:

- Vào trường rồi.

- Có bị chị ấy tặng bộ cước nào vào người không?

- Là sao?

Hắn ngạc nhiên nhìn Minh Lâm thắc mắc. Thằng nhóc rất từ bi nhắc nhở hắn:

- Anh đừng chạm vào chị ấy. Người lạ chạm vào, nhẹ thì chi đến bệnh viện bó bột vài tháng, nặng thì tàn phế.

Minh Lâm nhẹ nhàng, trôi chảy đưa ra hậu quả của "người lạ" khi chạm vào nó. Hắn bắt giác rung mình, thầm cảm tạ ông trời đã để nó "hiền" hơn bình thường, nếu không... hắn cũng không dám nghĩ đến (Ông trời: TA ĐÃ BẢO TA KHÔNG LIÊN QUAN MÀ, TA CHO THIÊN LÔI ĐÁNH CÁC NGƯỜI BÂY GIỜ >□<).

Bốn người bỏ qua vấn đề trên, kéo nhau vào lớp trải qua hai tiết học một cách chán chường.

Tùng... Tùng... Tùng

Tiếng trống giải thoát cho tất cả học sinh, cứ như đàn ong vỡ tổ ào ào đổ dồn ra khắp mọi góc ngách của trường. Chỉ có nó là thùy chung chung thùy với chiếc bàn học, do nó đang... ngủ thôi.

Hắn vào lớp mang theo tần sóng âm thanh rộng lớn. Cũng may nhờ Minh Lâm liếc mắt cảnh cáo, nếu không nhà xác bệnh viện không có chỗ chứa thêm xác đâu. Hắn đến gần, đưa tay muốn đánh thức nó nhưng lại bị Minh Lâm ngăn cản:

- Đừng gọi chị ấy.

Hắn cũng biết điều mà bỏ tay xuống, nhất thời hắn đã quên hậu quả khi chạm vào nó. Tìm một cái ghế ngồi xuống, hắn cứ vậy mà nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trắng mịn của nó. Hành động đó khiến nhiều kẻ bàn tán thì thầm. Hắn quên đi thời gian, đắm chìm ngắm dung nhan của nó, cho đến khi bị giọng nói của nó thức tỉnh:

- Nhìn gì? Trống đánh rồi đấy.

Nó biết có ánh mắt chăm chú nhìn mình, nó vẫn thản nhiên ngủ. Nhưng đôi mắt kia không chịu dờn đi, trống đánh cũng không dờn làm nó khó chịu lên tiếng. Hắn giật mình, hai má phủ một tầng hồng nhẹ khi nhìn vào đôi mắt đen láy, sâu thẳm tuyệt đẹp của nó. Có dòng điện chạy ngang người, hắn vội vàng về lớp. Nó cứ nghĩ mình nhìn nhầm biểu hiện khác lạ của hắn nên của không để ý, tiếp tục ngủ liền ba tiết còn lại. (Ta chưa bao giờ yên bình đánh giấc khi ở trường. Thật là bất công a ㄥ ㄥ ㄥ)

+++++

Tùng... Tùng... Tùng

Đến giờ ra về, nó thoải mái đứng dậy, ung dung ra về, nhưng đến cửa lại thấy thân ảnh của hắn khiến nó mất đi cảm giác thoải mái vừa tìm lại. Bỏ mặt hắn, nó vẫn đi như bình thường. Cũng đã quen với thái độ hồ hững của nó nên hắn không còn tức giận như lúc trước mà lẳng lặng đi phía sau.

Kẻ trước người sau lại bị ba con người tò mò kia bàn tán.

- Lão đại phải như vậy mới thuần phục được hoa hoa công tử. Lão đại là nhất rồi.

Anna đưa hai mắt trái tìm nhìn nó đắm đuối như con cá chuối làm cho người bên cạnh "ăn giấm chua".

- Thần tượng cái gì chứ? Tôi và Thiên Vũ cũng có thể mà.

- Nhóc thì làm được chắc? Mơ đi cưng à.

Anna ngoe nguẩy ngón tay trước mặt Minh Lâm, khuôn mặt của thằng nhóc cũng từ từ đỏ bừng tức giận. Thiên Vũ bên cạnh "an ủi":

- Đừng buồn. Tội nghiệp nhóc.

Lắc đầu nhìn Minh Lâm, ném cho thằng nhóc ánh mắt cảm thông khiến khuôn mặt từ đỏ chuyển sang tím. Bùng nổ, Minh Lâm hét to:

- TÔI KHÔNG NÓI VỚI HAI NGƯỜI NỮA.

Sau đó, thằng nhóc chạy về nhà, lên thẳng phòng hét ầm lên.

Nó thấy biểu hiện lạ của Minh Lâm nên nhìn đằng sau, thấy Anna và Thiên Vũ đứng cười điên dại. Trùng mắt hai người, cánh môi mòng "nhẹ nhàng" nhắc nhở:

- Không làm thằng nhóc hết giận thì tối nay chuẩn bị sang châu Phi làm thổ dân đi.

Lúc này, hai người mới ngừng hăng việc cười lại rùng mình. Nói đến thổ dân thì ai dám làm chứ, thế là cả hai tức tốc phi như bay về "đổ dành" Minh Lâm. Cả hai vì vui mà quên bém đi Minh Lâm là người được nó nghiêm khắc nhất nhưng lại vô cùng cưng chiều. Chọc phải ô kiển lửa rồi -_-||

+++++

Chỉ còn lại nó và hấn trên đường, cả hai cứ giữ khoảng cách như ban đầu. Đột nhiên từ đâu, một chiếc moto phóng đến khi nó sang đường. Như một cơn gió, chiếc moto ngày càng gần hơn nhưng nó vẫn chưa phát hiện được. Hấn đã nhận ra, nhanh chóng kéo nó về phía mình. Chắc do lực kéo quá mạnh nên mũi nó đập mạnh vào ngực hấn. Bây giờ nó mới phát hiện một chiếc moto lướt qua với vận tốc nhanh đến chóng mặt.

Đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng hấn vẫn chưa buông nó ra, ngược lại còn ôm chặt hơn. Nó đưa tay lên ngực hấn muốn đẩy ra nhưng hấn lại siết chặt hơn nữa. Nó đâu biết, hấn nhìn theo chiếc xe mà nở nụ cười gian tà. Một lúc sau, hấn mới buông nó ra. Nó vừa được trả tự do liền nhích sang một bên sửa lại đồng phục có phần xộc xệch một chút, lạnh nhạt nói:

- Cảm ơn.

- Em lạnh nhạt với ân nhân của mình như vậy sao?

Hấn trách cứ nó, nó cũng bị lay chuyển chút ít nhưng vẫn tiếp tục lạnh nhạt với hấn.

- Tôi nợ anh, tôi sẽ trả lại sau. Còn bây giờ phiền anh đừng theo tôi

Nói xong, nó xoay người đi tiếp. Lần này hấn không đi theo mà nhìn bóng nó khuất dần. Lấy từ túi quần chiếc điện thoại, gọi vào một dãy số.

- Điều tra chiếc moto muốn tông vào cô nhóc đó cho tôi. Càng nhanh càng tốt.

Chỉ ra lệnh cho người kia, vừa dứt lời liền ngắt kết nối. Khi nhìn thấy chiếc moto đó gần đâm phải nó, hấn cảm thấy lo lắng nên theo bản năng kéo nó lại, đến khi ôm lấy nó, một cảm giác khó diễn tả cứ chạy khắp người hấn, sai khiến hấn không được buông tay. Hấn thả nó ra vì lúc đó hấn đã lấy lại được tinh thần, thầm cảm ơn "vị ân nhân" đã tạo thêm cơ hội cho hấn. Nhưng không hiểu vì sao, hấn không vui, muốn trừng trị kẻ muốn hại nó. Một sự mâu thuẫn xuất hiện trong việc làm của hấn.

+++++

Nó về nhà, không nói không rằng chui tọt lên phòng, khóa cửa. Từ kỳ thấy hành động lạ lùng của nó liền muốn tìm câu trả lời trên người Anna và Thiên Vũ nhưng chỉ nhận được hai cái lắc đầu. Họ còn đang nghĩ cách dỗ Minh Lâm trước khi sang châu Phi làm thổ dân kia.

Từ Kỳ ôm một đồng câu hỏi nhưng không biết hỏi ai, bực tức vô cùng, tay vói lấy một miếng táo cho vào miệng nhai như muốn nghiền nát nó ra để xả cơn tức giận.

Căn biệt thự yên ắng đến bữa tối. Sau khi ăn ni ỉ ời, cuối cùng Anna và Thiên Vũ cũng thoát một kiếp nạn, cả hai cảm ơn Minh Lâm rồi rít làm thẳng nhò ngai ngai. Còn nó bỏ luôn cơm tối, nằm trong phòng kiểm điểm lại sự thiếu cảnh giác của bản thân. Nó không thích nợ người khác, nhưng lại vì bất cẩn mà nợ "người ta", cuộc đời đúng là lắm bất ngờ.

Nó cứ trần trọc, lẩn qua lẩn lại một lúc mới ngủ được. Chứ hấn đang giải quyết công việc.

+++++

Trong một thất nhà hấn..

- Ai chủ mưu?

Khuôn mặt lạnh như tiền nhìn người thanh niên bị đánh đến biến dạng, lạnh lùng lặp lại câu hỏi cũ.

- Tôi nói... tôi nói. Là do một người phụ nữ sai tôi làm nhưng tôi không biết danh tính cũng như diện mạo của cô ta. Tôi chỉ muốn kiếm thêm thu nhập cho gia đình thôi.

Người thanh niên sau khi chịu không nổi hành hạ cũng đã khai ra sự thật. Hấn thờ dãi nói:

- Nếu từ đầu hợp tác một chút thì đã không có chuyện gì rồi. Đưa tên này đến bệnh viện đi.

Phát tay ra hiệu, người của hấn đem tên thanh niên ra ngoài. Hấn mở cánh cửa thông qua phòng hấn mà vào phòng. Nằm trên giường suy nghĩ

"Không biết con nhóc còn sợ hay không? Có bị thương không? Con nhóc này sao không chịu quan sát xung quanh vậy chứ. Mà mình nghĩ về con nhóc mặt lạnh đó làm gì, dù sao kế hoạch cũng tiến thêm bước mới. Cũng tốt".

Tách nó ra khỏi suy nghĩ của mình, hấn lại nghĩ đến một người khác.

"Mina, em đang ở đâu?"

Vừa tách người này lại nghĩ đến người kia, mãi đến nửa đêm, hần mới chợp mắt. Trong giấc mơ, hần thấy Mina đang vẫy tay gọi hần. Hần muốn bước đến nhưng bàn tay lại bị người khác kéo lại. Khuôn mặt đau đớn của nó không làm hần mềm lòng, gỡ bỏ tay nó ra, hần bước đến bên cạnh Mina. Nhưng khi đến nơi, Mina lại bỏ hần đi với người con trai khác. Hần quay đầu lại phía nó, nhìn khuôn mặt nó mà hần không dám đến bên nó, nụ cười nhếch môi bất cần đã khiến nó trở nên lạnh lùng hơn. Cuối cùng, nó cũng bỏ hần một mình. Trong không gian tối đen, hần không tìm thấy bất kỳ tia sáng nào nữa.

Mơ đến đây, hần giật mình tỉnh lại, trên trán lấm tấm mồ hôi. Hần không biết tại sao mình lại mơ giấc mơ như vậy. Có điềm báo gì chăng? Không thể giải thích được. Hần không thể ngủ thêm, đành thức xem TV, được một lúc, con buồn ngủ lại ập đến lần nữa, hần không kháng cự mà ngủ thiếp đi. Lần này, hần không mơ thấy gì nữa, hần ngủ thật sâu.

Ánh trăng soi sáng mọi vật trong màn đêm tĩnh mịch. Tiếng côn trùng kêu phá vỡ sự yên tĩnh của bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tổ Tình

Một tuần liền, hần cứ kè kè bên nó suốt. Làm đủ mọi thứ, từ hát hò đến nhờ người tặng hoa, mọi “chiêu trò” lãng mạn đều được hần đem ra sử dụng. Đặc biệt nhất chính là lần hần “tình tỏ” với nó trên đường.

Lùi về thời điểm đó

Buổi tối khi nó đang dùng cơm, điện thoại đột nhiên vang lên tiếng tin nhắn. Nó mở ra xem, sau đó đứng lên đi ra ngoài. Nội dung tin nhắn:

“Đến đường X, chỉ đi một mình. Có một bí mật chờ cô”.

Nó khá tò mò, muốn biết bí mật đó là gì, nên nó làm giống như những gì mà trong tin nhắn đề cập, một thân một mình bắt taxi đến chỗ hẹn, ngay cả xe nhà cũng không đi.

Tại chỗ hẹn, có một bé gái cứ đứng trông ngóng tìm người, nó bước đến gần, hỏi:

- Cô bé, em đi lạc sao?

- Dạ không, em đang đợi một người ạ.

Cô bé không sợ người lạ mà tự nhiên trả lời nó. Thanh âm của đứa trẻ trong veo, dễ nghe. Lúc này, nó mới xem xét bộ dạng của bé gái này. Cô bé chỉ tầm 7 hoặc 8 tuổi, đáng người nhỏ nhắn, sở hữu làn da không những mịn mà còn trắng hồng, khuôn mặt xinh xắn, mũm mĩm khiến người ta chỉ muốn nheo một cái. Nó hiếu kỳ muốn biết cô bé này đợi ai, thẳng thắn hỏi:

- Bé con, em đợi ai vậy? Trời tối như vậy, em không sợ ba mẹ lo lắng à?

- Nhà em gần đây nên ba mẹ mới cho em ra ngoài chơi. Và lại, một đứa bé thông minh như em thì làm sao để người xấu bắt cóc được.

Nó nghe bé gái tự tin về sự thông minh của mình mà mỉm cười nhẹ nhàng, nhưng nụ cười không duy trì được bao lâu khi câu nói tiếp theo của cô bé làm nó nheo mắt:

- Em được nhờ đứng đây đợi một chị gái tên Thiên Băng, sau đó dẫn chị gái ấy đến một nơi.

- Em biết được mặt mũi của người đó không?

“Thiên Băng”- cái tên quen thuộc nhưng biết đâu không phải mình, nó miễn cưỡng tươi cười để tìm hiểu thêm. Cô bé kia không nghi hoặc gì mà nói, dường như không có chút phòng bị nào với nó cả:

- Em chỉ có hình thôi. Đây này.

Chia đôi tay nhỏ đưa tấm hình cho nó, khuôn mặt xinh xắn chăm chú nhìn nó, rồi nhìn lại người con gái trong tấm hình hỏi:

- Chị có phải người trong hình không?

Nó cầm tấm hình mà khuôn mặt không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào. Cô gái trong hình có khuôn mặt sắc sảo, đôi mắt đen láy sâu thăm thẳm không đáy- không ai khác chính là nó. Nhìn bé gái kia gật đầu một cái thay câu trả lời. Biết nó là người mình đợi, cô bé hớn hờ bảo nó ngồi xuống, lấy trong túi một mảnh vải màu đen. Nó tuy nghi ngờ nhưng vẫn làm theo ý của cô bé, trong đầu hiện lên suy nghĩ *“Không lẽ cô bé này là sát thủ?”*. Đó không phải là suy nghĩ của kẻ không bình thường, mà đó là suy nghĩ của người đã từng trải qua khóa huấn luyện nghiêm khắc với độ khó cao tại W. Nó đã từng gặp đủ loại sát thủ, trẻ có, trung niên có, ngay cả trẻ em nhỏ hơn nó cũng là chuyện bình thường. Vì vậy, việc nó nghĩ cô bé này có thể là sát thủ cũng là lẽ đương nhiên.

Không nhận ra sự khác lạ của nó, cô bé vẫn vô tư nói:

- Người kia bảo em, khi gặp được chị thì buộc mảnh vải này rồi đưa chị đến chỗ cần đến.

Cô bé hoàn toàn xóa bỏ nghi ngờ của nó đối với mình thành công. Mắt nó bấy giờ không thấy gì cả nhưng thính giác cũng từ đó mà nhạy cảm hơn. Cô bé kia diu nó đi trên đường. Nói diu vậy thôi chứ cô bé đi ở phía trước kéo tay nó theo, nhưng vẫn còn "lương tâm" nhắc nhở nó khi có chướng ngại vật. Đi được khoảng vài phút, cô bé nói "Đến nơi rồi", sau đó buông tay nó ra. Cô bé hoàn thành nhiệm vụ nên hưng phấn chạy chân sáo về nhà, bỏ lại nó bơ vơ cùng màu đen khi bị mảnh vải bịt cả hai mắt.

Đưa tay muốn tháo vật cản trở tầm nhìn xuống, một giọng nói trầm ấm khiến nó dừng mọi động tác.

- Chưa cần tháo xuống.

Giọng nói khá quen thuộc nhưng nó vẫn chưa nhận ra. Đến khi giọng nói ấy lại một lần nữa cất lên, nhưng nội dung câu nói hoàn toàn khác.

- Em mở ra được rồi.

Nó tháo mảnh vải ra, đập vào mắt nó là một không gian vừa lãng mạn vừa nhộn nhịp. Nó đang đứng trên vỉa hè của con đường gần chợ đêm, không khí náo nhiệt, người qua lại cũng nhiều. Nãy giờ nó đứng đây, không biết đã thu hút bao nhiêu người rồi, chỉ nghĩ thôi cũng biết mình mất mặt rồi. Phía trước nó, một hình trái tim thấp bằng nền thom, bên trong là những cánh hoa hồng, bên cạnh đó có một mỹ nam khoác trên người bộ đồ phong cách: quần dài, áo sơ mi kiểu cách, trên tay trái đeo một chiếc đồng hồ màu trắng, cả hai tay đang nâng niu một bó hoa hồng trông vô cùng lãng tử.

Thấy khuôn mặt hấn, nó biết mình sai lầm khi đến đây. Nhìn khuôn mặt không cảm xúc của nó, hấn chỉ có một suy nghĩ:

"Con nhóc này bị đứt hai dây thần kinh lãng mạn và cảm động rồi".

Tự an ủi mình tại sao kẻ thù lại là nó để rồi hấn phải khổ sở như vậy. Một lúc sau, hấn bước đến trước mặt nó, quỳ một chân xuống, tay nâng bó hoa, chất giọng trầm ấm như hút người ta vào thế giới khác, chậm rãi nói:

- Đây là lần thứ 6 anh tỏ tình với em. Con nhóc này, em đã lạnh lùng từ chối năm lần trước, em không cảm động chút nào sao? Anh đã rất cố gắng đấy, đừng xem như không liên quan như vậy, anh sẽ rất đau lòng.

Hấn vừa nói vừa đưa tay lên tim, dáng vẻ tổn thương khiến người qua đường cũng thấy tội, nhưng nó lại không để vào mắt, nhàn nhạt nói:

- Anh có thể tìm một người làm bạn gái anh trong số những người mê mẩn anh. Không nhất thiết phải là tôi.

- Không thể được.

- Tại sao?

Hấn bác bỏ ý kiến của nó làm nó thất vọng cực kỳ. Biết mình hơi lỗ nên hấn hắng giọng lấy lại vẻ nghiêm túc, nhìn thẳng vào đôi mắt đen của nó, nói:

- Anh chỉ thích em, không thích người khác.

- Đó là chuyện của anh. Đừng đem thêm rắc rối cho tôi. Như những lần trước, tôi từ chối.

Nói rồi, nó xoay người bỏ đi. Còn hấn đứng nhìn bóng nó, trong lòng có chút tức giận xen vào đó là sự hụt hẫng. Hấn đã sáu lần tỏ tình với nó, nhưng đều bị nó phủ phàng từ chối. Cứ nghĩ ở nơi đông người nó sẽ nể mặt hấn mà đồng ý, nào ngờ kết quả chẳng khác gì là mảy. Người đi đường nhanh chóng giải tán, ai cũng tội tội hấn vì tỏ tình thất bại nhưng chẳng phải việc của họ nên không ai để ý nhiều.

- Đến Win với mình.

Hấn không để người kia trả lời, ngắt điện thoại cái cụp, quăng bó hoa kia vào sọt rác, hấn kêu người chờ đến Win. Vào ngồi được một lúc thì Hoàng đến. Bên cạnh hấn không có bất kỳ cô gái nào vì ai cũng biết gia thế của hấn và biết khi hấn ngồi ở bàn này đồng nghĩa với việc "không phận sự cảm đến gần".

- Sao vậy người anh em?

Hoàng nâng ly rượu nhấp một chút, nhìn hấn uống rượu như uống nước lã, anh nhiu mày.

- Con nhóc đó thật quá đáng. Sáu lần liên tiếp từ chối mình.

- Không được thì thôi. Đừng tiếp tục nữa.

Hoàng an ủi bạn tốt của mình, anh vốn dĩ không đồng tình lắm với cách làm này của hấn nhưng không tiện xen vào nên thôi.

- Bỏ gì mà bỏ. Hoàng Tuấn Anh này nhất định làm được. Mình vẫn còn một cách nữa.

Hoàng nhìn sự cứng đầu của hấn mà thở dài. Hấn giống trẻ con thật, hơn thua từng chút một. Hai người cứ ngồi uống đến nửa đêm mới về nhà. Nói chứ chỉ mỗi mình hấn nốc rượu thôi, Hoàng cũng chỉ uống vài ly Whisky. Hấn thì say bí tỉ, Hoàng lại được dịp "may mắn" đưa hấn về nhà. Tội cho Hoàng, mỗi lần hấn uống say lại phải dìu hấn lên tận phòng rồi mới về vì quán gia già cả, người làm trong nhà cũng ngủ hết nên miễn cưỡng giúp hấn. Thả hấn trên giường rồi Hoàng cũng về nhà mình nghỉ ngơi.

+++++

Ở phòng nó...

Nó không sao ngủ được, cứ nhắm mắt lại nghĩ đến những lần hấn "tình tò" với nó. Mắt nhìn trần nhà suy nghĩ. Đầu phải nó không biết cảm động, con gái tất nhiên cảm động về những thứ lãng mạn mà người khác làm cho mình chứ. Nó cũng không ngoại lệ, nhưng nó không hiểu nổi vì sao mình lại từ chối.

Cứ thế, nó mãi suy nghĩ về việc đó mà thiếp đi lúc nào không hay.

Hấn có cách gì khiến nó phải đồng ý làm bạn gái mình? Được bật mí ở phần 2 đây.

Gần đây đăng chap bất thường, Wen xin lỗi mọi người, cố gắng đăng thường xuyên hơn.

Nó thích cái không khí se se lạnh của buổi sáng, bầu trời vẫn còn chưa sáng hẳn, gió cũng không mạnh nhưng mang hơi lạnh. Bình thường, nó sẽ thoải mái đón nhận cái lạnh của buổi sáng, chỉ riêng hôm nay nó không thể nào hưởng thụ điều mà nó thích ngay khi vừa nhìn thấy hẳn. Hẳn đang tựa lưng trước cổng nhà nó. Thấy nó ra, hẳn xoay người nở nụ cười so với mặt trời còn chói hơn, nếu nó nằm trong số những người hám trai chắc chắn sẽ hết âm lên, nhưng sự thật chính là nó miễn nhiễm với thành phần trai đẹp.

Lướt qua hẳn xem hẳn như người không khí, nó đeo tai nghe đắm chìm trong giai điệu của bài Fire (BTS). Giai điệu mạnh mẽ, cuốn hút của bài hát đó đã giúp nó lấy lại tinh thần mà lúc này bị đánh mất.

- Này nhóc, đừng trung bộ mặt đó ra nữa mà.

Hắn bỏ qua lời cảnh cáo của Minh Lâm mấy hôm trước, đánh bạo lay lay tay nó, nhìn nó với đôi mắt cún con long lanh lấp lánh. Nhìn mặt hẳn lúc này, nó lên tường đến hình ảnh một con cún lông xù mà vài ngày trước vừa đặt nuôi trên mạng, cực cực cực kỳ dễ thương, nó cũng thích động vật ra phết đấy chứ. Nó cười một cái làm hẳn ngẩn ngơ, nụ cười không đều giả như trước cũng không phải nhếch môi, chỉ cần cong môi một chút thôi nó cũng hút hồn người khác bằng nụ cười đó rồi.

Hắn cứ như người mất hồn, bước theo nó như được lập trình sẵn. Mọi người xung quanh đổ dồn ánh mắt vào hai người, nó chẳng hiểu gì đến khi nhìn xuống cánh tay mình, rồi nhìn hẳn. Nó không ngần ngại đưa tay cốc đầu hẳn một cái rõ đau. Có lẽ đây là hình phạt nhẹ nhất khi người lạ chạm vào người nó.

- Đau đấy.

Khôi phục lại tinh thần, hẳn xoa xoa chỗ bị nó cốc, suýt xoa nói. Nó chẳng buồn liếc mắt, đơn giản nói:

- Nhẹ nhất rồi.

Hắn ngẩn tò te, nhất thời không hiểu. Được một lúc, đại não bắt đầu xét duyệt, hẳn mừng rỡ nhìn nó, trong lòng thầm cảm ơn ông tr... à không, cảm ơn tấm lòng “nhân từ” của nó bộc phát đúng lúc nếu không hẳn đã không toàn vẹn như bây giờ. Đang mừng thầm, một phụ nữ đứng tuổi đi gần bên cạnh, cất cái giọng the thé nói với người bên cạnh:

- Bà xem, con nít bây giờ chưa được bao lớn đã cặp kè này nọ, lớn lên chắc chỉ có thể bán thân kiếm com thôi.

- Cái bà này, thời đại nào rồi còn giữ suy nghĩ lạc hậu đó. Nói vậy con nhỏ nghe được buồn lòng.

Nghe bạn mình nói xéo người ta, người phụ nữ kia bác bỏ ngay suy nghĩ cổ hủ của bạn mình, tuy không phải bệnh vực cho nó nhưng lại nghĩ đến tâm trạng của nó. Người phụ nữ đứng tuổi không hài lòng nói:

- Bà cần gì nói như vậy, tôi nói đúng mà. Thời đại này chỉ toàn gái hư thôi, nào có đứa nào ngoan được như con gái tôi. Nó chỉ đi học rồi về nhà, không la cà bất kỳ đâu cả.

Bà ta nói xong đánh mắt qua nó, hất mặt kiêu ngạo vì có con “ngoan”. Người kia chẳng biết nói gì, đành chào thua bà ta. Hai người mãi nói chuyện mà không biết nó đã nghe tất cả, không những vậy nó đang đứng sau lưng cái người kiêu ngạo kia. Khi hai người dừng bàn luận, nó mới lên tiếng. Chát giọng lạnh băng khiến hai người kia không rét mà run.

- Cảm ơn cô đã nghĩ đến tâm trạng của cháu. Không như một số người, suốt ngày không có chuyện gì làm, đem chuyện của người khác ra thêm mắm dặm muối, đồn thổi cho thiên hạ.

Nó lễ phép cúi đầu trước người phụ nữ không phán xét nó, ngoài ra còn đá dề người kia một cú thật đau. Bà ta biết nó nói mình, không kiềm chế con tức giận, trừng mắt nhìn nó:

- Tao chính là bàn tán về mày đấy, thứ con gái hư. Chỉ mới tí tuổi đầu đã cặp kè, bỏ bịch, sau này chỉ có thể làm cái nghề dụ dỗ đàn ông thôi. Mày cũng có nhan sắc đấy, chắc cũng lên giường với nhiều người, lấy được một mớ tiền đấy. Hahahaha...

Dứt câu là một tràng cười khà ồ. Nếu so với người bên cạnh bà ta, chỉ có thể dùng câu “một trời một vực” để so sánh thôi. Với hạng người này, nó chẳng chút kính nể, “chặt chém” bà ta từ chết đến bị thương.

- Có cần tôi cảm ơn bà đã “hướng nghiệp” cho tôi hay không? Mà tôi cũng chẳng làm việc đó đâu, sao có thể dành chén com của con bà được. À! Con bà là con gái ngoan, trừ thời gian ở trường, cô ta chỉ ở nhà thôi đúng không?

- Đúng vậy. Con tao không hư đồn như mày.

Bà ta hất mặt nói với nó, nó cũng chẳng để lời của bà ta vào tai, chậm chậm rạch trên sự tự cao của bà ta từng chút bằng lời nói sắc bén của mình:

- Chưa chắc đâu. Sao bà chắc chắn cô ta ở nhà nhưng không cặp kè này nọ với ai được? Chẳng lẽ bà ở bên cô ta 24/24?

- Tao không giám sát nó đến mức đó, nó biết chừng mực.

- Vậy sao? Chúng tôi con bà cũng như người khác thôi. Bây giờ xã hội tiên tiến, mạng xã hội cũng phát triển như vậy, chỉ cần có tài khoản facebook, zalo, twitter,... là có thể quen bạn trai như thường thôi mà. Đừng nghĩ con mình lạc hậu như vậy chứ.

Nó cười như không cười nhìn khuôn mặt như tác kè bông đang đổi màu liên tục, hài lòng với kết quả nhận được. Bà ta tức giận đến nổi lắp bắp:

- Mà... mà... đừng nói... linh...tin... tình.

- Tức sao? Đừng suốt ngày đi bàn tán chuyện người khác, lo ở nhà canh chừng, bảo quản con mình đi. Đừng để đến lúc nó bỏ nhà theo trai rồi mới biết hối hận

"Khuyên nhủ" xong, nó nhìn người phụ nữ bên cạnh, nó lễ phép cúi đầu chào rồi bỏ đi. Mà có người vẫn còn đang lờ đã giận ngất trời, làm sao để nó đi được. Bà ta tím tái, kéo ngược lại phía sau. Do mất thăng bằng nên nó té thẳng xuống đất, chưa lấy lại tinh thần, bà ta lại "lặng" nó lên từ từ mấy cái đánh đấm. Cố gắng chấn chỉnh lại, nó bắt được hai tay bà ta, đem thân hình đồ sộ vật xuống. Người bên đường cũng tụ tập đông hơn. Nó đứng chỉnh lại đồng phục, tóc tai, ánh mắt giết người nhìn thân ảnh đang quằn quại dưới đất, giọng nói xuống đến âm độ:

- Đừng nghĩ tôi là người dễ động vào. Cứ thử đi, xem tôi hay là bà gặp Diêm Vương trước.

Nó hiên ngang tách khỏi đám đông. Hẳn chứng kiến một màn đặc sắc đứng hình hồi lâu, đến khi nhận thức nó đã đi xa rồi, hẳn mới co giò đuổi theo.

- Này nhóc, không... phù...phù... ngờ em cũng có... phù... năng khiếu làm... phù... luật sư đấy.

Hắn đuổi kịp nó cũng đã đến cổng trường. Hắn vừa thở vừa khen nó. Nó chẳng thèm quan tâm đến "ai kia", ngữ điệu rõ ràng đổ lỗi cho người kia. Mà nó đâu phải đổ tội bừa bãi đâu, đúng người đúng tội mà.

- Còn không phải do anh hại.

Nhìn khuôn mặt không cảm xúc của nó, hắn biết mình nên làm gì tiếp theo. Hắn cười giả là nhận tội:

- Được rồi là lỗi của anh. Để anh bù đắp cho nhóc.

Nói đoạn, hắn mi lên má nó một cái khi nó chưa kịp phản ứng.

Cái mi nhẹ thôi nhưng làm cho tim ai đó đập thình thịch.

Cái mi nhẹ thôi nhưng mang lại cho ai đó xái cảm giác có một dòng điện xẹt qua người.

Cái mi nhẹ thôi cũng đủ làm cho ai đó nắm chặt tay thành quả đấm, trong mắt tràn đầy lửa hận.

Rời khỏi má nó, hắn đánh bạo lần nữa ôm chặt lấy nó, thanh âm trầm ấm nhẹ nhàng nói:

- Bù đắp cho nhóc rồi đấy. Cần và chuyện chính rồi. A hèm, đơn giản thôi. Những lần trước anh tỏ tình với nhóc nhưng nhóc đều từ chối cả, anh đã suy nghĩ rất kỹ, phân tích logic, cuối cùng đưa ra một khuyết điểm. Đó chính là quá lãng mạn, không phù hợp với nhóc. Hôm nay, anh lại muốn một lần nữa "tình tỏ", tuy không hoa không quả nhưng anh rất thành tâm đó. Em đồng ý làm bạn gái anh, chỉ có một việc em cần làm thôi, đó là yêu anh, quản lý trái tim và thân thể anh, những việc khác anh lo hết. Có được không?

Nó bật cười vì cái cách tỏ tình này, còn lãng mạn hơn những lần trước. Nó không đồng ý ngay mà chất vấn hắn.

- Đầu phải chỉ có một việc. Anh xem lại xem có bao nhiêu việc?

- Hai việc: yêu anh và quản lý trái tim, thân thể anh.

Hắn đỏ mồm hỏi lạnh khi bị nó hỏi. Nhanh nhẹn sửa sai nhưng nó vẫn chưa buông tha.

- Anh không biết đếm sao? Quản lý trái tim và quản lý thân thể mà là một? Anh giỏi thật đấy.

- À!!! Là ba việc. Ba việc.

Hắn gật đầu như gãi gao, căng thẳng chờ câu trả lời từ nó. Nó cũng không gò bó bản thân nữa, gật đầu nói:

- Được.

Nó đã nghĩ rất nhiều về những gì hắn làm cho nó mấy ngày qua, cảm giác ấm áp xuất hiện khi hắn ôm nó đã giúp nó nhận ra trong trái tim nó có một góc nhỏ lưu trữ hình ảnh của hắn. Còn hắn, nghe được câu trả lời lâu nay mong đợi, phần khích hô to:

- LÂM THIÊN BĂNG LÀ BẠN GÁI CỦA TÔI.

Nó bật cười vì sự trẻ con của hắn, lại giật mình khi vô tình nhìn lại phía sau thấy ba con người đang nhìn chằm chằm nó như sinh vật lạ. Không nói cũng biết ba người đó là ai rồi.

Sáng sớm, cả ba muốn rủ nó đi học cùng nhưng quản gia nói nó đã đi từ lâu nên kéo nhau vừa đi vừa tán dóc. Nào ngờ một màn vừa rồi khiến cả ba ngây người, đứng bất động. Nó không giải thích gì thêm, chỉ bỏ lại một câu "Lên lớp" liền xoay người bỏ đi. Mệnh lệnh của nó, ai dám chống đối, lon ton đi sau nó. Cả ba vẫn chưa hết kinh ngạc.

+++++

Ngồi vào bàn, Minh Lâm, Anna và Thiên Vũ cứ nhìn nó chằm chằm khiến nó khó chịu.

- Muốn gì?

- Chỉ thật sự suy nghĩ kỹ rồi?

- Phải.

Nó không giải thích gì nhiều. Biết nó đã quyết định như vậy, cả ba không ai tò mò thêm, họ chỉ tương trợ nó nếu hắn dám bắt nạt nó.

+++++

Lớp hắn..

- Hoàng!

Hắn gọi Hoàng một tiếng khiến Hoàng giật nảy người, tay ôm tim nhìn hắn ai oán:

- Cậu muốn giết người sao? Có chuyện gì?

- Kế hoạch thành công một nửa rồi. Yeah.

Hắn nói rồi hét lên như một tên điên (mất hình tượng). Hoàng cũng bất ngờ không kém, gật gù chúc mừng hắn. Hôm nay tâm trạng hắn vui nên không khí trong lớp không giống những hôm trước, cứ như vừa tháo gỡ một quả bom nổ chậm vậy.

Không biết thời gian tiết học kết thúc nhanh hơn bình thường hay sao mà chưa gì đã đến giờ giải lao. Hần phi nhanh xuống lớp nó, kéo tay nó xuống căn-tin trước mặt biết bao nhiêu là người. Uyên Nhã nhìn cảnh tượng đó, chẳng thể làm gì khác ngoài nắm chặt tay đến trắng bệch. Cô nàng quên mất mình đang giữ một con át chủ bài không kém phần quan trọng.

Đem hai phần ăn và nước uống ra, đưa cho nó một phần. Cả hai cùng nhau ăn, không nói với nhau gì cả. Được một lúc, điện thoại hần reo lên. Hần nhanh chóng nhận điện. Tin tức gì truyền đến mà hai mắt hần sáng như sao sa, nụ cười trên môi càng đậm. Ngắt máy, hần nhìn nó cười cười:

- Tan học chờ anh đưa về.

Nó ghét nói chuyện khi đang ăn nên chỉ gật đầu một cái, thể hiện mình đã hiểu. Hai người ăn nốt phần còn lại mà không chú ý đến những người xung quanh nhìn cả hai tiếc nuối. Nam sinh nhìn nó mà thờ dài, nữ sinh nhìn hần mà than thở.

Đám Minh Lâm cùng với đàn em trong trường nhìn qua bàn nó, không bàn tán về chuyện của nó, chỉ ngồi đó mà tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, lâu lâu đánh mắt qua bên kia một chút.

+++++

Tiết học cuối cùng kết thúc, nó như đã hạ đứng trước cổng trường chờ hần. Hần cũng không chậm trễ mà chạy đến cạnh nó, nắm tay nó đi trên đường.

Minh Lâm đi phía sau, nhìn bóng dáng nó mà than thân với hai người còn lại:

- Có phải tôi bị đá sang một bên rồi không?

- ĐÚNG VẬY.

Anna và Thiên Vũ như sát muối vào vết thương lòng của Minh Lâm làm thẳng nhóc đỏ mặt tức giận, dậm chân đùng đùng.

+++++

Trả nó về nhà, hần lại lợi dụng mi lên trán nó một cái rồi cười ha hả chạy biến, để lại nó đứng ngẩn ra. Cười cười bước vào nhà, nó thành công khiến ông Trịnh và Từ Kỳ tò mò.

Đám Minh Lâm vừa về đến đã bị "hỏi cung", ngay lập tức đem mọi chuyện kể ra. Nó ở trên phòng không hay biết tại phòng khách đang diễn ra một cuộc bàn tán sôi nổi. Mà nhân vật chính không ai khác ngoài nó.

- Thật hả?

Từ Kỳ kinh ngạc nhìn Minh Lâm như muốn xác nhận lại lần nữa, nhận được cái gật đầu dứt khoát cuat thẳng nhóc, Từ Kỳ ai oán:

- Không ngờ mất thẩm mỹ của con nhóc này lại tệ như vậy. Nhìn cái tên đó là biết hần là công tử bột rồi.

Từ Kỳ chê bai hần, Minh Lâm không mện không nhặt nhấc nhờ:

- Anh cẩn thận, ở đây có camera đấy. Chị Băng mà nghe được thì anh tự hiểu số phận mình đi ha.

Lời đe dọa chất lượng cao này của Minh Lâm đã đánh vào tâm lý của Từ Kỳ thật mạnh khiến anh rùng mình.

Năm người cứ bàn tán cho đến khi tới giờ cơm. Nó không xuống lầu mà nhờ người làm mang lên phòng. Nó vừa nghĩ ra ý tưởng cho bộ trang sức mới nên cần tập trung. Ăn qua loa, nó chăm chỉ vẽ xóa liên tục đến tận khuya mới bò về giường đánh giấc.

+++++

- Tìm được rồi sao?

- Thừa cậu chủ, đã tìm được rồi. Cô Mina thường xuất hiện ở Gold ạ.

- Được rồi, các người về nghỉ ngơi đi. Thù lao không nhỏ đâu.

- Cảm ơn cậu chủ.

Hần phát tay ra hiệu cho đám người kia ra ngoài. Tựa lưng vào ghế, hần tự lăm bằm một mình:

- Mina , cuối cùng đã tìm được em.

Bầu trời tối dần, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đen như mực, ánh trắng tỏa sáng - một thứ ánh sáng huyền diệu.

Giữa cô gái tên Mina và nó, hần sẽ chọn ai? Điều gì sẽ xảy ra ở chap sau? Chap sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hạnh Phúc Hay Đau Khổ

Sau cái ngày nó gât đầu “phê chuẩn”, hẳn cứ như cái bóng của nó vậy. Đi đâu cũng dính lấy nó như sam, làm đủ trò đủ kiểu chỉ để nhận được nụ cười tỏa nắng của nó. Nếu như không có kế hoạch kia, hẳn và nó chắc sẽ trở thành cặp đôi hạnh phúc nhất thế kỷ. Nhưng điều người ta đáng tiếc, mọi thứ hẳn làm chỉ đều là giả vờ.

Nó không có bất kỳ nghi ngờ nào đối với hẳn, mở rộng lòng mình hơn. Những ngày gần đây, nó luôn nở nụ cười trên môi vì những trò mèo hẳn làm. Nào là mè neho kéo nó đi xem phim mà nhưng khi đến đoạn đáng sợ lại hét toáng lên, ôm chặt tay nó; còn có lần, hẳn nhắm mắt đang tay muốn ôm nó, nhưng ngặt một nỗi nó né tránh khiến hẳn ôm nhầm nữ sinh đang đi đến, ngược đến đỏ mặt, đáng yêu ra phết.

- Latte của em này.

Trên đường đến trường có vô số quán ăn vặt, quán cà phê,... Nó thích nhất uống Latte ở một quán đối diện siêu thị. Latte ở đây đặc biệt đối với nó nên hẳn chạy vào mua. Nó uống Latte, hẳn uống Capuchino, vừa uống vừa chậm chậm đi trên đường. Mà một điều đáng nói chính là hai đứa thu hút những ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người. Nữ thì phóng cho hẳn ánh mắt toàn trái tim, rồi liếc qua nó ghen ghét. Nam thì dơ luôn cơ mặt khi gặp nó, chẳng ai dám khó chịu nhìn hẳn vì đa số đều biết hẳn là cậu chủ của FM, nào dám ý kiến gì chỉ âm thầm tiếc nuối.

Cả hai đứa không quan tâm đến những ánh mắt dán trên người mà thoải mái cười nói. Chia tay về lớp, hẳn lên phòng hội trường, không quên nhắn tin cho Hoàng.

- Chuyện gì mà réo mình lên đây?

Hoàng nhìn hẳn nghi hoặc, mặt hẳn mang đậm sự vui vẻ, khác hẳn cái bản mặt lạnh bình thường.

- Tìm được Mina rồi.

- CÁI Gì?

Hoàng vừa đưa ly nước uống một ngụm, nghe hẳn nói mà không thương tiếc phun thẳng xuống sàn nhà. Hẳn nhìn sự ngạc nhiên quá mức của Hoàng mà bật cười ha ha. Hoàng mắt mặt nên câu gât hỏi hẳn.

- Cười cái gì? Cậu cần gì phải như vậy? Cô ta đã làm cậu đau đớn chưa đủ sao? Cậu không phải đang rất vui vẻ với con nhóc kia à? Dừng cái kế hoạch điên rồ của cậu đi.

- Mình không có khái niệm dừng giữa chừng.

Hoàng cũng hết cách với cái tính cứng đầu của hẳn. Đứng phất dậy, bỏ lại cho hẳn một câu rồi Hoàng quay người về lớp:

- Sau này đừng hối hận.

Hoàng vừa ra ngoài, hẳn ở bên trong tựa lưng vào ghế nhắm hờ mắt suy nghĩ gì đó. Nhưng không ai biết, cuộc đối thoại đã được một con chip nhỏ truyền đến một người.

+++++

Lớp 11A13...

Mọi thứ chẳng khác lúc nó mới vào cái lớp này là mấy. Cô chiều cậu ấm ở đây không phân biệt giới tính mà phân ra nhiều nhóm nhỏ tám đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Ngay cả Minh Lâm, Anna và Thiên Vũ cũng ngồi lại bàn tán gì đó.

Hôm nay đặc biệt không có giọng nói khó nghe của ai kia mà nó cảm thấy vô cùng vô cùng thoải mái. Nói chứ cứ gây nhau với Uyên Nhã cũng chẳng có gì thú vị cả, ngoài việc cô nàng dùng từ ngữ chà đạp nó, cô ta cũng chẳng có tài cáng gì.

- Cứ ngỡ chị ấy sẽ giảm cái sự lạnh lùng khi có bạn trai, ai dè...

Bỏ lửng câu nói nhưng ý tứ của Minh Lâm rất rõ ràng. Anna nghe vậy phản bác ngay:

- Như vậy chẳng phải tốt hơn à? Nếu cái tên hoa hoa công tử kia làm gì có lỗi với lão đại thì lão đại cũng chẳng đau khổ nhiều.

Nhận thấy triết lý này vô cùng hợp lý, cả ba không nói về nó nữa mà chuyển chủ đề khác.

+++++

Ở một căn phòng màu hường "bất mắt"...

- Chúng ta gặp nhau nói chuyện được không?

- "Tôi và cô chẳng có gì để nói cả".

Giọng một cô gái vang trong điện thoại, ngữ điệu thể hiện sự gắt gỏng với người mình đang nói chuyện.

- Chẳng phải cô trở về tìm Tuấn Anh sao? Tôi sẽ cho cô biết một số chuyện của anh ấy gần đây. Đến quán cà phê Z. Đừng khiến tôi mất kiên nhẫn.

Nói xong, cô gái này liền ngắt điện thoại, xoay xoay điện thoại trong tay, môi nở một nụ cười đều.

"Mày chỉ là một món đồ chơi thôi, Thiên Băng à".

Cô nàng đứng dậy, với tay lấy chiến áo khoác, bước ra khỏi phòng đến điểm hẹn.

+++++

Cà phê Z...

Uyên Nhã bước vào trong quán đã thấy được người cần gặp. Cười cười ngồi xuống, gọi cho mình một ly kem socola, rồi nhìn người kia hỏi:

- Cô dạo này sống không tệ nhỉ?
- Chuyện này liên quan gì đến cô?

Hỏi vặn lại Uyên Nhã, khuôn mặt cô gái này thể hiện rõ sự khó chịu. Uyên Nhã không câu giờ nữa, nhận ly kem từ tay nhân viên phục vụ, múc một muỗng cho vào miệng. Vị socola ngọt ngọt đắng đắng lan tỏa khắp khoang miệng cùng hơi lạnh.

- Tuấn Anh đã có bạn gái...
- KHÔNG THỂ NÀO.

Cô gái lạ mặt nâng cao giọng khiến người trong quán đều nhìn cô, ngượng ngùng hạ thấp giọng nói:

- Làm sao có thể chứ? Anh ấy đã hứa chờ tôi mà.
- Mina, tôi không ngờ cô ngây thơ như vậy đấy. Chuyện đó mà cũng tin sao? Bạn gái hiện tại của anh ta là kẻ thù của tôi nên tôi mới nói cho cô. Chúng ta hợp tác một chút, có lợi cho cả hai mà.
- Lợi lộc như thế nào?

Mina nhìn Uyên Nhã hỏi.

- Cô có được Tuấn Anh, tôi hạ được kẻ thù của mình. Một công hai chuyện.
- Kế hoạch ra sao? Thời gian thực hiện?

Cô gái tên Mina hứng thú với kết quả dự đoán trước nên cũng háng hái lắng nghe kế hoạch của Uyên Nhã. Sau khi bàn bạc một lúc, cả hai lên xe đến trường.

+++++

Ở trường lúc này đang là tiết cuối cùng. Học sinh cứ ngáp ngán ngáp dài, có người cứ nhìn đồng hồ trôi qua từng giây chậm chạp. Còn hơn mười phút nữa mới ra về. Nó thì có biết gì đâu, năm ngủ liền ngang mà. Chẳng ai biết được, điều gì sẽ xảy ra vào mười phút sau nên họ chờ đợi từng giây từng phút.

Tùng... Tùng... Tùng

Tiếng trống là ân nhân của những cái bụng đói meo, là "bò tát" giải cứu những con người đang mệt mỏi.

Học sinh kéo nhau ra về. Hần đứng chờ nó trước cửa lớp, rồi cả hai nắm tay nhau xuống sân trường. Ba con người đi phía sau không khỏi than thở:

- Tinh tứ như vậy là muốn chọc mù mắt kẻ độc thân như chúng tôi sao?

Lời ai oán của Minh Lâm đã khơi mào cho một lần sóng nhẹ than thân trách phận.

- Tuy tôi vui vì lâu đài tìm được bạn trai nhưng nếu chứng kiến tình cảnh này chắc tôi sẽ rất khó sống. Dù gì tôi cũng FA mà.

Anna than vãn bằng giọng điệu mệt mỏi, ngán dài ra khiến người nghe rùng mình. Thiên Vũ đưa ngón tay cái biểu thị sự đồng tình với ý kiến của Anna. Cả ba vừa than vãn vừa lên sân xuống sân trường. Một cảnh tượng cứ như trong phim đập vào mắt họ khi vừa lên lối qua đám đông.

Hần cảm tay nó, cứng đờ nhìn người con gái trước mặt. Người mà hắn luôn tin kiếm, người mà hắn đã yêu tha thiết. Không ai khác chính là Mina- người yêu cũ của hắn. Nhận ra sự bất thường của hắn, nó ngược nhìn cô gái kia khó hiểu.

Mina có làn da trắng sáng, cao khoảng 1m75 (nhờ vào đôi giày cao gót 3 phân), khuôn mặt đúng chuẩn V-line, mái tóc vàng xoa hờ hững trên vai, quần áo vừa vặn với vóc dáng nóng bỏng. Cô đang nhìn hắn với đôi mắt ngán ngán nước. Mối mập máy nói:

- Anh thật sự có bạn gái sao? Anh quên anh đã nói sẽ chờ em quay lại sao? Anh là đồ thất hứa.

Nói rồi, hai dòng lệ chảy dài trên má cô. Hắn hoảng, tức tối buông tay nó, chạy đến bên Mina đưa tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi. Nó nhìn bàn tay mình rồi lại nhìn hắn. Hắn buông tay nó mà đến bên người con gái khác, lại còn ở trước mặt bao nhiêu là người ăn cần nói với cô ta:

- Anh đâu quên lời hứa đó. Cô gái kia không phải bạn gái anh. Em đừng khóc.

Nó sock. Năm chữ "không phải bạn gái anh" đập vào tai nó khiến nó đơ người nhìn hắn.

Đây là người đã từng bỏ ra rất nhiều chi để nhận lại từ nó một cái gật đầu cùng một chữ "Được" sao?

Đây là người mấy ngày qua luôn kè kè với nó như hình với bóng sao?

Đây là người quan tâm nó, đưa nó đi chơi, đi xem phim rồi hét toáng, ôm chặt tay nó khi hình một con ma đập vào màn hình sao?

Thật không thể tin, con người thay đổi nhanh như vậy? Hắn vì một cô gái khác mà phủ nhận quan hệ hiện tại của mình. Nó bây giờ mới nhận ra những ngày qua chính nó tự đa tình. Người ta còn nhớ thương người cũ nên dùng nó làm kẻ thay thế, vậy mà cứ nghĩ bản thân được người ta yêu thương, trân trọng. Cười nhạt một cái, nó bước về phía trước, đôi mắt đen ráo hoảnh không chớp lấy một cái nhìn vào khoảng không vô định.

Bất chợt, một bàn tay khê vỗ vai nó. Xoay người nhìn nữ sinh đó, nó chẳng tí cảm xúc nhìn chằm chằm. Cô nữ sinh run lấy bầy đưa cho nó một máy ghi âm rồi chạy đi. Nó bật

lên, một đoạn hội thoại vang lên:

- "Đây là những thông tin về Lâm Thiên Băng mà mình đã cho người điều tra.
- Thì ra chỉ là một con nhóc có gia cảnh bình thường, chỉ được cái học giỏi, bề ngoài cũng dễ nhìn.
- Vậy cậu sẽ làm gì?
- Vẫn đánh nhau, sau đó mình sẽ khiến nó yêu mình say đắm rồi đá nó. Đó là hậu quả khi đối đầu với mình".

Đoạn hội thoại kết thúc, bàn tay nó cũng nắm chặt cái máy đến trắng bệch, nó đập ngay cái máy xuống đất. Lực quá mạnh nên cái máy đã nát nhưng ai đã nghe được những gì cần nghe và hẳn cũng vậy. Hẳn cứ ngỡ nó sẽ làm âm lên nhưng phán đoán của hẳn hoàn toàn sai. Nó không âm ỉ, chỉ lấy điện thoại gọi cho ai đó:

- Đem chiếc xe số một đến đây ngay cho tôi trong vòng ba phút. Trễ một giây tự kết liễu.
- CHỊ/LÃO ĐẠI KHÔNG ĐƯỢC.

Ba người đều biết chiếc xe đó có phần khối cực lớn, được nó nâng cấp, vận tốc cũng nhanh hơn những xe còn lại. Lúc này điều khiển chiếc xe đó cũng tâm trạng không mấy tốt đẹp e rằng sẽ xảy ra chuyện.

Nó bỏ ngoài tai lời nói của người khác, đôi mắt đen của nó nhìn thẳng vào mắt hẳn không nói gì. Hẳn giật mình vì mắt nó bây giờ rất sâu, sâu đến nỗi không thể nào biết được nó đang nghĩ gì. Điều này làm hẳn lo lắng.

Không nhìn kẻ làm tổn thương mình nữa, nó thân nhiên đi về phía trước. Một chiếc moto cũng đậu ngay trước mặt nó. Người kia tháo mũ đưa chìa khóa cho nó. Nó leo lên xe, rồ ga phóng thẳng với tốc độ khủng khiếp trước sự bất lực của ba người Minh Lâm.

- Anh đừng đến trước mặt chị tôi nữa.
- Đúng là hoa hoa công tử. Tránh xa lão đại ra.

Minh Lâm và Anna tức giận cảnh báo hẳn, Thiên Vũ nhìn hẳn như muốn ăn tươi nuốt sống. Nam cũng đến trước mặt hẳn nói rành mạch:

- Anh sẽ phải hối hận khi làm đại tỷ tổn thương.

Chuyện tan kịch tàn, mọi người cũng giải tán. Hẳn và Mina đi bar ôn lại chuyện cũ. Hẳn cũng thấy tội lỗi lắm nhưng gặp lại Mina là điều hẳn mong muốn nên gạt bỏ sự phiền muộn, hẳn cùng cô nàng vui chơi đến khuya mới về nhà.

+++++

Còn nó, nhận được xe liền phóng một mạch ra biển. Mặt trời dần lặn xuống biển, chỉ còn lại ánh trăng cùng những vì sao chiếu sáng cho cô gái cô đơn này.

Ở nhà, ai cũng đã biết chuyện, họ lo lắng gọi cho nó nhưng điện thoại lại không liên lạc được. Đến khi nghe tiếng moto trước cổng mới thở phào nhẹ nhõm. Nó vào nhà, khuôn mặt không thay đổi biểu cảm, không nói không rằng bỏ lên lầu.

Thấy nó an toàn nên ai cũng giảm nhẹ sự lo lắng. Ai cũng về phòng nghỉ ngơi, chỉ có Minh Lâm vẫn chưa an tâm. Thằng nhóc mở cửa phòng nó, nhẹ nhàng đi vào. Khi xác nhận nó đã ngủ, thằng nhóc đứng dậy rón rén ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa phòng đóng lại cũng là lúc giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Nó cũng là con người, cũng biết đau khi bị phản bội, chỉ là không muốn những người bên cạnh lo lắng thêm nên kiềm chế không rơi giọt nước mắt nào, cũng vì muốn thể hiện mình không phụ thuộc vào hẳn nên nó phải gồng mình để không hét lên đau khổ. Nó quá mệt mỏi.

Mối tình đầu vừa bắt đầu đã kết thúc.

Mối quan hệ vừa xác nhận nay lại vô tâm chối bỏ.

Chút tình cảm vừa chớm nở đã lụi tàn vì tổn thương.

Nó đã diễn tốt vai một con người lạnh lùng, mạnh mẽ trước mặt hẳn. Mơ hồ thiếp đi khi nước mắt còn vương lại trên mi mắt. Nó ngủ để quên đi nỗi đau, quên đi mối tình đầu, quên đi tình cảm nhỏ bé đã trao nhầm người. Mọi thứ sụp đổ ngay lúc nó ngỡ rằng đang rất chắc chắn.

Có lẽ mọi người thắc mắc mối quan hệ của Uyên Nhã và Mina đúng không? Chương này chưa thể tiết lộ, tình tiết này sẽ được đề cập ở một chương khác gây cần hơn. Nó sẽ vượt qua mọi chuyện như thế nào? Chuyện ly kỳ còn ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bị Thương

- Chị ở nhà đi.

Minh Lâm hoảng hồn nhìn nó. Nếu ở trường hợp của nó thì những cô gái khác đã khóc thét, làm ầm lên, thậm chí còn “đánh ghen”. Nhưng nó không có bất cứ động tĩnh nào, cũng chẳng thay đổi sau cú sock tình cảm ngoại trừ đôi mắt nó nay càng sắc bén, lạnh lùng hơn.

- Không thích.

Nó dứt khoát cự tuyệt đề nghị của Minh Lâm. Nó đâu phải người chỉ biết trốn tránh sự thật, dù sao ở trường nó cũng nhận được đủ loại ánh mắt rồi, nhận thêm vài loại cũng chẳng sao.

- Nhưng mà...

- Thôi đi Minh Lâm, lão đại muốn đi học thì để lão đại đi. Nếu ai dám làm gì lão đại thì chúng ta cho chúng “hóa trang” một chút.

Anna cắt ngang sự lo lắng của Minh Lâm. Thấy ý kiến của Anna cũng khá ổn nên thẳng thóc miễn cưỡng gật đầu, nhưng vẫn còn lo lắng nhìn nó nói:

- Chị ổn thật chứ?

Lúc này, Minh Lâm giống anh trai nó hơn. Những người này tuy không cùng huyết thống với nó, mỗi người mỗi tính lại hết mực quan tâm, lo lắng và ở bên cạnh nó cũng đủ làm tim nó ập ập hơn. Nó gật đầu chắc nịch như trả lời Minh Lâm. Thẳng thóc lấy lại tinh thần, đứng đó hồ hởi:

- Đi học thôi.

- Để anh đưa mấy đứa đi.

Từ Kỳ ở đầu chui ra đòi đưa cả bọn đi học, đương nhiên không ai từ chối được cả. Thiên Vũ tuy đồng ý nhưng mặt nhăn nhó trông rất buồn cười.

- Anh đừng dùng hai từ "mấy đứa" được không? Tụi em có phải con nít đâu.

- Giờ có đi không ông tướng, hay để lão đại của cậu đem cậu qua châu Phi.

Sau một lần chứng kiến nó đe dọa Thiên Vũ và Anna sẽ đưa hai người sang châu Phi làm thổ dân do bày trò hại Minh Lâm đến thế thảm, tận mắt thấy được sự thuận phục của cả hai nên Từ Kỳ nhanh chóng nắm bắt được "nỗi sợ" của hai người. Hôm nay liền đem ra áp dụng. Đừng hỏi tại sao nó không dọa Minh Lâm, cho dù có dọa, thẳng thóc cũng chẳng sợ vì thừa sức biết nó chẳng bao giờ làm vậy với mình.

Thiên Vũ cau mày vì bị nắm thóp nhưng vẫn mạnh mẽ:

- Em chỉ làm theo lời lão đại thôi, anh đừng hòng bắt em nghe lời anh. ANH-GLÀ.

Bùm - Núi lửa phun trào. Từ Kỳ tức tối hét to:

- ANH CHƯA GLÀ, ANH VẪN CÒN ĐẸP TRAI NGỒI NGỒI ĐẤY. TUỔI TÁC KHÔNG QUYẾT ĐỊNH ĐƯỢC GÌ ĐÂU. BIẾT CHƯA HẢ?

Nóc nhà rung rinh, mảng nhĩ của những người có mặt cũng dao động theo tần số âm thanh phát ra từ miệng Từ Kỳ. Tất cả liếc mắt nhìn Thiên Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống cái người đã châm ngòi thuốc nổ. Nói đi nói lại, tội nghiệp nhất chính là bộ phận thính giác của nó - đứng gần Từ Kỳ sẽ rất sớm bị điếc tai, đây là chân lý mà nó rút ra được khi đã sắp xếp lại những mảnh vỡ của cái mảng nhĩ thân thương. Nó lúc này cũng đã hé môi sau khi im lặng này giờ.

- Các người có đi hay không?

Biết nó khó chịu, ai cũng im lặng đi ra cửa. Nhưng nào có chuyện yên bình như vậy, nếu chứng kiến cảnh tượng đó bạn sẽ chẳng dám ho he một tiếng. Từ phòng khách ra đến xe của Từ Kỳ, đường đi rộng rãi, sẽ rất hài hòa nếu như không khí không nồng nặc mùi thuốc súng. Bốn con người đi trước lườm lườm nhau, chỉ thiếu điều đánh nhau thôi. Nó đi phía sau quan sát mọi việc, không xen vào vì nó muốn trừng phạt người đã gián tiếp "làm hại" thính giác của nó.

Ổn định chỗ ngồi, Từ Kỳ đạp chân ga, chiếc xe nhanh chóng phóng đến trường. Trên xe, không ai nói chuyện với ai, không khí trầm mặc bao phủ bên trong xe đến khi dừng trước cổng trường.

+++++

Kết

Từ Kỳ cho xe dừng lại. Chiếc xe đặc tiền còn là loại xe có hạn khiến nhiều người tò mò, học sinh tụ tập trước cổng ngày càng đông.

Tụi nó từng người bước xuống thành công biến tất cả người ở đây thành tượng với biểu cảm giống nhau: mắt chữ A mồm chữ O. Sau khi trải qua một sự sock nhẹ, những lời bàn tán cũng bắt đầu văng lên.

- Ê, xe đó là xe có hạn đấy...

- Sao con nhỏ đó lại bước xuống từ chiếc xe đó chứ...

- Đúng vậy, nó chẳng xứng chút nào...

- Mấy bà nhiều chuyện thật đấy, bé cái mồm lại một chút.

- Con gái phiền phức thật. Con nhỏ đó xứng hơn bà đấy...

- Bla...bla...

Đủ mọi kiểu bình luận, nó chán ngấy với việc này. Nó không thể hiện ra mặt nhưng không phải đám Minh Lâm cũng kiềm chế được như nó.

- CÚT HẾT CHO TÔI. LO CHO THÂN MÌNH CÒN KHÔNG XONG MÀ ĐI BÀN TÁN CHUYỆN NGƯỜI KHÁC LÀ SAO?

Anna "bùng nổ", đem hết sức lực công phá một lần. Mấy nữ sinh kia sợ hết hồn, lại mạnh miệng nói:

- Là cái thá gì mà lên mặt chứ. Đừng nghĩ được đi cùng hotboy là giỏi. Đồ quê mùa.
- Muốn chết thì cứ việc nói tiếp.

Câu nói nhẹ nhàng thoát ra từ miệng nó đối với người khác là một kiểu đe dọa đáng sợ. Họ không ngờ nó lại tàn bạo như vậy. Chỉ vì bị phản bội mà trở thành người khác sao? Họ đâu biết đây mới chính là con người thật của nó.

- Mày nghĩ muốn giết người là giết sao? Cái thứ như mày sống chỉ chật đất thôi Thi..

Uyên Nhã đang nói, cảm nhận được trên cổ mình có gì đó lạnh lạnh, điếng người mà lập tức im bật. Nó như một cơn gió, nhanh đến nỗi người ta chỉ thấy một cái bóng đen di chuyển. Trên tay cầm con dao kẻ vào cổ Uyên Nhã, nó cứa nhẹ một đường, máu cũng chảy ra. Thân thể Uyên Nhã chấn động run rẩy, môi lắp bắp nói:

- Mà... mày... muốn là... làm gì?

Phát chán với cái cổ đang chảy máu, nó chuyển con dao lên má phải của Uyên Nhã. Nhận ra sự run rẩy của cô nàng, nó chậm chậm đáp:

- Tao cho mày thấy tao có thể giết người hay không thôi mà.

Thanh âm trong veo nhưng lạnh giá càng khiến Uyên Nhã sợ hãi không nói nên lời. Chỗ nó là vậy, còn ở chỗ Từ Kỳ, chẳng quan tâm nhận xét của người khác, vẫy tay tạm biệt đám Minh Lâm rồi chạy xe đến công ty. Minh Lâm quan sát hành động của nó, trong lòng thâm than thở:

"Chỉ ấy trở lại con người thật của mình rồi. Cũng tại cái tên công tử bột kia, nếu không phải hắn trêu đùa chị ấy, thì chẳng xảy ra việc gì rồi. Cái tên phá hoại".

- Chị ơi, đủ rồi.

Minh Lâm ngăn nó chơi đùa. Nó cũng ngoan ngoãn lau sạch con dao của mình rồi thản nhiên bước về lớp. Bốn đứa bỏ đi để lại sự khiếp sợ của học sinh trong trường.

+++++

Hắn vào trường, đập ngay vào mắt là bầu không khí sợ hãi. Kéo một nam sinh, hắn hỏi:

- Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Nam sinh kia giật mình khi nhớ lại cảnh tượng đáng sợ, một mạch kể lại cho hắn. Nắm bắt được tình hình, hắn không khỏi ngạc nhiên khi nghe nam sinh đó nói về nó. *"Cô ta thay đổi rồi sao?"* Đó là câu hỏi lớn đang ngự trị trong tâm trí hắn. Bước về phía phòng phát thanh, cầm mic trong tay, hắn không dài dòng phát lệnh triệu tập học sinh.

- MỜI BẠN LÂM THIÊN BĂNG LỚP 11A13 ĐẾN PHÒNG HỘI TRƯỞNG HỘI HỌC SINH NGAY.

+++++

Thông báo vừa dứt, Anna đã cau có, gắt gỏng nói:

- Cái tên khi gió này lại muốn gì nữa đây? Lão đại đừng đi.
- Không cần đi đâu chị.

Minh Lâm cũng lên tiếng, chỉ có Thiên Vũ là im lặng suy tư gì đó. Đột nhiên, Thiên Vũ xoay đầu hỏi Anna:

- Không phải em từng nói Minh Lâm là một tên khi gió sao? Bây giờ thêm một tên nữa. Xem ra cuộc đời em chỉ toàn gặp khi thôi thì phải.

Nụ cười trên môi của Thiên Vũ lúc này quá đều, cực kỳ đều, vô cùng vô tận đều khiến Anna chỉ muốn đem khuôn mặt mà người người (chỉ có nữ thôi) yêu thích chà xuống sàn cho hả giận. Suy nghĩ chưa trở thành hành động thì cô nàng lo lắng nhìn "ai kia" dần đến mặt. Thầm rủa Thiên Vũ, Anna cười cười lấy lòng Minh Lâm

- Minh Lâm đẹp trai vô tận làm sao có thể đem ra so với khi được đúng không? Hihhi..
- Phải vậy không?

Minh Lâm nheo mắt xem xét độ chân thật của câu nói vừa rồi. Anna toát cả mồ hôi, cái đầu gật lên gật xuống như gãi gạo. Thằng nhóc không truy cứu quay qua nó nhưng lại chẳng thấy nó đâu. Hai người kia cũng ngạc nhiên khi nó không còn trong lớp. Cả ba ngẩn người nhìn nhau.

+++++

Trên đường đến phòng Hội trưởng, nó bắt đầu dĩ phải đi qua lớp của hắn. Thấy bóng dáng nó, học sinh trong lớp lộ đầu ra cửa sổ, có người còn bạo hơn, ra đứng ngay hành lang trước lớp. Bao nhiêu lời bàn tán này nọ dành cho nó mà nó chẳng buồn quan tâm, nhưng có người gan dạ hơn dám cản đường nó.

- Đây chẳng phải là Lâm Thiên Băng, người được Tuấn Anh dùng để thay thế tôi trong thời gian qua sao?

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nó đã không mắng người thì thôi đi, sao cứ tìm nó gây chú ý thế. Nó nhìn Mina một cái khinh thường, lười nói chuyện với cô ta. Lách người đi lên phía trước. Mina bị nó lơ đi, rằng nghiêng ken két đưa tay xoay người nó lại, mặt vừa đối mặt, cô ta khinh bỉ nó nói:

- Cũng chỉ là món đồ chơi thay thế thôi, có cần làm cao vậy không đàn- em. Chị đây nói chuyện với em đã là một đãi ngộ rồi, không biết hưởng. Đúng là ngu ngốc.

Lần đầu tiên nó bị người khác mắng mình ngu ngốc đấy. Từ nhỏ, chỉ số IQ của nó khiến người ta mơ ước rồi, bây giờ thân phận của nó cũng không thấp, vậy mà có người ăn gan trời dám nói nó như vậy. (Ông trời: gan ta có bao nhiêu đâu mà a muốn ăn thì ăn. HẢ)

- Mắng tôi ngu ngốc trước hết phải xem lại chị có thông minh hơn tôi không?
- Tất nhiên là có rồi. Không những thông minh hơn mà chị còn xinh đẹp hơn em nữa đó.

Nó không ngờ được trình độ “tự luyện” của Mina lại cao đến vậy, tự nhận mình thông minh xinh đẹp mà không ngượng hay sao ý. Nó ngay lập tức đập cô ta từ chín tầng mây xuống mười tám tầng địa ngục.

- Chị xinh đẹp sao? Đầu nhòe dao kéo cả. À không, ngoài dao kéo còn có năm lớp son và cả chục kí phần mới được như vậy. Tôi không đòi co với chị.

Nó vừa nói vừa đưa mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Mina. Bị nó nói đến thâm hại, cô ta bộc lộ bản chất thật của mình, giờ tay chuẩn bị giáng cho nó một bạt tay nhưng nó vẫn nhanh hơn giữ chặt tay cổ ả.

- Tôi chỉ có hai từ dành cho chị. KHINH – BỈ.

Khuôn mặt biến sắc của Mina làm nó thích thú. Đột nhiên, cô ta có ý ngã ra sau, lại còn khóc lớn nó nhìn mà chẳng hiểu mô tê gì cả.

- Cô làm gì vậy?

Giọng nói quen thuộc vang lên, nó cũng đoán được ý đồ hèn hạ đó. Môi nhếch lên nhìn Mina nói:

- Cô diễn xuất sắc thật.

Hắn vừa bước đến, thấy Mina ngã trên sàn còn nó đứng đó cười đều. Trong lòng một cổ tức giận, đưa tay đẩy nó thật mạnh vào tường, đến bên cạnh đỡ Mina đang khóc tức tưởi.

- Em bị làm sao?

- Con bé đó... hức... hức... em chỉ... hức... hức... muốn nói chuyện thôi mà nó đẩy ngã em hức... hức... lại còn dọa sẽ... sẽ đánh em nữa. Huhu em sợ lắm.

Mina ôm chầm lấy hắn, bịa ra câu chuyện không hề có thật vu oan cho nó nhưng hắn lại tin là thật. Hắn nhìn nó bằng một đôi mắt chứa đầy sự tức giận, nhưng khi hai đôi mắt chạm nhau thì ánh mắt của hắn hoàn toàn thay đã hoàn toàn thay đổi. Nó cũng đưa mắt nhìn hắn nhưng đôi mắt không phải đau khổ cũng chẳng phải cái nhìn yêu thương như lúc nó ở bên hắn, mà là đôi mắt lạnh lùng như hai người xa lạ. Tận sâu trong đáy lòng hắn, hắn không muốn nó dùng ánh mắt này nhìn hắn chút nào.

Đứng phắt dậy, hắn đến chỗ nó bóp chặt cổ tay nó đến đỏ ửng, giọng hỏi:

- Tôi nói cô đến phòng Hội trưởng Hội học sinh chứ không phải đến đây gây chuyện. Hết cảm dao kẻ cổ, bây giờ lại đến dọa đánh người, cô vì “chuyện đó” mà trở nên như vậy sao?

“Chuyện đó” mà hắn nhắc đến không ai không biết, nó không muốn nhắc lại đặc biệt là hắn. Sắc mặt tái nhợt nhưng giọng nói vô cùng kiên định nói:

- Anh khiến tôi thay đổi, nhưng thay đổi từ con người lạnh lùng thành một người biết cười. Con người thật của tôi chắc anh không đủ can đảm để biết đâu.

Nói rồi nó giật phắt tay mình ra, đánh mắt sang Mina, giọng nói đã xuống đến âm độ:

- Đừng lảng vảng trước mặt tôi, khiêu khích sự kiểm chế của tôi, nếu không hậu quả cô nhận được không gì khác ngoài cái chết. Tôi nói được làm được.

Nó xoay người bỏ đi. Trước mắt nó, mọi thứ mờ mờ không rõ. Lúc này, đập vào mắt hắn là cái cổ trắng dính đầy máu đỏ, máu chảy xuống dần thấm vào áo sơ mi. Hắn nhìn lại nơi nó va chạm vào, trên khung cửa sổ vẫn còn dính một chút máu còn chưa khô do nó bị hắn đẩy mạnh mà đập vào. Kéo tay nó, hắn cau mày nói:

- Cô chảy máu rồi, tôi đưa cô xuống phòng y tế.
- Không cần phiền anh, anh nên lo cho cô bạn gái diễn xuất tài năng của anh thì hơn.

Thoát khỏi bàn tay hắn, nó loạng choạng tiến về về trước, nhưng chỉ được vài bước, thân ảnh của nó đã ngã về phía trước. Nếu không có người đỡ chắc đầu nó đã đập xuống sàn. Người kia vội bế nó chạy nhanh xuống phòng y tế. Hắn đứng đó nhìn theo mà bất lực, chợt nhớ đến Mina còn ngồi trên đất, hắn xoay người giúp cô ta đứng dậy, rồi còn phải dìu vào lớp.

+++++

Phòng y tế...

- Chị ấy bị làm sao? Người nào gây ra chuyện này? Mẹ kiếp, dám làm chị ấy ra như vậy, kẻ đó chán sống rồi?

Giọng nói của Minh Lâm vang vọng khắp cả phòng, ai nghe cũng lạnh sống lưng. Anna bên cạnh kéo kéo tay thẳng nhóc nhấc nhóc:

- Im lặng cho lão đại nghỉ ngơi. Mà anh là ai vậy?

Nhắc Minh Lâm xong, Anna nhìn qua người lạ mặt hỏi. Anh ta chưa kịp mở miệng trả lời, Thiên Vũ ở bên cạnh hóng hót:

- Jack là cựu lão đại của W đấy. Do muốn dưỡng già nên huấn luyện lão đại lên thay.

Ba người còn lại biểu hiện khác nhau Minh Lâm thì cười như nắc nẻ, Anna thì gật đầu tỏ ý đã biết, duy chỉ có Jack là đen mặt nhìn Thiên Vũ.

- Cậu lâu rồi chưa bị tôi đánh nên hôm nay ngứa tay ngứa chân đứng không?

Thiên Vũ ở W từ lúc Jack còn làm lão đại, biết rõ mỗi lần đánh với anh chỉ có thua không có thắng, chỉ có nó mới ngang sức phá đòn của anh. Nuốt nước bọt cái ực, môi cười méo xẹo nói:

- Uầy, Jack lão đại, là tôi nói sai, tôi nói sai ấy mà.

- Ôn ào quá.

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nơi phát ra tiếng nói. Nó từ từ ngồi dậy, tay áo giác đưa ra phía sau đầu, động phải chỗ đau nên không tránh khỏi nhăn mặt. Minh Lâm chạy đến hỏi han nó:

- Chị có sao không? Có thấy chỗ nào không khỏe không? Có.../ Ngưng.

Nó cắt ngang cái điệp khúc "có" của Minh Lâm, đưa mắt cảnh cáo "Em còn nói nữa chị không khách sáo liền đánh em". Nhận thấy nguy hiểm, Minh Lâm thức thời nhanh chóng cách xa nó một mét. Nó nhìn qua Jack, lạnh nhạt hỏi:

- Ngọn gió độc nào đưa anh tới đây vậy? (Câu này quen quen)

Jack tức giận nhìn nó, một hơi nói:

- Hai đứa bây có phải chị em ruột đầu sao cách nói chuyện giống nhau thế? Nếu không phải lo cho cô chìm trong đau khổ nhiều quá mà quên mất ngày quan trọng nên tôi mới bay sang đây chờ đến ngày bắt cô đi đây. Đúng lúc lang thang trong trường kiếm cô, bắt gặp được một đám học sinh đang tụ tập làm gì đó thu hút tôi nên tôi mới kịp lúc đưa cô xuống đây.

Nó nghe Jack cần nhăn mà nhăn mặt. Cũng chỉ là nhiều chuyện thôi. Nó chẳng nói gì với Jack, nhìn Minh Lâm bảo

- Về.

Minh Lâm hiểu ý mà kéo tay Thiên Vũ về lớp thu dọn tập sách. Jack không hiểu nhìn nó hỏi:

- Không học tiếp sao? Vừa đánh trống ra chơi thôi mà.

- Không.

- Nhưng xe đâu mà về?

- Anh đến đây bằng gì?

- Xe.

- Thì về bằng xe anh.

Nó liếc mắt nhìn Jack, thăm chê bai sự khờ tự nhiên của anh. Thế là cả đám kéo nhau về. Do đang trong giờ ra chơi nên cái đầu bị quán băng của nó và nhan sắc của Jack trở thành đề tài bàn tán sôi nổi. Nam từ đâu chạy tới, thở hồng hộc nói với nó:

- Đại tỷ, Black muốn khiêu chiến với chúng ta. Nội dung là đua xe. Thời gian là tám giờ tối chủ nhật tuần này.

- Được. Khi tôi không ở trường, cậu thay tôi quản lý đám nhóc kia, đừng để chúng gây hấn với ai. Nói với họ, chống lệnh của tôi thì chuẩn bị vận động đi.

Nói rồi, nó bỏ đi. Không hiểu sao nó cứ lăm vào mấy cảnh chết tiệt như phim truyền hình. Vừa xoay người lại đối mặt ngay với hấn và Mina. Mina thấy nó, cố ý bám chặt hấn hơn, khép nép nhìn nó sợ hãi. Hấn cứ ngỡ Mina vẫn còn sợ chuyện lúc nãy nên đưa tay xoa nhẹ đầu trấn an cô ta. Nó nhìn theo tay hấn, tìm như có ai dùng kim đâm vào. Dời ánh mắt, nó hờ hững lướt qua hai người đi thẳng ra xe.

Jack vào xe, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi nó:

- Là hấn sao?

- Phải.

Nó ngắn gọn trả lời, sau đó tựa vào ghế nhắm mắt. Jack không hỏi gì, lái xe rời đi.

+++++

Về nhà, nó chui lên phòng... ngủ thẳng đến hôm sau, bỏ luôn cơm tối. Mọi người biết nó cần yên tĩnh nên không ai làm phiền. Trải qua một ngày không ít sóng gió, thân thể nó như muốn rã rời. Ở dưới nhà, ông Trịnh cùng Jack nói chuyện, bốn người còn lại kéo nhau đi xem phim. Cả bốn người cứ nghĩ phim ma chẳng có gì đáng sợ nhưng khi xem được vài phút, cả đám thê sẽ không bao giờ xem phim ma nữa, đặc biệt là Tử Kỳ. Khi ra khỏi rạp, gió lạnh nổi lên khiến bốn con người liên tưởng đến bộ phim vừa coi, mạnh ai nấy chạy vào xe. Do mất bình tĩnh mà Tử Kỳ tr nhảm ô khóa, mãi một lúc sau xe mới nổ máy phóng nhanh về nhà.

Còn hấn nằm trên giường, suy nghĩ cứ xoay quanh nó. Hấn lo lắng cho nó nhưng lại bị cái gì đó làm cho mơ hồ. Kế hoạch mà hấn vạch ra thành công mỹ mãn nhưng không khiến hấn vui vẻ, ngược lại hấn còn cảm thấy có chút gì đó áy náy cùng hối hận. Mang hàng tá suy nghĩ mà chìm vào giấc ngủ. Cả đêm, chân mày hấn cứ chau lại mãi, giấc mơ nào đó khiến hấn ngủ không ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 31: Bất Ngờ. Hắc Long

- Không đi học?

Nhìn cả bọn Minh Lâm thành thoi ngồi ở phòng khách nói chuyện, chẳng ai mặc đồng phục khiến nó lấy làm lạ. Cả Jack cũng nhàn hạ thường thức tách trà nóng. Tất cả tập trung ánh mắt vào nó đến khi nó an vị trên sofa.

- Hôm nay “cúp cua” một hôm tìm thú vui ấy mà. Lão đại đồng ý đúng không?

Thiên Vũ đưa đôi mắt đầy hi vọng nhìn nó, Minh Lâm liếc mắt nhìn anh khinh thường. Anna ở bên cạnh cũng bĩu môi. Nó không nhìn Thiên Vũ lấy một lần, nhẹ nhàng vạch tội:

- Anh đâu phải “cúp” một lần đúng không? Lần tôi sang Mỹ, nếu nhớ không lầm thì anh đã ra khỏi thành phố đến vùng ngoại ô mà không đến trường đúng không?

Thiên Vũ biết hôm nay mình đã gián tiếp “vạch tội” của bản thân. Anh càng thắc mắc hơn không biết ai là người báo lại với nó. Hung hăng nhìn qua Anna, ánh mắt gắt gao như truy tìm thủ phạm. Chạm vào đôi mắt của Thiên Vũ, Anna lắc đầu như chưa bao giờ được lắc, phủ nhận cho dù không phải cô “truyền tin” cho nó.

Minh Lâm rất “anh hùng”, thấy Anna bị Thiên Vũ nhìn như vậy, thẳng nhóc mạnh dạn nói như thật:

- Là em nói cho chị ấy biết đấy. Đừng nhìn Anna nữa.

Thiên Vũ trừng mắt nhìn Minh Lâm, còn Anna nhìn thẳng nhóc với đôi mắt long lanh, sáng ngời như sao sa. Nó chỉ biết lắc đầu nhìn thẳng em này, trong lòng thầm nghĩ "*Anh hùng rom*".

- Chú hại chết anh rồi.

Trước lời ai oán của "ai đó", Minh Lâm cứ như không phải lỗi của mình, tạt gáo nước lạnh vào Thiên Vũ, phũ phàng nói:

- Đừng than thân trách phận nữa, chị Băng đang nhìn anh kìa.

Thiên Vũ ngẩn đầu nhìn nó không khỏi méo mặt, cười mà như khóc nói với nó:

- Lão đại cao ca.../ Năm mươi vòng quanh biệt thự.

Không để Thiên Vũ nói hết, nó cắt ngang trừng phạt. Nghe hình phạt do nó đưa ra, anh tròn mắt kinh ngạc, giọng nói không khỏi run rẩy:

- Lão... lão đại... đại... đa... đang đùa sao? Biệt thự này cũng hơn 1000m2, năm mươi vòng có phải hơi...

- Chê ít quá sao? Muốn tôi tăng thêm?

Câu hỏi nhẹ tênh của nó nhanh chóng đánh vào tâm lý của Thiên Vũ khiến anh chàng lắc đầu nguầy nguậy. Nó trừng mắt nhìn Thiên Vũ một cái, anh liền biết ý đi ra ngoài "hường thụ" năm mươi vòng, trong lòng thầm tự nhắc nhở bản thân không nên trái lời nó vì thông tin rất nhanh truyền đến tai nó. Minh Lâm ngồi trong nhà nhìn theo bóng Thiên Vũ nhếch môi, "Cho chừa cái tội làm Anna của em sợ hãi", nhưng nụ cười không duy trì được bao lâu thì bị câu nói của nó làm cho tắt trong chớp mắt.

- Lâu rồi em không vận động, cùng chạy với anh ta để tiện giám sát.

Bựt *Bựt* - dây thần kinh của Minh Lâm như thay phiên nhau đứt trước câu nói của nó. Chẳng thể làm gì khác, miễn cưỡng ra ngoài cùng Thiên Vũ cố gắng tận hưởng. Một bài học được Minh Lâm rút ra, chính là không nên cười nhạo khi người khác bị phạt trước mặt nó. Jack thấy nó "ban thưởng" cho hai người kia mà giật mình. Nuốt khan, Jack đặt mình vào hoàn cảnh của hai người kia, tưởng tượng đến việc chạy năm mươi vòng quanh đây chắc hai chân rã rời, nhức mỏi ba ngày ba đêm mất.

- Xem ra anh có thể chuyên tâm vào phát triển YM mà không cần lo lắng W sẽ xảy ra chuyện.

- Chuyện thì có nhưng đang chờ đối thủ chủ động hành động thôi.

- Mà sao em lại dễ bị thương trong khi có thể tự vệ?

Jack nhìn nó tra hỏi, không còn bộ dạng thoải mái thường ngày mà thay vào đó sự nghiêm túc. Anna ở bên cạnh quan sát mọi cử chỉ, lời nói của hai người. Nó không nhìn Jack mà dán mắt vào điện thoại, thần nhiên trả lời:

- Do mất tập trung.

- Em cũng biết mất tập trung là điều cấm kỵ cả một sát thủ, tại sao lại phạm phải chứ? Nếu tin này lan truyền trong hắc đạo sẽ gây không ít rắc rối đâu. Ccos phải còn tình cảm với...

Tuy không nói hết câu, nhưng ý tứ của Jack rõ như ban ngày. Nó không muốn nhắc đến người đó cho dù là chuyện liên quan của hắn cũng không. Tay nó nắm chặt điện thoại hơn, giọng nói kiên định vang lên.

- Không bao giờ xảy ra chuyện đó một lần nữa.

- Được. À, đây là thứ cần đưa cho em.

Đưa đến trước mặt nó một hộp nhỏ. Tay nó mở nắp hộp, mắt nhìn những thứ trong đó nhũn mảy. Jack giải thích:

- Là thiết bị ghi âm do tên Ken điên khùng chế tạo ra, cũng là loại mới nhất và chưa tung ra thị trường. Lượng lưu trữ cao và giữ được tần số âm thanh cũng như không làm cho giọng nói bị lạc đi, tốt hơn những loại khác. Còn một đặc tính nữa, người lập trình có thể chuyển đoạn ghi âm đến một email nếu đăng nhập được vào bộ điều khiển của thiết bị. Phải công nhận tên đó cũng làm được việc ra phết.

- Ken vẫn chưa hoàn thiện sao?

- Chưa. Tên đó chuyển cho em để em giúp hấn phần còn lại.

- Em về phòng đây.

Nó về phòng lập trình cho thiết bị mới. Hiện tại nó cần dùng để biết một số thứ. Những ngón tay thon dài lướt trên bàn phím laptop, nó tập trung cài đặt lại những chỗ còn sơ sót nhỏ. Tay đang hoạt động hết công suất bỗng dừng lại khi nó nghe được tiếng bước chân đang đến gần. Đưa mắt nhìn ra phía cửa, nó nhìn Từ Kỳ một cái sau đó lại cúi xuống tiếp tục việc đang dở.

- Nhóc, vết thương của em sao rồi?

- Không sao.

- Ba nói chiều nay sẽ có khách. Đó là một người bạn của ba. Ba muốn chúng ta tiếp đãi bà ta đến khi ba về.

- Phụ nữ?

Từ Kỳ thông báo cho nó về một vị khách sẽ đến nhà. Nó cau mày hỏi Từ Kỳ. Nhận được một cái gật đầu, nó không nói gì thêm tập trung làm việc. Từ Kỳ biết ý, đóng cửa phòng nó lại, xoay người xuống phòng khách.

- Chào.

- Không ngờ được Tổng giám đốc B&G lại có thể thành thoi như vậy, đến giờ mới rời giường

- Chủ tịch YM còn nhân hạ ngồi đây xem ra YM không có việc gì để làm. Chủ tịch rảnh rỗi hơn tôi nghĩ.

Cuộc chiến bằng lời diễn ra cho đến khi Từ Kỳ thấy Minh Lâm và Thiên Vũ mồ hôi ròng ròng dừng chân ở khoảng sân. Anh chạy ra, nhủ mảy mòi Minh Lâm:

- Em đang làm gì vậy?

-Chạy.

Minh Lâm thờ không ra hơi trả lời anh mình. Thằng nhóc chỉ vừa chạy được hai vòng, còn cách Thiên Vũ một vòng. Cả hai đứng hít lấy hít để không khí, vậy mà Từ Kỳ vẫn tiếp tục những câu hỏi không hồi kết:

- Sao lại phải chạy?

- Bị... phù... phù... buộc vận... vận động.

- Ai dám?

- Chị Băng... phù... phù...

- Tại sao?

- Luyện tập cùng hấn.

Minh Lâm đưa tay chỉ kẻ gián tiếp hại mình phải nhận mức vận động khó đỡ này. Thiên Vũ sau khi điều chỉnh nhịp tim cũng ngược khuôn mặt đầy mồ hôi nhìn hai anh em đang nói chuyện gì đó. Có lẽ do đuối sức nên chẳng nghe được gì cả, đôi mắt “ngây thơ vô số tội” của Thiên Vũ cứ nhìn chằm chằm vào hai người.

- Đan.../ Vào đây.

Câu nói nhẹ nhàng thu hút ánh mắt của ba chàng trai. Nó đứng trước cửa, hai tay khoanh trước ngực, nó mặc trên người bộ đồ đen gồm quần sooc ngắn và áo phông (phong cách thường ngày của nó) để lộ đôi chân trắng ngần. Nhưng ba chàng trai không nhìn vào đôi chân đó mà hướng đôi mắt nhìn vào khuôn mặt nó – khuôn mặt chẳng tí cảm xúc nào.

- Lại đây. Nhanh.

Nó ghét việc hao phí thời gian, gần giọng ra lệnh. Minh Lâm và Thiên Vũ nhanh chóng bước đến trước mặt nó, hai tay chấp ra phía sau, đầu cúi xuống như chờ nó phán tội.

- Ngược lên.

Nhìn bộ dạng này của hai người, nó thật sự không quen. Cả hai cũng biết nó không có kiên nhẫn chờ một chuyện gì đó nên ngược mặt nhìn nó. Quét ánh mắt sắc bén nhìn hai khuôn mặt đầm mồ hôi, nhẹ nhàng nói nhưng ngữ điệu nghiêm túc:

- Bắt đầu từ ngày mai, cả hai phải chạy quanh biệt thự cho tôi. Chạy đến khi chạy được năm vòng quanh ngôi biệt thự này mà không dừng lại nghỉ ngơi dù chỉ một lần. Rõ chưa?

- Rõ.

Nó hài lòng nói:

- Vào nhà đi.

Nó xoay bước vào nhà, Minh Lâm và Thiên Vũ cũng phóng về phòng tắm rửa. Từ Kỳ bước vào không nói gì. Khi mọi người tập trung vào bữa ăn, không khí trầm mặc được phá vỡ.

- Chiều nay sẽ có khách, còn là bạn của ba nên ba muốn chúng ta tiếp đãi thật tốt. Ba sẽ thu xếp về nhanh.

- Vàng.

Cả bọn ịu xiu đồng ý. Jack đột nhiên nhìn Từ Kỳ như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Tôi và cậu chẳng hơn kém nhau bao nhiêu, tại sao liệt kê tôi vào "nấy đứa" được.

- Tôi thích.

Từ Kỳ nhanh chóng châm ngòi để cuộc chiến tranh bằng lời được tiếp tục. Phòng ăn trong phút chốc trở nên ồn ào. Người còn lại khó chịu một thì nó khó chịu mười.

Rầm - tiếng đập bàn vang khắp phòng, mặt bàn nơi tiếp xúc với tay nó liền bị nứt ra. Nó bỏ lại đám người còn trống mắt ngạc nhiên quay lưng về phòng. Quản gia cho dọn dẹp và chuẩn bị một bàn ăn mới

+++++

Nó về phòng lập tức ôm ngay cái máy tính, bàn tay thon dài lại tiếp tục công việc lập trình. Khoảng nửa giờ sau, những sai sót trong thiết bị mới vừa được cải thiện. Bây giờ, thiết bị ghi âm này trở nên hoàn hảo hơn.

- Tiểu Hắc.

Nó gọi một tiếng, một bóng đen nhanh như một cơn gió thoáng qua đứng trước mặt nó. Người thanh niên cao ráo, nước da ngăm ngăm trông vô cùng khỏe khoắn, vẻ trưởng thành chín chắn hiện rõ trên khuôn mặt anh tuấn, nếu đem so với Thiên Vũ kết quả là ngang nhau. Anh ta cười cười nhìn nó:

- Sao lão đại phát hiện được vậy?

- Chuyện này quan trọng?

Nó liếc mắt nhìn Hắc Long, miệng chậm rãi buông chậm rãi. Hắc Long biết mình hiểu kì mà quên mất nó gọi có việc, lấy lại tinh thần, nghiêm túc nói:

- Lão đại có việc giao cho em sao?

- Phải.

- Việc gì vậy lão đại?

- Đem cái này gắn vào người cô gái này cho tôi.

Nó đưa cho Hắc Long một bức ảnh của cô gái được nhắc đến. Cô gái trong hình ăn mặc thiếu vải, nhìn đi nhìn lại chẳng thấy gì đặc biệt.

- Cô ta là ai vậy lão đại?

Hắc Long nhìn thiết bị ghi âm trong tay lại nhìn nó, chỉ một suy nghĩ trong đầu:

- "Đầu của cô gái này bị thấm nước hay sao mà động vào lão đại. Số của cô ta xem ra chỉ trong thời gian ngắn sắp tới sẽ kết thúc".

- Không cần phải biết.

- Vậy thuộc hạ đi ngay đây.

Đến như gió, đi cũng như gió. Trong phút chốc chỉ còn lại nó. Ngã người lên giường, mắt nó chăm chăm nhìn trần nhà suy nghĩ gì đó. Mắt nó cũng từ từ nhắm lại, nó thiếp đi.

+++++

Ở nhà hần...

- Chiều nay cùng mẹ đến nhà một người bạn.

Trên bàn ăn, bà Nghi nói chuyện với hần. Hần nhăn mặt nhăn mày đáp:

- Con không đi đâu..

- Không đi cũng phải đi. Nếu con dám không đi, mẹ tuyệt thực.

Một lời hăm dọa phát ra từ bà khiến hần đơ người. Bà biết hần thương bà nên chắc chắn không để bà tuyệt thực. Hần nghiêng răng nói:

- Được, được. Con đi. Mẹ đừng dùng lời hăm dọa kiểu này được không? Con rất mất phong độ.

Nhận được đáp án mình muốn, bà Nghi cười một cái, nhìn cái mặt bức bối của con trai nói:

- Vậy con nghe lời một chút chẳng phải tốt hơn sao?

Không khí im lặng một chút, bà Nghi nghiêm túc hỏi hần:

- Con còn qua lại với cô ta? Đừng ngu ngốc như vậy.

- Hoàng nói với mẹ à? Cái tên này muốn đánh nhau chắc?

- Là mẹ buộc nó nói, con mà động vào nó thì... Còn con bé Thiên Thiên gì đó...

- Lâm Thiên Băng.

Hắn tốt bụng “nhắc” mẹ mình, giọng điệu không mấy hứng thú. Bà Nghi biết con trai không muốn nhắc lại chuyện đó, nhưng có gì đó thôi thúc bà nói ra:

- Con bé đó có ổn không?

Hắn ngược mắt nhìn bà nghi ngờ:

- Sao mẹ quan tâm con nhóc đó quá vậy?

- Không có gì. Trả lời câu hỏi của mẹ đi chứ.

- Cô ta có gì mà không ổn, còn đến gây chuyện với Mina được mà.

- Hết nói nổi con rồi. Con chẳng thể phân biệt được người nào tốt với con thì thôi vậy. Sau này có chuyện gì thì tự thân lo liệu đi. Nhớ kỹ chiều nay đi cùng mẹ đấy.

Không khuyên ngăn hắn được, bà Nghi đứng lên về phòng nghỉ trưa, bỏ lại cho hắn một suy nghĩ to lớn "Mẹ và Hoàng có phải là mẹ con không? Sao cách nói chuyện của hai người giống nhau vậy". Tuyệt nhiên suy nghĩ này không được nói ra nếu không hẳn chắc chắn phải nghe một bài giảng sâu sắc từ mẹ kính yêu. Bỗng nhiên điện thoại hắn reo lên, trên màn hình hiện chữ "Mina". Hắn nhanh chóng nhận điện thoại, đầu dây bên kia cất giọng nũng nịu nói:

- "Tuấn Anh, qua đưa em đi chơi được không?"

- Không được, chiều nay anh có việc.

- "Vậy em đi với bạn cũng được. Bye anh".

Hắn nhìn điện thoại ngắt kết nối mà khó chịu. Lên phòng chọn quần áo, hắn không bao giờ ra ngoài với cách ăn mặc tùy tiện.

+++++

- Nhanh tay lên.

Từ Kỳ ra lệnh cho một cô giúp việc khiến cô ta hoảng hồn mà tăng tốc độ. Nó ngồi xuống sofa nhìn khung cảnh bận rộn mà chẳng thêm quan tâm, tay giữ chiếc ipad tiếp tục sửa lại hệ thống của những thiết bị ghi âm khác mà Ken gửi qua. Sau một lúc, chuông cửa vang lên, quản gia Hạ ra mở mời khách vào nhà.

Bước vào là một người phụ nữ đứng tuổi toát ra được sự quý phái sang trọng của mình. Nó đứng lên, chuẩn bị cúi đầu chào cho phải phép nhưng ánh mắt vô tình nhìn chàng thanh niên lịch lãm phía sau, không biểu hiện ra bên ngoài nhưng trong tim nó có gì đó nhói lên. Còn hắn khi nhìn thấy nó, đôi mắt xẹt ngang một tia kinh ngạc sau đó trở lại trạng thái ban đầu. Nó ngồi xuống ghế giữ im lặng.

- Mời bà và cậu ngồi.

Quản gia Hạ kính cẩn mời hai vị khách ngồi. Bà Nghi nheo mắt nhìn nó. Bà cứ nghĩ mãi không ra đã từng gặp nó ở đâu, bà cười hiền nhìn nó hỏi:

- Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi phải không cô bé?

Phụt - Thiên Vũ nghe đến hai từ “cô bé”, ngụm nước trong miệng chưa kịp nuốt xuống xém tí là bay ra ngoài. Nó liếc hành động không mấy lịch sự của Thiên Vũ, đôi mắt sắc bén như cánh cáo. Minh Lâm thấy nó nhìn mình ra hiệu, thăm hiểu nó không muốn nhắc lại mà lên tiếng trả lời thay nó:

- Lúc bác bị cướp ví tiền đấy ạ.

- Ô! Đúng rồi. Ta như thế nào mà quên mất ân nhân của mình chứ? Lần trước chưa có dịp cảm ơn hai đứa, không ngờ hôm nay có duyên như vậy. Đây là con trai ta, tên của nó là Tuấn Anh, tính tình nó không được tốt cho lắm. ./ Mẹ.

Hắn ở bên cạnh gắt lên khi mẹ mình “nói tốt” cho mình. Minh Lâm liếc nhìn hắn, môi nở nụ cười:

- Chúng con cũng gặp nhau rồi, còn thân quen đến độ có cả kỷ niệm nữa đấy. Đúng không đàn-anh?

Hắn biết Minh Lâm đá xoáy mình, im lặng không trả lời. Bà Nghi nhận ra điều bất thường, lại nghĩ mình đa nghi nên cười hiền nói:

- Mấy đứa có quen là tốt. Con nhớ giúp đỡ mấy em.

- Anh ấy nhiệt tình lắm ba... / Thôi đi Minh Lâm.

Nó lên tiếng cắt ngang câu nói nửa chừng của Minh Lâm. Thằng nhóc cũng ngoan ngoãn không nói tiếp. Làm việc trên ipad không dễ như trên máy tính, nó cảm “em” ipad đứng dậy.

- Hiện tại con có việc cần làm, hai người cứ ngồi chơi ạ.

Chào bà Nghi và “ai đó” xong, nó quay qua dặn dò Minh Lâm:

- Com tối không cần gọi chị. Nếu chị không yêu cầu thì không một ai được bước vào phòng nữa bước. Vi phạm phạt mười vòng.

Từ lúc nó lên tiếng đến khi nó xoay lưng lên lầu, không có một cái nhìn nào dành cho hắn, xem hắn như người vô hình. Nó về phòng, không khí càng trầm mặc khi Từ Kỳ giới thiệu từng người. Giờ đây, bà Nghi biết điều bất thường là gì khi Từ Kỳ giới thiệu đến nó- Lâm Thiên Băng. Bầu không khí ngưng ngấp kéo dài cho đến bữa cơm tối có cả ông Trịnh.

- Sao con bé không xuống ăn?

Ông Trịnh nhìn đứa con suốt ngày dính lấy nó hỏi. Minh Lâm chậm rãi nói:

- Chị ấy có việc, không cần gọi chị ấy.

Thế là không khí im lặng lại một lần nữa bao trùm bàn ăn. Trải qua bữa tối, mọi người tập trung ở phòng khách nói chuyện. Chỉ sau khoảng mười lăm phút, hoàn cảnh của nó lúc trước đều được bà Nghi ghi nhớ. Có điều những gì bà biết là của gần ba năm trước, còn hiện tại thân phận của nó được giấu kín. Hẳn cứ bình thường vì đó chẳng phải là việc của hắn, nhưng trong thâm tâm lại có một mớ bòng bong làm hắn rối rắm. Ánh mắt hắn hướng về cầu thang bất giác nó đang đi xuống.

Nó không đến phòng khách mà đi thẳng vào bếp pha một ly cà phê ít sữa cho mình rồi ra phòng khách chào ông Trịnh một tiếng. Nó không pha nhiều vì để ý thấy trên bàn cũng có đồ uống, đầy đủ cho mọi người.

- Ba về khi nào vậy?

- Trước giờ ăn tối. Con chưa ăn gì, uống cà phê không tốt.

Tuy là ba nuôi nhưng ông xem nó như con ruột từ lâu, biết nó chưa ăn mà lại uống cái chất lỏng kia ông không khỏi nhăn mày. Nó nhìn sắc mặt ông, biết ông khó chịu nên miễn cưỡng nói:

- Một lát con sẽ ăn. Con về lại phòng đây.

Không quên khách vẫn còn ở đây, cúi chào bà Nghi một cái, không nói gì. Nó xoay bước hướng lên tầng trên. Hắn nhìn theo bóng nó, trong đầu có thêm một đồng tắc mắc về nó.

+++++

Ở quán bar Gold...

- Hôm nay phải quẩy hết mình đây.

- Được thôi. Không có Tuấn Anh, tao có thể ngắm trai thoải mái rồi. Hahaha..

Mina cùng một bạn của mình tiến vào Gold. Xui xẻo hay sắp đặt mà bị một chàng trai va phải, kết quả móng chạm đất.

Ngược nhìn người đâm mình, Mina dự định mắng người kia xối xả nhưng khi ánh mắt chạm vào khuôn mặt ấy, mọi câu từ đều bay vào không trung. Chàng trai có nước da ngâm ngâm, đáng người cao ráo, khuôn mặt hiện hữu nụ cười nhạt cũng đủ khiến bao nhiêu cô gái bị hút hồn.

- Em không sao chứ? Anh vô ý quá.

Vừa nói, anh vừa đưa tay đỡ Mina đứng dậy. Khi đôi tay săn chắc chạm vào người, Mina mơ màng hưởng thụ mà đâu biết trên người mình lại có thêm một vật nhỏ. Đến khi đứng vững trên mặt đất bằng hai chân của mình, cô ta mới ngừng mơ mộng nói:

- Em không sao. Anh rất tuấn tú nha.

- Em cũng rất xinh đẹp. Nhưng anh không có nhiều thời gian hơn để nói chuyện với người đẹp rồi. Có duyên sẽ gặp. Tạm biệt.

Tỏ vẻ tiếc nuối khi chia tay “người đẹp”, Hắc Long tiếp tục ra khỏi Gold nhưng vẫn còn nghe loáng thoáng phía sau hai câu nói:

- Anh ấy đẹp trai quá mày ơi.

- Trai đẹp nào nhìn thấy tao cũng bị hấp hồn thôi...

Chắc chắn không ai trong hai cô gái vừa rồi bám theo, Hắc Long gọi đến số của một người. Cuộc gọi nhanh được kết nối, anh cũng báo cáo lại thành quả:

- Lão đại việc đã xong rồi.

- “Về đây, tôi dặn người sắp xếp phòng cho cậu”.

- Vâng.

Cuộc gọi kết thúc, Hắc Long lại nghĩ đến câu nói khi nãy của mình, bất giác nổi da gà, miệng lẩm bẩm: “Cô ta đẹp cái quái gì, chẳng bằng một phần của lão đại. Lão đại của mình là nhất rồi”. Nếu nó nghe được những lời này không biết sẽ vui mừng hay tức giận, nhưng có một điều chắc chắn à Hắc Long sẽ phải chịu một trận vì đem nó đi so sánh. Bắt taxi đến biệt thự.

+++++

Do không còn sớm nên bà Nghi và hắn ra về. Trở lại ngôi nhà thân yêu, bà nhìn con trai mình, nói một câu không đầu không đuôi:

- Con sẽ hối hận.

Hắn muốn hỏi nhưng đáng tiếc bà đã về phòng. Hôm nay tâm trạng hắn không tốt cho lắm, vừa vào phòng đã đi xối nước lạnh, lạnh đến nỗi những suy nghĩ trong đầu hắn lúc này không còn rồi được nữa.

Nằm vật ra giường, hắn dẹp bỏ những suy nghĩ về nó, đặt hết tâm tư vào giấc ngủ.

+++++

Sau khi hai người họ ra về, Hắc Long cũng vừa đến. Bước vào biệt thự dưới sự trợ giúp mở cửa của quản gia, Hắc Long rất nhanh khiến cho Anna, Thiên Vũ và Jack, ngay cả

Minh Lâm cũng ngạc nhiên tốt độ. Bất chợt điện thoại của Minh Lâm vang lên, là số của nó. Thằng nhóc bấm nghe. Không biết nó nói gì mà khuôn mặt trở nên ranh ma.

- Chị nói Hắc Long sẽ chung phòng với Thiên Vũ. Cãi lời tự xử.

- CÁI Gì?

Hai con người cùng một tần số âm thanh hết lớn. May thay, ông Trịnh và Từ Kỳ đã vào thư phòng bàn việc nên không xảy ra chuyện. Hai người nhìn nhau như muốn chém giết đối phương, sau một giây cả hai ịu xù "nắm tay" nhau về phòng. Hết trò vui, ai về phòng nấy.

Nó nằm trên giường, khuôn mặt không cảm xúc của nó đắm chiều, ánh mắt sâu xa. Chỉ còn vài ngày nữa, kế hoạch của nó hoàn thành, nó còn một việc cần phải làm trước khi lộ diện. Suy đi nghĩ lại, con buồn ngủ ập đến bất ngờ, nó không chống cự mà chìm vào giấc ngủ.

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+ Hắc Long

20 tuổi

Là sát thủ, kỹ thuật phóng dao siêu đỉnh (dao của tên này được tẩm độc, dính một cái chi có die).

Ngoại hình: Ngang ngực Thiên Vũ

Tên này và Thiên Vũ như lửa với nước. Là một trong bộ đôi Hắc Bạch của W.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Bằng - Cô Gái Của Sự Bằng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Đua Xe. Bí Mật Gì Đang Được Che Giấu?

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeolhae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piryo-hae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

- Là ai.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức nó. Tay với lấy cái phone, bấm phím nghe trên màn hình, giọng lạnh tanh alo một tiếng. Trời còn chưa sáng đã có người to gan làm phiền. Đầu dây bên kia rùng mình, một cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng, mặc dù biết giọng nói của nó rất lạnh nhưng vẫn chưa hoàn toàn thích ứng.

- Là tôi.

Thanh âm trầm ấm quen thuộc kéo nó thoát khỏi cơn buồn ngủ ngay tức khắc. Mây đẹp nhều lại, thần nhiên nói:

- Chuyện gì?

- Chắc cô vẫn nhớ hôm nay là ngày gì chứ?

Tuy là câu hỏi nhưng mang tính khẳng định. Nó như cũ, lạnh nhạt hỏi vặn lại:

- Nếu tôi không nhớ thì sao? Chỉ vì chuyện này mà trời chưa sáng đã gọi đến phá giấc ngủ của tôi? Xem ra anh rảnh rồi nhỉ?

Hắn bị câu hỏi của nó làm khó, không biết trả lời thế nào. Dù gì cả hai cũng chẳng còn qua lại, thậm chí quay lại mối quan hệ như lúc đầu: đối thủ. Im lặng một lúc, hắn cũng lấy lại được tinh thần, vẫn cái thanh âm dễ nghe đó, chậm rãi nói:

- Cô nghĩ sao cũng được. Tôi chỉ muốn nhắc cho cô nhớ trận đấu cuối cùng giữa tôi và tôi thôi. Địa điểm là đường đua X. Lúc đó gặp lại, tôi sẽ không nhường cho cô nữa, hãy tự chuẩn bị đi. Điều kiện như cũ.

- Không còn chuyện gì nữa tôi ngắt máy đây. Nhưng có một chuyện anh cần biết, trận đấu tối nay không phải trận đấu cuối cùng giữa tôi và anh đâu, cậu- chủ- của- tập- đoàn- FM.

Tiếng tút dài vang trong điện thoại báo hiệu cuộc gọi kết thúc. Hắn nhìn chăm chăm vào điện thoại, suy nghĩ những lời nó nói. Nó biết thân phận của hắn từ khi nào? Dấu chấm hỏi to lớn đặt trong đầu hắn. Hắn gọi cho nó không phải để nhắc nó chuyện trận đấu, mà vì có gì đó thôi thúc hắn. Cái cảm giác khó hiểu ấy đeo bám hắn hơn nửa tiếng đồng hồ, đến khi hắn cầm điện thoại tìm số nó. Số điện thoại của nó được hắn lưu vồn vẹn trong một chữ “Băng”.

Còn nó, sau khi ngắt máy liền ném “em để” về chỗ cũ, tiếp tục nằm xuống ngủ. Khác với hắn, nó không hề lưu lại số hắn (tội cho anh chàng ấy) mà nó đã nhớ số của hắn như in. Lúc này, con buồn ngủ vẫn còn vương vấn nên nó không nhìn số điện thoại mà bắt máy nghe luôn. Nếu không phải nhận ra giọng nói của hắn, nó cũng chẳng biết là ai. Trời còn tối, nó lại ngủ, đâu biết hắn mở mắt trần trần nhìn trần nhà chỉ vì câu nói của nó.

+++++

7:00 sáng...

- Chị muốn thi đấu bằng chiếc xe nào?

Vẫn là Minh Lâm minh mẫn nhất hội, thẳng thóc hỏi thẳng vào khâu chuẩn bị của nó. Minh Lâm biết nó chẳng dùng xe số 5, số 6 vì hai chiếc này chưa được nó nâng cấp, còn chiếc số 4 vẫn nằm trong chỗ sửa chữa do Thiên Vũ bắt cần làm hỏng một số bộ phận.

Moto của nó tổng cộng có sáu chiếc, chỉ một màu đen duy nhất nhưng từ kiểu dáng đến vận tốc rất khác nhau. Chiếc số 1 được nó "trọng dụng" nhiều nhất, vận tốc của xe đối với nó là một thú vui. Xe này lướt trên đường chỉ để lại gió và một cái bóng đen dần mất hút theo con gió ấy, cũng là chiếc xe "bất khả xâm phạm" - không ai được chạm vào khi nó chưa cho phép.

- Chiếc số 1.

Nó thản nhiên trả lời như thể đó là điều tự nhiên. Minh Lâm cũng không ngạc nhiên gì mấy khi nó chọn chiếc xe ấy.

- Địa điểm đua ở đâu vậy lão đại?

- Đường đua X.

- CÁI Gì?

Không mặn không nhạt đáp lại câu hỏi của Anna. Lần thi đấu này nó chẳng để vào mắt nhưng khi Từ Kỳ nghe đến ba chữ "đường đua X" hai mắt mở to kinh ngạc. Anna nhìn biểu hiện đó khó hiểu:

- Sao anh phản ứng quá vậy? Cũng chỉ là đường đua bình thường thôi mà.

- Bình thường cái khi gì. Nếu nơi đó bình thường, tên của anh đây viết ngược lại đấy. Đường đua X nổi tiếng là nơi chết chóc tàn bạo, những tay đua từ hạng xoàng đến có kinh nghiệm đều không dám đánh liều lái qua khúc cua Thần chết bằng tốc độ cao mà phải giảm tốc độ. Chỉ có số ít bang chủ của các băng nhóm có tiếng vượt qua, trong đó có cả bang chủ của Black.

- Bang chủ của Black? Không lẽ nào là hắn?

Minh Lâm nhìn nó nghi hoặc. Trong đầu nó suy nghĩ gì đó, khuôn mặt bỗng chốc trở nên lạnh lẽo nhìn chăm chăm Từ Kỳ:

- Anh biết gì về Black?

- Cũng không nhiều lắm, anh chỉ biết một vài chuyện liên quan thôi.

Từ Kỳ quá quen với nét mặt thay đổi liên hoàn của nó nên anh nhún nhún vai trả lời. Nó lại một lần nữa lặp lại câu hỏi:

- Anh biết gì về Black?

- Đừng tức giận, anh nói ngay đây. Black hoạt động cũng được hai năm rồi, bang chủ là Hoàng Tuấn Anh, bang phó là Nguyễn Nhật Hoàng. Hai người này em cũng biết mà, đúng không?

Nhận được cái gật đầu của nó, anh nói tiếp:

- Trong thế giới ngầm, Black cũng có vị trí không nhỏ. Không chỉ hoạt động ở Việt Nam mà gần đây, Black còn tranh giành địa bàn ở Anh. Băng nhóm này được quản lý rất nghiêm, thành viên chia theo cấp bậc. Ngoài ra, Hoàng Tuấn Anh nằm trong top những tay đua cừ khôi, chưa ai vượt qua hắn. Anh chỉ biết có vậy thôi.

Kết thúc một màn luyện thuyết, Từ Kỳ nâng cốc nước uống một hớp. Nó không nghĩ thêm chuyện gì, đột nhiên ra lệnh:

- Muốn đi đâu chơi thì đi đi. Tám giờ có mặt tại đường đua X.

- Chị nói đùa sao?

Nó liếc Minh Lâm một cái khiến thẳng thóc im bật. Thiên Vũ, Hắc Long và Jack từ trên lầu bước xuống đã nghe thấy tiếng ồn ào. Người cầm đầu tiên không ai khác chính là Thiên Vũ.

- Sáng sớm có chuyện gì mà ồn thế?

Hắc Long đứng bên cạnh đập mạnh vào chân Thiên Vũ một cái, mắt lườm lườm nhìn anh. Do bị tập kích bất ngờ, Thiên Vũ chưa kịp chuẩn bị đã cảm nhận được sự đau đớn "hệ" từ bàn chân truyền đến. Ôm chân nhảy nháy như con chuột túi, ánh mắt anh dừng trên người Hắc Long. Hai người lườm nhau mãi, không ai hay biết nó đứng ngay bên cạnh.

Đúng như Jack đã từng nói "Thiếu tập trung là điều cấm kị của một sát thủ", mà hai tên kia đang phạm phải. Chẳng ai trong hai người tập trung chú ý xung quanh, nó tặng ngay cho hai người mỗi người một đập, Lực đạo không mạnh nhưng cũng không hề nhẹ.

- Lão đại.

Lúc này, cả hai mới phát giác ra nó, đồng thanh hô. Nó chẳng nói chẳng rằng đi lên lầu. Thiên Vũ nhìn theo bóng nó rồi lại nhìn Minh Lâm khó hiểu:

- Lão đại sao vậy?

- Cũng bình thường. Hôm nay được đi chơi thoải mái đến tám giờ tối phải có mặt tại đường đua X.

- Thật sao?

Kết quả nhận được là cái gật đầu chắc nịch của Minh Lâm. Thiên Vũ làm hành động Yeah một cái. Mọi người đang bàn tán chuyện đi chơi thì điện thoại Minh Lâm đổ chuông. Nghe mấy xong, Minh Lâm nhìn Hắc Long bằng ánh mắt tội nghiệp:

- Ai cũng được đi ngoại trừ Hắc Long. Chị bảo anh ở lại có chuyện cần nói.

- Haha Hắc Long này, chúng tôi đi chơi sẽ chụp ảnh gửi cho cậu.

Thiên Vũ cười giả là khoác vai Hắc Long. Anh chàng đen mặt hất tay Thiên Vũ ra, lạnh đạm nói:

- Đừng khiến tôi đánh chết cậu.

Nói rồi, Hắc Long xoay người lên phòng nó. Đám người ở dưới phân tán ra bắt đầu cuộc dạo chơi.

+++++

Phòng của nó...

- Lão đại.

- Ngồi đi.

Hắc Long bước vào, mắt nhìn xung quanh phòng nó một lượt, nghe được lệnh của nó, anh chàng thu lại ánh mắt, tiến đến sô pha ngồi xuống.

- Khi đến đây có mang theo dao độc không?

- Có. Nhưng sao lão đại hỏi vậy?

- Không có gì. Cậu có thể ra ngoài nhưng đừng để lộ thân phận.

Nó phất tay ra hiệu cho Hắc Long lui xuống, tai lắng nghe cuộc đối thoại phát ra từ laptop.

+++++

Tại căn phòng sắc sỡ...

- Tìm tôi có chuyện gì?

Uyên Nhã nhìn người trước mặt cau mày. Người kia cũng gất gồng đáp:

- Có chuyện cần bàn với cô đấy.

- Nói đi, dài dòng quá.

Uyên Nhã mất kiên nhẫn ngồi xuống ghế. Cô gái cũng được xem là xinh đẹp bắt đầu trình bày:

- Tối nay lúc tám giờ, con nhỏ đó sẽ đến đường đua X để thi đấu với Tuấn Anh. Cô có kế hoạch gì để hạ con nhỏ đáng ghét đó không?

- Đường đua X sao? Cô hãy chuẩn bị...

- Được. Vậy tôi về đây, tối gặp lại.

Sau một hồi bàn bạc tính kế, cô gái cũng đứng dậy ra về. Uyên Nhã nhìn lên trần nhà cười to:

- Lâm Thiên Băng, kỳ này mày chết chắc rồi.

Đoạn đối thoại đã lọt vào tai nó qua con chip trên người cô gái kia - người đó không ai khác ngoài Mina.

"Đề chờ xem, tao hay mày ngã xuống trước". Nó lưu lại đoạn ghi âm vừa rồi, còn chép ra một đĩa trống.

+++++

Tám giờ tối.. Tại đường đua X..

Mặt trời lặn, nhường lại bầu trời cho màn đêm cùng ánh trăng và một vài ngôi sao.

Nó đến chỗ hẹn rất đúng giờ. Phía sau nó là đám Minh Lâm và Nam. Hấn cũng không câu thời gian, đến trước mặt nhìn thẳng vào mắt nó, nói chậm rãi:

- Cô muốn đua hay ngay tại đây chịu thua?
- Đã đến tắt nhiên phải đua.

Nó không buồn liếc hấn, lách người đến bên chiếc moto yêu quý của mình. Hấn đứng đó ngây người, Mina thấy vậy liền đến bên cạnh ôm tay hấn. Cô ta xuất hiện với tư cách người ngồi sau xe hấn.

Cả hai chiếc xe đã vào vạch xuất phát.

Đùng - tiếng súng ra hiệu bắt đầu.

Vừa nghe tiếng súng, hai xe lập tức phóng về phía trước. Nó và hấn gần như xuất phát cùng một lúc, bỏ lại phía sau một làn bụi mịt mù. Hấn là tay đua cừ khôi, nó cũng chẳng phải hạng vừa. Hai người tập trung điều khiển chiếc xe trong tay.

Đến khúc cua Thằn chết, hấn vẫn giữ tốc độ như cũ, dựa vào lực ma sát của bánh xe và mặt đường nhanh chóng vượt qua. Về phần nó, không những không giảm tốc độ mà còn tăng thêm, kỹ năng điều luyện của nó nhẹ nhàng qua khỏi khúc cua. Mọi người có mặt được một phen thót tim.

Hiện tại, hai chiếc xe đang song song "đồng hành" với nhau. Ở phía sau, Mina lấy từ trong túi một chai chứa chất lỏng nào đó, thuận tay mở nắp đổ sang phần đường nó đang chạy. Ai đang xem đều thấy được hành động đó, không những vậy, họ còn biết chất lỏng đó là gì, mang lại những gì họ biết cả. Thầm cầu mong cho nó, mọi người dán mắt vào màn hình.

Hấn tập trung cao độ nên không biết Mina ở phía sau giờ trò. Nhưng nó đã biết. Một lần nữa, nó khiến bao nhiêu con người ở đây trở mắt ngạc nhiên, tim cũng đập nhanh hơn vì hồi hộp. Với lòng tự tôn của mình, nó vận tay ga hết cỡ, kết hợp với kỹ năng điều luyện, nó đưa chiếc xe lách lên trước và phóng nhanh về đích.

+++++

- Cô cũng giỏi nhỉ?
- Hiện tại chưa có điều kiện gì dành cho anh nên cứ để đó.

Ông nói gà bà nói vịt, nó và hấn nói chuyện chẳng liên quan gì đến nhau. Mina đứng nhìn về phía nó mà tức tối, chân giẫm bình bịch xuống đất. Đột nhiên, không khí im lặng như tờ, một giọng nói vang lên:

- Mày chết chắc rồi, Lâm Thiên Băng.

Nó nhìn Uyên Nhã rồi nhìn khẩu súng trong tay cô ta, nhú chặt mày. Nhìn thôi nó cũng biết khẩu súng đó là hàng dự trữ được vận chuyển đến nhánh con của W tại Việt Nam. Nó nhận ra được là nhờ kí tự đặc biệt trên thân súng. W không chỉ là nơi đào tạo sát thủ mà còn là một nhà máy sản xuất vũ khí. Vũ khí do W sản xuất được đều là sản phẩm tiên tiến nhất, đồng nghĩa với việc sức công phá cũng hơn hẳn vũ khí bình thường khác.

- Sao mày có được loại súng này?

Nó thật sự thất sắc khi Uyên Nhã giữ trong tay vũ khí của W. Uyên Nhã cười hai tiếng rồi nhìn nó bằng ánh mắt căm ghét, từ từ nói:

- Cũng nhờ công lao của bọn người vô dụng của W, nếu bọn chúng có năng lực thì làm sao Nguyễn gia lấy được hàng dự trữ tốt như vậy. Tuy rằng chỉ lấy được một thùng thôi nhưng đem đi sản xuất ra nhiều hơn cũng không hẳn là chuyện khó.

- Nguyễn gia?

Giọng nói của nó thay đổi một chút. Chất giọng lạnh băng vẫn còn nhưng xen vào đó sự kinh ngạc hiếm thấy. Không thể ngờ Uyên Nhã có quen biết với người của Nguyễn gia. Không ngạc nhiên cũng không được.

- Mày cũng biết tiểu thư của Nguyễn gia đấy. Chắc mày chưa quên Nguyễn Ngọc Châu đúng không? Nó là con gái cưng của Nguyễn Gia Hùng- người đứng đầu Nguyễn gia, là bạn thân của tao. Sau khi lấy được thứ này, nó tặng cho tao một cái làm quà. Có đứa bạn như vậy cũng tốt.

Vừa nói, Uyên Nhã vừa "vuốt ve" khẩu súng trong tay. Bao quanh nó bây giờ là sát khí nặng nề. Liếc về hướng Hắc Long ẩn nấp, nó hận không thể ngay tại chỗ đánh anh ta một trận. Chuyện hàng dự trữ bị lấy không thông báo cho nó một tiếng, còn để rơi vào tay Nguyễn gia nữa. Mắng thầm một câu, nó đưa mắt nhìn Uyên Nhã lạnh nhạt nói:

- Mày muốn gì?
- Tao muốn mày quỳ xuống cầu xin tao. À, còn ôm hôn chân tao nữa kìa.
- Mày đang nằm mơ sao?
- Tạt ngay một gáo nước lạnh vào mặt Uyên Nhã, nó đứng dựa vào xe ung dung nhìn cô ta phát tiết.
- Mày nói gì hả? Mày đừng nghĩ tao không dám nổ súng. Chỉ một phát là mày được uống trà cùng Diêm Vương ngay.
- Mày bắn đi.
- CHI/ LÃO ĐẠI.

Đám Minh Lâm đứng bên cạnh chứng kiến, hoảng hồn khi nó thần nhiên bảo người khác bắn mình. Những ai đang có mặt đều có một suy nghĩ chung "Nó bị điên rồi".

Nó không nhìn đám Minh Lâm mà nhìn vào Uyên Nhã, giọng nói đầy thách thức:

- Có bản lĩnh thì bắn đi.

- Được tao... *Đoàng*

Á!!!!!!!!

Uyên Nhã vừa đưa súng lên, chưa kịp bóp cò đã bị một viên đạn ghim vào vai. Do đau đớn nên tay cầm súng của cô ta không thể giữ nổi khẩu súng, buông lỏng để khẩu súng rơi xuống đất. Những cặp mắt nhìn về phía nó. Nó cất khẩu súng của mình, chân bước đều về phía Uyên Nhã. Ngồi xổm xuống, tay nâng cằm Uyên Nhã, nó nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe:

- Dùng hàng của tao đổi phỏ tao, mày ngu ngốc hơn tao tưởng.

Buông tay, nó đem khẩu súng nhét sau lưng, đi về phía xe của mình. Trước khi phóng xe đi, nó để lại một câu cho đám Minh Lâm.

- VIP Win trong vòng năm phút có mặt đầy đủ.

Thế là vèo một cái mất hút. Minh Lâm lắc đầu ngao ngán, than thầm giông tố sắp kéo đến. Nhìn qua Nam, thằng nhóc tốt bụng nói:

- Về đi. Không cần đi theo đâu.

Nam cũng hiểu ý phóng xe về nhà. Đám Minh Lâm cũng lên xe phóng xe đi. Gì chứ, nó đang tức giận, nếu đến đúng giờ cơ may sống sót, đến trễ thì hậu quả khó lường. Mọi người cũng giải tán. Uyên Nhã gọi người đưa đến bệnh viện lấy viên đạn và băng bó.

+++++

Tại phòng VIP quán bar Win..

Rầm - "anh" bàn bị hành hạ. Nó quét ánh mắt lạnh nhìn từng người. Minh Lâm, Thiên Vũ, Anna và Hắc Long cúi đầu không dám đối diện với nó.

- Nói.

Một mệnh lệnh mang tính đe dọa cao được đưa ra. Hắc Long cố giữ bình tĩnh ngược mặt lên, rành mạch nói:

- Lần trước Nguyễn gia đánh úp vào một nhánh nhỏ của W, một thùng vũ khí bị lấy đi.

- Chuyện tôi hỏi là tại sao không bảo vệ được lô hàng đó chứ không phải diễn biến việc Nguyễn gia lấy hàng như thế nào.

Nó mất bình tĩnh, cất giọng cao hơn. Bốn người biết chắc hôm nay mưa to gió lớn, bão bùng, thiên tai sóng thần động đất đều ập đến một lượt. Hắc Long phải lấy can đảm lần hai nói tiếp:

- Do người của họ quá đông lại còn bắt ngờ xông vào... *Rầm* - "anh" bàn nứt ra.

- Do người của họ đông hay do người của ta không đủ thực lực. HẢ???

- Cả hai lý do.

Nó cuộn tay thành nắm đấm. Khuôn mặt không còn giữ nét lạnh lùng thường ngày mà là sự giận dữ tới cùng.

- Giết hết cho tôi. Người không có thực lực tôi không giữ. Còn bốn người, trong hai ngày phải lấy lại số vũ khí bị mất. Không lấy được thì hủy hết.

- Vâng.

Bốn người nhận nhiệm vụ liền kéo nhau ra ngoài. Cửa vừa đóng, bên trong truyền đến tiếng đồ vật vỡ. Bốn đôi mắt nhìn nhau rồi lắc đầu. Bên trong, nó đập nát những thứ đập được, miệt mài băm.

"Dám động vào W thì chờ ngày tôi san bằng Nguyễn gia đi".

Đập phá mệt, nó phóng xe về nhà ngủ. Đối với nó, ngủ là cách tốt nhất giảm đi một mối.

+++++

"Con nhóc đó nói gì với cô gái kia? Sao nó lại có súng, còn nhắm rất chuẩn nữa? Thân phận của con nhóc này là gì đây?..."

Hắn nằm trên giường, tìm cách tháo gỡ mớ dây nhợ rối tung trong đầu. Thân phận của nó khiến hắn tò mò. Ôm sự tò mò đó vào giấc ngủ, hắn cứ chau mày cả đêm.

Bầu trời tối đen như mực làm nổi bật ánh trắng và những vì sao sáng lấp lánh hơn...

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Lần Đầu Đi Shopping

Mặt trời vừa ló dạng, người làm ở biệt thự nhà họ Trịnh cũng thức giấc bắt tay vào công việc thường ngày. Nó xuống phòng khách, uống tách cà phê không đường được quản gia Hạ chuẩn bị. Ông Trịnh nhìn nó nhắc nhở:

- Con chưa ăn sáng.
- Con ra ngoài ăn cũng được.

Sau câu nói của nó, Hắc Long từ ngoài cửa bước vào. Mặt mũi không có dấu hiệu mệt mỏi, đến trước mặt nó báo cáo công việc:

- Lão đại, đã lấy lại được số vũ khí rồi. Ngoài ra còn san bằng khu nhà kho đó.
- Bên trong nhà kho chứa gì?
- Ngoài những loại súng loại cũ và một lượng lớn ma túy thì không còn gì khác.

Nó đắm chiêu suy nghĩ. Nguyễn gia là một nhà buôn bán vũ khí có chút tiếng tăm trong giới hắc đạo, mặc dù vũ khí của họ không phải loại tân tiến nhất nhưng cũng không đến nỗi tầm thường. Thị trường tiêu thụ mà Nguyễn gia hướng đến là các nước châu Âu. Ở châu Âu, tổ chức W đứng nhất nhì trong hắc đạo không chỉ đào tạo ra những sát thủ bậc nhất mà còn lấn sân sang lĩnh vực vũ khí, có thể xem là “người quản lý” các con đường buôn bán trong khu vực. Vì vậy, Nguyễn gia muốn thuận lợi “làm ăn” phải thông qua W trước, nếu qua được W thì lợi nhuận thu được không phải ít. Nhưng ma túy không được sử dụng nhiều ở khu vực này nên mọi người biết đến Nguyễn gia chỉ là nhà buôn bán vũ khí, còn về ma túy thì chẳng ai quan tâm tới.

- Mọi chuyện ổn chứ?

Ông Trịnh không hỏi nó mà hỏi Hắc Long. Hắc Long biết ông Trịnh là trùm mafia thế giới, lại là ba nuôi của nó nên không giấu diếm, nói rõ tình hình hiện tại:

- Đã ổn. Số vũ khí trong kho chẳng có tác dụng gì nên tôi không giữ lại, nhưng số lượng ma túy kia cần được lão đại quyết định.
- Hủy hết đi. Động vào W chỉ có tồn thất, xem như tặng họ một bài học để đời. Đã điều tra được chủ mưu chưa?

Nếu so về thể lực thì Nguyễn gia không đủ sức chống lại W. Có hai khả năng: một là người của Nguyễn gia ngu ngốc, hai là đằng sau Nguyễn gia có người chống lưng. Hắc Long như đoán được suy nghĩ của nó, lập tức trả lời:

- Là đứa con gái của Nguyễn Gia Hùng tự mình đưa ra kế hoạch và thực hiện mà không thông qua cha mình. Cô ta đúng là ngu ngốc khi có suy nghĩ muốn hạ chúng ta.
- Còn khờ dại đến nỗi để Đoàn Uyên Nhã lợi dụng.

Nó nhí nhảnh môi môi cái, thái độ một trăm phần trăm là khinh thường. Bất chợt, nó đứng dậy, chỉ để lại một câu liền khuất bóng:

- Con ra ngoài. Đừng chờ cơm trưa.

Ông Trịnh nhìn theo bóng nó chỉ biết lắc đầu. Với cái đầu thông minh của nó, nếu không có hận thù cản đường chắc chắn sẽ được phát huy toàn diện.

- Ngồi đi, không nhất thiết phải đứng như vậy. Ta không khó tính như con bé đâu.

Nhìn Hắc Long cứ mãi đứng một chỗ, ông Trịnh nhắc nhở anh ta một chút. Đứng một lúc lâu đối với Hắc Long chẳng có vấn đề gì nhưng ông Trịnh đã mở lời cũng nên thuận theo. Hai người nói với nhau một số chuyện, khác hẳn một số người. Jack ở trên phòng ngủ ngon lành vì gần sáng mới về đến nhà, toàn thân nồng nặc mùi rượu. Từ Kỳ vẫn “chăm chỉ” đến công ty làm việc. Còn Minh Lâm, Anna và Thiên Vũ đi “xả hơi” sau khi giải quyết xong chuyện nó giao.

+++++

Ra khỏi nhà, nó lên chiếc Ferrari của mình phóng đến siêu thị lớn nhất thành phố. Nó muốn mua một vài thứ.

Siêu thị S gồm ba tầng: tầng một chủ yếu kinh doanh thực phẩm, đồ dùng hàng ngày và những món đồ chơi; tầng hai có cả một sân chơi dành cho khách hàng; tầng ba dành cho những đôi tình nhân muốn tạo khung cảnh lãng mạn như trong phim với những chiếc bàn hai chỗ ngồi cùng nến và hoa hồng.

Nó mang một chiếc xe đẩy đi qua quầy bánh kẹo, lựa chọn những loại được cho là ổn đối với nó cho vào xe. Nếu đám Minh Lâm, Hắc Long thấy cảnh tượng này chắc sock đến chân đứng không vững mắt. Rời khỏi quầy bánh kẹo, nó tiếp tục đến nơi trưng bày những món đồ chơi. Nói thật, nó chẳng biết lựa chọn đâu, thấy cái nào bắt mắt một chút là bỏ hết vào xe. Máy cô nhân viên nhìn nó với ánh mắt mừng rỡ. Máy món đồ chơi ở đây không phải rẻ, vớ được khách sộp như nó không mừng mới là lạ. Nhìn vào xe, nó chắc cũng đủ số lượng mình cần, một mạch đến quầy thu ngân tính tiền.

Sau một lúc chờ đợi, cuối cùng nó nhận được bọc lớn bọc nhỏ. Xoay người ra cửa, đập ngay vào mắt nó là đôi trai gái đang tiến đến chỗ của nó. Nếu người bạn không muốn gặp nhất lại lảng vảng trước mặt bạn, bạn sẽ làm những gì? Chạy trốn hay đối mặt đều không phải cách làm của nó, với nó một câu nói khiến đối phương không thể đáp trả, câu thứ hai đâm vào lòng tự trọng của họ, câu thứ ba làm đối phương chết đứng như Từ Hải. Chỉ ba câu nói đã quá dư thừa để khiêu khích người khác. Hai người trước mặt thấy nó, cứ làm như bạn bè lâu ngày gặp lại, bầu không khí vô cùng giả tạo.

- Lâu rồi không gặp. Đạo gần đây em thường nghỉ học nhì? Mà nghỉ học cũng tốt, có thời gian đi shopping như vậy...

Cô gái lên tiếng chào hỏi không ai khác ngoài Mina, tất nhiên mọi người cũng đã đoán được anh chàng bên cạnh là ai rồi nên khỏi giới thiệu nữa. Đôi mắt lạnh của nó nhìn thẳng vào Mina khiến cô nàng rùng mình. Chẳng nói gì, nó tiếp tục bước về phía trước, không bận tâm đến người kia đang nói gì. Bị nó xem như không khí, Mina tức giận, dự định lẳng mạ nó nhưng chưa kịp mở lời thì hắn đã lên tiếng:

- Đàn em có vẻ không xem đàn anh đàn chị này ra gì rồi. Em cũng thành thoi đấy, còn đến đây mua cả bánh kẹo và đồ chơi nữa. Từ lúc em làm bạn gái tôi đến khi bị tôi đá, tôi không thể biết là em lại thích những thứ này đấy. Em thay đổi rồi sao?

Tuy hơi kỳ quặc nhưng hắn cảm thấy khá vui về khi gặp nó. Chỉ trong vài giây, niềm vui đó tan theo mây khói khi nó không để hắn trong mắt. Hắn bực tức nên nói lời châm chọc nó để nó chú ý đến hắn, dù vậy nó cũng chỉ nhìn hắn với đôi mắt vô cảm lạnh lùng. Mina bên cạnh thấy hắn bắt bẻ nó liền ôm chặt tay hắn nũng nịu nói:

- Anh xem cô bé này mua nhiều đồ chơi như vậy, có lẽ là mua cho con nhỏ ở nhà. Mấy đứa trẻ bây giờ lớn mau thật. Chị nói này, mười bảy tuổi mà có con rất cực khổ đấy, nếu

cần chị giúp gì cứ việc lên tiếng, chị sẽ giúp hết mình.

Khách khứa xung quanh cũng tập trung lại xem trò vui. Nghe Mina nói vậy, hầu như tất cả những ánh mắt đều dán lên người nó. Nó nhếch môi nhìn hai người phía trước đầy khinh bỉ, giọng nói xuống đến âm độ, chầm rãi nói:

- Đừng lấy bụng ta suy bụng người, chị là hạng người đó nhưng đừng nghĩ người khác cũng giống mình. Còn anh, chẳng phải tôi đã nói anh không đủ tư cách thay đổi tôi hay sao? Đừng tự cho mình là nhất, ai cũng phải ngược nhìn.

Dừng một lúc, nó lại nói tiếp:

- Nhưng phải công nhận hai người diễn ấn ý thật. Nếu tôi là người bầu show chắc chắn không để hai diễn viên sáng giá bị che lấp đâu. Diễn xuất của hai người có thể so sánh với diễn viên Hollywood rồi.

Tiếng nói vừa dứt, chân nó lại bước bỏ lại hai con người đang đờ người vì những gì nó nói. Hắn dùng dùng nổi giận, quay ra định ăn thua đủ với nó nhưng đã muộn, nó lên xe và phóng đi lúc nào rồi. Mina cũng tức không kém, quét mắt nhìn mấy người khách đang bàn tán, chỉ trỏ, cô ta hét lên:

- BÀN TÁN CÁI GÌ? MÁY NGƯỜI KHÔNG CÓ VIỆC LÀM SAO?

Mấy người khách tản dần ra, có người còn lăm bầm "Hét làm gì? Thẹn quá sao? Đáng đời, lằng mọ người ta cuối cùng tự si nhục mình",...

+++++

Nó ngồi trên xe, đầu óc thanh tỉnh lạ thường. Dừng lại bên đường, nó vào tiệm hoa tìm kiếm hoa oải hương.

- Em cần loại hoa nào?

Chị bán hàng thấy nó cứ loay hoay giữa những bó hoa nên muốn giúp đỡ một chút. Nó không ngại mà thành thật trả lời:

- Hoa oải hương.

Một người quan trọng đối với nó rất thích mùi hương của loại hoa này nên nó mới vật vờ như vậy. Nó không phải vô tâm chỉ là không thích nói những lời hỏi thăm vô nghĩa. Chỉ cần là người nó quý, dần dần nó sẽ biết tất cả thói quen tốt- xấu của người ấy mà không cần hỏi. Chị bán hàng cười tươi nhìn nó.

- Em muốn hoa khô hay hoa tươi?

- Khô.

Không khó chịu với thái độ của nó, chị bán hàng xoay người đi vào trong gói một bó oải hương khô. Nhìn quanh tiệm hoa đơn giản này, nó mới biết mình không thích hợp với việc mua hoa. Trong tiệm chỉ khoảng mười loại hoa, gần nó nhất chính là hoa hồng, góc trái là loại nó tìm, thế mà cứ loay hoay suốt. Một lúc sau, chị chủ tiệm bước ra với bó oải hương khô được gói cẩn thận trong tay.

- Của em là 150.000 đồng.

Nó đưa đúng số tiền như trên. Không biết ai xui khiến mà tay nó đưa bó hoa lên mũi, mùi hương dễ chịu cuốn hút nó. Ra khỏi tiệm hoa, nó tiếp tục lái xe đi về một hướng.

+++++

Nhà hân..

- Con chào hai bác ạ. Còn có chút quà nhỏ biếu hai bác.

Mina cúi đầu chào vợ chồng bà Nghi. Bà Nghi liếc Mina một cái không nói gì. Chồng bà giữ lịch sự của chủ nhà mời cô ta ngồi. Hắn ngồi bên cạnh cô ta cũng bị bà Nghi lườm chầy áo.

- Đây là bạn gái con.

- Đã biết.

- Mẹ à!!!

- Chuyện gì?

- Đừng như vậy, dù sao cũng là bạn gái con mà. Mẹ tôn trọng cô ấy một chút được không?

- Mẹ có làm gì cô ta đâu mà con như vậy hả?

- Nếu hôm nay tâm trạng ba mẹ không tốt vậy để khi khác con đưa cô ấy đến.

Nói rồi, hắn kéo tay Mina ra ngoài. Mẹ hắn thấy vậy nghiến răng tức giận:

- Tiểu tử chết tiệt, đưa tốt thì đá đi còn đưa chẳng tốt lành gì thì đem về. Đầu người bị lủng lỗ hay ngập nước đập mạch thế. Sáng sớm mà gặp cô ta là biết cả ngày không yên bình rồi.

- Sao em có ác cảm với con người ta quá vậy?

- Cô ta làm chuyện xấu gì em đều biết. Loại người như cô ta chỉ có tiền là quan trọng.

Ba hắn cũng không nói gì. Chuyện của hắn cứ để hắn tự giải quyết, sau này hối hận cũng đừng đổ lỗi cho người khác.

+++++

- Có vẻ ba mẹ anh không thích em.

Mina cúi đầu buồn bã nói. Hấn thấy vậy, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, nói:

- Chuyện của anh do anh quyết định.

Mina từng trải nên hiểu rõ hàm ý trong câu nói của hấn. Cô ta nhưn người hôn lên môi hấn. Hấn không phản đối nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng đáp lại. Hiện tại tâm trạng hấn cũng không thoải mái. Đưa Mina về nhà, hấn lại lang thang bên ngoài. Dừng xe bên đường, hấn đập tay vào vô lăng, cảm giác khó chịu cứ đeo bám hấn từ sáng đến giờ. Vào một quán nước, chọn cho mình một ly capuchino, hấn lên tầng trên nhìn cảnh vật xung quanh rồi nhâm nhi từng chút capuchino. Thời gian cứ chậm chậm trôi.

Nơi nó đến là nơi nào? Nó sẽ làm gì tiếp theo? Chuyện gì lại xảy ra? Nụ cười hay nước mắt sẽ hé lộ ở chương sau.

Chap này tg bù cho ngày thứ ba. Ngày mai tg đăng hai chap. Yên tâm tg đảm bảo ngày mai viết hai chap. Tg không thất hứa nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Thăm Mộ. Lâm Hàn Phong Là Con Tôi.

- Ba à, con đến rồi đây, ngày mai con lại phải đi. Chắc ba giận con vì không đến sớm hơn đúng không? Con thật bất hiếu mà.

Mỗi nỡ một nụ cười nhạt, nó đặt bó hoa oải hương trên phần mộ của ba mình. Không nhanh không chậm ngồi xuống, tựa đầu vào ngôi mộ khắc tên ông Lâm— cũng là ba nó: Lâm Hào. Mộ của ba nó được xây dưới một cây cô thụ đúng với ý của nó.

- Ba ở nơi đó vẫn khỏe chứ? Con thì như ba biết rồi đây, chẳng bệnh tật gì cả. Ba từng nói sẽ sống đến khi con tìm được người dựa dẫm vào nhưng ba không giữ lời đấy thôi, chưa gì đã để con một mình đối diện với cái thế giới đầy rẫy những toan tính này. Nếu không phải con kiên cường, cố gắng để được như bây giờ thì có lẽ chúng ta đã đoàn tụ rồi.

Ngừng một chút, nén lại sự xúc động đang dâng trào, nó nói tiếp:

- Có một lần vào ngày sinh nhật của con, ba chuẩn bị đồ ăn nhiều hơn một chút, còn hát cả bài chúc mừng sinh nhật trong khi bản thân vẫn trong tình trạng viêm họng trầm trọng. Ba nhớ lúc đó ba đã nói gì không? Không biết là ba trách móc hay động viên nữa, ba nói là: “*Con gái à, đừng lúc nào cũng như người vô cảm, cười nhiều một chút, thoải mái một chút con sẽ thấy được cuộc sống này không chỉ có màu đen mà có rất nhiều màu. Mỗi một màu tượng trưng cho những lúc thăng trầm, khó khăn hay niềm vui mà con trải qua. Vì vậy, khi tìm con còn đập thì cứ cười thật tươi, thật tươi vào*”.

" *Sinh nhật 12 tuổi*

Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday Happy birthday

Happy birthday to you

- Chúc mừng sinh nhật con gái yêu. Không có bánh kem, con đừng buồn nhé. Bây giờ con nói điều mình muốn đi.

Ba nó nhìn nó bằng ánh mắt thương yêu vô bờ bến. Từ nhỏ, khuôn mặt nó đã ẩn hiện sự lạnh lùng vô cảm, càng lớn lại càng rõ ràng hơn. Giọng nói trong trẻo của nó vang lên:

- Ba sống lâu hơn với con là được.

- Con bé này, ba vẫn còn trẻ trung lắm. Ba sẽ sống đến khi con tìm được chỗ dựa vững chắc cho mình.

Giọng nói khàn khàn của ông làm cho nó lo lắng. Ông nhìn khuôn mặt không biến sắc của nó, lắc đầu nói:

- Con gái à, đừng lúc nào cũng như người vô cảm, cười nhiều một chút, thoải mái một chút con sẽ thấy được cuộc sống này không chỉ có màu đen mà có rất nhiều màu. Mỗi một màu tượng trưng cho những lúc thăng trầm, khó khăn hay niềm vui mà con trải qua. Vì vậy, khi tìm con còn đập thì cứ cười thật tươi, thật tươi vào.

- Cười nhiều rất mới miệng.

- Thôi ăn đi, đồ ăn nguội hết bây giờ."

Những mảnh ký ức được nó cất vào một chiếc hộp mang tên quá khứ hiện ra cứ như chuyện vừa xảy ra hôm qua. Nó mỉm cười thật tươi, tự trách bản thân:

- Nếu con kiềm chế được con giận đã không đẩy ba vào chỗ chết, ba cũng sẽ sống lâu hơn nữa. Đều tại con mà ra.

Một giọt rồi hai giọt, rất nhiều giọt từ từ lăn xuống má nó. Dường như nó không khống chế cảm xúc được nữa, ba nó qua đời vừa là mất mát vừa để lại cú sock lớn cho nó. Đưa tay lau đi những giọt nước mắt không nghe lời, nó lại tiếp tục luyên thuyên:

- Ba có hận con không? Bây giờ con không được ba quan tâm nữa, đây là quả báo đúng không ba? Con biết ba không bao giờ giận con nhưng ba để lại cho con nỗi đau mất người thân quá lớn, con làm sao vượt qua? Ba vẫn luôn bên con như lời ba nói chứ? Cách đây không lâu, ba có thấy con cười không? Con biết cười rồi, tại sao lúc đó lại không được ba chứng kiến? Tại sao người con tin tưởng lại đem con ra làm trò chơi, đem con ra làm người thay thế như vậy? TẠI SAO CHÚ?

Nó hét to một tiếng rồi cúi đầu khóc nức nở. Những giọt nước mắt cứ thì nhau tuôn xuống. Nó ngồi đó gần nửa giờ thì đứng dậy, đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhiều nhưng tuyệt nhiên không còn giọt nước mắt nào chảy xuống nữa.

- Hiện tại con sống rất tốt, ba đừng lo. Từ giờ trở đi con sẽ không để bất kỳ ai tổn thương con. Nếu họ dám con sẽ cho họ nhận kết cuộc thảm thương nhất. Ngày mai con đi, con vẫn chưa báo hiếu được, con xin lỗi.

Quỳ xuống trước mộ, nó cúi đầu lạy ba cái rồi đứng nhìn hình trên mộ. Một làn gió nhẹ mang theo mùi hoa oải hương thoang thoảng khiến người ta thanh thản tinh thần hơn. Nó đi ra xe, quay đầu nhìn lại nơi cây cô thụ, vẫy tay chào tạm biệt rồi leo lên xe phóng đi.

+++++

Nơi dừng chân tiếp theo là trại trẻ mồ côi Tân Xuân. Diện tích không được tính là rộng rãi nhưng được trang bị khá đầy đủ. Ngoài sân, một vài đứa trẻ tụ tập tại chân cầu trượt, lại đám khác đang chơi xích đu. Nó bước vào, trên tay cầm bọc to bọc nhỏ toàn là bánh kẹo, đồ chơi. Đám trẻ thấy nó liền chạy lại vây thành một vòng tròn, mấy cái miệng nhỏ liên tục nói:

- Chị xinh đẹp này là ai vậy?

- Chị xinh đẹp mang nhiều đồ như vậy là để cho chúng em phải không?

- MẤY BẠN IM LẶNG CHỊ MỚI TRẢ LỜI ĐƯỢC CHỨ.

Đám trẻ cứ "chị xinh đẹp" này, "chị xinh đẹp" nọ khiến nó ù cả tai. Đến khi một đứa bé hét lên ngăn chặn thành công tất cả tiếng ồn.

- Có chuyện gì vậy?

Hai người phụ nữ bước ra khi nghe tiếng hét kia. Nhìn thấy nó, người mặc chiếc áo màu trắng lên tiếng hỏi:

- Cháu đến đây có việc gì sao?

- Chào hai cô, cháu chỉ có ít bánh kẹo và đồ chơi muốn tặng cho mấy đứa nhỏ này thôi.

Sau câu nói của nó, đám trẻ vui mừng lại tiếp tục ồn ào. Cả hai người không ai ngăn được, mãi cho đến khi nó nhắm mắt nói:

- Đưa nào ồn ào chị sẽ không tặng đồ chơi.

Vì muốn có đồ chơi nên đám trẻ lập tức im bật. Hai người phụ nữ cũng bó tay với đám trẻ này rồi. Biểu cho hai người vài hộp bánh, nó bắt đầu phát quà cho những con ong nhỏ. Một lúc sau, đến giờ cơm trưa, cô Hòa (người mặc áo trắng ban nãy) bảo nó cùng ăn nhưng nó từ chối vì lí do đã ăn rồi (ăn khi nào vậy?). Nó xin phép đi xung quanh, được sự đồng ý, nó liền khuất bóng.

Diện tích khu nhà này khoảng 200m2 nếu tính cả sân. Gian nhà chính chia làm hai phòng ngủ, một phòng bếp, một bộ bàn ghế được đặt gần cửa dùng để tiếp khách. Phòng ngủ không có giường cao cấp mà chỉ là những chiếc giường ba tầng được sắp xếp ngay hàng thẳng lối, bên trong có cả phòng vệ sinh nhỏ. Không gian phòng bếp nhỏ hơn phòng ngủ một chút, ở giữa đặt một cái bàn ăn dài, dụng cụ để xào nấu cũng không nhiều lắm. Bên ngoài có hẳn một khu vườn nhỏ trồng rau củ, phía bên trái có một hồ cát. Nó đến gần hồ cát đó, phát hiện có một cậu bé đang thả hồn đi đâu đó.

Cậu bé có mái tóc màu hạt dẻ, làn da trắng. Tuy còn nhỏ nhưng cậu toát ra khí chất riêng, khuôn mặt trẻ con mang vẻ trưởng thành. Đặc biệt, đôi mắt màu cà phê tuyệt đẹp. Đường như đang nghĩ ngợi gì đó nên đứa trẻ này không nhận ra sự có mặt của nó, cứ ngồi đưa mắt nhìn xa xăm. Nó nhìn cái dáng vẻ trầm lặng của cậu, một cảm giác đồng cảm xẹt qua người nó. Đồng cảm ư? Tại sao lại là đồng cảm? Chưa tìm ra câu trả lời, cậu bé kia cũng thoát khỏi thế giới riêng của mình, cảm nhận có người nhìn mình, cậu xoay mặt về phía nó. Cả hai nhìn nhau không lên tiếng. Nó chậm rãi bước đến ngồi xuống cạnh đứa trẻ, để mặc ánh mắt của cậu cứ dán lên người nó.

- Chị là ai?

Cậu bé nhìn nó khó hiểu. Nó không nhìn mà trả lời:

- Là người. Sao em không vào ăn?

- Em vẫn chưa muốn ăn. Mà chị trả lời chẳng ăn nhập gì cả. Chị phải nói tên chứ.

Cậu bé nhăn mặt nhíu mày bất bết nó. Nó không hơi đâu chấp nhặt con nít, miễn cưỡng trả lời theo ý thẳng bết:

- Chị tên Băng.

- Nghe tên chị mà toàn thân em đột nhiên lạnh đến sắp đóng băng luôn rồi. Em tên Bi, chị cứ gọi em là Bi.

Nó nhìn thần nhóc chăm chú, suy nghĩ trong đầu nó chỉ có một “Nhóc nói nhóc tên Bi, chị đây không gọi như vậy chẳng lẽ gọi nhóc là khi sao?”. Như đoán được suy nghĩ của nó, cậu bé cười hề hề nói:

- Hình như em nói thừa thì phải. Mà chị ra ngoài này làm gì?

- Hít thở không khí. Em có ý kiến?

Bi nó nhìn chăm chăm, cậu bé ngượng ngịu cười. Sau khi lấy lại phong độ, cậu không nhìn nó mà nhìn vào khoảng không, giọng nói trong veo của thằng bé thu hút nó lắng nghe câu chuyện:

- Chị có thấy thương hại tui em không? Trong khi những đứa trẻ khác được ba mẹ chăm sóc từ nhỏ đến lớn, còn tui em sống ở đây, ăn mặc các cái đều nhờ vào số tiền quyên góp.

- Sao em không nghĩ khác đi. Được ba mẹ bao bọc, chăm sóc không phải tốt hoàn toàn.

- Chị nói cũng đúng.

Nó nhìn thẳng nhóc chăm chú. Dáng vẻ trưởng thành này rất không phù hợp với một đứa trẻ. Bi kể cho nó nghe về câu chuyện của mình:

- Từ khi sinh ra, ba mẹ em là ai em còn không biết. Mẹ Hòa nói do họ không thể nuôi nấng em nên đã đưa đến đây. Vô lý thật, biết rằng không có khả năng nuôi em vậy tại sao còn sinh ra làm gì? Ngay cả cái tên cũng không đặt cho em. Họ vứt bỏ em dưới mưa chứ không phải đưa em cho mẹ Hòa. Họ thật tàn nhẫn.

- Sao em biết họ bỏ em dưới mưa?

- Một lần, em vô tình nghe được hai mẹ nói về hoàn cảnh chúng em được đưa đến đây như thế nào.

Nó không nói gì thêm, gật đầu tỏ ý đã biết. Bi vẫn ngồi "tâm sự" say sưa:

- Hôm đó mưa tầm tã, em nằm trong một cái giỏ, da thịt còn đỏ hồng, trên người chỉ quấn một cái khăn. Họ đặt em trước cửa cô nhi viện này rồi bỏ đi. Nếu mẹ Hòa không về kịp chắc em đã rời thế gian này rồi. Sao họ không yêu thương con mình như người khác chứ?

Đôi mắt màu cà phê ánh lên một tia tức giận. Nó ngồi bên cạnh đột nhiên lên tiếng:

- Ít ra em không biết ba mẹ mình là ai nên không thể hận họ. Em cũng giống như chị vậy, chỉ khác nhau ở chỗ chị biết ba mẹ chị là ai thôi.

- Không lẽ...

Câu nói của Bi không hoàn thiện, cậu bé nhìn nó sững sốt. Nó nhìn vào không trung, nở nụ cười nhạt nói tiếp:

- Chị thành trẻ mồ côi khi được 15 tuổi. Mẹ chị rời bỏ gia đình để đi theo người đàn ông giàu có, còn vì con riêng của ông ta mà mắng chị, đánh chị. Đáng giận hơn, bà ta thông đồng với chồng mới của mình sắp xếp một vụ mưu sát ngay trước mặt chị vì chị đánh con riêng của chồng mới nhập viện. Em có biết khi rời khỏi tòa, bà ta nói gì với chị khi chị chọn ở cùng ba không? Bà ta nói chị làm cao, sau này đừng hòng nhận được một đồng nào. Chị thật sự chẳng dám nhận người đó là mẹ của mình. Ba chị hiền lành, chưa bao giờ trách mắng chị, cho dù là phạm lỗi tày trời cũng chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở. Vậy mà ba chị lại bị chị hại chết.

Cảm xúc đè nén cách đây không lâu, một lần nữa trỗi dậy. Cậu bé Bi nhìn nó không nói, đột nhiên vòng tay ôm lấy nó, nói chậm rãi:

- Chị đừng buồn. Ba chị không trách chị đâu.

An ủi xong, thằng bé buông tay, đôi mắt không còn sự tức giận mà thay vào đó là sự thông suốt.

- Chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua, không cần thiết nhắc lại cho đau lòng. Hiện tại em chỉ muốn nếu người nào nhận nuôi em sẽ yêu thương em thật nhiều là được.

Nói rồi, thằng bé nhìn nó nở nụ cười thật tươi. Nụ cười đó còn sáng hơn cả ánh mặt trời. Nó ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Vậy chị nhận nuôi em

- CÁI Gì?

- Có gì không ổn?

- Chị năm nay bao nhiêu tuổi?

- 17.

- Chị đừng đùa như vậy chứ. Em biết là em rất ưu tú nhưng chuyện này không đùa được đâu.

Một vạch đen hiện trên mặt nó. Nó có bao giờ nói đùa đâu, vậy mà tên nhóc này lại nói nó đang đùa, thật là...

- Chị không đùa. Đồng ý hay không?

- Chị chắc chứ. Em xem trên TV thấy nhiều người bài xích những cô gái còn trẻ mà có con lắm.

Vạch đen thứ hai xuất hiện, nó dần mất kiên nhẫn.

- Chị không dựa vào sắc mặt của người khác mà sống. Đừng lằng nhằng, đồng ý hay không?

- Có người thân xinh đẹp như vậy, không đồng ý chính là tự hạ thấp IQ của mình.

Bi ngáng cao đầu nói, tay chống hông. Nó không nói thêm gì nữa liền dắt cậu bé đi làm thủ tục nhận nuôi.

- Bi à, sau này con phải gọi chị này là mẹ, có được không?

Mẹ Hòa nhẹ nhàng hỏi Bi. Thằng nhóc hơi liếc qua nó, lại nhìn mẹ Hòa, gật đầu một cái nói:

- Dạ được.

- Cháu muốn đặt tên cho thằng nhóc này là gì?

- Mẹ Hòa, con lớn rồi mà.

Nghe mẹ Hòa gọi mình là thằng nhóc, Bi nhăn mặt ai oán. Mẹ Hòa thấy vậy liền đánh vào mông thằng bé một cái, cau mày nói:

- Thôi đi ông tướng, mới có 5 tuổi mà đòi lớn với chả nhỏ. Im lặng cho tôi làm việc.

Bi đứng bên cạnh cứ nhăn nhó khó chịu chờ đến khi mọi thủ tục hoàn thành. Nó ngồi xồm xuống, đối diện với khuôn mặt nhăn nhu như khi của thằng bé nói:

- Từ bây giờ con tên là Lâm Hàn Phong, là con trai của Lâm Thiên Bằng. Hiểu chưa?

- Dạ.

Thấy thằng bé ngoan ngoãn, nó gật đầu hài lòng. Việc cần làm tiếp theo là đưa thằng bé về nhà. Ra khỏi cô nhi viện, thằng bé nhìn mẹ Hòa mếu mếu:

- Mẹ Hòa, con đi đây. Mẹ có nhớ người ưu tú như con cũng đừng bỏ ăn bỏ uống nha.

- Con xem TV nhiều quá rồi đấy.

Mẹ Hòa nhìn thằng nhóc lắc đầu. Ở cô nhi viện này, Bi vẫn được xem là đứa trẻ thông minh nhất. Vì vậy, trình độ tự luyện cũng cao không kém gì chỉ số IQ.

+++++

Trên chiếc Ferrari, nó tập trung lái xe. Còn bên cạnh, thằng nhóc không ngừng hỏi chuyện:

- Nơi mẹ ở có rộng không?

- Có.

- Có người xấu không?

- Không.

- Sao mẹ ít nói thế?

- Nếu không muốn xảy ra tai nạn thì đừng làm mẹ phân tâm. (Đổi cách xưng hô nhanh hơn cả gió).

Thế là Phong im lặng, dựa vào ghế mà ngủ. Từ chỗ cô nhi viện về biệt thự cũng mất khoảng ba mươi phút lái xe với vận tốc chóng mặt của nó.

+++++

Biệt thự nhà họ Trịnh..

Quản gia Hạ mở cửa cho nó, mắt không ngừng chớp khi thấy Hàn Phong ngồi trong xe. Nó bước xuống xe, nắm tay thẳng nhóc vào bên trong.

- Ba.

- Con về rồi... Ai đây?

Ông Trịnh như không tin vào mắt mình. Bên cạnh nó là một đứa trẻ rất đáng yêu. Nó trả lời ông một cách cụ thể mà ngắn gọn nhất:

- Con vừa nhận nuôi ở cô nhi viện Tân Xuân. Tên của nó là Lâm Hàn Phong.

- Lại đây với ông nào.

Ông Trịnh dang tay chờ Hàn Phong chạy đến. Thằng nhóc khó hiểu nhìn nó. Nó nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe:

- Không sao đâu, đó là ba nuôi của mẹ.

Nhận thấy không có gì nguy hiểm, thằng nhóc chạy một mạch đến bên ông Trịnh, leo lên đùi ông ngồi chễm chệ.

- Đứa trẻ này rất đáng yêu nha.

- Con biết ngay mà. Ai cũng bị vẻ đẹp của con hút hồn rồi.

Nó chỉ biết lắc đầu còn ông Trịnh thì cười ha ha. Nó quay qua quản gia Hạ, lễ phép nói:

- Bác cho người chuẩn bị mọi thứ cho Hàn Phong giúp/ Thoải mái quá.

Câu nói của nó bị cắt ngang bởi giọng nói của Thiên Vũ. Minh Lâm, Anna và Thiên Vũ vừa bước vào nhà đã há hốc mồm nhìn Hàn Phong đang ngồi trên đùi ông Trịnh.

- Nhóc con, nhóc là ai vậy?

Thiên Vũ nhìn Hàn Phong hỏi. Minh Lâm và Anna vẫn chưa lấy lại được tinh thần, một lần nữa bị sock đến ngất người.

- Là con trai của mẹ Băng.

- CÁI Gì?

Không phải tiếng của đám Minh Lâm đâu, mà là tiếng của Hắc Long và Jack. Hai người xuống lầu vừa vặn nghe được câu nói trên. Hàn Phong thấy nhiều người nhìn mình thành ra hoảng sợ, tuột xuống đất, nhào vào lòng nó.

- Vừa nhận nuôi. Không cần ngạc nhiên đến vậy.

Sau câu giải thích ngắn của nó, mọi người thu lại nét mặt ngạc nhiên, thay vào đó là khuôn mặt hàng ngày.

- Em tên gì?

Minh Lâm bắt đầu điều tra sơ yếu lý lịch của đứa cháu này.

- Mẹ đặt tên cho em là Lâm Hàn Phong.

- Em mấy tuổi?

- Em năm tuổi.

Hai con vẹt cứ hỏi đáp liên tục mà không chú ý đến khuôn mặt khó chịu của nó. Đến khi Anna đánh vào tay Minh Lâm một cái, thằng nhóc mới nhìn đến nó.

- Mẹ à, con buồn ngủ.

- Lên phòng mới được ngủ.

Nói rồi, nó bế thằng bé về phòng.

- Nhéo tôi một cái đi... Á!!!! Tôi chưa sẵn sàng.

- Xin lỗi, tôi chỉ muốn kiểm chứng thôi mà.

- Không thể tin nổi lão đại lại nhận con nuôi đấy.

- Cuộc đời lắm bất ngờ.

Một cuộc bàn tán nổ ra ở phòng khách. Từ Kỳ vừa về đến nhà cũng không ngăn được tính hiếu kỳ mà xông vào bàn luận. Ở trong phòng, nó và Hàn Phong nằm trên giường nghỉ trưa. Nghỉ trưa chỉ dành cho nó thôi, còn đối với Hàn Phong thì phải là ngủ trưa mới đúng.

+++++

Nhà hần...

- Con ngồi xuống đi, mẹ có chuyện muốn nói.

- Chuyện gì vậy mẹ?

Hần nhìn gương mặt nghiêm túc của bà Nghi, trong lòng không khỏi lo lắng. Uống một chút trà, bà Nghi vào thẳng vấn đề:

- Cô ta không phải người tốt, con nên cách xa cô ta càng xa càng tốt.

- Chuyện của con, con tự giải quyết được. Mẹ không cần lo.

- Thế nào là không cần lo. Anh cứng đầu chỉ có hại cho anh thôi.

Bà Nghi không kiềm được nên hơi lớn tiếng. Hần không nhượng bộ mẹ mình, kiên quyết nói:

- Con làm được. Con về phòng đây.

Cách tránh nạn tốt nhất là về phòng để bà Nghi không thể nói mãi bên tai. Bật nhạc lên, hần nằm trên giường nhắm mắt tĩnh tâm.

+++++

Bữa cơm tối hôm nay vui hơn mọi ngày. Tất cả đều nhờ vào cái miệng nhỏ của Hàn Phong. Suốt bữa ăn, thằng bé cứ chọc người này, ghẹo người kia khiến ai ai cũng vui vẻ. Thời gian chậm chậm trôi qua, đồng hồ điểm mười giờ đêm, ai về phòng nấy nghỉ ngơi. Hàn Phong vừa nằm lên giường là ngủ ngay không biết trời trăng gì sất, không những vậy còn ôm chặt lấy nó suốt quá trình ngủ. Bị ôm chặt, nó rất khó chìm vào giấc ngủ, cho đến một hai giờ sáng, nó mới nhắm mắt ngủ được.

Ngược lại với không khí vui vẻ ở chỗ nó, bữa tối trên bàn ăn nhà hần vô cùng yên lặng. Không khí khá căng thẳng khi hần và bà Nghi đang trong tình trạng đối địch. Cơm nước xong, hần chuẩn ngay về phòng để tránh được bài kinh dài ngoằn. Vậy là một ngày nữa lại kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Về Mỹ

- Có thật là hôm nay được đi Mỹ không mẹ?

Minh Lâm lườm Hàn Phong một cái, thằng bé cũng không vừa trừng mắt nhìn Minh Lâm. Hai người một lớn một nhỏ lườm liếc nhau mãi, đến khi Thiên Vũ lên tiếng cắt ngang việc mất đối mắt đó.

- Nhóc con, nhóc đã hỏi nhiều lần lắm rồi đấy. Chẳng lẽ cháu không muốn đi?

- Chú xinh đẹp, cháu chỉ muốn xác nhận thôi chứ cháu không dại đến mức có phước mà không biết hưởng.

Hàn Phong cúi đầu ăn cơm, cũng không nhìn Thiên Vũ một lần. Được khen, Thiên Vũ như mở cờ trong bụng, môi nở nụ cười hỏi lại Hàn Phong:

- Cháu thấy chú đẹp trai hơn cậu Minh Lâm của cháu không?

- Đúng là đẹp hơn cậu.

Thiên Vũ cười hả dạ nhìn Minh Lâm một cách thách thức. Minh Lâm nghe xong câu nói vừa phát ra từ miệng Hàn Phong, may thay không có thức ăn trong miệng nếu không cậu đã đem tất cả phun ra ngoài. Khuôn mặt đỏ bừng, nhìn chăm chăm Hàn Phong răng giọng:

- Mất con có vấn đề đúng không? Con nhìn sao mà nói con khi này đẹp hơn cậu vậy?

- Con nít chỉ nói thật lòng thôi Minh Lâm à. Mà tôi cũng chẳng phải khi.

Một cuộc đọ mắt lại diễn ra, nhưng “thí sinh” lần này là Minh lâm và Thiên Vũ. Lúc này, Hàn Phong cũng giải quyết xong bữa sáng, ngẩng đầu nhìn hai người, không nhanh không chậm nói:

- Tuy cháu là con nít nhưng mắt thẩm mỹ của cháu vốn rất tốt. Ngoài ra, cháu còn có thêm tấm lòng cao thượng không muốn tổn thương người khác nên hai người đừng gây nhau nữa.

Phụ

Ngjum nước vừa đưa vào miệng của Anna lập tức bay ra ngoài. Nó mà chưa ăn xong thì Anna chắc chắn nhận được hậu quả khó lường. Thiên Vũ sau khi hiểu ra ý nghĩa lời nói của Hàn Phong, trừng mắt giận dữ nhìn thằng bé, hai tay đưa đến muốn bắt người, khéo mỗi giật giật, đe dọa:

- Cháu giỏi lắm, dám xỏ lá chú. Xem lần này chú xử cháu thế nào.

Hàn Phong nhận thấy nguy hiểm cận kề, khuôn mặt già với sợ hãi, tuột xuống ghé nhào vào lòng nó, miệng không ngừng ai oán:

- Mẹ ơi, chú Thiên Vũ bắt nạt con nít, còn muốn hãm hại người thông minh, xinh đẹp như con. Thông minh đâu phải cái tội, xinh đẹp đâu phải cái lỗi, nỡ lòng nào... hức...

Ở trong lòng nó, Hàn Phong đưa tay quạt ngang đôi mắt không hề có bất cứ giọt nước mắt nào rơi ra. Nó không nói, tiếp tục quan sát trình độ diễn xuất của Hàn Phong. Thiên Vũ bên cạnh nhìn đôi môi nhỏ liên tục liến thoắng, nghiêng răng ken kết nói:

- Trình độ tự luyện của cháu có vẻ như tăng thêm một bậc rồi. Cháu không đi làm diễn viên là một tổn thất to lớn của ngành giải trí đấy.

- Cảm ơn chú quá khen. Nhưng trình độ tự luyện của cháu có là gì khi so với chú đâu nhỉ?

Hàn Phong hé cái đầu ra nhìn khuôn mặt tuy không biến sắc nhưng đôi mắt như có lửa của Thiên Vũ nở nụ cười ranh ma. Minh Lâm ở bên cạnh nhếch môi nhìn Thiên Vũ:

- Con nít chỉ nói sự thật thôi mà Thiên Vũ.

Hừ một tiếng, Thiên Vũ không tiếp tục tranh cãi với con nít, đặc biệt là Hàn Phong. “*Con nít gì mà con nít, nói nó là con nít quý thì đúng hơn*” – sau vài giây suy nghĩ, cuối cùng Thiên Vũ cũng rút ra kết luận vô cùng... logic.

- Máy người còn mười lăm phút để chuẩn bị ra sân bay.

Ôm Hàn Phong ra ngoài, nó chỉ để lại một câu. Jack một thân tây trang ngồi ở phòng khách, thấy nó ôm Hàn Phong đi ra liền cười cười nhìn thẳng bé.

- Xem ra cháu là khắc tinh của Thiên Vũ rồi.

- Cháu có sao nói vậy thôi mà. Tại chú ấy suy nghĩ sâu xa quá thôi, đâu phải tại cháu.

Hàn Phong nhún nhún vai tỏ vẻ mình vô tội. Nó chăm chú nhìn thẳng bé, nhún mày nói:

- Nói nhiều như vậy làm gì? Miệng không mồm sao?

- Như vậy đâu phải là nhiều, có người còn nói nhiều hơn cả con.../ Thiên Băng này, anh và ba không đi cùng lúc với tụi em được, nhưng sẽ cố gắng thu xếp để không trễ giờ.

Từ Kỳ từ trên lầu phóng xuống, nói một hơi dài. Hàn Phong lăm bả lăm bảm:

- Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện.

- Cháu nói gì đó Hàn Phong?

- Đâu có gì, đâu có gì.

Cái đầu nhỏ lắc đầu nguây nguây. Từ Kỳ khó hiểu nhưng cũng không hỏi thêm.

- Cũng được. Trễ giờ làm của anh rồi thì phải.

Câu nói thứ hai vừa phát ra, Từ Kỳ gần như ngay tức khắc chạy đi. Nhìn bóng anh, nó chẳng biết nói gì, trong đầu chỉ có một suy nghĩ được hiện lên: "Anh ta là hàng quý hiếm".

+++++

Mười lăm phút sau, tất cả đã yên vị trên máy bay tư nhân. Không chậm trễ, máy bay liền cất cánh bay lên cao.

Ở trong khoang máy bay, nó ngồi cùng Hàn Phong, Minh Lâm - Anna, Thiên Vũ - Jack. Hắc Long đã về trước nên không có mặt.

- Mẹ, nước Mỹ có đẹp không?

- Đến đó con sẽ biết. Ngủ đi, hôm nay con thức rất sớm, như vậy không tốt.

Chả là rạng sáng, Hàn Phong gặp ác mộng, đồ nhiều mồ hôi lại còn gạt mình thức giấc. Thằng bé cứ vậy thức luôn tới sáng. Nhắc mới nhớ, Hàn Phong cũng cảm thấy buồn ngủ, hai tay nhỏ ôm lấy cánh tay nó, đầu dựa vào nó mà ngủ. Những người khác cũng nhắm mắt nghỉ ngơi.

+++++

Trong khi nó đang trên máy bay sang Mỹ, hần còn đang ở nhà xem TV. Bà Nghi nhìn thẳng con trai duy nhất của mình, lắc nhẹ đầu đến ngồi xuống sofa.

- Tuấn Anh.

- Có gì không mẹ?

Miệng tuy hỏi vậy nhưng mắt hần vẫn dán chặt lên màn hình TV. Bà Nghi cau mày, đem điều khiển hướng về phía TV bấm tắt. Hần nhìn mẹ mình khó hiểu. Đối với đôi mắt của hần, bà Nghi chỉ có thể năng giọng hơn để nói chuyện với hần:

- Nhìn gì mà nhìn. Mẹ có việc nhờ con, vậy mà con lại chú ý mỗi cái chương trình gì đó. Con muốn mẹ tức chết phải không?

- Mẹ đừng nóng giận. Mẹ muốn nhờ con việc gì?

Bà Nghi cố gắng kiềm chế sự ức chế trong người, đưa cho hần một thiệp mời. Hần nhìn thiệp mời trong tay mà chẳng hiểu mô tê gì sất.

- Tập đoàn YM mời chúng ta đến dự buổi kỷ niệm hai năm thành lập. Ba thì đabg ở nước ngoài không thể tham dự, mà mẹ lại có hẹn với bạn không thể không giữ lời...

- Mẹ muốn con tham dự chứ gì?

- Con cũng thông minh đấy.

Hắn trợn mắt nhìn mẹ mình, còn bà Nghi nhìn hắn với ánh mắt chăm chọc.

- Tập đoàn này sau khi thành lập đã vượt qua những tập đoàn trang sức khác chỉ sau hai năm ngắn ngủi. Cho thấy sức cạnh tranh và hiệu suất làm việc không thể xem thường. CEO của tập đoàn này sẽ được tiết lộ danh tính trong buổi tiệc này...

- Con đi là được chứ gì.

Hắn chán nản nhìn mẹ mình. Nói này giờ thì ra bà muốn biết CEO của YM là ai thôi. Bà Nghi không nói gì nữa liền đi ra ngoài. Hắn rút điện thoại trong túi ra, bấm gọi đến một dãy số.

- "Alo".

- Em chuẩn bị đồ đi dự tiệc với anh.

- "Khi nào vậy anh?"

Giọng nói bên kia có vẻ như rất hứng thú. Hắn chậm rãi nói:

- Một lát nữa anh sẽ qua đón em ra sân bay. Em nên chuẩn bị một bộ váy phù hợp với không khí của buổi kỷ niệm thành lập tập đoàn. Sau khi kết thúc tiệc, chúng ta liền bay về. (Bay về bằng máy bay ý, đừng nghĩ là họ có thể bay trong không trung. Họ chẳng phải siêu nhân biến hình đâu).

- "Được, em chuẩn bị ngay đây."

- Gặp lại sau.

Ngắt máy, hắn gọi đến một dãy số khác. Không để đầu dây bên kia lên tiếng, hắn đã ra lệnh:

- Chuyển bay sang Mỹ gần nhất là khi nào?

- "Dạ, chuyến gần nhất sẽ cất cánh lúc chín giờ rưỡi hôm nay ạ."

- Đặt cho tôi hai vé. Tiền tôi sẽ chuyển khoản.

Nữ nhân viên phòng vé ngây người. Nhìn lại số điện thoại, nếu không phải là người quan trọng thì cô đã mắng hắn vì bất lịch sự. Chỉ muốn bảo toàn chén cơm của mình nên cô đành nhịn xuống. (Hắn chính là đồ đáng ghét. Nói vậy thôi chứ hắn mà xuất hiện, có cho mười cái mạng tg cũng chẳng dám dây vào>o<).

Hắn bước về phòng thay đồ, chỉ còn lại ba mươi phút thôi, bấy nhiêu đó thời gian cũng đủ để đón cô gái kia và phóng ra sân bay rồi.

+++++

- Anh đến rồi à? Đợi em lâu không?

Mina bước ra với chiếc váy màu đỏ bó sát lộ ra vóc dáng nóng bỏng. (Thật muốn đem cô ta đến nói có nhiều trâu một chút. Chắc đọc giả cũng hiểu ý đồ của tg mà ^▽^). Hắn bước lên, ôm eo cô vào xe, vừa đi vừa nói:

- Vừa đến thôi.

Đạp ga phóng cái vèo hướng đến sân bay, để lại một bầu không khí ô nhiễm vì bụi. Cả hai đến sân bay gây ra không ít náo loạn.

Nữ nhìn hắn kiểu gì thì không cần nhắc đến nữa, nhắc hoài chán lắm. Mina được đám đàn ông nhìn bằng ánh mắt thèm thuồng. Giả vờ sợ hãi, cô ta nắm tay hắn chặt hơn. Hắn cũng phối hợp siết lấy eo cô đem cô ôm vào ngực, mắt như phát ra tia laze cảnh cáo.

Ai không biết thân phận của hắn chứ, chỉ đành thu lại ánh mắt, yên phận làm việc của mình. Máy bay cất cánh đúng giờ. Mina tựa đầu vào vai hắn, còn hắn nhìn ta bên ngoài, đầu óc trống rỗng.

Hai chiếc máy bay có cùng đích đến, chỉ là thời gian đáp xuống không trùng nhau. Một buổi tiệc chứa đầy sự tò mò của giới kinh doanh về CEO của tập đoàn YM sẽ bắt đầu như thế nào, kết thúc ra sao? Được tiết lộ trong chap tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Bằng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thân Phận Hé Lộ

- Cậu à, mẹ đâu rồi?

Sau mấy giờ liền ngồi máy bay, sức lực của Hàn Phong như bị ai hút cạn, nó phải bé thẳng nhóc từ ngoài cổng đến khi lên tới phòng của nó. Đặt Hàn Phong lên giường mà thẳng nhóc này vẫn nhắm mắt không có dấu hiệu bị tỉnh giấc. Nó kéo chăn đắp cho Hàn Phong, sau đó liền ra ngoài. Khi thức dậy, Hàn Phong đi khắp nhà mà không thấy nó, lại bị Minh Lâm lôi đi thay đồ. Cứ ngỡ nó cũng đang ở đó, ai dè vừa đẩy cửa bước vào chỉ thấy Anna cùng một người lạ mặt, thẳng bé lôi kéo cánh tay của Minh Lâm tra hỏi. Minh

Lâm nhăn mặt nhìn Hàn Phong nói:

- Cậu không biết. Con đừng kéo tay cậu nữa, tay cậu sắp bị con làm cho muốn đứt rồi.

- Mẹ đâu rồi? Oa... oa... huhu...

Hàn Phong dậm chân, miệng cứ oa oa, đôi mắt ngân ngấn nước. Minh Lâm cố tìm ra điểm khả nghi trên khuôn mặt nhỏ nhưng không có kết quả đành miễn cưỡng trả lời:

- Được rồi, mẹ của cháu ra ngoài có việc. Mẹ cháu nói chúng ta cứ đến bữa tiệc trước, giải quyết xong việc chị ấy sẽ lập tức đến.

- Cậu nói sớm thì cháu không cần phải diễn sâu như vậy. Cậu không hiểu tâm lý con nít gì cả.

Khi nhận được câu trả lời thỏa đáng, Hàn Phong thu hồi bộ dạng nhõng nhẽo vừa rồi, mắt cũng trở lại trạng thái bình thường. Không chỉ vậy, thằng bé còn “phê bình” Minh Lâm không nắm bắt tâm lý, khiến Minh Lâm đỏ mặt tức giận.

- Nhóc con, cháu có năng khiếu đấy.

Ngoài nghiêng rắng nghiêng lợi, Minh Lâm cũng chẳng còn cách nào trừng trị thằng nhóc này. Cho dù Hàn Phong không phải con ruột nó nhưng theo Minh Lâm thì kỹ thuật giết người bằng lời nói của cả hai có lực sát thương rất cao. Đối đầu với hai người này chỉ có hại không có lợi.

- Cậu đừng khen cháu nữa, ngại lắm. Mà cậu lôi kéo cháu đến đây thay đồ hay cãi nhau với cậu vậy?

- Tiểu tử, cháu đi thay đồ đi. Cháu đứng đây có khi cậu không kiếm chế được ra tay với cháu đấy.

- Vâng.

Ngoan ngoãn cầm đồ từ tay người lạ, Hàn Phong hùng dũng đi thay đồ. Đang đi, đột nhiên thằng nhóc xoay người lại, gọi to một tiếng:

- Cậu.

Vốn dĩ Minh Lâm vừa xoay người đi, vì nghe tiếng gọi liền quay đầu nhìn lại chỉ để nhận thêm một cục tức không hề nhỏ. Tại sao ư? Vì Minh Lâm vừa quay đầu, Hàn Phong làm mặt quỷ rồi nguẩy mông bỏ đi, làm sao có thể không ức chế được đây. Ôm cục tức ra ngoài, cửa đóng cũng là lúc tiếng cười ở bên trong vang lên, đương nhiên là tiếng cười này là của Anna và người lạ mặt kia. Bên ngoài, mặt Minh Lâm đã đỏ đến tận mang tai, ánh mắt như có lửa rất đáng sợ.

- Sao vậy?

Thiên Vũ bỏ quên đồ trong phòng, đang muốn lấy lại, bất gặp ngay khuôn mặt khó coi của ai kia, sự tò mò bộc phát. Minh Lâm trừng mắt với Thiên Vũ một cái, không nó gì dùng dùng bỏ đi. Thiên Vũ ghệt mặt ra, khó hiểu bước vào phòng. Chứng kiến hai người trong phòng, ngay lập tức hiểu được mình đã bỏ lỡ một màn kịch hay.

+++++

- Lão đại, những mảnh kim nằm bên trong đồng hồ đã được ngâm qua độc của loài ếch Bruno (Ếch Bruno sở hữu các gai nhọn bao phủ trên đầu và còn nguy hiểm hơn ếch xanh khi mang độc tố gấp 25 lần nhiều lại rắn độc thông thường. Theo nghiên cứu, chỉ 1 gram nọc độc của ếch Bruno cũng đủ giết chết 300.000 con chuột hay 80 người trưởng thành). Chỉ cần nhấn vào cái nút thứ hai, bên phải cái đồng hồ là được.

- Còn vòng tay thì sao?

Nó nhìn cái đồng hồ vừa nhận, ánh mắt tỏ vẻ hài lòng. Bạch Long tiếp tục báo cáo:

- Vòng tay này tôi đã gắn thêm máy định vị, ghi âm vô cùng tân tiến. Ngoài ra, bên trong những cái đinh gai phía trên chứa kim độc vô cùng nhỏ nhưng khi đâm vào người thì ngay lập tức lấy mạng người đó. Lão đại chỉ cần ấn lên đầu đinh, kim sẽ được bắn ra ngoài.

- Nói.

Bạch Long sau khi giải thích cặn kẽ và hướng dẫn nó cách sử dụng, về mặt cũng thay đổi, muốn nói gì đó lại thôi. Nó nhìn biểu hiện lạ đó cau mày ra lệnh. Bạch Long không còn cách nào khác, chậm rãi nói:

- Một vài lão đại muốn mở cuộc họp bàn về một số vấn đề gần đây xảy ra. Đang chờ lão đại lựa chọn thời gian thích hợp.

"Vấn đề gần đây xảy ra" - sáu chữ này lọt vào tai nó, thành công khiến con giận của nó bùng nổ. Chuyện xảy ra cách đây không lâu, cũng đã xử lý xong, lửa giận cũng đã kiềm nén, bây giờ nhắc lại khiến nui lửa vừa ngừng hoạt động nay lại phun trào. Đanh mặt, nó cất giọng lạnh lẽo:

- Mười giờ tối mai. Địa điểm tự lựa chọn.

- Thuộc hạ sẽ thông báo đến họ.

Nó gật đầu, phất tay cho Bạch Long lui ra ngoài. Còn một mình trong phòng, ánh mắt đáng sợ của nó nếu ai nhìn vào cũng bị dọa đến ba hồn bảy vía chạy tán loạn. Nó trầm nghĩ: "Năm bắt thông tin nhanh thật. Ý đồ của mấy người chỉ có một. Muốn hạ tôi phải xem mấy người có đủ bản lĩnh không?"

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeollae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piryohae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

Đột nhiên điện thoại reo lên, bấm nghe, chưa kịp lên tiếng thì đầu dây bên kia đã hét to:

- "CÒN MUỖI PHÚT NỮA LÀ ĐẾN GIỜ MÀ EM ĐI ĐÂU THẾ?"

Ngoáy cái tai bị tra tấn, nó không mẫn không nhát nói:

- Em biết xác định thời gian.

- "Nhanh lên một chút".

Nghe câu nói khẳng định của nó, Jack dằn dò một câu rồi ngắt máy. Nó cũng đứng lên, ra ngoài phóng xe đi. Chỉ trong vòng tám phút, nó đã có mặt trước nơi diễn ra buổi kỷ niệm. Đem cất xe, nó không thay đồ mà đi thẳng vào.

Buổi kỷ niệm được đặt tại nhà hàng Monnie. Nơi này có không gian thoáng đãng, âm nhạc nhẹ nhàng lắng đọng. Bên trong đã được bao trọn hoàn toàn, chỉ thấy những người khách có địa vị cao, tiểu thư công tử của những tập đoàn có tiếng. Thức ăn nước uống được phục vụ theo kiểu Buffet.

Nó bước vào trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người. Khác xa với những thiên kim tiểu thư khoác lên người bộ váy sang trọng, nó lại ăn mặc đơn giản: áo phông đen, tay áo kéo lên đến khuỷu tay kết hợp với quần kaki và đôi Adidas. Phụ kiện đi kèm không phải trang sức đắt tiền mà là một chiếc đồng hồ ở tay trái và chiếc vòng tay đính tán ở tay phải, tuy nhiên hiện hữu trên người nó vô cùng phong cách. Ngoại trừ đôi giày mang màu trắng thì tất cả đều là màu đen.

Mọi người bắt đầu bàn tán, tiếng xì xầm vang lên nhưng không quá lớn.

- Tại sao con nhỏ ăn mày này lại ở đây?

Tất cả mọi người bao gồm cả nó đều đưa mắt nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Một nam một nữ đã vào trong sảnh. Câu nói vừa rồi là do cô gái kia nói. Cô ta vận một đầm đỏ tươi (Cô nàng rất thích nổi), trang sức lại chẳng phù hợp với trang phục tẹo nào. Ngược lại, người thanh niên bên cạnh lại đứng chuẩn soái ca: đẹp trai, lạnh lùng và có khí chất khiến người đối diện không thể xem thường.

- Lại gặp nhau rồi. Tôi và cô có duyên thật.

Nụ cười nửa miệng hiện diện trên môi hắn. Ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào nó. Ngược lại, nó không buồn nhìn hắn dù chỉ một giây, cất giọng nói:

- Duyên này tôi không dám nhận.

- Thì ra là đàn em sao? Bộ dạng này rất hợp với em.

Mina lục lợi trí nhớ một chút, nhớ ra nó liền lên tiếng chào hỏi, không quên đá đều nó một cái.

- Cô.../ Mẹ à.

Lời nói của nó bị giọng trẻ con cắt ngang. Trên mặt đầy hắc tuyến, gió nổi lên. Một cái bóng nhỏ thoăn thoắt nhào vào lòng nó. Ôm Hàn Phong đứng dậy, trừng mắt nhìn thẳng bé khiến ai kia thụt cổ lại, cười hi hi ngay thò nói:

- Con tìm mẹ cả buổi rồi. Mẹ xem con có đẹp trai hay không?

- Con.../ Đây là con em sao? Thì ra đã có con lớn như vậy. Mà em chỉ mười bảy tuổi thôi mà, như vậy không được rồi.

Đánh giá mối quan hệ giữa nó và đứa nhóc kia, Mina lại khéo léo mắng nó. Lần thứ hai bị ngắt lời đã khiến tâm trạng nó ngày càng tồi tệ, mây đen kéo đến. Hàn Phong biết cô kia mắng khéo nó, đưa tay chọt chọt tay nó ra hiệu thả xuống. Tuy không phải người sinh ra Hàn Phong nhưng nó khá hiểu tính cách của thằng bé. Đặt thẳng bé trên mặt đất, nó đứng khoanh tay xem trò vui.

- Cô xinh đẹp ơi, bây giờ đang ở thế kỷ mấy vậy cô? Cháu nhỏ quá nên không nhớ được, cô nhắc cháu được không?

- Thế kỷ 21.

Được khen xinh đẹp, Mina ngay lập tức rơi vào bẫy của Hàn Phong mà không hay biết. Hàn Phong nở một nụ cười gian xảo, không hợp với lứa tuổi chút nào, giọng nói trong trẻo bắt đầu mằn kịch:

- Ô, thế kỷ 21. Thế kỷ 21 rồi mà cô vẫn giữ cái suy nghĩ lạc hậu, cổ hủ đó sao?. Cho cháu rút lại ba chữ "cô xinh đẹp", thay vào đó là ba chữ "bà cô già" nhé. Cô đã lớn như vậy, thật đáng tiếc cho cô khi chỉ số IQ của cô còn không lên được hai chữ số.

- Mày... mày...

Không đầu lại Hàn Phong, Mina giờ tay muốn tát Hàn Phong thì bị giọng nói lạnh lẽo của nó làm cho đứng hình.

- Cô thử tát nó xem. Cô mà còn sống ra khỏi chỗ này thì tên tôi sẽ viết ngược lại đấy.

- Là mày dạy nó phải không? Mày làm mẹ chẳng ra gì. Hừ!

Hừ một tiếng, Mina nhìn chăm chăm nó. Hàn Phong thấy cô ta bắt đầu ăn nói thô tục với mẹ mình liền nâng giọng, không kiêng dè đâm một nhát vào lòng tự trọng của cô ta.

- Mẹ tôi chẳng ra gì thì bà già như cô cũng thua xa mẹ tôi nhá. Ít nhất chỉ số IQ của tôi cũng là ba chữ số, còn hơn hẳn cô thì cô lấy tư cách gì mà nói mẹ tôi như vậy? Tôi còn nhỏ nhưng nếu cô dám động đến mẹ tôi thì tôi cho cô tan xác.

Kinh ngạc là hai từ chính xác nhất tâm trạng của tất cả mọi người. Ai ngờ được một đứa trẻ lại có thể nói những lời đe dọa đó.

- Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu. Bây giờ chúng tôi xin phép giới thiệu về CEO bí ẩn khiến nhiều người tò mò của tập đoàn YM. Xin mời CEO bước lên sân khấu.

Lời của MC vừa dứt, nó ở bên dưới giao Hàn Phong cho Minh Lâm rồi liền ngang bước về phía sân khấu. Từ sân khấu nhìn xuống, nó thấy được tất cả những biểu hiện của những người có mặt.

- Tôi là CEO của tập đoàn YM. Cảm ơn mọi người đã dành thời gian đến tham dự buổi kỷ niệm hai năm thành lập của YM. Hôm nay mọi người cứ tự nhiên vui vẻ.

Nói xong, nó đảo mắt về phía hắn và Mina, môi nhếch lên khi cjuwsng kiến về mặt ngạc nhiên tột độ của cả hai. Không nói gì thêm, nó bình thản bước xuống. Hàn Phong lại nhào vào lòng nó. MC tiếp lời nó:

- Một người có th.../ Vẫn còn kịp mà ba.

Giọng nói khó nghe vang to hơn cả tiếng MC, mặc dù MC cầm mic. Một người đàn ông và một người phụ nữ bước vào, sau lưng họ là một cô gái với chiếc váy cúp ngực đang nhăn mặt nhăn mày.

- Thật xin lỗi, chúng tôi đến muộn mong... Sao mày lại ở đây?

Đang nói, người đàn ông đảo mắt một vòng, ánh mắt dừng lại ngay chỗ nó. Uyên Nhã thấy ba mình hơi khác lạ, nhìn theo hướng của ông cũng phát hiện ra nó, trong tay nó là một đứa trẻ.

- Chắc nó làm phục vụ bàn thôi, ba để ý đến nó làm gì?

Câu nói của Uyên Nhã thành công thu hút sự chú ý. Nhiệt độ bắt đầu giảm xuống khiến ai cũng lạnh buốt. Có vẻ như cô ta không nghe được thân phận của nó. Phen này chẳng ai dám cứu cả.

- Con gái tôi có thể đi làm phục vụ sao?

Ngoài cửa, ông Trịnh và Từ Kỳ vừa đến, nghe được câu nói đó, trong lòng tức giận không ít. Đám người bên trong nhìn ông Trịnh rồi lại nhìn nó, thầm cảm tạ trời, à không cảm tạ cái miệng mình chưa buông lời nhục mạ nó. Nếu không hậu quả nhận được rất ác. Ba của Uyên Nhã nhìn ông Trịnh khép nép cúi đầu. Ông Trịnh không để họ vào mắt, một đường thẳng đến chỗ nó, nhìn nó gật đầu một cái rồi đến cái ghế chuẩn bị sẵn ngồi xuống. Nó nhìn ba người "khách quý" nói:

- Có vẻ như các người không để YM vào mắt nhỉ?

- Mày thì biết gì chứ? Mau biến đi, đừng ở đây sủa bậy.

Uyên Nhã cả gan hất mặt khiêu khích nó. Nhưng thật tiếc, nó chưa nổi giận đã có người nổi giận thay nó.

- Lại một bà cô già nữa. Còn dám mắng mẹ tôi, tôi cho mấy người chết không thấy xác ngay lập tức.

- Mới lớn đã có con rồi, mày cũng ghê thật. Chắc là ra ngoài quan hệ với thằng nào nên sinh ra nghiệt chủng đúng không?...

Bùm - cánh cửa mà Uyên Nhã đang đứng gần đột nhiên nổ tung. Cùng lúc đó, giọng nói của Hàn Phong tiếp tục vang lên:

- Lấy đó làm gương.

Không khí im lặng như tờ, đến mức có thể nghe cả tiếng hít thở dồn dập. Nó nhìn Hàn Phong ngạc nhiên. Mà đầu phải chỉ có nó, người có mặt ở đây đều tròn mắt nhìn thằng bé như người sao Hỏa. Nó hé miệng nói:

- Lợi hại.

Được nó khen, Hàn Phong vui vẻ hôn chụt vào má nó một cái rồi cười hi hi. Nó nhìn qua Minh Lâm:

- Cho người dọn đi.

Nhận được nhiệm vụ, Minh Lâm liền thực hiện. Chỉ vài phút sau, chẳng còn mảnh vỡ nào cả. Lúc này nó lia đôi mắt lạnh qua cả nhà ba người, cười khinh bỉ nói:

- Công ty của mấy người đang hợp tác với YM mà lại dám hống hách với CEO sao?

- Không lẽ mày là...

- Tất nhiên.

Rầm - sét đánh ngang tai cả ba người. Nhìn khuôn mặt sock đến nỗi đàn ra rất buồn cười. Hàn Phong ở trong lòng nó đã sớm cười khúc khích, bị nó trừng mắt liền ngồi ngay ngắn.

- Mọi người nhập tiệc đi chứ. Đừng để ngày vui trở nên tồi tệ như vậy.

- Mày nói dối đúng không? Sao mày có thể là CEO của tập đoàn này được?

- Tại sao không thể?

Nó nhìn Uyên Nhã thách thức. Giận quá mất khôn, Uyên Nhã lấy từ trong giỏ sách một khẩu súng lục nhắm vào nó. Nó cũng lấy trong người một khẩu súng, mỉm cười nhạt, thái độ khinh bỉ nói với Uyên Nhã:

- Một viên đạn chẳng thể thức tỉnh mày, vậy thêm một viên nữa.

Hai khẩu súng giương về phía đối phương. Có một số người mặt mũi đã tái mét, một số cứ như không có chuyện gì, đi đến bàn thức ăn chọn đồ ăn mình thích, vừa ăn vừa theo dõi phim hành động.

- Giữa tao và mày, ai nhắm chuẩn hơn?

Câu hỏi đặt ra nhưng đáp án đã có từ khi cả hai khẩu súng được mang ra. Uyên Nhã biết mình không thể đấu lại nó nên đem súng cất vào. Nó ném súng qua cho Anna, không cảm xúc nói với ba Uyên Nhã:

- Ông về nhà, sáu giờ sáng mai bật TV xem thời sự đi, có chuyện vui dành cho ông đó. Giờ thì phiền ba người ra khỏi đây.

Vừa dứt lời, nó ung dung ngồi xuống cạnh Hàn Phong, nói nhỏ đủ hai người nghe:

- Làm tốt lắm

Cả nhà Uyên Nhã đỏ mặt tía tai vì bị đuổi thẳng thừng, tức giận ra về. MC hoàn hồn, lau mồ hôi trên trán, hồ hởi nói:

- Mời mọi người nhập tiệc.

Bữa tiệc bắt đầu không mấy suôn sẻ nhưng về sau lại cực kỳ sôi động. Suốt bữa tiệc, hần cứ nhìn nó mãi, suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu chính là "Con người thật của cô là vậy sao? Hay còn bí mật nào khác?". Mỉa từ lúc biết nó là CEO của YM, ba hồn bảy vía không biết đi du lịch phương nào, cứ đứng đó thất thần.

- Xin lỗi mọi người vì sự cố ban đầu. Hi vọng chúng ta sẽ có những hợp đồng hợp tác sau này.

Jack nói lời kết thúc cho buổi kỷ niệm. Đây có lẽ là buổi kỷ niệm đầy kịch tính nhất trong lịch sử. Tiệc tan, không gian được trả lại sự yên tĩnh.

+++++

Tại nhà riêng...

Nó ôm Hàn Phong đã sớm ngủ về phòng. Thăng nhóc này chỉ biết ngủ thôi, à không còn có cả năng lực làm bể đồ. Thật lợi hại mà. Nó nhìn khuôn mặt trẻ con của Hàn Phong, sự ngạc nhiên khi thăng bé có thể khiến cho cánh cửa vỡ nát vẫn còn. Không nghĩ nhiều, ngày mai hỏi Hàn Phong cũng được. Nó lấy đồ đi tắm, rửa sạch những gì hôm nay đã trải qua. Tắm xong, nó chui vào chăn ôm Hàn Phong chìm vào giấc ngủ.

Nó thì chán ảm nệm êm, còn hần phải ngồi ghế máy bay bay về Việt Nam. Không hiểu sao hần lại cảm thấy khó chịu khi Hàn Phong ôm lấy nó, nó còn bảo vệ cho Hàn Phong. Càng nghĩ càng rối, hần đem mớ bông bong thiếp đi.

Màn đêm ngày càng tối. Trăng ở trên cao tỏa ra ánh sáng dịu hiền.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Vấn Đề

“Giờ súng về phía kẻ thù chính là phong thái của CEO của tập đoàn YM?”

“Công ty AQ chính thức phá sản vì vô số tội danh: trốn thuế, “ăn” xén một lượng không nhỏ nguyên liệu của tập đoàn YM,... Cuối cùng, cả công ty sẽ thuộc về YM”

“Bị phát hiện cắt xén nguyên liệu, con gái của Tổng Giám đốc AQ muốn sát hại CEO của tập đoàn YM. Tổng giá trị mà AQ “ăn” được ngang bằng với AQ, vậy nên AQ sẽ thuộc quyền sở hữu của tập đoàn YM sao?”

“...”

Trang đầu của một tờ báo đầy áp hình nó và Uyên Nhã cầm súng chĩa về phía nhau, tiêu đề thì vô số kẻ. Buồng tờ báo xuống, nó nhìn Minh Lâm và Anna vừa đặt chân ra phòng khách nói:

- Về nước, tìm lí do đưa Nam qua đây đào tạo.

- Dạ?

Hai người tròn tròn mắt nhìn nó ngạc nhiên. Nó lờm lờm, giọng nói đầy tính khùng bỏ hỏi:

- Không nghe thấy sao?

- Nghe chứ. Nhưng chỉ mỗi Nam thôi hả chị, còn những người khác thì sao?

- Không đáng tin.

Minh Lâm quay qua nhìn Anna, đúng lúc cô cũng vừa xoay đầu, cả hai mắt đối mắt, từ ngoài nhìn vào chỉ e là ngược chết những ai còn độc thân bởi quá lãng mạn mà.

- Còn đứng đó!

Dù sao nó cũng thất tình cách đây không lâu, hai đứa này có cần thiết nhập tâm vào một màn như thế này không? Muốn nó phải khổ sở, đau đớn ra mặt hay sao? Lúc này, hai người mới giật mình, nhìn đôi mắt của nó mà chẳng hiểu mình chọc giận nó cái gì, nhẹ giọng hỏi:

- Nhưng làm thế nào? Không thể đến nhà bắt người được.

- Tự mình nghĩ đi. Thời hạn là ngày kia phải đưa tên đó qua đây.

- Cả hai người bọn em cùng đi?

Minh Lâm đưa tay chỉ vào mình rồi lại chỉ vào Anna, ánh mắt nghi hoặc nhìn nó. Nó không nói thêm gì, gật nhẹ đầu một cái. Minh Lâm bỗng dưng hét to:

- KHÔNG ĐƯỢC.

- Tại sao?

- Chẳng phải chiều nay chị phải gặp mấy lão cáo già kia sao? Nếu tụi em đi hết, không may xảy ra chuyện.../ Còn anh đây, chú lo gì?

Thiên Vũ vẫn như cũ, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước, lù lù xuất hiện. Minh Lâm nhăn nhó mặt, giọng nói có phần không tin:

- Anh á? Không biết lúc đó anh đang chu du nơi nào rồi, một chút tin cậy cũng không có.

- Đây, đừng nghĩ anh như vậy chứ. Ngoài anh ra còn có Hắc Long, Bạch Long đấy thôi. Dưới sự bảo vệ của bọn anh thì miễn chê nhá.

Trình độ tự luyện lên đến level max của Thiên Vũ nhận được bốn cái tròng mắt. Một trong số đó là của Hàn Phong. Một mạch leo lên đùi nó, ánh mắt có phần khinh bỉ, nhìn chằm chằm Thiên Vũ nói:

- Hai người kia cho dù là nhân tài xuất chúng đi chăng nữa, kết hợp với chú là sự điên rồ nhất mà họ từng làm.

(Hắc Long: Cậu chủ nhỏ thật thông Minh.

Bạch Long: Một nhận xét hợp tình hợp lý. Cậu chủ nhỏ đặc biệt thông minh nha.

Thiên Vũ: Ta không chấp nhặt với con nít quý).

Minh Lâm bên cạnh cười ha hả, mắt cả hình tượng. Anna thì đã sớm cười chảy nước mắt. Chỉ riêng một người trên gương mặt trái đầy hắc tuyến. Nó nhui mày nhìn khung cảnh ồn ào, nhất thời suy nghĩ có nên tổng hết đám người này đi hay không?

- Đủ chưa?

Ồn ào chính là kẻ thù truyền kiếp của nó, ngăn cản không muốn gặp tới. Câu nói của nó mặc dù rất nhẹ nhàng êm tai nhưng lại rất dọa người. Hắng giọng một cái, ba lớn một nhỏ lấy lại tinh thần từ lâu đã đi phiêu lưu, nhìn nó mà tuôn cả mồ lạnh.

- Vậy em đi đây. Hàn Phong, cháu ở nơi này đối phó với chú Thiên Vũ được không?

- Chuyện nhỏ.

Hàn Phong tràn ngập tự tin, tay chống hông, hất mặt trả lời. Nhận được đáp án mình muốn, Minh Lâm lập tức kéo tay Anna chạy biến trước khi nó đem hai người ra đánh một trận (Lợi dụng thời cơ dữ dội).

- Hắc Long đâu?

- Hắc Long đang ở W cùng Bạch Long thảo luận về vũ khí mới.

Hai mắt của Hàn Phong sáng bừng lên, kéo tay nó mè nheo nói:

- Con cũng muốn đến đó chơi với hai chú.

- Nơi đó không phải để chơi. Nếu con muốn, mẹ sẽ đưa con vào đó luyện tập cùng một người khác vào ngày kia.

Thấy nó kiên quyết như vậy, biết mình chẳng thể nào thay đổi quyết định của nó, Hàn Phong gật đầu nói:

- Vậy cũng được. Mẹ nhớ phải đưa con đến đó đấy.

- Sao con lại muốn đến đó?

Một đứa trẻ năm tuổi đòi đi công viên trò chơi thì còn dễ hiểu nhưng Hàn Phong lại muốn đến W là một điều vô cùng khó hiểu.

- Con muốn gặp hai chú Hắc-Bạch Long.

Rành mạch trả lời, đôi mắt chăm chú nhìn nó. Cứ ngỡ qua ai, ai dè đâu lại bị nó vạch trần:

- Muốn gặp hai người đó hay con muốn gặp loại vũ khí mới vừa được nhắc đến?

- Ai da, mẹ đừng nói ra hết chứ. Cho dù một phần là con nhầm đến thứ vũ khí kia, nhưng chủ yếu con muốn gặp hai chú ấy cơ.

- Ngày kia đưa con đi. Bây giờ mẹ phải đến công ty.

Nó đứng dậy, chân chưa đi được bước nào thì tay bị ai đó nắm lại. Nó nhìn Han Phong, thằng bé cũng nhìn nó, mỗi nờ một nụ cười ấy lờn nói:

- Con đi chung với mẹ.

- Được, nhớ là đừng gây chuyện.

Không phải chuyện quan trọng gì, nó gật đầu đồng ý. Han Phong “yeah” một cái rồi lon ton theo nó ra xe. Ai cũng đi, Thiên Vũ cũng không rảnh rồi gì liền đến chỗ của Bạch Long “tạm trú”.

+++++

Trước cổng YM, một chiếc Ferrari dừng lại thu hút tất cả ánh mắt của nhân viên. Từ trong xe bước ra, nó khiến mọi người như không tin vào mắt mình. Muốn biết lí do không? Điềm sớ qua trang phục đi làm của nó là biết ngay ý mà. Quần Skinny đen kết hợp áo Hoodie với dòng chữ “The death” màu đỏ phía trước áo, chân mang giày Adidas cổ cao màu đen, tay trái đeo vòng đinh, tay phải đeo đồng hồ. Nói khái quát hơn, nó vận một cây đen từ đầu đến chân, lại rất không phù hợp với thân phận CEO của mình, làm sao người ta không ngạc nhiên được.

Theo sau nó, Han Phong ăn mặc đặc biệt cá tính bước xuống xe. Cả hai bước vào cửa, quét ánh mắt qua đám nhân viên còn đứng như trời trồng nhìn nó, cất giọng lạnh nói:

- Mấy người không có việc làm sao?

Giật mình trước câu nói của nó, ai nấy cũng lấy lại hồn phách đang lơ lửng trên không, tiếp tục công việc của mình. Lại nói, có một người đặc biệt can đảm, dám đến trước mặt phê bình nó:

- CEO à, trang phục hiện tại của cô có vẻ như không thích hợp lắm. Cô có cần...

- Trang phục của tôi như thế nào cần mấy người quản sao? Phó giám đốc muốn quản?

Nó liếc mắt nhìn Bảo Ngọc một cái, ánh mắt lộ rõ ý tứ: "Cô có giỏi thì quản thử xem". Bị nó nhìn như vậy, Bảo Ngọc cười cười, nhẹ nhàng nói:

- Tôi đâu dám quản rộng như vậy. Chỉ là nhìn trang phục của CEO thật sự khó tạo được thiện cảm.

- Bộ đồ này khoác lên người mẹ tôi rất vừa mắt, ngược lại phải nói đến trang phục của cô ý. Áo thì ôm chặt cứng, váy thì ngắn đến không thể ngắn hơn. Cô ăn mặc như vậy không thấy khó chịu nhưng người khác nhìn rất chướng mắt đấy.

Từ khi được nó nhận nuôi, trong lòng của Han Phong đã xuất hiện một câu nói: "Chọc đến ta, ta trả gấp đôi. Động đến mẹ ta, ta cho người đi gặp Diêm Vương ca ca uống trà". Thấy người kia có ý chê bai mẹ mình, thằng bé tức giận đem gây ông đập lưng ông, lấy trang phục của Bảo Ngọc chê bai ngược lại cô, ngoài ra còn chê vô cùng thậm tệ khiến cô đỏ bừng mặt tức giận.

- Cậu bé, chuyện người lớn cháu đừng xen vào.

- Chẳng lẽ cô không biết, tôi đã từng cảnh báo đừng trêu chọc mẹ tôi sẽ nhận kết quả gì sao? Một màn đó cô chắc đã chứng kiến rồi nhỉ?

Han Phong làm mặt lạnh, không nhìn Bảo Ngọc, lời nói nhắc nhở chuyện ở bữa tiệc mang đầy sự nghiêm túc. Đương nhiên, là một phen dọa Bảo Ngọc run người.

- Cô leo lên được cái ghế Phó giám đốc như thế nào, cô nên biết quý trọng đi? Đừng dùng chức vị làm chuyện không nên làm, nếu không nửa đời còn lại của cô sẽ cực kỳ thể thảm.

Một lời cảnh báo được phát ra từ miệng của nó. Bảo Ngọc biết rõ nếu bị đuổi việc, không một công ty nào dám nhận cô, nửa đời sau không thể thám mới là lạ đó. Không cần biết người kia có tiếp thu không, nó dặt tay Han Phong vào thang máy. Đi qua Bảo Ngọc, Han Phong còn cố ý làm mặt quỷ, sau đó mới yên phận nguẩy mông đi theo nó.

+++++

Bây giờ ở Việt Nam, tin tức về CEO của YM đã khiến cho nhiều người sợ hãi, có người lại hứng thú. Người sợ hãi nhiều nhất chính là Mina. Chứng kiến toàn bộ những gì xảy ra trong bữa tiệc và sự kiện phá sản của công ty nhà Uyên Nhã đã thành công khiến cho Mina vô cùng hoảng loạn. Cô cũng không ít lần lăng mạ nó, không biết được nó sẽ trừng phạt mình bằng cách nào nhưng chắc chắn cũng không thua Uyên Nhã là bao.

Tại nhà hần, bà Nghi nhìn tờ báo rồi lại nhìn thẳng con trai của mình, không kiềm chế nói:

- Con bé này không đơn giản.

Hần biết mẹ mình muốn nói về chuyện gì, nhưng hiện tại hần không có tâm trạng bàn về chuyện đó, một mạch đi ra ngoài.

Nhìn hần, bà Nghi hận không thể một tay đánh thẳng con quý tử này một trận như xương, tay còn lại đã thông trí óc của hần. Bà chỉ biết nếu có đánh hần chết đi sống lại cả chục lần cũng không phải cách, miễn cưỡng trông chờ vào số phận.

+++++

Hần lái con xe của mình vun vút trên đường và dừng lại trước cửa nhà Hoàng. Theo quân gia vào nhà, hần tự nhiên như người Hà Nội ngồi xuống sofa ở phòng khách, đối diện với con người đang nhàn nhã ngồi xem báo. Hoàng bỏ tờ báo xuống, nhìn hần nói:

- Thấy hối hận chưa?

- Hối hận cái khi gì? Chỉ là một thân phận khác thôi mà.

- Cậu nghĩ con nhóc này chỉ có thân phận đồ thôi sao?

Hoàng nhìn hần chăm chú, chờ câu trả lời hợp lý nhất. Hần cũng hiểu được thân phận của nó khá phức tạp, biết được nó là CEO của YM đã khiến hần sock rồi, thêm một thân phận khủng khác chắc hần chịu không nổi đã kích.

- Kệ con nhóc đó đi. Chuyện của Black sao rồi?

- Sao trắng gì? Tuy việc chiếm địa bàn ở Anh thuận lợi nhưng thể lực chúng ta còn lép vế với một tổ chức khác.

- Tổ chức khác?

Tuy biết rõ ở Anh tranh giành địa bàn hoạt động không phải dễ nhưng Black cũng đã giành được không ít, bây giờ lại lép vế. Chuyện tốt đẹp chẳng xảy ra mà chuyện xấu cứ rầm rộ kéo đến. Thật sự muốn đầu hần nổ tung mà.

- Đúng vậy. Tổ chức này không chỉ hoạt động ở Anh mà còn bao phủ khắp châu Âu, đang dần tạo thế lực tại châu Á.

- Tên là gì?

- W. Là một tổ chức sát thủ. Sát thủ ở đây được rèn luyện trong môi trường khác nghiệt.

- Chúng ta nên thống nhất hay không?

Hai từ "thống nhất" thể hiện rõ tinh thần hiếu chiến của hần. Chơi chung bao lâu nay, đây là lần đầu tiên Hoàng thấy hần hứng thú với chuyện địa bàn, bình thường chỉ để Hoàng giải quyết thôi. Cả hai bàn luận thêm chút nữa rồi ra ngoài. Địa điểm dừng chân không cụ thể.

+++++

Trong phòng làm việc của nó...

Nó về xóa liên tục, tập trung tinh thần mà bỏ Hàn Phong đang chán chường qua một bên. Không có chuyện gì làm, thẳng bé lại chỗ bàn nó lấy một tờ giấy và một cây viết chì cùng một cục tẩy dự phòng trong ngăn bàn của nó đặt lên bàn. Hàn Phong làm gì để giết thời gian? Thằng bé lấy cây viết chì vẽ nguệch ngoạc lên tờ giấy trắng. Sau khoảng ba mươi phút, Hàn Phong đặt bút xuống, đem tờ giấy đưa cho nó.

Vốn đang tập trung, nó nhìn vào bản thiết kế của mình sửa lại một số chỗ, đột nhiên một tờ giấy xuất hiện trước mắt, mà những gì được vẽ trên tờ giấy mới là nguyên nhân khiến nó chăm chú. Một bản vẽ về súng ngắn vô cùng chi tiết. Nó quay sang nhìn Hàn Phong, thấy thằng bé đang đọc sách gì đó, liền cầm bản vẽ đi đến gần. Liếc mắt nhìn qua quyển sách, nó cau mày khó hiểu.

- Từ đâu con có sách này?

- Trong lúc mẹ giao nhiệm vụ cho cậu, con đã sang chỗ chú Thiên Vũ lấy quyển sách này đi.

Thành thật khai báo luôn là hành động thông minh khi trả lời câu hỏi của nó. Vở vai Hàn Phong, nó tiếp tục hỏi:

- Con dựa vào đây mà vẽ ra cái này?

- Vâng.

- Bao nhiêu lâu?

- Khoảng ba mươi phút.

- Ngoài khả năng này, con còn nó năng lực khác đúng không?

- Đúng.

Hai mẹ con nó cứ như thi xem ai kiếm lời hơn ý, nó thì hỏi còn Hàn Phong trả lời bằng cách ngắn gọn nhất. Muốn hỏi thêm nữa nhưng lại bị tiếng ồn ào ngoài kia làm phiền.

- Cô không được vào.

- Tôi muốn tìm con nhóc đó nói chuyện rõ ràng.

- Nhưng cô thật sự không thể tự tiện vào phòng làm việc của CEO.

- Cô mau tránh ra.

Rầm một tiếng, cánh cửa bị mở ra một lực khá mạnh. Cô trợ lý nhỏ cúi đầu nói:

- Xin lỗi, tôi không thể cản được cô ta nên...

- Cô có thể ra ngoài.

Cắt lời cô trợ lý, nó không trách người không có tội. Cô trợ lý cúi đầu cho đến khi ra ngoài. Bên trong, cô gái kia lại bắt đầu huyên não.

- Mày giỏi lắm, làm lớn nên muốn làm gì thì làm sao? Tao chỉ đánh mày vài cái, mắng mày vài câu mà mày lại làm cho gia đình tao phải khốn đốn như vậy. Mày không phải con người.

- Tao đã từng cảnh báo mày nhiều lần đừng động đến tao nhưng mày đều bỏ ngoài tai. Chuyện này không thể trách tao.

Nó khinh bỉ nhìn Uyên Nhã. Thì ra, sau buổi tiệc hôm qua, cả nhà cô ta chưa quay về Việt Nam, sáng nay lại nhận tin sock nên đến tìm nó "nói chuyện". Uyên Nhã nhìn bộ dạng của nó mà tức đến muốn giết người.

- Mày được lắm. Tao không tin tao không thể thắng mày. Cứ chờ đó , không lâu sau mày phải xuống âm phủ diện kiến ông bà thôi.

- Tao chờ.

Dọa nó? Nhảm người rồi. Từ nhỏ đến giờ nó chưa bị bất cứ lời đe dọa nào cả và đương nhiên bây giờ cũng vậy. Uyên Nhã dậm chân ra về, đâu biết cái giá phải trả không chỉ gia đình phá sản mà còn là tính mạng. Cánh cửa mạnh mẽ khép lại, nó đến bàn làm việc, tay cầm điện thoại di động gọi đến một dãy số.

- Đưa Đoàn Uyên Nhã đến khu D cho tôi.

Bên kia chưa kịp hồi đáp đã bị tiếng tút tút làm cho ngáy người một chút. Tuy không hiểu gì nhưng Hắc Long cũng biết mình nên làm gì, cứ một vài sát thủ đem người đến nơi nó nói.

Trở lại với nó, gọi xong cuộc điện thoại, nó đến chỗ Hàn Phong tiếp tục điều tra.

- Con biết mình có năng lượng đặc biệt khi nào?

- Khoảng năm con bốn tuổi thì phải.

Nó nhủ mày. Đã có chuyện gì xảy ra mà kích thích được năng lực đặc biệt này. Nhìn chằm chằm Hàn Phong, môi hé ra chưa kịp phát ra âm thanh gì lại bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Nhìn màn hình di động hiện lên hai chữ "Bạch Long" khiến mặt nó đầy hắc tuyến. Bấm nghe nhưng nó không lên tiếng, đợi cho bên kia báo cáo.

Khuôn mặt nó ngày càng đen hơn, hàn khí cũng tỏa ra nhiều hơn. Nội dung của cuộc điện thoại là gì mà khiến tâm trạng của nó thay đổi ba trăm sáu mươi độ như vậy? Chạp sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Khả Năng Của Hàn Phong

- "Nguyễn Gia Hùng muốn gặp lão đại. Ông ta hẹn lúc tám giờ tại Nguyễn gia. Ý lão đại thế nào?"

- Lí do?

Khuôn mặt đen dần khi nghe đến ba chữ "Nguyễn Gia Hùng", đối phương từ bạn thành thù muốn gặp nó đồng nghĩa lá gan của người này ngày càng lớn. Bạch Long ở đầu dây đã sớm tuôn mớ hôi, cố giữ giọng bình tĩnh trả lời nó.

- Ông ta nói cần phải biết nguyên nhân tại sao nhà kho chứa "hàng" của ông ta lại bị chúng ta phá hủy.

- Còn dám hỏi nguyên nhân sao? Rất tốt. Chuyển lời đến ông ta, tôi sẽ đến.

Không để cho Bạch Long trả lời, một mạch ngắt điện thoại. Tâm trạng dần tồi tệ hơn, sắc mặt không thay đổi nhưng mấy ai biết được bên trong đã dâng thành sóng thần, mưa to gió lớn đều có đủ, cô hàn khí được dịp hoạt động với năng suất cao. Hàn Phong nhìn nó ngồi trên sofa không lên tiếng, trong lòng thầm mắng nhiếc thậm tệ tên nào làm cho nó trở nên đáng sợ như vậy.

- Có chuyện gì sao? Nhìn mẹ bây giờ rất đáng sợ.

Hàn Phong nói không sai. Nó cũng thừa sức biết mình như thế nào khi kích động. Kiểm nén cơn thịnh nộ, cố gắng thật nhẹ nhàng nói chuyện với Hàn Phong.

- Chỉ là chuyện không ra gì thôi. Nói về năng lực đặc biệt của con đi.

Thấy nó cũng dần lấy lại bình tĩnh, mặc dù bây giờ nó chưa thể hiện sự mất bình tĩnh, Hàn Phong nghe lời kể về khả năng "hủy hoại" của mình.

- Năm bốn tuổi, con được tặng một chiếc xe đồ chơi nhưng lại bị một tên to con hơn giành mất. Con chẳng biết làm gì ngoài đứng nhìn chằm chằm chiếc xe, ai dè tự dưng chiếc xe đó nổ tung làm tim con thiếu chút nữa là rớt ra ngoài. Tên nhóc đó khóc òm trời, các mẹ phải dỗ cả buổi mới dứt. Vài ngày sau tên đó lại không an phận, tiếp tục lấy đồ ăn của con, con liền cho đồng đồ ăn đó tan tành. (Đúng kiểu ăn không được thì phá cho hôi_-||). Dần dần, hần cũng chẳng dám bén mảng lấy bất cứ thứ gì từ con nữa. Lại có một lần, các mẹ dẫn tụi con ra ngoài, con chạy đi mua kẹo bông bất ngờ gặp ngay tên côn đồ khoảng mười mấy tuổi chặn đường. Đánh liều, con chú ý nhìn vào cái quần ngắn của hần, vài giây sau, cái quần không cánh mà bay, hần che lấy "của quý" phóng thật nhanh, còn con thì đứng đó vừa ăn kẹo vừa nhìn hần mà cười ra nước mắt. Từ đó, con cố điều chỉnh năng lực này hơn.

Hàn Phong say sưa kể. Từng câu từng chữ nó đều nghe hết không bỏ sót chi tiết nào. Nó quay đầu quan sát thằng bé kỹ hơn. Không tìm ra dấu hiệu khả nghi, nhẹ giọng hỏi:

- Con muốn biết chuyện khi nãy không?

- Muốn chứ.

Hai mắt Hàn Phong sáng rực dán vào người nó. Nó chậm rãi tóm tắt nội dung câu chuyện cho thật dễ hiểu. Sau khi nghe qua, Hàn Phong nhủ mày, đứng phắt dậy cất giọng hùng hồn:

- Mẹ để con giải quyết hai chuyện này nha. Con sẽ khiến họ cứng họng, đứng hình và không tài nào phản kháng được. Nếu họ dám phản kháng con liền cho họ chuốc lấy mất mặt.

Xém tí nữa là nó đánh mất hình tượng của mình mà bật cười trước lời nói của Hàn Phong. Đứa trẻ này có phải hay không tự tin quá rồi? Dù sao những người đó cũng là những con cáo già, không dễ đối phó. Nhưng không hiểu sao nó lại gật đầu. Là do sự hùng hồn của Hàn Phong hay do nó tin tưởng vào khả năng của thằng bé? Mặc kệ là lí do nào, Hàn Phong cũng được thông qua, nó chọn cách tin tưởng dạn dò Hàn Phong:

- Mẹ đi cùng con, nếu họ bắt bẻ gì, con cứ việc vặn ngược lại, công kích họ đến tức không nói nên lời cũng được, mẹ làm chỗ dựa cho con. (Bảo kê trắng trợn-_-;;).
- Được. Mẹ làm việc tiếp đi, con cũng muốn về vu vơ vài thứ.

Hàn Phong đẩy nó về bàn làm việc, còn bản thân lại đưa tay lấy một vài tờ A4 rồi trở lại sô pha "làm việc". Nó chỉ nói một câu rồi tiếp tục thao tác vẽ xóa của mình:

- Trưa sẽ đưa con đi ăn.

Bên trong gian phòng lại một lần nữa bị bao trùm bởi sự im lặng. Hàn Phong vừa nhìn vào sách lại vừa ngẫm nghĩ gì đó, đem tất cả vẽ ra giấy, không vừa lòng liền xóa đi. Nó cũng chẳng khác gì hơn, tay cứ liên tục vẽ vẽ xóa xóa.

+++++

Ở chỗ Bạch Long...

Nghe xong cuộc điện thoại với nó, Bạch Long cứ như chết đi sống lại, tay vỗ vỗ lên ngực. Thiên Vũ thấy hành động này của Bạch Long, miệng không chịu nổi liền trêu chọc:

- Lão đại đáng sợ hay anh nhất gan vậy?
- Có giỏi thì người đi nói chuyện với lão đại đi. Đến lúc đó không biết người còn có thể nói như vậy hay không?

Liếc Thiên Vũ một cái, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường. Thiên Vũ cũng "đốp" lại:

- Đương nhiên ta vẫn dũng cảm hơn người.

Bạch Long không nói gì, trực tiếp xem Thiên Vũ như một cái máy nói không ngừng, đáng vẻ thể hiện rõ ý tứ "Lười tranh luận với kẻ tự luyện như người", liền đem Thiên Vũ từ trên cao đập một phát xuống gập Diêm Vương.

Cả hai lâu lâu cứ liếc nhau, rồi lại quay đi làm công việc của mình, không ai nói với ai lời nào.

+++++

Cơm trưa cũng trôi qua nhanh chóng, ai nấy lại tiếp tục công việc của mình. Nó và Hàn Phong cũng không khác gì mấy, sau khi ăn cơm xong liền im lặng làm việc. Cứ thế mà buổi trưa trôi qua nhàm chán.

+++++

Màn đêm dần buông xuống, mặt trời lặn dần, lặn dần cho đến khi biến mất, thay vào đó là ánh trăng huyền diệu.

- Mẹ ơi, đi thôi.

Hàn Phong hưng phấn kéo nó đi. Yên vị trên xe, nó ra hiệu cho Thiên Vũ bắt đầu chạy. Ba chiếc xe màu đen lao vun vút trên đường.

Kết - xe dừng trước cổng Nguyễn gia sau mười phút chạy xe với vận tốc 200km/h. Nó bước xuống dưới sự cung kính của thuộc hạ và hai hàng người hầu của Nguyễn gia. Hàn Phong theo sau nó bước ra, ung dung nắm tay nó đi vào bên trong. Tuy rất tò mò nhưng chẳng ai dám hỏi chuyện nó cả, cho dù gan của bạn có lớn vẫn không chịu được sức ép của nó.

Đứng trước phòng khách sa hoa, lộng phí điện như vậy, nó vẫn không thay đổi sắc mặt nhìn người đang ngồi chễm chệ trên ghế. Người đó không ai khác mà là Nguyễn Ngọc Châu. Từ trước đến giờ, ai cũng phải kiêng dè bảy tám phần, hôm nay một con tép nhỏ lại dám không xem nó ra gì, đúng là không muốn sống mà.

- Yuna lão đại đến rồi sao? Mời ngồi. Ngọc Châu, sao con không mời Yuna lão đại ngồi xuống?
- Cô ta là cái thá gì chứ?

Ngọc Châu khinh khinh hất mặt về phía nó, lại cắm đầu vào cái điện thoại. Nó nhếch mép nhìn cô ta một cái. Thiên Vũ bên cạnh nói:

- Mấy người chê mình sống quá lâu đúng không? Lão đại chúng tôi đến đây đã là vinh dự lớn của Nguyễn gia, không tiếp đãi tốt mà còn giờ giọng khinh bỉ đó ra, đầu của mấy người bị ngập nước hay lũng lổ vậy?
- Thật xin lỗi. Là con gái tôi không hiểu chuyện, mong Yuna lão đại bỏ qua.

Nó hừ lạnh một tiếng, nắm tay kéo Hàn Phong ngồi xuống ghế. Hàn Phong nhìn Ngọc Châu, môi nở nụ cười nhưng lời nói lại mang đầy tính đe dọa:

- Cô ơi, cứ cúi đầu vào điện thoại như vậy rất dễ mù mắt đấy. Khinh người khác mà không xem lại mình, là một con tép nhí mà muốn khinh bỉ con rồng lớn sao? Đúng là không tự lượng sức.
- Thằng nhóc chết bầm kia, mày nói ai hả?
- THÔI ĐI.

Nguyễn Gia Hùng ngăn chặn con gái trước khi nó bước vào cánh cửa tử thần. Nhìn nó vẫn thản nhiên, ông vào thẳng vấn đề:

- Hôm nay mời Yuna lão đại đến đây vì tôi muốn biết tại sao kho "hàng" của tôi lại bị lão đại ra lệnh phá hủy?

- Ông nghĩ xem động vào W thì hậu quả như vậy là nặng hay nhẹ?

Hàn Phong đã sớm tiếp thu những gì nó nói qua. Hiện tại liền sử dụng để chinh đối phương.

- Nhưng tôi không ra bất cứ lệnh nào cho thuộc hạ động vào W cả.

- Ông không có nhưng bà cô già sau lưng ông thì có.

Liếc nhìn về phía Ngọc Châu, Hàn Phong lạnh nhạt nói. Trong lòng nó không ngờ thằng bé có thể làm được như vậy, tâm trạng tốt hơn một chút.

- Có không Châu?

- Chỉ lấy có một thùng vũ khí thôi mà c...

Chát - một cái tát hạ xuống khuôn mặt của Ngọc Châu ngay khi cô chưa nói dứt câu. Ông Nguyễn nhìn đứa con gái không kiềm chế được tức giận, mắng cô thậm tệ.

- Mày là đứa ngu nhất trong những đứa ngu. Chuyện cần mày làm thì không làm, chuyện không cần nhúng tay vào thì đem người thực hiện. Tại mày mà tổn thất mấy tỷ. Mày ngu ngốc đến không thể hình dung được rồi.

- Tôi đến đây không phải xem gia đình mấy người dạy con. Nhà kho vừa rồi chỉ là cảnh cáo, nếu tái phạm một lần nữa thì không chỉ nhà kho mà là cả sản nghiệp của ông, tôi đều phá hủy toàn bộ. Không tin cứ việc thử.

Nó không mẫn không nhạt nói, lời nói chứa đựng sự khẳng định tuyệt đối. Ông Nguyễn cũng biết mình nên làm gì, mở miệng nói:

- Sẽ không có lần sau. Hôm nay làm phiền lão đại đến đây thật xấu hổ. Yuna lão đại về thông thả.

Tiến nó ra đến cửa, ông Nguyễn quay vào giáo huấn Ngọc Châu một trận nên thân. Nó cũng chẳng quan tâm vì sao lại ồn ào như vậy, một mạch ra xe.

- Mẹ à, dỗi.

Nhìn gương mặt nũng nịu của Hàn Phong, nó đưa tay捏 một cái, bảo Thiên Vũ lái xe đến nhà hàng gần nhất cho thằng bé lót dạ trước khi "chiến" tập hai.

- Làm rất tốt.

Lúc đang ăn, nó thuận miệng nói ra một câu, thành công giúp người kia tự cao tự đại. Hàn Phong đang ăn, hai má tròn tròn cực kỳ đáng yêu, ngẩng đầu nhìn nó cười nói:

- Tài năng của con là vô hạn mà.

- Đừng vội đắc ý. Phải xem con có "hạ" nổi mấy con cáo kia không?

- Ăn trước cái đã.

Khí thế vừa hùng hực chói lóe, bị tát một gáo nước mà giảm đi một nửa. Ba người bao gồm cả Thiên Vũ giữ im lặng đánh chén.

+++++

Tại nhà hần..

Bà Nghi thấy hần là cảm giác tức tối lại dâng lên. Không thèm nhìn hần, bà bỏ về phòng khiến hần đứng đó chẳng hiểu gì.

- Mẹ bị gì vậy ba?

- Còn không phải tức giận vì con sao? Bà ấy cay cú việc con đá một đứa con gái tốt để qua lại với con nhỏ kia đấy.

Thoang suốt, hần cau mày khó chịu. Giọng nói có phần gắt gỏng hơn nhưng vẫn mang sự kính trọng.

- Chuyện của con, con tự biết nên làm gì. Ba mẹ không cần lo lắng.

Nói xong liền bỏ lên lầu. Ba hần nhìn con trai không khỏi thở dài ngao ngán.

Nằm vật ra giường, hần suy nghĩ đủ thứ chuyện. Chuyện này chưa nghĩ xong đã bị chuyện khác chen ngang khiến đầu óc hần rối tung rối mù. Dứt khoát không nghĩ thêm gì nữa, lao vào phòng tắm xối nước lạnh. Lấy lại được tỉnh táo, hần mệt mỏi thiếp đi lúc nào không hay. Chỉ là trong lúc ngủ, hần luôn cau mày khó chịu vì chuyện gì đó.

+++++

Trở lại với nó, sau khi bổ sung năng lượng, chiếc xe dừng tại điểm hẹn thứ hai: W.

Vào phòng họp, vẫn là nó đến sau cùng nhưng không phải trễ. Hàn Phong ngồi trên đùi nó, lia mắt nhìn từng người rồi khoanh tay chờ đợi. Một giọng nói già nua vang lên cắt đứt sợi dây im lặng.

- Gần đây Yuna lão đại có vẻ thành công bởi vị trí CEO của YM ở bạch đạo nhỉ? Cậu bé này là con của lão đại sao?

- Chuyện của tôi ở bạch đạo và con tôi từ khi nào cần các người quan đến vậy?

Giọng nói lạnh lùng của nó vang lên, đem đến cho những người ở đây một trận run rẩy. Một người khác lại nói:

- Nhưng nếu Yuna lão đại xem trọng công việc ở bạch đạo hơn thì tại sao phải giữ cái ghế cao nhất của W làm gì chứ. Chỉ bằng đem nó giao lại cho người khác quản lí có phải tốt hơn không?

- Con mắt nào của mấy người thấy mẹ tôi chỉ chú trọng chức vị CEO mà bỏ bê việc ở W?

- Nếu không bỏ bê tại sao lại xảy ra việc W bị đánh úp và mất đi một thùng vũ khí? Như vậy còn chưa đủ sao?

Người kia tiếp tục chất vấn nó nhưng người trả lời lại là Hàn Phong. Hàn Phong quan sát người kia một cái, kết luận người này chẳng ra làm sao, trực tiếp phản công:

- Lô hàng được đưa đến Việt Nam hoàn toàn được bảo mật?

- Đúng vậy.

- Tại sao Nguyễn gia lại biết nơi cất giữ chứ? Ngoài nội gián thì còn nguyên nhân nào khác?

Tiếng bàn tán bắt đầu vang lên, tuy nhỏ nhưng vẫn khó chịu. Hàn Phong và nó nhếch môi một cái, thẳng bẻ tiếp tục màn diễn của mình:

- Nội gián rất nhanh sẽ được tìm ra, lúc đó kẻ phản bội có kết cục gì có lẽ ai cũng biết.

- Này nhóc, đừng nói linh tinh. Chỗ này không phải để con nít đùa giỡn.

Người kia ức chế nói, rõ ràng xem thường con nít. Hàn Phong liếc người kia, hung hăng nói:

- Im miệng. Chú có tật giật mình hay sao? Khả năng chú làm nội gián cũng cao đấy.

- Cái... cái gì... gì... gì chứ? Tao... khôn... không phải.

- Không ngờ chú lớn như vậy mà vẫn còn cả lăm nha. Hồ thẹn thật.

- Mày...

Tức giận, người kia lấy khẩu súng từ trong người hướng về đầu Hàn Phong mà chĩa vào. Cùng lúc đó, Thiên Vũ cũng nâng họng súng ngay mi tâm của hắn, giọng nói không pha tí cảm xúc nào cất lên:

- Muốn xem thử đạn của ai nhanh hơn không?

- Việc John lão đại tiếp tay cho Nguyễn gia đây có đủ chứng cứ rõ ràng, ông nghĩ hậu quả của việc này là gì?

Lúc này nó mới lên tiếng, ánh mắt lạnh xen lẫn khinh bỉ nhìn người kia nói. Người đàn ông tên John run rẩy, tay cầm súng cũng lung lay, quỳ xuống cầu xin:

- Yuna lão đại, là tôi hồ đồ không suy tính hậu quả. Mong lão đại bỏ qua.

- Nếu không phải Hàn Phong còn nhỏ, tôi đã cho ông chết từ đầu rồi. Dem ông ta nhốt vào khu A.

- Đừng mà. Đừng mà!!!

Hai sát thủ từ cửa tiến vào, đem người kia rời đi. Quét đôi mắt lạnh xem như cảnh cáo, nó bẻ Hàn Phong ra về. Người ở trong phòng cứ đơ như cây cơ suốt mười lăm phút sau mới rời khỏi chỗ ngồi.

+++++

Chiếc xe lao nhanh về nhà, Hàn Phong vọt lên phòng tắm rửa rồi trèo lên giường, đắp chăn ngủ. Nó dặn dò Thiên Vũ một số chuyện rồi cũng về phòng. Làn nước ấm giúp nó thả lỏng cơ thể. Ra khỏi phòng tắm, nó đến cạnh giường nhìn Hàn Phong đang khò khò ngủ. Ngày thường, thẳng bẻ ngủ rất sớm, hôm nay phải thức đến giờ này cũng đã là kỷ tích rồi. Ôm Hàn Phong vào lòng, ngay từ khi gặp mặt cho đến bây giờ, nó vẫn không chút phòng bị nào với thẳng bẻ này, lí do lại không tìm ra.

Bầu trời tối như mực làm nền cho ánh trắng và những ngôi sao lấp lánh đang phát sáng. Một ngày trôi qua và một ngày mới sẽ đến. Không gian yên tĩnh cuốn hút con người chìm vào giấc ngủ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Nhiệm Vụ. Người Bí Ẩn.

Sáng sớm, từ trên lầu bước xuống, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt ông Trịnh là ba người, hai người vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, người còn lại vẫn còn cau mày. Mà người cau mày đó không ai khác ngoài Từ Kỳ, còn nguyên nhân là gì phải chờ Minh Lâm và Anna giải thích.

- Hai đứa về khi nào?

Ông Trịnh lên tiếng đánh tan bầu không khí quái dị. Từ Kỳ nhìn ba mình chào một tiếng rồi tiếp tục nhìn hai người trước mặt.

- Hai giờ sáng con và Anna xuống máy bay.
- Con làm gì mà nhẩn nhẩn nhỏ nhỏ vậy Từ Kỳ?
- Ba thử nghe hai đứa nói xem có tức không?

Từ Kỳ hát mặt về phía Minh Lâm. Ánh mắt của ông cũng dừng lại trên người Minh Lâm, Minh Lâm vô tư kể lại chuyện xảy ra sau khi xuống máy bay.

Lùi thời gian về lúc hai giờ sáng

Cả hai vừa ra khỏi cửa sân bay, trên mặt người nào cũng hiện rõ con buồn ngủ đang "tấn công". Sân bay vẫn còn khá đông, tiếng ồn tuy ít nhưng không phải không có. Thấy Minh Lâm và Anna- trai đẹp gái xinh bước ra, nhanh chóng vây quanh hai người. Không những vậy, có người còn nắm tay kéo áo, cái miệng liên tục gào thét cứ như gặp được thần tượng vậy, khiến cho hai người cực kỳ, cực kỳ bức bối kèm theo sự tức chế.

-MÁY NGƯỜI BUÔNG RA HẾT CHO TÔI.

Không kiềm chế được, Minh Lâm hét lớn làm cho những "con ruồi" kia giật bắn mình, tay cũng không nín kéo nữa. Chưa thoả mái được bao lâu lại tiếp tục bị đem ra bàn tán.

- Làm như đẹp lắm vậy. - Người 1.
- Kiểu căng thấy sợ. – Người 2.
- Haizz, người ta nghĩ mình đẹp mình có quyền ý. Đứng đến gần thì hơn. – Người 3.
- ...

Vô số lời bàn tán phát ra ngày càng vượt quá giới hạn chịu đựng của hai người, Anna lấy hết phong độ hét to, văng tục một chút:

- CÒN BÀN TÁN NỮA TÔI CHO MÁY NGƯỜI CHẾT KHÔNG KỊP NGÁP HẾT BÂY GIỜ. MẸ KIẾP, MÁY NGƯỜI RÀNH RỖI QUÁ PHẢI KHÔNG? BIẾN NGAY LẬP TỨC.

Sức công phá của Anna vô cùng lớn, những "con ruồi rành rỗi" cũng biết nguy hiểm đang tới gần nên thức thời rời đi, trả lại không khí bình yên cho hai đứa. Kéo vali ra ngoài bắt chiếc taxi, địa điểm cần đến là biệt thự nhà họ Trịnh.

Đến nơi, Minh Lâm hết nhẩn chuông lại hết vọng vào nhưng chẳng có phản hồi (Hai giờ sáng thức đi ăn trộm chắt). Trong lúc tức giận, cậu liền đập nát cái chuông cửa (Ba giây tương niệm bắt đầu). Anna đứng bên cạnh khó chịu nói:

- Có đem chìa khóa không đấy?

Minh Lâm gật đầu một cái, lấy trong túi một chiếc chìa khóa, tra vào ổ khóa. Anna chỉ biết lắc đầu trước sự ngu ngốc này của Minh Lâm. Ai đời có chìa khóa nhà mà lại đi đập chuông cửa, đứng bên ngoài la hét. Trên đời chắc chỉ có một mình Minh Lâm thôi.

Từ Kỳ nhìn Minh Lâm mà khóí bốc lên đầu, tức giận hỏi:

- Sao em không gọi cho anh, điện thoại em mua để trưng bày làm kiếng chắc?
- Ồ ha! Chắc tại lúc đó buồn ngủ quá nên quên bén mắt.

Minh Lâm vỗ đùi đánh đét, gãi đầu cười hi hi nhìn Từ Kỳ. Từ Kỳ nhìn bộ dáng đó của em trai, chỉ biết hạ dần con giận mà trách mắng nhẹ nhàng:

- Buồn ngủ đến nổi chất xám bị đóng băng luôn sao?

Minh Lâm cười cười chừa ngượng, trong lòng thầm nể mình ngu ngốc, làm chuyện chẳng có lợi ích. Nó mà biết Minh Lâm như vậy, không chừng ném cho thằng nhóc mấy tia nhìn chết chóc. Suy đi nghĩ lại, Từ Kỳ chỉ là lo lắng cho em trai của mình, nếu không cũng chả tức giận như vậy làm gì cho hao mòn nhan sắc.

- Bên chỗ con nhóc kia có chuyện gì sao?
- Làm gì có chuyện.

Minh Lâm trôi chảy trả lời. Ánh mắt Từ Kỳ nheo lại, nhìn Minh Lâm nghi ngờ.

- Nếu không có chuyện thì tại sao hai đứa về đây?
- Lão đại giao nhiệm vụ tìm cách đưa một người đến W đảo tạo thôi chứ chẳng có chuyện gì lớn cả.

Gật đầu ra vẻ đã hiểu, Từ Kỳ nhìn qua ông Trịnh hỏi:

- Ba có đến công ty không?
- Đến chứ. Con lấy xe đi.

Nói đoạn, ông Trịnh cùng Từ Kỳ đứng dậy, không quên nhẩn nhở Minh Lâm:

- Nhận nhiệm vụ gì thì làm cho nhanh, kéo không hoàn thành đúng thời hạn, lúc đó con bé có làm gì con thì chẳng ai dám xen vào đâu.

Lời nói thành công thức tỉnh hai con người còn mơ màng. Ý thức phục hồi, chất xám trong não cũng hoạt động bình thường. Cả hai kéo nhau đi thay đồng phục trường Rose rồi

leo lên xe của Từ Kỳ đi nhờ.

+++++

Mỹ...

- Mẹ phải ăn sáng chứ.
- Con còn nói nữa mẹ cho con đi làm thử dân châu Phi bây giờ.
- Uống cà phê lúc bụng rỗng là không tốt. Con phải nói với mẹ bao nhiêu lần nữa.

Hàn Phong nhăn mặt nhăn mày nói. Tai nó cũng lủng bủng rồi. Do sáng nay nó (lại) không ăn sáng mà uống từng chút cà phê, Hàn Phong bắt gặp liền tỏ thái độ không hài lòng, cứ lảng vảng trước mặt nó trách móc.

- Được rồi, ăn thì ăn.

Hàn Phong cười đắc ý, trong lòng ngưỡng mộ tài năng nói nháy của mình. Nó không muốn phải đến viện khám tai nên miễn cưỡng mua hai phần thức ăn nước uống rồi đến công ty.

+++++

"Máy bay từ Mỹ sang Việt Nam đã hạ cánh, (abc... xyz... tiếng Anh vang lên)".

Một cô gái tóc xõa ngang vai bước ra, lập tức gây chú ý. Cô đội một cái mũ vành rộng màu tím, váy ngắn màu tím, bông tai cũng màu tím, giày cao gót màu tím, ngay cả cái vali cũng tím nốt. Một cây tím như vậy làm sao người ta không chú ý được.

Hất mặt kiêu ngạo, cô tự tin khoe cá tính (là tính của con cá) mà bước đi. Đang ngon trớn, cô vấp phải một viên đá, hậu quả không vắn nói cũng biết. Cứ ngẩng cao đầu mà chẳng nhìn xem đường mình đi có vật cản hay không, để bây giờ té đập mông, gầy thì gầy, mũ bay theo gió, chỉ có hai từ mà tác giả muốn gửi đến cô gái ấy thôi: ĐÁNG ĐỐI.

Trước tràng cười của những người xung quanh, cô gái kia dùng dằng đứng dậy, ném đôi giày hư đi, chặn một chiếc taxi rồi khỏi sân bay. Ngồi trong taxi mà nét mặt của cô cứ hằm hằm khó chịu, giống như một quả bom hẹn giờ, chỉ cần có người kích hoạt sẽ ngay tức thời phát nổ. Tài xế không dám mở miệng hỏi, chỉ biết đạp ga cho xe chạy vòng vòng thành phố. Cô lấy điện thoại soạn một tin nhắn, bấm gửi. Mối nhếch lên cười đều giả, phát hiện xe cứ chạy vòng vòng liền nổi dóa:

- Không biết đường hay sao mà chạy vòng vòng mãi thế?
- Cô có nói địa chỉ đâu.

Tài xế run bắn bật, trán xuất hiện một tầng mồ hôi hột. Cô gái lại lần nữa khiến cho thân thể tài xế không chịu nổi mà run lên, mặc dù thời tiết khá là nóng. Không biết có phải do nóng quá hay không mà mồ hôi trên mặt của tài xế ngày càng nhiều.

- Đến trung tâm mua sắm. NHANH LÊN MỘT CHÚT.

Gật đầu một cái, tài xế đạp ga phóng xe như vũ bão, sử dụng vận tốc nhanh nhất đến nơi cần đến.

+++++

Ting.. ting.. ting..

Điện thoại hân báo tin nhắn, hân lười biếng sờ soạn khắp nơi tìm "em để yêu". Tin nhắn vừa mở, hân đọc nội dung mà sững sờ. Nội dung chỉ có vài câu đơn giản:

"Muốn hạ gục W không? Nếu muốn thì đến Gold. Thời gian là mười giờ tối. Đừng bắt tôi chờ đợi".

- Là ai?

Hân nhìn điện thoại, lẩm bẩm một mình. Nghĩ mãi không ra ai muốn cùng mình đối đầu với W, hân đứng phát dậy, vào phòng vệ sinh thay đồ... đến Rose.

+++++

Cổng trường Rose...

Sau một thời gian vắng bóng, Minh Lâm và Anna được học sinh trong trường đón tiếp bằng những âm thanh chói tai. Tâm trạng của hai người lúc này chỉ có hai chữ: TỒI TỆ.

- Hết cái gì mà hết. Im hết.

Minh Lâm lại lần nữa nổi cáu. Đám học sinh này suốt ngày chỉ biết như vậy thôi. Tuy hám trai thật nhưng không ai quên được cái kết khi Minh Lâm tức giận, đáng sợ hơn cho dù là nữ cũng "được" Minh Lâm đối xử như nam.

Đám đông giải tán dần, cả hai bước vào sân trường. Đúng lúc gặp được Nam đang trên đường xuống căn tin, phóng đến lôi kéo nhanh hơn.

Ba người chọn một bàn khuất ngồi xuống, Nam nhìn hai người kinh ngạc.

- Sao hai người ở đây?
- Tại sao chúng tôi không được ở đây?

Nam lắc đầu không trả lời câu hỏi của Minh Lâm. Nhìn qua nhìn lại một chút, nam sinh này nhận ra điều khác thường liền đem ra hỏi Anna.

- Đại tỷ không đến à?
- Đại tỷ gì mà đại tỷ, gọi là lão đại đi.
- Lão đại không đến à?
- Không, lão đại có việc phải làm.
- Vậy sao hai người rảnh rỗi đến đây?
- Nếu không phải lão đại giao nhiệm vụ làm mọi cách đưa cậu đi đào tạo thì hai đứa tôi cũng không cần ngồi máy bay về đây.

Hai người một hỏi một đáp mà không biết một người khác đang vô cùng khó chịu vì bị bỏ xỏ.

- Cậu có muốn đi theo chị tôi hay không?

Sau khi im lặng được một lúc, Minh Lâm cũng đưa ra câu hỏi cần thiết nhất. Nam nhìn Minh Lâm với đôi mắt sáng rực, nói:

- Tất nhiên là muốn rồi. Nhưng...
- Nhưng gì?
- Nhưng làm cách nào thuyết phục ba mẹ tôi?

Lại một vấn đề khó đặt ra. Ba bộ não vận dụng tất cả chất xám suy nghĩ cách giải quyết. Đột nhiên Minh Lâm đập bàn khiến tim của hai người còn lại thiếu chút rớt ra ngoài.

- Điền à? Khi không đập bàn, muốn hù chết người hả?

Anna lên tiến quờ trách. Minh Lâm ừ xù nói:

- Xin lỗi. Tôi nghĩ ra cách rồi. Do phấn khích quá nên.../ CÁCH GÌ?

Chưa nói hết câu, lời nói bị cắt nằng bởi hai giọng nói khác. Minh Lâm cúi đầu nói nhỏ:

- Nhờ thầy Hiệu trưởng gửi giấy thông báo mời đi du học.
- Ý kiến không tồi.

Nghe xong, Anna đưa ra nhận xét khiến ai kia giống như bánh bao nhúng nước, phụng phịu như trẻ con. Không còn ý kiến nào khác, cả ba kéo nhau đến phòng Hiệu trưởng.

+++++

Phòng Hiệu trưởng..

Cốc... cốc... cốc...

- Mời vào.
- Bác.
- Có chuyện gì cần nhờ sao?

Hiệu trưởng nhanh chóng nhận ra ý đồ của ba người. Minh Lâm cười cười nói:

- Tụi cháu muốn nhờ bác gửi giấy mời đi du học Mỹ đến tay phụ huynh thẳng nhóc này.

Vừa nói, Minh Lâm vừa đưa tay chỉ vào Nam. Hiệu trưởng khó hiểu hỏi:

- Tại sao phải làm vậy?
- Lão đại muốn hai đứa cháu đưa thẳng nhóc này qua đó đào tạo. Lại bắt chúng cháu phải tìm cách để phụ huynh tự nguyện đồng ý nên...
- Lão đại? Lão đại là Thiên Băng sao?

Nhận được cái gật đầu thay đáp án, Hiệu trưởng nói:

- Được rồi. Để ta cho người gửi giấy đến phụ huynh. Ta nghĩ con nhóc đó chẳng cho mấy đứa nhiều thời gian đâu.
- Ngày mai phải thấy người ạ.

Nụ cười của Minh Lâm méo xẹo. Hiệu trưởng cũng không biết làm gì hơn. Không hoàn thành trước thời hạn hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng là điều mà cả ba người đều biết

- Được. Chiều nay sẽ gửi đến nhà. Mấy đứa nhớ hậu tạ đấy.
- Phải hậu tạ chứ. Món Pháp được không bác?
- Không thành vấn đề. Về lớp đi.

- Chào bác.

Cúi chào Hiệu trưởng, cả ba hí hửng về lớp. Ngất một nỗi, đi hơn nửa đường lại bị chặn. Đưa mắt nhìn Mina một cái, Anna chậm rãi nói:

- Chó khôn không cản đường.

- Mày nói ai là chó hả? Thứ bám đuôi như mày còn chẳng bằng con chó.

Một lần mây đen kéo đến kèm theo sấm chớp đùng đùng. Minh Lâm không mặn không nhạt cảnh cáo:

- Quần cái miệng của bà chị trước khi tôi cho răng oi hàm đi nhé. Cho dù là nữ tôi cũng chẳng nương tay đâu.

- Làm gì nhau? Chị lẫn em đều là du côn. Nhỏ chị thì quan hệ bừa bãi để có con lớn như vậy thì thằng em cũng chẳng kém g..

Chưa hoàn thiện câu nói, một chiếc giày đã ngự trị trên gương mặt bạc triệu (sừa đủ thứ) bằng một lực khá mạnh. Và chủ nhân của chiếc giày đó là Anna. (Ôi trời ơi, xẹp luôn cái mũi vừa đi chính về. Anna à, tác giả vô cùng thích cách làm này>o<).

- Mày... mày.../ Mấy người tụ tập ở đây làm gì?

Hắn đến trường liền gọi cho Hoàng có mặt tại phòng Hội học sinh. Phòng đó nằm ở hướng ngược lại với hương của tụi Minh Lâm. Chứng kiến cô gái bên cạnh Minh Lâm đánh người, thân là Hội trưởng không thể không ngăn cản.

- Anh à, tụi nó bắt nạt em. Còn đập vào khuôn mặt em nữa.

Mina nhận ra giọng nói quen thuộc, liền nức nở dán vào người hắn kể lể. Hắn nhìn Mina rồi nhìn sang Minh Lâm đang đờ đờ sát khí hỏi:

- Chuyện gì? Sao lại đánh người?

- Anh bảo cô ta quần cái miệng mình cho tốt. Xích lại được thì cứ xích, đừng để cô ta ra ngoài cắn người. Cắn nhầm người có khi chết lúc nào không hay.

Bỏ lại câu nói cực kỳ "nhẹ nhàng", ba người tiếp tục đi về lớp. Hắn đứng đó suy nghĩ về câu nói vừa rồi. Ý tứ trong đó hắn hiểu nhưng hắn không biết tại sao Minh Lâm lại nói vậy. Mina nói gì quá đáng, khiến cho người ta tức giận? Đây Mina ra, hắn không nói gì mà bước tiếp. Mina bực tức dậm chân, tay xoa xoa mũi. Phen này lại phải đi sửa thêm lần nữa rồi.

+++++

Phòng Hội học sinh...

- Có chuyện gì sao?

Phát hiện khuôn mặt hắn khác lạ, Hoàng thẳng thắn hỏi han. Hắn lắc đầu ý bảo không có rồi lấy điện thoại hiển thị tin nhắn lúc nãy đưa cho Hoàng, nghi ngờ nói:

- Tại sao người này muốn hợp tác với chúng ta?

Hoàng xem tin nhắn xong cũng kinh ngạc nhìn hắn. Đối với câu hỏi vừa đặt ra có rất nhiều câu trả lời.

- Có thể do người đó muốn trả thù chẳng hạn.

- Cũng có thể. Mà khi nãy mình gặp em trai của con nhóc đó. Tụi nó đang đánh Mina.

- Nhiều khi những gì cậu thấy không hẳn là đúng.

Hoàn khếo léo nhắc nhở hắn. Từ khi Mina trở về đã khiến Hoàng có ác cảm về cô ta. Những chuyện cô ta làm cậu không tiện nói cho người bạn chí cốt biết, chỉ cần nói ra thôi hắn sẽ tổn thương rất lớn. Vì vậy cậu chỉ biết khuyên nhủ bạn mình tránh xa con người bản thù đó.

Hắn không muốn suy nghĩ nữa, cứ đến điểm hẹn xem ai sẽ là đồng bọn của mình. Nhắm mắt dưỡng thần, hầu như tối nào hắn cũng ngủ không ngon giấc, có gì đó khiến cho lòng hắn áy náy, đau đốn vô hình dằn xé hắn.

+++++

- Mẹ à, khi nào mới đưa con đến W đào tạo đây?

- Đừng kiếm chuyện gây rối. Con muốn làm gì?

Kế hoạch bị vạch trần, Hàn Phong không vui nói:

- Con muốn từ mấy bản vẽ này mau chóng làm ra thành phẩm.

- Ngày mai cho con đến đó. Bây giờ để yên cho mẹ làm việc.

Nó nói mà mắt cứ nhìn vào bản kế hoạch trong tay. Hàn Phong nhìn nó nhú mày, bắt chọt nghĩ ra gì đó, kéo kéo áo nó nói:

- Mẹ muốn xử lý bà cô kia như thế nào?

- Con có hứng thú sao?

Hàn Phong gật đầu chắc nịch. Nó xoa đầu thằng bé nói:

- Tối nay cho con xem

- Hứa phải giữ lời. Mẹ bảo người đem bánh và trà sữa cho con đi, ở đây rất chán, có mấy thứ đó làm bạn cũng đỡ buồn (Làm bạn với bánh và trà sữa được à, cái đồ heo con?).

Nó gật nhẹ đầu, phất tay ý bảo Hàn Phong đến sofa ngồi. Bấm gọi thư ký căn dặn:

- Đem bánh ngọt, trà sữa và truyện tranh vào đây.

Dặn dò đủ, nó tiếp tục cắm đầu vào mở giấy trên bàn. Thư ký sau khi nghe chỉ thị của nó cũng hoảng hồn, tâm tư chỉ đặt vào chuyện "CEO lạnh lùng đọc truyện tranh, ăn bánh uống trà sữa sao?". Đến khi đem những thứ đó vào, cái tâm tư trước đó bị xé bỏ. Tất cả những thứ đó đều chuẩn bị cho Hàn Phong chứ không phải nó.

Ai đã hẹn hán? Hán có đồng ý hợp tác với người đó đối đầu với W không? Nếu có thì nó giải quyết như thế nào đây? Uyên Nhã sẽ "được" xử lý như thế nào? Chap sao sẽ rõ
^_~

Vài lời của tác giả:

Thật xin lỗi vì không thể đăng chap được. Tác giả sẽ đăng bù ba chap dần dần.

Lịch đăng chap là thứ hai, thứ ba, thứ sáu và thứ bảy.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện cũng như thông cảm cho sự thất thường gần đây của tác giả. Tác giả sẽ cố gắng viết những chap mới thật tốt để không phụ lòng mọi người. Thật sự cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Kẻ Thù

Cốc... cốc... cốc...

- Vào đi.

Thân hình nhỏ nhắn của cô thư ký hiện ra sau cánh cửa. Cô thư ký thận trọng nói:

- Có một cô gái muốn gặp CEO. Không biết là...

- Là ai?

Nó chán ngấy sự rụt rè này rồi. Mỗi lần thông báo cho nó, cô gái này luôn e dè cứ như nó là quái vật ăn thịt người không bằng.

- Người đó là người mẫu Jane ạ.

Thư ký gạt mình, vội vàng trả lời nó nhưng đầu vẫn cúi xuống. Nó cau mày một cái, không nhanh không chậm nói:

- Cho vào./ Cậu không cho thì tớ cũng vào rồi.

Một giọng nói khác vang lên, kèm theo đó là một thân ảnh đang tiến vào. Cô gái có mái tóc vàng, đôi mắt xanh biển, làn da trắng mịn không kém gì nó, mang đậm chất châu Âu. Cô vận trên người một chiếc váy màu kem tinh tế. Người đấy không ai khác mà chính là Jane – người mẫu đại diện cho bộ sản phẩm của công ty nó và cũng là cô bạn cùng khóa của nó. (Jane đã xuất hiện ở chap “Thực hiện nhiệm vụ”). Nó nhìn Jane nhíu mày nói:

- Cậu nghĩ thử xem người lạ tự tiện vào phòng làm việc của tôi sẽ có hậu quả gì?

- Tớ không phải người lạ mà cậu nhắc đến.

Jane nở nụ cười thân thiện nhìn nó. Hai người từ nãy giờ đã lãng quên cô thư ký đang run rẩy đứng ở cửa. Jane lên tiếng nhắc nhở nó:

- Đây, cậu cho cô ấy ra ngoài đi chứ. Ở trong này sức ép rất lớn ảnh hưởng đến tinh thần đấy.

Nó liếc mắt qua Jane một cái rồi nhìn sang người kia, căn dặn:

- Cô ra ngoài được rồi. Nhân tiện bảo người chuẩn bị tài liệu về các khoản doanh thu gần đây cho tôi.

Cô thư ký vâng vâng dạ dạ rồi quay sang hỏi Jane:

- Cho hỏi cô muốn dùng gì?

- Cho tôi một Cappuchino là được.

Bóng dáng nhỏ nhắn của cô thư ký khuất sau cánh cửa. Lúc này, Jane mới để ý thấy một đứa trẻ đang ngồi trên sofa, cô tiến lại gần.

- Cháu là.../ Con tôi.

Hàn Phong vừa ngẩng đầu nhìn người trước mặt, chưa trả lời đã bị nó chen ngang. Jane bĩu môi liếc nó.

- Ai chẳng biết nó là con cậu. Tớ muốn hỏi nó tên gì cơ?

- Cháu tên Lâm Hàn Phong. Chào cô xinh đẹp.

Hai từ "xinh đẹp" có vẻ như là từ yêu thích của Hàn Phong cũng "xinh đẹp" mà nữ cũng "xinh đẹp". Jane không kịp vui vẻ thì nó đã tạt cả thùng nước lạnh vào người của cô:

- Mắt thẩm mỹ của thằng nhóc này rối loạn một chút.

- ME/ YUNA!!!!!!

Jane và Hàn Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó. Nó không chú ý đến tâm trạng hiện tại của bọn họ, cúi đầu làm việc. Jane nháy mắt với Hàn Phong rồi nói lớn:

- Phong à, mẹ cháu hết thương cháu rồi. Nếu đã như vậy thì cháu làm con của cô thì hơn.

Sau câu nói của Jane, Hàn Phong mới nhận thức được ý nghĩa của cái nháy mắt khi nãy. Đã diễn phải diễn cho sâu, Hàn Phong cố nặn ra một giọt nước mắt, giọng nói uất ức:

- Mẹ hết thương Hàn Phong rồi... huhu... vậy thì... hức hức... con sẽ đi theo cô xinh đẹp... huhu...

Một lớn một bé cùng nhau làm trò, kẻ tung người hứng đem nó biến thành người mẹ độc ác. Nó nhìn hai người trước mặt, chỉ hận không thể đưa hai người đi nhận giải Diễn viên xuất sắc nhất.

- Hai người mà không dừng lại, tôi tiễn hai người sang châu Phi trồng lúa nước.

- Tớ nói này Yuna, cậu đừng nhăn tâm như vậy chứ. Châu Phi thì làm sao trồng lúa được, lại còn là lúa nước. Cậu muốn tớ sống sao?

Jane trừng mắt nhìn nó. Cái việc đi châu Phi trồng lúa chỉ có người như nó mới nghĩ ra thôi. Nó cũng liếc Jane một cái rồi nói:

- Đừng dài dòng, tới đây có việc gì?

- Ủa, tớ đến đây tán gẫu với cậu thôi mà.

Jane xua xua tay nói. Tội nghiệp thay, lời vừa dứt, cô đã nhận được cái nhìn cảnh cáo từ nó: "Còn nói nhảm, tôi liền thực hiện những gì đã nói khi nãy", dọa cô sợ xanh mặt.

- Được rồi, được rồi. Tớ chỉ muốn mời cậu cùng đi ăn, dù sao cũng trưa rồi. Không lẽ cậu muốn để cái bụng đói meo mà giải quyết cái đồng giấy đó? Sẵn dịp cùng cậu thảo luận một vài chuyện.

Jane chỉ tay vào chồng tài liệu trên bàn của nó. Hàn Phong từ trên ghế phóng đến bên cạnh nó, lay chân nó, chân thành tha thiết nói:

- Mẹ, con cũng muốn ăn. Con đói sắp xỉu rồi.

- Hai ly trà sữa, một cái bánh ngọt vẫn chưa lấp được cái bụng của con sao?

- Nhiều đó nhắm nhỏ gì. Con đói thật mà.

Đôi mắt long lanh nhìn nó, Hàn Phong vẫn lay chân nó như cũ, cái miệng nhỏ bĩu ra trông vô cùng đáng yêu. Nó xoa đầu thằng bé rồi nhìn Jane hỏi:

- Bây giờ?

- Phả.../ Yuna, em có bận không, cùng đi ăn được chứ?

Hôm nay nó có lộc ăn rồi. Jack từ ngoài bước vào, người chưa thấy nhưng đã nghe được giọng nói. Jack đưa mắt nhìn quanh căn phòng, nhận ra nó đang có khách, thà như sau này phải gõ cửa trước khi vào.

- Anh không gõ cửa.

Nó tựa lưng vào ghế nhìn chằm chằm Jack. Jack chỉ biết cười trừ. Jane thấy người đàn ông này khá quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra.

- Này, anh có thể mời Yuna đi ăn vào hôm khác không?

- Tại sao?

- Tôi mời Yuna trước mà.

- Con nhóc đó đồng ý chưa?

- Chưa.

- Vậy tôi vẫn có thể mời.

- Không thể.

- Cô vô lý.

- Anh vô lý hơn. Rõ ràng là tôi mời người trước.

- Hai người nói đủ chưa?

Do quá hăng say tranh giành, cả hai không ai chú ý đến nét mặt đen dần của nó. Lúc này hai người mới chấm dứt cuộc chiến tranh không biết bao giờ mới kết thúc.

- Em không đi cùng anh được.

- Không sao, anh đi cùng Thiên Vũ và hai người kia cũng được. Em mau mau hoàn thành bộ sản phẩm đi.

- Chủ tịch, anh không nhất thiết phải đến tận đây đốc thúc năng suất làm việc của em.

Nó chậm rãi nói. Jane đã sớm đắc ý vì nó từ chối lời mời cả Jack, nhướn mày khiêu khích anh. Jack cười như không cười nhìn Jane:

- Đừng vội đắc ý.

- Đó là chuyện của tôi.

Xem ra Jack đã gặp được oan gia chính hiệu rồi. Không biết giữa hai người sẽ xảy ra chuyện gì? Đó là chuyện của những chương sau. Trong khi hai người mất đối mặt, một giọng nói khác phá tan chiến tranh lạnh thăm ấy. Tiếng nói không phải phát ra từ nó mà từ miệng nhỏ đáng yêu của Hàn Phong:

- Jack kia, mày mau đứng lại. Dám cản đường, ta phải đánh người tan xác.

Jack sững người vì hai câu nói phát ra từ miệng của Hàn Phong. Kiểm chế sự phẫn nộ, Jack trừng mắt nhìn chăm chăm vào thằng bé nói:

- Nhóc con muốn đánh ai tan xác?

- Cháu muốn đánh chết con gấu bông tên Jack này này.

Nói rồi, Hàn Phong đưa con "Jack" không biết lấy ra từ đâu đưa đến trước mặt Jack. Anh nhìn con gấu lại nhìn Hàn Phong, phần hỏi đáp bắt đầu:

- Sao cháu gọi nó là Jack?

- Vì nó là con gấu bông tên Jack.

- Làm thế nào cháu biết con gấu này tên Jack?

- Cháu đặt cho nó ạ.

Hàn Phong rất chi là “ngây thơ”, giải thích cũng rất logic, thành công khiến Jack không còn lời nào để nói. Nghiến răng nghiến lợi nhìn ai kia, Jack cố giữ giọng bình thường nói:

- Cháu thật biết cách đặt tên đấy. Anh đi trước đây.

Hôm nay có vẻ như Jack không được thuận lợi lắm, hết gặp oan gia lại “trùng hợp” được lấy tên đặt cho gấu bông. Ôi!!! Hình tượng cool ngầu còn đâu. Nhưng có một chuyện Jack không thể nào biết được. Nguyên nhân sâu xa khiến Hàn Phong đem tên anh đặt cho gấu bông là do anh làm chứng ngại vật cản trở quãng đường từ cái bao tử đang kêu gào đến nhà hàng. Nếu anh biết được chắc chắn sẽ mua một cái gối thật mềm rồi đập đầu vào đó cho đến chết.

- Mẹ, đi được chưa? Cái bụng con chịu không nổi khủng bố từ quái vật đối rồi.

- Con ra xe cùng cô Jane trước đi, mẹ dọn dẹp một chút liền xuống.

- Vậy mẹ nhớ nhanh nhanh lên. Đi thôi cô xinh đẹp.

Bỏ nó lại, Hàn Phong kéo tay Jane vào thang máy. Nó đem một số tài liệu quan trọng cất vào ngăn kéo, khóa lại cẩn thận. Ra khỏi phòng, nó dọn dò thư ký:

- Nếu có người tìm, nói họ gọi cho tôi rồi đưa họ vào phòng tiếp khách. Tuyệt đối không cho bất kỳ người nào vào phòng.

- Dạ vâng.

Vào thang máy, bấm số tầng thấp nhất, nó suy nghĩ một số chuyện về W. Gần đây có khá nhiều thành phần gây phiền toái, giải quyết sớm vẫn tốt hơn.

Ngồi vào ghế sau, nó để mặc cho tài xế Jane và phụ lái Hàn Phong đưa đi đâu thì đưa. Không khí trong xe không tĩnh lặng mà khá vui nhộn nhờ khả năng pha trò của Hàn Phong. Xe chạy vun vút trên đường, thẳng tiến đến nhà hàng.

+++++

Rose...

Cũng đến giờ tan học, học sinh chen chúc nhau ra về. Người thì có xe đến đón, kẻ thì đi bộ nhằm bảo vệ môi trường, nhóm lại vào quán cà phê,...

- Tối nay đi bar không?

Anna khởi xướng địa điểm đi chơi, nhanh chóng được Minh Lâm và hường ứng nhiệt tình.

- Vậy chín giờ tại Win nha. Mà cậu về nhà chờ giấy mời đi. Thẻ nào cũng được đồng ý đi “quẩy” lần cuối.

- Sao nghe giống như từ biệt vĩnh viễn vậy?

Nam run người sau câu nói của Minh Lâm. Ba người đã rút ngắn khoảng cách, có khi còn thân thiết hơn bình thường. Thấy đáng về của , Minh Lâm đập một phát lên vai cậu nói:

- Bớt nói nhảm đi. Tối nay gặp.

- Bye.

Đến cổng trường, Minh Lâm và Anna đi ngược lại với hướng của . Cả ba đặc biệt cảm thấy hứng thú với lời hẹn tối nay, biết đâu chứng kiến cảnh tượng hấp dẫn gì thì sao. Cuộc đời mà, đâu lường trước điều gì.

+++++

- Anh à, tối nay đi chơi với em được không?

Mina nũng nịu lay tay hấn. Mà giờ hấn nào có tâm tình đi chơi, có chuyện khác quấy nhiễu suy nghĩ của hấn mất rồi.

- Không được, tối nay có một người bạn anh cần phải gặp.

- Hẹn lại khi khác không được sao?

Đưa đôi mắt “lấp lánh” giả tạo nhìn hấn, Mina nói bằng chất giọng buồn tủi. Hấn thấy vậy cũng không đành lòng, liền nâng cằm cô lên, dịu dàng an ủi:

- Hôm khác anh đưa em đi chơi bù được không?

- Được.

Gật đầu một cái, không hề báo trước, Mina nhướn người hôn lên môi hấn, trong lòng thầm nghĩ “Anh không đi cũng không vấn đề gì. Tôi có thể kéo thiếu gia nhà họ Phạm vui chơi. Hấn cũng chẳng kém anh là bao”. Cũng may, xe của hấn đã dừng nếu không đã gây ra không ít tai nạn xe cộ rồi.

+++++

Xe dừng trước nhà hàng, ba người tiến vào phòng Vip. Sau khi yên vị và gọi món, Jane vào thẳng:

- Yuna này, cái tên chủ tịch khi nãy nhìn khá quen mắt. Có phải chúng ta gặp ở đâu rồi không?

- Cậu không nhận ra bản thân nói sai gì sao?

Nó nhìn chằm chằm vào Jane. Cô nàng cố kiểm tra lại lời nói của mình xem sai sót ở chỗ nào. Sau khi kiểm tra kỹ càng, cô hận không thể mua ngay miếng đậu hũ để đập đầu vào. Chủ tịch của tập đoàn YM ai mà không biết. Nó nhìn Jane đang tự giễu, có ý tốt cứu cô khỏi sự bối rối này.

- Jack từng là thầy thể dục đấy. Anh ta còn cho tôi và Kelvin chạy mười vòng sân.

- CÁI GÌ? CẬU KHÔNG ĐÙA CHỨ?

Tần số âm thanh lên đến đỉnh điểm. Nếu phòng này là phòng thường thế nào cũng coa người tụ tập trước cửa xem náo nhiệt.

- Hết cái gì. Đùa cậu chẳng có lợi gì cả.

- Mà thôi, bỏ qua chuyện này đi. Tớ còn một chuyện cần cậu đồng ý.

- Chuyện gì?

Nó ngờ vực nhìn Jane. Jane không để ý ánh mắt của nó mà dò ánh mắt nhìn Hàn Phong, giọng nói đều đều thốt ra:

- Minh muốn làm mẹ nuôi của Hàn Phong.

Phụt - ngụm trà sữa vừa đưa vào miệng ngay lập tức được Hàn Phong cho hòa cùng đất mẹ. Nó cũng kinh ngạc không kém, nhưng tất nhiên biết kiềm chế.

- Con biết sức hút của mình lớn như thế nào mà.

Thằng bé đắc ý, tự luyến có trình độ. Nó chưa vội đồng ý, có việc cần làm hơn.

- Cậu muốn tự rước họa vào thân sao? Nhân vật như cậu tự nhiên đừng một cái có con sẽ ảnh hưởng đến hình tượng.

- Nhận nuôi chẳng lẽ không được.

- Sau này có chuyện đừng tìm tôi.

Biết nó đã thông qua, Jane vui vẻ gật đầu. Hàn Phong có thêm một người mẹ xinh đẹp cũng vui không kém.

Đồ ăn được mang lên, ba người ngồi ăn thoải mái. Không khí vui vẻ hơn rất nhiều. Thời gian cũng vì vậy mà trôi qua.

+++++

8:45 pm..

- Mẹ, mau thực hiện lời hứa.

- Được rồi.

Nó và phòng vệ sinh thay đồ. Vẫn phong cách thường ngày, quần sooc và áo Hoodie, chân mang một đôi Adidas, dĩ nhiên tất cả đều là màu đen làm nổi bật làn da trắng.

Ngồi trên xe, Hàn Phong phấn khởi, ngồi không yên. Miệng nhỏ liên tục hỏi đến chưa khiến nó cau mày, phải đe dọa mới ngăn chặn được.

Chiếc xe chạy vào một con đường mòn, xung quanh cây cối rậm rạp, tiếng côn trùng kêu kèm theo gió thổi làm người ta dựng tóc gáy. Xe đỗ trước tòa nhà màu trắng, có hai ba người bước đến gần cúi đầu chào.

- Lão đại.

- Khu D. Nơi giam cô gái kia.

Nó xuống xe, nắm tay Hàn Phong đi sau thuộc hạ đến phòng giam Uyên Nhã. Cửa vừa mở, đập vào mắt nó không phải hình ảnh thường ngày của kẻ kiêu ngạo kia nữa, trên người Uyên Nhã có rất nhiều vết roi, vết bóng. Xem ra hơn một ngày ở đây, cô ta được "chăm sóc" rất tốt. Phải nói đến Hàn Phong, thằng bé không sợ hãi cảnh tượng đáng sợ này, ngược lại còn có vẻ thích thú.

- Lấy nước.

Nó ra lệnh cho một tên thuộc hạ đứng gần đó. Xô nước nhanh chóng được đem đến. Nó hất mặt về phía Uyên Nhã, ý bảo người kia hắt nước vào người cô ta.

Ào - nước thấm vào những vết thương trên người, đau đớn đến nỗi phải mở mắt nhắm mày rên rĩ.

- Kiểm

Một thanh kiếm Nhật đưa đến trước mặt nó. Nó quay sang hỏi Hàn Phong:

- Con muốn xem tiếp?

- Dạ.

Hàn Phong vui vẻ trả lời, một chút sợ hãi cũng không có. Lúc này nó phát hiện thằng bé chẳng biết sợ là gì. Giờ cao thanh kiếm một chút, sau đó liền một đường chém đứt bàn tay phải của Uyên Nhã. Mùi máu tanh nồng nặc khiến người khác buồn nôn.

Á!!!

Do chịu tra tấn quá nhiều, sức lực bị hút cạn nên không thể hét to hơn nữa. Ánh mắt oán hận nhìn nó, Uyên Nhã lấy hết sức thều thào nói:

- Đồ ác độc.

- Mày có phải biết điều này quá muộn rồi không? Trước khi trách tao, mày nên tự trách bản thân đã quá xem nhẹ lời cảnh cáo của tao thì hơn.

- Khả năng của mày cũng chỉ tới đó thôi sao? Có giỏi thì giết chết tao đi.

- Giết mày? Quá hiển từ. Cho mày hưởng thụ từ từ, sống không bằng chết mới là cách làm của tao. Đem nước chanh, muối và bột ớt tới đây.

Chậm rãi yêu cầu những thứ tiếp theo, nó nhìn Uyên Nhã nhếch môi một cái. Tất cả những thứ nó vừa yêu cầu đều đặt trên chiếc bàn gỗ. Nó đổ muối vào nước chanh, khuấy đều cho đến khi muối không thể tan thêm được nữa. Đem thứ dung dịch kia đổ lên người Uyên Nhã một cách từ tốn, khiến con đau rất kéo dài, hành hạ cô ta hết đến khản giọng. Không dừng lại ở đó, nó đem bột ớt rắc đều lên vết roi, mọi động tác đều vô cùng chậm rãi.

- Gửi bàn tay cô ta về cho ba mẹ đi. Lau dọn sách sẽ chỗ này.

Đặt tay Hàn Phong ra ngoài, thằng bé còn quay đầu nhìn lại vài lần. Khi rời khỏi khu nhà đó, nó hỏi:

- Con không sợ?

- Chẳng thú vị gì cả. Chưa gì đã ra về, con còn chưa hành hạ bà cô đó mà.

- Chờ cô ta khỏe hơn sẽ để con chơi đùa một chút.

- Mẹ nói phải giữ lời.

Hàn Phong lấy lại hứng thú sau lời hứa của nó. Nó liếc thằng bé một cái, cưng chiều nói:

- Không thể dùng logic bình thường để phân tích con người con.

Hai mẹ con về nhà, ngâm mình trong nước ấm để rửa trôi mùi vị máu tanh. Sau đó ôm nhau ngủ.

+++++

9:00 pm.. Tại Win..

- Đó không phải là người tình của Hoàng Tuấn Anh sao?

Minh Lâm và Nam đều nhìn theo ánh mắt của Anna, phát hiện Mina cùng một người đàn ông lạ nhưng cũng rất khôi ngô bước vào quán. Tay cô ta ôm lấy cánh tay người đàn ông, thân thể dán chặt vào người kia. Thật khiến người ta ngửa mặt.

- Hay giúp cô ta làm một cuốn album đáng nhớ?

- Ok.

Cả ba người lấy điện thoại ra, bắt đầu thể hiện khả năng nhiếp ảnh của mình. Người nào cũng chụp trên dưới năm mươi tấm. Chỉ riêng Anna là quay lại toàn bộ. Nào là uống rượu, cười đùa, liếc mắt đưa tình, thậm chí là hôn hít tất cả đều được nhóm nhiếp ảnh gia mới thành lập ghi lại.

- Lặng ló.

- Kệ đi. Mà này, lão đại nhìn thấy mấy thứ này thì sao ha? Chắc vui lắm.

Nam nhìn vào số ảnh mình chụp được, nhìn Minh Lâm và Anna hỏi. Hậu quả nhận được là hai cái cốc đầu.

- Vui gì mà vui. Lúc ấy cả bọn kéo nhau đi dân sang châu Phi sống đấy.

- Về đi. Phim hấp dẫn xem chán rồi. Thành quả thu lại không tồi, chúng ta đến nơi khác.

Thế là ba người tiếp tục đến nơi khác vui chơi thỏa thích đến tận mười hai giờ mới về. Không phải muốn về sớm đâu, mà vì mệt quá nên về chứ nếu còn sức là tới sáng cũng chưa dừng.

+++++

Hắn chạy xe đến Gold, vừa vào cửa đã có nhân viên phục vụ mời vào phòng riêng. Bên trong, một người phụ nữ ung dung uống từng ngụm Whisky. Hắn ngồi đối diện người kia, không vòng vo mà vào thẳng vấn đề.

- Cô là ai?

- Uống rượu đã. Anh không biết tôi cũng phải thôi. Tôi là Nguyễn Ngọc Châu, con cưng của Nguyễn Gia Hùng.

"Nguyễn Gia Hùng". Hắn nhìn cô gái trước mặt có vẻ kiêu ngạo. Hắn nhiu mày nói:

- Tại sao cô muốn hợp tác để lật đổ W?

- Câu hỏi hay. Chúng ta cùng một kẻ thù, chi bằng hợp tác đôi bên đều có lợi. Lão đại của W là người tôi hận nhất, mà anh cũng khá quen thuộc với người này đấy.

Châu nhếch môi, cố ý nói mập mờ khiêu khích tính tò mò của hắn.

- Người đó là ai?

Hắn không hứng thú với cách nói chuyện của Châu, lạnh nhạt hỏi những gì muốn biết. Đáng tiếc, Châu một mực che giấu.

- Đến khi gặp mặt, tự khắc anh sẽ rõ thôi.

- Nếu không còn gì, tôi đi đây.

- Khoan đã. Đến đây thì phải vui vẻ một chút chứ.

- Tôi không có hứng.

Cực tuyệt lời mời của Châu, hắn xoay người ra ngoài. Còn lại một mình trong phòng, Châu nhếch môi thâm hiểm.

"Đề xem khi hai người gặp nhau sẽ như thế nào?"

+++++

Trên đường về, suy nghĩ hắn cứ xoay quanh những gì mà Châu đã nói. Hắn quen thuộc với lão đại W khi nào? Sao hắn chẳng biết gì cả.

Mãi suy nghĩ cho đến khi công nhà hiện ra. Máy ngày nay, bà Nghi vẫn còn "giận" hắn, cứ thấy hắn là lại xoay người bỏ đi khiến hắn chẳng biết phải làm sao. Mọi chuyện trở nên phức tạp hơn. Đến liếc nhìn con trai mình một cái cũng không có, thử hỏi hắn làm sao đề khuyên bà đấy. Cả ba hắn cũng nhiều lần nói đỡ cho con trai mà bị bà đuổi ra ngoài, phải đến phòng hắn tá túc qua đêm. Những điều này chứng minh vị trí của nó trong lòng bà còn cao hơn hai cha con nhà họ Hoàng.

Phiền muộn là thứ hắn muốn tránh nhưng nó cứ cố ý tìm đến hắn. Không đêm nào hắn ngủ tròn giấc cả. Nửa đêm lại giật mình. Tối nay, mang theo cảm giác lo sợ chìm vào giấc ngủ. Hắn lo sợ điều gì cũng chỉ có hắn biết mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Bằng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Thành Viên Mới

- Con phải tự biết giữ gìn sức khỏe đấy.

- Đây là lần thứ chín mẹ nói câu này rồi.

Nam bắt lực trước sự lo lắng của mẹ mình. Từ khi nhận được giấy mời đi du học, mẹ cậu cứ lo lo lắng lo cho đứa con trai duy nhất này. Bà dặn đi dặn lại nào là phải mặc áo ấm, ăn đúng giờ, chú tâm vào học,... khiến cậu dờ khóc dờ cười.

- Tiểu tử tông, con là chế bà già này nhiều chuyện sao?

- Nào có. Mẹ vẫn trẻ đẹp mà.

Nam ôm mẹ mình nín thở. Mẹ của Nam nhìn đứa con trai từ nhỏ đến lớn đều được bà che chở, bao bọc trong khuôn khổ, bây giờ sắp rời khỏi vòng tay bà đến nơi xa lạ học tập không khỏi đau lòng, nước mắt cũng không kiềm chế được rơi xuống. Nhìn những giọt nước mắt của mẹ mà cũng đau lòng không kém, muốn khóc nhưng phải nén lại, an ủi:

- Mẹ à, chuyến đi này đối với con chỉ có lợi chứ không có hại. Sau này chắc chắn sẽ mời lão đại đến nhà làm khách, chỉ sợ lúc đó mẹ tám tấc khen ngợi không ngừng thôi.

- Làm gì cũng nghĩ đến bản thân một chút. Ba con vừa nghe con muốn đi du học đã rất vui nhưng khi con nói mình phải vừa học vừa luyện tập kỹ năng sống sót trong hắc đạo đã nổi giận đùng đùng rồi. Ba mẹ không ngăn cản quyết định của con nhưng đừng để ba mẹ trở thành người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

- Con biết mình cần làm gì mà, mẹ đừng lo nữa. Vả lại, lão đại cũng không để người của mình chịu thiệt. Con tin lão đại nói được làm được.

Suy nghĩ của bà không phải là vô căn cứ. Tồn tại trong hắc đạo hiểm ác cần đến đầu óc nhanh nhạy, sắc bén, khả năng phân tích vấn đề chính xác. Muốn đạt được những thứ đó cần luyện tập khổ sở thế nào ai cũng có thể đoán được. Con trai bà dù sao cũng chỉ chấp chừng bước vào, bà chỉ hi vọng lão đại mà nó nhắc đến một phần giúp đỡ nó, còn lại để tự thân nó cố gắng.

Hai mẹ con đứng đó nói rất nhiều chuyện, rất nhiều cảm xúc khác nhau, không đề ý đến xung quanh. Mãi cho đến khi Minh Lâm lên tiếng:

- Chào bác.

- Cháu là?

Mẹ Nam nhìn người thanh niên trước mặt, khí chất không phải bình thường. Mà cô gái bên cạnh tuy tươi cười nhưng không làm giảm đi vẻ lạnh lùng, quyết đoán. Minh Lâm cười cười nói:

- Cháu là Minh Lâm. Còn đây là Anna. Chúng cháu sẽ đi cùng Nam ạ.

Có một điều mà bà thầm công nhận, đó là Minh Lâm và Anna vô cùng xứng đôi. Nếu vậy, khi ngồi trên máy bay, con bà phải “cô đơn” một mình. Bất kỳ ai cũng không đoán trước được tình huống gì sẽ xảy ra sau đó cả.

- Hai cháu xem chừng nó hộ bác. Thằng nhóc này đôi lúc cũng tùy hứng lại lười biếng, có gì sai phạm hai cháu nhắc nhở nó sửa. Ba nó cũng tức giận lắm, hôm nay cũng chẳng ra tiền nó đi. Tuy vậy nhưng ông cũng thông qua rồi.

- Ai nó tôi không đến.

Một người đàn ông mặc vest bước ra từ chiếc xe sang trọng, mặt mày thì nhăn nhó, chỉ có điều ánh mắt thương yêu vô tận nhìn con mình.

- Ông nói không đến cơ mà?

Mẹ nhìn chồng mình cứ như nhìn thấy sinh vật lạ. Ông thẹn quá hóa giận quát:

- Khi nào? Có mỗi đứa con trai, nó lại bước chân vào chỗ nguy hiểm hỏi sao không tức cho được.

- Mặc xác ông. Nói gì với con thì nói đi, sắp đến giờ lên máy bay rồi.

Bà hất mặt về phía con trai, không nhiều lời bước đến bên cạnh Minh Lâm xem trò vui. Ông tiến lại trước mặt, giọng nói cau gắt nhưng không giấu được sự ủng hộ.

- Anh đi đâu cũng phải tự lo cho mình, lớn rồi. Khi nào trở về phải ra dáng đàn ông chừng chạc, chứ như bây giờ suốt ngày tụ tập đám công tử bột đó thì toi. Có dịp mời cô lão đại gì đó đến nhà.

- Ba cũng như mẹ thôi, cau vớ con làm gì?

Nam bấu môi nhìn ba mình. Giờ đã hiểu vì sao hai người suốt ngày cãi nhau mà vẫn sống chung được đến bây giờ. Bị nói trúng tim đen, ba Nam trừng mắt, nhéo tai Nam nói:

- Anh nói thế là ý gì? Lâu ngày không dùng đến roi đòn anh không sợ đúng không?

- Ba, ba bình tĩnh. Buông tai con ra trước đã.

Ba Nam hừ lạnh hai tiếng rồi buông tha cho con trai mình. Lỗ tai lấy lại được tự do, cái miệng tiếp tục gây chuyện.

- Sau này con về, ba không dùng roi với con được đâu. BA MẸ GIỮ GÌN SỨC KHỎE. CON ĐI ĐÂY, ĐỪNG BẢO CON ĐÚNG LẠI, CON KHÔNG CÓ BỊ NGU.

Nói xong câu đầu, Nam tức tốc chạy đi. Còn quay đầu hét lớn. Ba Nam nhìn đứa con trai giận đến ngút trời, chưa kịp kêu nó đứng lại đã bị nó làm cho ghen hờn. Mẹ Nam đến gần ông, vỗ vai "an ủi":

- Roi của ông đem vào viện bảo tàng được rồi.

- Hai mẹ con bà... Hừ! Đúng là tức chết mà.

Ba Nam không làm gì được, khuôn mặt khó chịu nhìn sang Minh Lâm, dè dặt giọng cho bình thường nói:

- Nhờ cháu quản thăng quỹ này, nghiêm khắc với nó một chút.

- Bác yên tâm. Trong lúc ở tổ chức, thăng nhóc đó sẽ được rèn luyện nghiêm khắc rất nhiều. Đôi lúc sẽ bị thương, bị áp lực rất lớn nhưng khi vượt qua cũng mang lại nhiều lợi ích hơn.

- Hai đứa vào đi, sắp đến giờ cất cánh rồi.

- Tạm biệt hai bác.

Hai người cúi chào ba mẹ Nam rồi bước vào bên trong. Lúc cả hai khuất sau cánh cửa, mẹ Nam nói với chồng mình:

- Hai đứa đó rất xứng đôi.

- Xứng hay không liên quan gì tới bà. Còn không về?

- Ông mở miệng thì chẳng có gì tốt đẹp cả.

Hai người tôi một câu, ông một câu từ sân bay về đến nhà.

+++++

- Cậu nói hết cho ba mẹ cậu biết rồi sao?

Anna thắc mắc hỏi Nam. Nam gật đầu kể lại chuyện sau khi nhận được giấy mời đi du học:

- Nhận được giấy mời, ba mẹ tôi kinh ngạc vô cùng, còn hỏi tôi rất nhiều lần có phải sự thật hay không. Tôi nói tất cả đều là thật, hai người vui đến nỗi rơi nước mắt. Họ dặn đi dặn lại rất nhiều thứ, tôi nghe mà thuộc lòng ngay tức khắc. Rồi tôi nói thêm về chuyện đi theo lão đại, lúc đó ba tôi rất giận, mắng tôi suy nghĩ nông cạn. Tôi phải giải thích rất nhiều, từ chuyện vì sao tôi quyết định như vậy cho đến cả việc năm quy tắc mà lão đại đặt ra tôi cũng kể hết. Ba tôi bỏ vào phòng với khuôn mặt tức giận, còn mẹ lại vỗ vai ủng hộ tôi. Bà nói là ba tôi nhất thời khó chấp nhận nên hơi quá nóng vội, bà sẽ nói chuyện với ông. Hôm nay thấy ba ra sân bay, tôi vui đến không thể tả, lại chẳng biết nói gì đành trêu ông một chút.

- Vậy cậu càng phải cố gắng hơn. Đừng phụ lòng họ.

Nhìn ánh mắt của Nam, Minh Lâm thấy được sự tự hào, yêu thương dành cho ba mẹ của Nam. Không thể kéo dài bầu không khí này, Anna vờn vai nói:

- Đi thôi. Hai người muốn ở đây ôn lại chuyện cũ để khi nào?

Ba người cùng đứng dậy bước vào khoang máy bay. Vị trí của họ khiến cho nhiều người thất vọng. Cứ ngỡ Anna sẽ ngồi cùng Minh, ai ngờ người ngồi cùng Minh Lâm là Nam, còn Anna ngồi sau hai người, bên cạnh là một bé gái. Máy bay cất cánh bay vào không trung, hướng đến một bầu trời mới.

+++++

Trong khi đó, nó đang chịu sự tra tấn từ cái miệng nhỏ của Hàn Phong. Thăng bé cứ lượn lờ trước mặt nó than vãn đủ điều, nhất là chuyện đến W.

- Con đứng yên được không?

- Con chán, con muốn đi chơi. Con muốn đến W.

Hàn Phong ngửa đầu lên trời, giọng nói vô cùng ai oán. Nó nghe mà nhức hết cả đầu.

- Con học tiếng Anh đến đâu rồi mà đòi đi chơi.

- Mẹ đừng xem thường IQ của con.

Ai đó hình hình mũi bất mãn. Nó không nặn không nhặt, từ từ chậm rãi nói:

- Bớt tự luyện đi.

Nói xong, nó lấy điện thoại gọi cho Thiên Vũ. Bên kia rất nhanh nhận máy, gương mặt của Thiên Vũ vẫn còn mơ ngủ:

- Mười phút đến đây.

Bốn chữ rõ ràng đập vào tai anh, muốn nghe lại xem có đúng không thì điện thoại đã truyền đến mấy tiếng tút dài. Vợ vả thay đồ, đánh răng các cái. Lập tức lấy xe phóng như bay đến chỗ nó.

- Lão đại, có... chuyện... gấp gì sao?

Thiên Vũ thở gấp hỏi nó, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. Nó nhìn về phía Hàn Phong, trong giọng nói có phần mất kiên nhẫn:

- Đưa thăng bé đi đâu chơi đi, bốn giờ chiều trở về.

- Mẹ là nhất.

Hàn Phong phấn khích vì được đi chơi, trong khi Thiên Vũ chẳng hiểu mô tê gì, chỉ biết làm theo lời nó: đưa Hàn Phong đi chơi.

Vừa đẩy cục nợ qua cho Thiên Vũ, nó xem lại tin nhắn khi nãy:

"Sẽ có ngày W biến mất khỏi hắc đạo".

Nội dung tin nhắn từ số lạ chỉ vồn vện trong một câu, hàm ý rõ ràng. Xem ra kẻ thù của W tăng thêm rồi. Nhìn chăm chăm vào điện thoại, nó như muốn thứ trong tay vỡ nát ra, cảm giác như sắp có chuyện xảy ra. Lắc đầu đánh bay những suy nghĩ vừa rồi, tự nói với bản thân linh cảm đôi khi không chính xác. Không còn ồn ào, nó đem bộ sưu tập của mình ra kiểm tra thêm một lần nữa, tinh thần tập trung cao độ nên những gì vừa nghĩ đến khi này đã bị nó ném lên chín tầng mây.

+++++

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Đặt chân lên vùng đất mới, Nam hít một hơi thật sâu. Đây sẽ là nơi giúp cậu trở nên mạnh mẽ hơn. Ba người bắt taxi về nhà nó.

- Chị/ Lão đại.

Người chưa thấy đâu đã nghe tiếng. Không ngẩng đầu, nó thản nhiên nói:

- Nhiệm vụ hoàn thành...
- Tụi em mệt sắp chết rồi đây. Ngồi máy bay chả thoải mái tí nào.
- Muốn chị đảm bốp cho em?

Nó liếc Minh Lâm một cái, Minh Lâm liền lấy lại dáng vẻ ngày thường cười hi hi:

- Không cần, không cần.

Mặt thì cười nhưng sau lưng đã ướt đầm mồ hôi rồi. Nó không tiếp tục làm khó nữa, cúi đầu xem điện thoại, hé môi:

- Nghỉ ngơi một chút. Lát nữa đến tổ chức.
- Vâng.

Minh Lâm, Anna và Nam đã chờ câu nói này từ lâu, bây giờ mới thả lỏng về phòng nghỉ ngơi. Họ không phải nói dối, hàng giờ ngồi máy bay, họ không chọn mất được gì. Nằm trên chiếc giường mềm mại, ba người nhắm mắt nghỉ ngơi thật tốt.

+++++

Chiếc xe dừng trước trụ sở của W. Nó bước xuống xe, mang theo khí chất khiến người ta kính sợ. Theo sau nó là Hàn Phong, Minh Lâm, Anna và cuối cùng là Nam. Tất cả đi vào bên trong, không gian im lặng như tờ khiến tòa nhà trở nên nguy hiểm đáng sợ hơn.

- Cậu giỏi nhất môn học nào?

Trong phòng thí nghiệm ngoài nhóm tụi nó còn có Bạch Long, Hắc Long và Thiên Vũ. Nó quay sang hỏi Nam, mục đích chính là tìm ra thứ giỏi nhất để phát huy.

- Hóa học.

Không sai, Nam giỏi nhất chính là môn hóa học rắc rối phức tạp với những công thức, sơ nguyên tử, chất phóng xạ, độ âm điện,... Cả lý thuyết và thực hành cậu đều nắm vững, thậm chí cậu học qua chương trình học hiện tại.

- Từ giờ, Bạch Long sẽ hướng dẫn cậu sử dụng các chất hóa học cũng như độc tố,... Ngoài trừ buổi sáng học ở giảng đường, dành một nửa thời gian còn lại học cách sử dụng vũ khí đặc biệt là súng, rèn luyện thể chất thật tốt. Cậu còn phải khắc chế được tác dụng của thuốc mê từ nhẹ đến nặng, đó là điều mà sát thủ cần nhất.
- Tôi hiểu rồi.

Nam gật đầu chắc nịch. Đối với sự sắp xếp của nó, cậu không có ý kiến gì. Nó không bao giờ làm điều gì không có lợi, Minh Lâm đã nói cho cậu biết trước khi đến đây.

- Mẹ, còn con thì sao?

Hàn Phong nắm lấy tay nó, ánh mắt chờ đợi nhìn nó chăm chăm. Đem thẳng nhóc giao qua cho Hắc Long và Thiên Vũ, chậm rãi phân công:

- Thằng bé giao cho hai người, nó có thể giúp chế tạo ra những thiết bị hay vũ khí mới. Cũng đưa nó đến tập luyện như những sát thủ khác.
- Nhưng nó có đủ sức...
- Nhìn nó có giống không có khả năng vượt qua hay không?

Lời nói của Hắc Long chưa nói hết đã bị nó cắt ngang. Để giải đáp câu hỏi của nó, Hắc Long nhìn Hàn Phong soi xét. Trong mắt Hàn Phong không có bất cứ tia sợ hãi nào, chỉ có sự thích thú tồn tại. Giờ Hắc Long đã hiểu vì sao nó an tâm tuyệt đối đối với thằng bé này.

- Anh đừng coi thường. Thằng nhóc này không vừa đâu.

Minh Lâm lên tiếng nhắc nhở Hắc Long. Thật sự những gì Minh Lâm nói là thật, Hàn Phong không giống những đứa trẻ khác, thông minh hơn thì khỏi bàn, lại còn có năng lực đặc biệt, hơn nữa tài năng giết người bằng lời nói không thua kém gì nó. Coi thường thằng bé là một điều sai lầm.

- Sắp xếp cho hai người họ cùng phòng. Ngày mai bắt đầu thực hiện. Hắc Long theo tôi.

Hắc Long theo nó ra ngoài. Nhận từ tay nó một sấp giấy A4, xem từng tờ một, ánh mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên.

- Cái này...

- Do Hàn Phong về đây. Vô cùng chi tiết. Ngày mai đem thẳng nhóc đến nơi chế tạo, hai người cùng nhau hoàn thiện.

- Rồi.

Nhận được nhiệm vụ, Hắc Long không biết ngày mai sẽ thú vị đến dường nào, chỉ cảm thấy mong chờ ngày mai đến sớm một chút.

Hàn Phong ở cùng phòng với Nam, do không có nó nên rất muộn thẳng bé mới ngủ được. Nam thì lạ chỗ, lại hào hứng muốn biết ngày mai diễn ra như thế nào, cứ như vậy nên cũng không ngủ sớm hơn là bao. Anna và Thiên Vũ cũng phải trở lại rèn luyện, không về cùng nó và Minh Lâm. Khi đi nhiều người như vậy, trở về chỉ có hai người, không khí có phần trầm lắng.

- Chị thật sự muốn cho Hàn Phong ở chỗ đó?

- Chị không thể bảo vệ nó suốt được.

Câu trả lời không hề ẩn nấp gì với câu hỏi mà Minh Lâm đưa ra nhưng hàm ý bên trong đó lại là câu trả lời chắc chắn. Nó không bảo vệ Hàn Phong 24/24, cách tốt nhất vẫn là Hàn Phong tự bảo vệ mình. Thế giới hắc đạo, có bản lĩnh thì sống, không có thì chết, chẳng ai dựa dẫm vào ai được cả. Cho dù có thể dựa dẫm nhưng không được bao lâu, đến lúc đó cũng chỉ là chết. Nó làm vậy cũng là muốn tốt cho Hàn Phong mà thôi. Nó thật sự rất thương đứa con nuôi này.

Một ngày lại trôi qua, ngày mai có những điều bất ngờ gì? Chờ xem chap sau sẽ rõ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hai Trong Một. Tôi Không Có Giữ Người

Reng... reng... reng

- Aiss! Ôn ào gì chứ?

Tối qua ngủ muộn nên hiện tại Hàn Phong vẫn còn rất rất thương cái giường nhỏ, không muốn rời xa. Trong khi đó, Nam ở bên cạnh đã tỉnh dậy ngay sau khi tiếng chuông vừa dứt. Lay lay con heo nhỏ ở bên cạnh, cậu cực kỳ cực kỳ vất vả để đánh thức Hàn Phong.

- Nhóc con, đến giờ rồi.

- Muốn ngủ mà.

Giọng ngái ngủ trả lời Nam, Hàn Phong trở người, đem chăn trùm kín người không có kẻ hở nào. Tỉnh táo hơn đôi chút, tay kéo chăn, miệng thì gọi thẳng bé:

- Hôm qua ai còn hùng hùng hổ hổ đòi đến đây cho bằng được. Em đến đây để ngủ hả?

- Để yên cho người ta ngủ. Có biết giấc ngủ quan trọng với trẻ em như thế nào không? Không ngủ đủ giấc ảnh hưởng đến sự phát triển bình thường của trẻ. Anh hãy vì tương lai con em, đừng gọi nữa.

- Nói cũng có lý...

Sau màn “khai thông” của Hàn Phong, Nam mơ hồ gật đầu. Suy nghĩ lại một chút, cậu giận dữ kéo thật mạnh, cái chăn từ không trung đáp đất trong tích tắc. Đưa tay nhéo cái tai nhỏ của Hàn Phong, từng từ một tuôn ra:

- Dậy mau. Còn không dậy, anh liền đi nói với lão đại rằng em lười biếng. Đến lúc đó xem em giải quyết thế nào?

- Buông ra, em dậy rồi. Hừ! Lớn mà chơi mếu mếu, em đem chuyện này nói với cậu.

Lẻ lười trên Nam, thẳng bé nhanh chân chạy tốt vào phòng vệ sinh khóa cửa. Ở bên ngoài, cậu tức muốn xì khói, hét to:

- Nhóc con, có gọi thì ra đây.

- Em thông minh như vậy, anh nghĩ em sẽ ra ngoài để anh hành hạ em sao? Đừng xem thường IQ của em vậy chứ.

Bình bưng lừa gạt ra khỏi phòng, mặt chưa rửa răng chưa đánh, Nam miễn cưỡng lê thân vào phòng của Thiên Vũ.

- Vừa thức dậy đã nhớ tôi rồi sao?

Đáng tiếc, Thiên Vũ cũng là người mồm mép khó địch, thấy Nam vác cái tấm thân vào phòng mình, nhin không được mở miệng trên chọc.

- Hết tên nhóc con kia, giờ lại đến anh. Ngày hôm nay tôi xúi quẩy rồi.

Nam nói xong liền vào phòng vệ sinh. Thiên Vũ không phải người ngu ngốc, “tên nhóc con” mà Nam nhắc đến ngoài Hàn Phong thì còn ai vào đây. Tò thái độ thông cảm, an ủi tinh thần bị đá kích của ai đó:

- Chấp nhận với con nít làm gì?

- Con nít quỷ ý.

Gần như ngay lập tức, Nam phản bác lời của Thiên Vũ. Nghĩ đến vừa rồi bị Hàn Phong chọc đến mắt nổ dom đóm là hận không thể đánh thẳng bé một trận. Võ vai Nam, Thiên Vũ xoay người bước ra ngoài, không quên nói:

- Cậu còn hai mươi phút thôi đấy.

Cánh cửa đóng lại, Nam lật đật hoàn thành việc vệ sinh cá nhân. Chân nhanh chóng chạy về phòng lấy cặp sách đến giảng đường.

- Cũng do tiểu quỷ kia làm hại. Nếu không thì mình cũng không cần gấp gấp như vậy.

Cặp sách đầy đủ, nhìn quanh phòng, cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Trầm ngâm một chút, cuối cùng nghĩ ra là chẳng thấy bóng dáng của “kẻ gây họa” đâu cả. Mà thôi, chuyện đó cũng không phải chuyện lớn gì, chuyện quan trọng bây giờ là cần nhanh chóng đến giảng đường. Ngày đầu tiên vào học mà đi trễ thì thật khó coi. Lại lần nữa co giò phóng ra ngoài, đang lo lắng không biết đi bằng phương tiện gì, Nam đâm sầm vào người nào đó đang đi hướng ngược lại. Hai người đồng thời lùi về phía sau, tay Nam bắt giắc xoa xoa chỗ vừa bị va chạm. Cúi đầu xin lỗi người nọ, khi ngẩng đầu lên bắt gặp khuôn mặt của Bạch Long không đổi sắc, Nam liền khẳng định bản thân bị sao quá tạ chiếu tướng.

- Anh không sao chứ? Tại tôi gấp quá nên... nên...

Nói thật chứ, thái độ của Bạch Long khiến Nam nhớ đến nó, thái độ không khác gì mấy. Tinh thần đang hoảng, nhờ lời nói của Bạch Long mà chấn chỉnh lại.

- Nếu biết đi moto thì vào gara lấy một chiếc, chìa khóa cắm sẵn trong ổ rồi. Cậu phải học giảng đường đến chiều, vậy nên cơm trưa sẽ dừng tại đó. Đương nhiên tổ chức đã lo liệu mọi thứ. Điều cậu cần phải làm là hoàn thành khóa học xuất sắc.

Nói xong liền bỏ đi. Nhận được tin tốt, Nam lấy lại tinh thần, vào trong gara liền sững sờ. Bên trong rộng rãi, chứa hơn một trăm chiếc moto phân khối lớn, đặc biệt có hai chiếc được tách biệt rõ ràng. Theo như suy đoán của Nam thì hai chiếc này là dành cho nó. Không chần chừ thêm nữa, cậu leo lên một chiếc gần nhất, rồ ga phóng đi. Cũng nhờ những ngày tháng tụ tập đua xe, ăn chơi trước đây, nếu không cậu phải cuốc bộ rồi. Phải cảm ơn Minh Lâm, hôm qua đã chạy xe ngang qua trường học, còn nói cho cậu biết đó là nơi cậu sẽ theo học.

Mà giờ này, Hàn Phong đang ung dung đi trên hành lang nhằm tìm kiếm "tung tích" của Hắc Long. Vừa rồi, bằng tốc độ nhanh nhất vệ sinh cá nhân, chờ cho Nam ra ngoài, thẳng bẻ móng cái đầu nhỏ ra. Xác định mình đã an toàn, Hàn Phong liền ra khỏi phòng.

- Chú ấy đi lạc ở đâu rồi? Chân muốn rã rồi mà người thì chẳng thấy đâu. Phải đề cập với mẹ chuyện chú Hắc Long đi lạc mới được.

- Có mà cháu đi lạc đấy.

- À?

Hàn Phong cảnh giác nhìn xung quanh, đến khi một cái bóng bao phủ cả thân hình nhỏ bé, Hàn Phong mới để ý đến phía sau. Hắc Long cúi đầu nhìn đứa nhỏ vừa vu oan cho mình, khuôn mặt không khỏi nhăn nhó. Anh sống ở đây từ khi còn là một bé trai bốn tuổi, bây giờ cũng đã ngoài hai mươi, lần đầu tiên có người nói mình đi lạc, trong khi kẻ đó lại còn có ý nghĩ đem chuyện này nói với lão đại. Thật sự thì thằng bé này có biết hậu quả dẫn đến khi báo cáo chuyện tào lao cho lão đại là gì không?

- Chú muốn dọa chết người sao? Dù gì cháu cũng chỉ là đứa trẻ mong manh dễ vỡ thôi.

Ài đó giả vờ sợ hãi, tay đặt lên vị trí của tim ai oán nhìn Hắc Long. Nếu không được Minh Lâm nhắc nhở thì Hắc Long đã dính bẫy rồi. Quả thật, từ gương mặt, ánh mắt cho tới giọng điệu lời nói y như thật, rất giống là đáng khác, không tìm được bất cứ sơ hở nào.

- Đừng diễn sâu. Cái này cháu đã hoàn thành rồi phải không?

Đưa cho thằng bé sấp giấy A4, Hắc Long ngăn chặn bộ phim ngắn. Hàn Phong đưa mắt nhìn vào tờ giấy trên cùng, ánh mắt nghi hoặc hỏi Hắc Long:

- Sao chú có được?

- Lão đại muốn chúng ta cùng chế tạo nên đưa cho chú. Mà nó đã hoàn thiện chưa?

- Nếu xét về bên ngoài thì nó cũng hoàn thiện nhưng cháu muốn chỉnh sửa cấu tạo trong một chút.

- Đến nơi chế tạo, chúng ta sẽ bàn tiếp.

Hai người đi song song nhau đến phòng chế tạo vũ khí. Ngồi vào bàn, Hắc Long đưa mắt nhìn Hàn Phong rồi nhìn lại bản vẽ, thắc mắc:

- Cái này hoàn hảo như vậy, cháu còn muốn chỉnh sửa gì nữa?

- Một khẩu súng chỉ có khả năng nhả đạn và một khẩu súng vừa có thể nhả đạn vừa là một lưỡi dao lấy đi sinh mạng của người khác, chú sẽ chọn cái nào?

- Ý cháu là...

- Đúng vậy. Thứ cháu cần là hai trong một.

Khá bất ngờ với ý tưởng độc đáo của Hàn Phong. Bây giờ, Hắc Long mới biết tại sao Minh Lâm nói không nên xem thường thằng bé này. Hai người tập trung thiết kế một khẩu súng "hai trong một" theo lời của Hàn Phong. Hết cảm cú vẽ, rồi lại thảo luận. Thời gian chậm rãi trôi qua.

+++++

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeollae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piryohae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

- Có chuyện gì?

- "Một người đàn ông đến công ty làm loạn ạ".

- Máy người không thể giải quyết được sao?

Nó cau mày. Chuyện như vậy cũng gọi cho nó, mấy người này chỉ đến công ty chờ ngày lãnh lương thôi chắc.

- "Ông ta yêu cầu CEO phải thả con gái ông ta ra. Việc này ngoài khả năng của..."

- Tôi đến ngay.

Vốn định đến W xem tình hình đưa nhò kia một chút, lại bị cái việc chết tiệt này cản đường. Lên xe phóng như bay đến công ty. Vận tốc đạt mức tối đa, chiếc Ferrari chỉ để lại cho người đi đường sự sợ hãi: Không biết mình quy tiên do tai nạn xe hay do đứng tim mà qua đời.

Xe dừng cái kết bên đường. Xuống xe, cảnh tượng đầu tiên mà nó thấy được là một đám người đứng xem gì đó, tiếng hét không nhỏ là nguyên nhân chính thu hút nhiều người như vậy. Nó đi đến chỗ đám đông, đám đông tản ra hai bên nhường đường. Họ không bị mù thông tin mà không không biết đến CEO của YM. Mặc dù trên người nó không phải đồ hiệu, nước hoa đắt tiền nhưng khí chất của nó vẫn không hề giảm đi.

- Ai dám đến đây làm loạn?

Khuôn mặt nó hiện đầy hắc tuyến. Tâm trạng không tốt hời. Một nắm đấm tung về phía nó, nó nhanh lẹ nhích người tránh né, còn tặng người kia một đá. Người kia ôm chỗ đau, ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm vào nó, nghiến răng nói:

- Mày mau thả Uyên Nhã ra.

- Cô ta không ở chỗ tôi.

Thái độ vẫn như cũ, lạnh lùng nói. Điều này làm cho người đàn ông tức giận rống to:

- CHỈ MÀY MỚI CÓ KHẢ NĂNG BẮT NÓ ĐI. THẢ NÓ RA MAU LÊN, NẾU KHÔNG TAO SẼ KIỆN MÀY TỘI BẮT CỐC.

- Có giỏi thì đem chứng cứ đến nói chuyện với tôi. Còn không thì đừng đứng đây gây chú ý.

Nó dừng dừng nói. Có vài người bên đường hiểu được cuộc đối thoại đang nói về vấn đề gì, liền đem dịch cho người kế bên. Cứ thế người này truyền tai người kia, chỉ chốc lát, tất cả ánh mắt đổ dồn vào nó.

- THẢ CON TAO RA.

- Tôi không có giữ người.

- CHẮC CHẮN LÀ MÀY BẮT NÓ ĐI. DÁM LÀM KHÔBG DÁM NHẬN SAO?

- Đuổi ông ta đi. Ôn ào.

Mất kiên nhẫn với ba Uyên Nhã, nó ra lệnh cho bảo vệ lôi đối tượng đi. Ba Uyên Nhã vẫn không ngừng hét đòi người. Chẳng thèm nhìn những người đứng xem kịch một cái, xoay người vào công ty.

Rắc rối của hôm nay không chỉ dừng ở đó. Mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào? Ngày đầu huấn luyện, Nam và Hàn Phong làm được những gì? Nhân vật tài năng nào sẽ xuất hiện? Chap sau sẽ tiết lộ.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kẻ Trộm. Sự Xuất Hiện Của Ken. 1

Ngồi tại bàn làm việc, nó nhìn cô thư ký đang run rẩy, cất giọng lạnh nhạt căn dặn:

- Những chuyện tương tự đừng gọi tôi. Ai đến nháo loạn cứ việc đối thẳng ra ngoài.
- Tôi rõ rồi.
- Cô ra ngoài làm việc đi. Cần gì tôi sẽ gọi.

Cô thư ký vàng dạ hai tiếng rồi xoay người ra ngoài, đồng thời đóng cửa lại. Mặt không đổi sắc, nó kéo ngăn kéo, tay muốn lấy sấp giấy thiết kế mẫu sản phẩm mới nhưng không được. Cúi đầu tìm kiếm, nó nhớ rõ ràng là cất trong ngăn kéo này còn khóa lại cẩn thận lý nào lại biến mất không dấu vết. Mỗi lần nó có ý tưởng nào mới đều vẽ lên trên giấy, sau đó vẽ lại vào máy và sửa cho hoàn chỉnh. Sản phẩm lần này nó chỉ vừa làm được một nửa đồng nghĩa với việc nó chưa đưa vào máy, nếu để mất nó phải bắt đầu lại từ đầu.

Tìm khắp các ngăn khác vẫn không thấy, trong lòng đã sớm chửi bậy mấy câu. Phòng làm việc của nó trừ khi được nó cho phép, nếu không đừng mơ tưởng được bước chân vào, vậy mà giờ lại xảy ra chuyện mất bản thảo, đem kể cho mười người thì hết mười một người không tin.

Suy nghĩ một chút, nó mở máy tính đăng nhập vào hệ thống camera trong phòng. Trong công ty, các bộ phận quan trọng như phòng kế toán, phòng nhân sự,... đều có lắp máy ghi hình. Riêng phòng của nó và Jack được lắp camera ẩn, tất nhiên không ai biết sự hiện diện của “con mắt ghi nhớ” này. Đăng nhập thành công, nó tua lại thời gian từ lúc công ty mở cửa. Đoạn phim trôi qua hơn mười lăm phút mà chẳng thấy động tĩnh gì. Nhấn nài chờ thêm chút nữa, quả là ông trời không phụ lòng người, cuối cùng cũng xuất hiện kẻ lên vào phòng nó.

- Ngủ giấc.

Phun ra hai chữ, nó nhấn gọi cho thư ký bên ngoài.

- Mở cuộc họp nội bộ ngay lập tức.
- Yuna, Dương Hoàng mở họp báo công bố bộ sản phẩm mới. Có cả bản thiết kế của em đấy.

Jack đẩy cửa đi vào, hai câu nói của anh hoàn toàn đập vào tai nó. Mở TV lên, quả thật là bên Dương Hoàng đang nói về sản phẩm mới của mình. Liếc sơ qua, nó đập bàn tức giận. Trong số những mẫu thiết kế được đưa ra công chúng thì có đến một nửa là của nó, tuy đã được sửa đổi chút nhưng điểm nhấn vẫn không thay đổi. Điểm nhấn này quá rõ ràng, một đôi cánh nhỏ tượng trưng cho sự tự do cũng như là biểu tượng của YM.

Nếu ai đã từng sở hữu cho mình món trang sức của YM sẽ nhận ra được điểm khác biệt so với các loại trang sức khác. Không chỉ từ đá quý mà ngay cả hình dạng cũng vô cùng tinh xảo. Đặc biệt hơn là kí hiệu đôi cánh nhỏ được khắc rất tỉ mỉ. Tất cả những sản phẩm mà YM đưa ra thị trường đều có kí hiệu này. Đây cũng xem như là một "tem chống giả" giúp khách hàng không nhầm lẫn.

- "- Cho tôi hỏi. Tại sao một nửa các mẫu thiết kế có đôi cánh nhỏ, còn lại thì không?

Một phóng viên đứng lên hỏi người chủ trì cuộc họp báo - John Phạm (Giám đốc chuỗi công ty Dương Hoàng vừa thành lập cách đây không lâu, 20 tuổi).

- Ý tưởng nhất thời không nên đặt vào tất cả sản phẩm. Điều đó dễ gây ra cho khách hàng sự nhầm lẫn.
- Sản phẩm của tập đoàn YM hầu hết đều khắc hình đôi cánh, ngài không cảm thấy như vậy là đạo ý tưởng sao?
- Bản thiết kế này lo do nhân viên công ty tôi ngày đêm hoàn thành, đôi khi ý tưởng giống nhau cũng đâu phải..."

Tất TV, nó im lặng không nói. Jack biết nó đang suy tính chuyện gì. Dương Hoàng tuy mới thành lập nhưng lại phát triển khá nhanh, cũng xem như có bản lĩnh. Tuy vậy không có nghĩa là đủ khả năng cạnh tranh với YM, mà dám giờ trò sau lưng thì hậu quả không ai dám nghĩ tới.

- Anh nghĩ xem động cơ của cô gái đó là gì?
- Tiền? Lương mỗi tháng trả cho nhân viên ở công ty chúng ta không phải quá "bèo", yếu tố này không hợp lý.
- Đúng vậy, nhưng nếu không còn là nhân viên ở đây thì thế nào? Tất cả sẽ là zero.

Bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, theo sau đó là giọng nói của cô thư ký.

- Mọi người đã có mặt trong phòng họp ạ.

Dẫu biết tâm trạng nó không tốt nhưng thư ký nhỏ nhắn lấy hết can đảm thông báo cho nó một tiếng. Nó đứng dậy, hướng tới phòng họp mà đi. Nếu tức giận quá làm ầm lên còn được xem là bình thường, ngược lại tức giận vẫn im lặng chính là sự cảnh báo cho một trận bão tố cuộn cuộn hay sóng thần động đất gây thiệt hại cả về vật chất và tinh thần (So sánh hơi quá==)

Cạch một tiếng, cửa mở, thân ảnh của nó và Jack bước vào. Từ 29 độ C, sau khi nó bước vào đã giảm hẳn xuống âm độ. Lúc này, người trong phòng họp cứ ngỡ như mình đang ở Nam Cực, bị cái lạnh thấu xương bao lấy, bất giác run rẩy. Đưa cho Minh Lâm một cái USB. Một đoạn video được mở lên, hiện rõ cảnh cô gái kia vào phòng nó lấy đi bản thảo. Chỉ tay vào trưởng phòng nhân sự, chậm rãi nói:

- Cô đưa cô ta đến đây. Trong vòng ba phút.

Cô trưởng phòng vội vàng vàng rời khỏi ghế, đi tìm người trong đoạn video vừa rồi, ánh mắt chứa đựng sự lo lắng. Nhìn bóng dáng co ro rời khỏi phòng, mới nó nhếch lên khinh bỉ.

Sau ba phút, cô ta trở lại phòng họp, theo sau là một nhân viên nữ. Đối diện với ánh mắt của nó, cô nhân viên sợ hãi cúi đầu.

- Tên gì?
- Tên tôi là Louisa.

Nó nhìn Minh Lâm như ra hiệu bảo "Tìm thông tin về cô ta". Mười đầu ngón tay của Minh Lâm lướt trên bàn phím, chỉ chốc lát đã tìm ra thông tin nó cần.

- Louisa. 23 tuổi. Sống cùng mẹ, mẹ cô hiện tại đang nằm viện vì con đau tim tái phát. Ngoài ra, trong nhà không còn bất kỳ ai.

Tóm tắt lí lịch của người tên Louisa, Minh Lâm nhìn cô gái kia vô cảm. Mọi người trong phòng họp cũng nghe rất rõ từng từ một, ánh mắt ánh lên vẻ thương hại. Giọng nói lạnh băng phát ra từ miệng nó khiến Louisa đứng không vững, quỵ rạp xuống nước nớc.

- Ai là chủ mưu của việc này? Cô vào công ty này làm việc, điều cơ bản nhất phải nắm được chính là nội quy khắc khe, vậy mà vẫn vi phạm. Có lẽ cô không thiết tha gì với công việc hiện tại?

- Là tôi... tôi tự làm. Không ai đứng sau cả.

- Tốt, rất tốt. Để xem mắt đi công việc này, mẹ cô làm sao tiếp tục chữa trị tại bệnh viện JK. Chắc hẳn cô không biết, một nửa vốn đầu tư của bệnh viện là đến từ YM đấy. Một cơ hội cuối cùng, nói hay không?

Louisa ngẩng người nhìn nó, nửa muốn nói nửa lại không dám nói. Khi này khi gặp trưởng phòng nhân sự, cô ta đe dọa cô rằng nếu cô dám nói ra sẽ khiến cho gia đình cô không có chỗ dung thân. Đường nào cũng là ngõ cụt, muốn cô làm sao đây. Minh Lâm thấy sự đắn đo trong mắt của cô, giọng nói đầy sự nghiêm túc khuyên nhủ:

- Cô nên nói tất cả vẫn là có lợi nhất. Nếu cô không nói ngay bây giờ, đến khi CEO mất hết kiên nhẫn thì lúc đó cô có muốn nói cũng không thể nói. Hậu quả sau đó, cô tự mình nghĩ đi.

Nói? Hay không nói? Cô ngẫm nghĩ giây lát, quyết định nắm lấy cơ hội này, hi vọng CEO cho cô một cơ hội chuộc lỗi.

- Tôi nói. Là do trưởng phòng nhân sự ép buộc tôi phải làm như vậy, nếu không sẽ tìm cơ đuổi việc tôi. Không chỉ vậy, cô ta nói sẽ thông báo với mẹ tôi rằng tôi làm việc không nghiêm túc, nhiều lần lấy cấp tài liệu công ty bán ra ngoài, gây thiệt hại lớn ảnh hưởng đến dự án mà công ty đang hướng đến và đe dọa tôi nếu nói ra thì đất dung thân cũng không có. Mẹ tôi đã già, lại mắc bệnh tim, bà không thể chịu đựng nếu như nghe tin đó. Là tôi không biết đúng sai, lẽ ra nên đem chuyện này báo cáo với cấp trên nhưng trong lúc nhất thời hoảng loạn, chỉ nghĩ đến mẹ già mà tôi vi phạm qui định của công ty. Tôi chỉ xin CEO cho tôi một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm mình gây ra.

- Cô nghĩ trưởng phòng nhân sự có quyền hạn lớn như vậy sao? Muốn đuổi ai thì đuổi? Vậy công ty này cần gì đến CEO như tôi.

Nó không nhìn cô lấy một lần, vẫn giọng nói lạnh thấu xương, hỏi vấn đề mà cô nhân viên gốc kia không hề chú ý đến. Louisa nhận ra mình bị lợi dụng mà không biết, ân hận nói:

- Là tôi hồ đồ, không suy nghĩ kỹ lưỡng đã làm việc ngu xuẩn.

- Tội của cô cứ để đó, sau khi kết thúc cuộc họp thì đến phòng làm việc của tôi. Bây giờ đến trưởng phòng nhân sự, cô có gì để nói không?

Từ này giờ, cô ta ngồi đó tuy không run rẩy nhưng mồ hôi cũng tuôn ra như tắm. Không thể ngờ được Louisa lại nói tất tẩn tật, hại cô này giờ như ngồi trên đống lửa.

- Cô ta vu khống cho tôi. Tôi không có bất kỳ lý do nào để làm chuyện này, CEO đừng tin lời cô ta nói.

- Tôi tin hay không đến lượt cô quyết sao? Cô nói không có lý do? Được, để tôi nói cho cô biết lý do là gì. Quan hệ chị gái em trai giữa cô vào Giám đốc Dương Hoàng đã đủ để cô làm việc này khi em trai yêu quý của mình nhờ cậy hay không?

Đôi mắt lạnh nhìn về phía trưởng phòng nhân sự, lạnh đến đóng băng thân thể của cô ta. "Sao CEO biết được?" – đây là câu hỏi duy nhất hiện lên trong suy nghĩ của cô. Cố giữ cho giọng nói không lắp bắp, cô ta lại một lần nữa chối bay chối biến:

- Không có. Tôi không có quan hệ gì với Giám đốc của Dương Hoàng cả.

- Minh Lâm, mở đoạn video thứ hai lên đi.

Đoạn video vừa mở lên, trưởng phòng nhân sự như không tin vào tai mắt của mình nữa, mỗi một lời nói trong đó đều là bằng chứng tố cáo cô. Đó là lúc cô nhận được điện thoại cả em trai nhờ mình lấy bản thảo để công ty có thêm danh tiếng. Chứng cứ rõ ràng như vậy, cô làm sao chối cãi đây.

- Game over. Muốn đấu với tôi, các người chưa đủ trình độ đâu. Cô có thể về chỗ làm việc thu dọn vật dụng riêng của mình, lập tức biến khỏi đây. Nhân tiện nhờ cô nhắn đến John Phạm, chuẩn bị vốn làm lại từ đầu đi. Tan họp.

Mọi người rời chỗ ngồi, để lại cho cô trưởng phòng ánh mắt khinh miệt, thậm chí bản thân không nên vướng vào vết xe đổ của cô ta, dù sao lương bổng ở đây rất tốt. Để mắt công việc này là một sai lầm lớn mà họ không cho phép mình phạm phải. Trưởng phòng nhân sự là một ví dụ điển hình.

+++++

Jack bước ra từ phòng làm việc của nó, đúng lúc thấy nó đang hướng đến đây, anh đứng tại chỗ chờ nó đi đến.

- Ổn rồi đúng chứ?

- Anh cũng biết mà.

Nó liếc Jack một cái. Biết rõ kết quả mà vẫn hỏi, anh là đang xem thường khả năng của nó sao?

- Được rồi, lờ mờ liếc anh nãy thế? Anh về phòng làm việc đây.

Nói rồi, anh vỗ vai nó vài cái, chân bước thẳng về hướng ngược lại. Nó không quay đầu mà đi một mạch ngồi vào bàn làm việc. Louisa sau đó cũng tiến vào đứng trước mặt nó cúi đầu hối lỗi.

- Tội của cô không nhỏ, muốn xử lý thế nào đây?

- Xin CEO cho tôi một cơ hội sửa chữa. Tôi sẽ tận lực làm việc để bù đắp cho sự hồ đồ của mình. CEO có thể phạt tôi thật nặng nhưng xin đừng đuổi việc tôi. Tôi cần công việc này để lo tiền viện phí cho mẹ.

Giọng nói nhỏ dần, đầu của Louisa cũng cúi thấp hơn. Nó nhú mảy nhìn cô, đáng vẻ này là một trong những thứ khiến nó rất... ngứa mắt.

- Ngẩng đầu lên. Cô phải đối diện với những gì mình làm, nhân viên dưới quyền của tôi không một ai được phép hiện ra đáng vẻ vừa rồi.

Louisa ngẩng đầu lên nhìn nó, khi mắt chạm phải đôi mắt lạnh kia, không khỏi cảm thấy sợ hãi. Nó chẳng màng đến sự sợ hãi của người kia, tiếp tục "thuyết giảng":

- Cô vào công ty không phải ngày một ngày hai, lại có thể làm ra chuyện như vậy, cô thật sự ngu ngốc hay già vờ ngu ngốc để người lợi dụng. Nếu lần này không phải là bản thảo của tôi mà là hợp đồng với tập đoàn nào đó thì sao? Cô làm gì để bù đắp tổn thất?

- Tôi thật sự xin lỗi.

- Đối với tôi lời nói không có giá trị. Nếu thành tâm hối lỗi, vậy dùng hành động mà thể hiện.

Cô nhân viên mờ mịt nhìn nó. Hành động thể hiện sự chân thành hối lỗi? Muốn cô quỳ gối trước của công ty ba ngày ba đêm, hay cho cô làm lao công một tháng.... mấy chuyện này không phải không có khả năng xảy ra, cuộc sống đâu lường trước điều gì.

- Cô có ba ngày nghỉ, trong ba ngày này tự kiểm điểm lại hành vi của bản thân. Sau đó phải thành tâm viết lại 300 lần qui định của công ty, ba ngày sau đưa cho tôi. (Bật mí nè: Qui định ở YM chỉ có hai mươi điều thôi, mà mỗi điều đều trên mười dòng. Cô nhân viên này xác định rồi).

- Dạ được.

Louisa gật đầu chấp nhận, hình phạt này tương đối nhẹ đối với lỗi lầm cô đã gây ra. Bây giờ cô phát hiện một điều mới mẻ: CEO ngoài lạnh trong nóng, nương tay với nhân viên. Nhưng cô đâu ngờ, vài câu nói sau đó đã đánh tan suy nghĩ này.

- Chưa hết, tiền thưởng ba tháng liên tục giảm một nửa. Chăm chỉ làm việc thì tiền lương của cô cũng đủ để trang trải chi phí trong nhà, có khi còn dư ra một chút. Nhưng tất cả phải xem biểu hiện của cô. Cô ra ngoài được rồi. Ba ngày sau gặp.

Louisa khó khăn gật đầu, ra khỏi phòng. Chết xám phân tích nội dung hình phạt mà nó đưa ra. Một lúc sau khi được "khai thông", cô chỉ muốn ngửa mặt lên trời mà hét thật to. Nhưng đây là công ty chứ không phải bệnh viện thần kinh mà muốn hét là hét. Và lại nó trừng phạt như vậy cũng đã nhân từ hóa rồi. Cô nên cảm thấy may mắn.

Bên trong, nó lấy điện thoại gọi cho Minh Lâm.

- Đem tất cả phá hủy hết.

Minh Lâm ở đầu dây vàng dạ rồi làm theo lời nó. Trong lòng thâm nghĩ:

"Mấy người xui rồi, động ai không động lại động đến chị ấy. Không biết tự lượng sức, có chết cũng chẳng tiếc. Để xem mấy người chịu đựng đến mức nào".

Buổi sáng đầy rắc rối đã trôi qua, chuyện chẳng mấy tốt đẹp cũng giải quyết ổn thỏa. Nhưng nửa ngày còn lại sẽ xảy ra chuyện gì? Thú vị hay không đều được tiết lộ trong một hai chương kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Kẻ Trộm. Sự Xuất Hiện Của Ken. 2

Ai cũng có cuộc sống riêng...

Vui...

Buồn...

Hạnh phúc...

Khó đau...

Rất nhiều người chọn cách trốn tránh

Nhưng trốn tránh đến khi nào đây?

Một ngày... hai ngày... một năm... hai năm...

Đến một ngày nào đó, sẽ có một người khơi gợi mọi thứ

Chẳng phải bạn chỉ còn cách đối mặt thôi sao?

Lại có người chọn cách đối mặt

Nhưng thật sự họ đối mặt được bao lâu

Đến khi không chịu nổi nữa họ sẽ lựa chọn trốn tránh

Cuộc sống là một vòng lẩn quẩn, bạn chạy thì nó đuổi, bạn đuổi thì nó chạy

Cứ như vậy mà trôi qua.

Vậy nên cách tốt nhất là bạn phải khéo léo vượt qua nó

Lúc cần tránh thì tránh

Lúc cần đối mặt thì đối mặt

Đừng để sau này hối hận vì mình thất bại trước khó khăn của cuộc sống nghiệt ngã này.

Cốc... cốc... cốc...

- CEO, Giám đốc Dương Hoàng muốn gặp.

- Được.

Lời nói của nó mang hai ý nghĩa khác nhau. Đối với nó chính là kẻ sắp chết lại đi tìm thần chết, đối với thư ký chữ “được” đó lại là đồng ý gặp mặt. Cô ra ngoài mời người vào, nó ở bên ngoài vẫn không có biểu hiện gì ngoài mặt lạnh. John Phạm còn trẻ tuổi nhưng trong vài tháng gần đây cũng xem là có thành tích khi đưa một công ty phát triển đến ngày hôm nay. Nhưng nếu đem so sánh với nó thì vẫn là thua kém vài bậc.

- Không biết ngọn gió nào đưa Giám đốc Dương Hoàng đến đây?

- Cô đừng giả vờ. Tại sao cô lại đâm đơn kiện công ty tôi?

Trong đầu nó chỉ lướt qua một suy nghĩ muốn giết người. Người này có lá gan không nhỏ, làm chuyện xấu lại còn hỏi tại sao người ta kiện mình, là đầu óc có vấn đề không thể tiếp thu hay trí nhớ quá kém mà quên mất việc làm đáng xấu hổ. Về thứ nhất chiếm phần trăm cao hơn, vì khi tòa gửi giấy triệu tập sẽ đề rõ lý do, lý nào người này lại không biết bị kiện vì nguyên nhân gì.

- Còn dám hỏi tôi tại sao?

- Bàn thảo về bộ sản phẩm mới nhất do nhân viên bên phòng thiết kế đưa ra, mấy người lại bảo là chúng tôi ăn cắp mà có. Chuyện này phải làm cho rõ ràng.

- Muốn mọi chuyện rõ ràng? Lá gan của anh cũng lớn thật. Được, nếu anh đã muốn làm rõ vấn đề này, trước tiên nghe thử đoạn ghi âm này trước, sau đó nói tiếp.

“- Tôi nói. Là do trưởng phòng nhân sự ép buộc tôi phải làm như vậy, nếu không sẽ tìm cơ đuổi việc tôi. Không chỉ vậy, cô ta nói sẽ thông báo với mẹ tôi rằng tôi làm việc không nghiêm túc, nhiều lần lấy cắp tài liệu công ty bán ra ngoài, gây thiệt hại lớn ảnh hưởng đến dự án mà công ty đang hướng đến và đe dọa tôi nếu nói ra thì đất dung thân cũng không có. Mẹ tôi đã già, lại mắc bệnh tim, bà không thể chịu đựng nếu như nghe tin đó. Là tôi không biết đúng sai, lẽ ra nên đem chuyện này báo cáo với cấp trên nhưng trong lúc nhất thời hoảng loạn, chỉ nghĩ đến mẹ già mà tôi vi phạm qui định của công ty. Tôi chỉ xin CEO cho tôi một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm mình gây ra.

- Cô nghĩ trưởng phòng nhân sự có quyền hạn lớn như vậy sao? Muốn đuổi ai thì đuổi? Vậy công ty này cần gì đến CEO như tôi.

- Là tôi hồ đồ, không suy nghĩ kỹ lưỡng đã làm việc ngu xuẩn.

- Tội của cô cứ để đó, sau khi kết thúc cuộc họp thì đến phòng làm việc của tôi. Bây giờ đến trưởng phòng nhân sự, cô có gì để nói không?

- Cô ta vu khống cho tôi. Tôi không có bất kỳ lý do nào để làm chuyện này, CEO đừng tin lời cô ta nói.

- Tôi tin hay không đến lượt cô quán sao? Cô nói không có lý do? Được, để tôi nói cho cô biết lý do là gì. Quan hệ chị gái em trai giữa cô vào Giám đốc Dương

Hoàng đã đủ để cô làm việc này khi em trai yêu quý của mình nhờ cậy hay không?

- Không có. Tôi không có quan hệ gì với Giám đốc của Dương Hoàng cả.

- Minh Lâm, mở đoạn video thứ hai lên đi.

- Em muốn chị làm gì?... Lấy cấp bản thảo của công ty?... Em đang cần gấp để bổ sung vào bộ sưu tập mới của Dương Hoàng sao?... Thôi được, để chị cố gắng. Bye.”

Từng câu từng chữ trong cuộc họp khi nãy vang lên khiến ai đó chết đứng. Nó nhếch môi khinh bỉ, gằn giọng nói:

- Nghe rõ chưa. Nhân chứng vật chứng đầy đủ như vậy, anh còn dám chối sao? Chị anh tuy rất có thực lực, nhưng nhân phẩm của cô ta lại... chắc... chắc...

- Cô gái trong đoạn ghi âm không phải chị gái tôi. Cô có chứng cứ gì mà dám đặt điều vu khống?

- Làm gì có chứng cứ.

- Như vậy là cô vu oan cho tôi. Tôi sẽ kiện cô.

- Tôi chưa nói hết. Chứng cứ bây giờ không có nhưng có thể xét nghiệm DNA mà.

Nó dùng một câu đánh chết hi vọng của John. Hiện tại, đương sự sau khi hoàn hồn, hùng hăng hồ hồ đến chỗ bàn làm việc của nó, mở miệng đe dọa:

- Nếu cô không rút đơn kiện, tôi sẽ khiến cô sống dở chết dở.

Lời đe dọa đối với nó chẳng là gì, chỉ tạo cho nó thêm cảm giác chán ghét. Giương đôi mắt lạnh nhìn thẳng vào John, câu chữ phát ra không mang chút run sợ nào, khiến đối phương càng tức giận:

- Điếc không sợ súng. Đến nước này mà anh còn đe dọa tôi. Anh tìm nhầm người rồi, đe dọa tôi là điều ngu ngốc nhất anh từng làm.

- Để rồi xem cô sẽ làm gì khi con của cô nằm trong tay tôi, bị tôi hành hạ.

- Đòn đánh tâm lý? Nếu chuyện đó xảy ra, anh có giỏi thì động vào một sợi tóc của nó đi, cả nhà anh từ già đến trẻ đều nhận lại gấp mười lần, TÔI- KHÔNG- CHỪA- MỘT- AI.

- Được, tôi cùng cô đấu một trận lớn. Lần này xem ai thắng.

- Không thành vấn đề. Đến lúc đó, gia đình anh có gặp nhau dưới suối vàng cũng do anh mà ra.

Hừ lạnh hai tiếng, cánh cửa được đóng lại mạnh bạo. John ôm một bụng tức giận ra về, trong đầu tính toán kế hoạch đối phó nó. Trong phòng, nó nhìn cánh cửa vừa khép lại, đôi mắt ánh lên tia chết chóc. Nó không phải không quan tâm đến sự an toàn của Hàn Phong, nhưng hiện tại thằng bé đang ở tại W, muốn làm hại đến nó cũng là một vấn đề lớn. Nhìn đồng hồ đeo tay, nó rời khỏi phòng. Dù sao bản thảo cũng bị người ta lấy đi mất, hứng thú đâu mà ngồi làm việc. Cửa vừa mở, xuất hiện trước mặt nó là Minh Lâm, một tay cầm văn kiện, một tay giữ giữa không trung phía trước cánh cửa.

Minh Lâm dự định gõ cửa đi vào thì cửa đã mở ra. Thu hồi cánh tay, Minh Lâm đưa cho nó thứ mình đang cầm, ánh mắt thối mác nhìn nó hỏi:

- Chị muốn đi đâu sao?

Gật đầu, nó đưa tay nhận thứ kia, không lên tiếng. Minh Lâm làm tròn trách nhiệm của một trợ lý thông báo tình hình trước cửa công ty:

- Chị mà xuống dưới e rằng trong vài giây liền bị dẫm chết. Có rất nhiều phóng viên đang tụ tập trước cửa công ty chờ chị.

- Đám phóng viên này đánh hơi nhanh thật. Chuyện giữa YM và Dương Hoàng vừa xảy ra cách đây vài giờ vậy mà đã có mặt ở đây lấy tin.

- Không phải là chuyện này, mà là chuyện cá nhân của chị.

Minh Lâm ngoe nguẩy ngón tay, đầu cũng phối hợp lắc qua lắc lại. Nó cau mày đầy nghi ngờ. Chuyện cá nhân của nó có gì để thu hút phóng viên ngoài chuyện nó có một đứa con đây. Nhận ra nó không tìm ra được nguyên nhân, Minh Lâm tốt bụng nói:

- Là bà ta đưa phóng viên đến.

Chỉ một câu nói tuy đơn giản nhưng rõ ràng của Minh Lâm đã "khai thông" cho mớ dây tơ rối nhợ trong đầu nó. Có lẽ nó dần quên đi sự hiện diện của người đó, người mà suốt đời nó không bao giờ muốn gặp mặt dù chỉ một lần. Mối mông nhếch lên khinh bỉ, nó nhìn vào khoảng không, giọng nói không pha tạp bất cứ cảm xúc nào:

- Bà ta muốn tuyên bố chuyện đó sao?

- Không phải là muốn, bà ta đã công khai rồi. Phóng viên đến đây là để xác nhận thực hư thôi.

- Xác nhận? Được, một lần cắt đứt mối quan hệ này.

Nói rồi, nó bước vào thang máy cùng Minh Lâm, bấm số tầng thấp nhất, nó thản nhiên như chưa biết việc gì.

+++++

Trước cửa YM là một top phóng viên nhà báo tập trung chờ đợi. Người đứng kế ngò, đi đi lại lại vì tin tức nóng hổi mới nhận. Vừa thấy bóng dáng nó sau cửa, đám người kéo nhau vây quanh nó, đặt ra vô số câu hỏi. Chỉ tiếc là hỏi rất nhiều nhưng ngay cả một câu trả lời cũng không có. Đã từng nói nó rất ghét ồn ào, vậy nên không để cho "mấy con ruồi" tiếp tục phát ra âm thanh khó nghe, nó buông một câu đầy sát khí:

- Có tin tôi đóng cửa toà soạn của mấy người không?

Trong phút chốc, tất cả im thin thít, nghe được cả hơi thở nhỏ nhất. Bỗng nhiên, đám phóng viên tản ra hai bên, nhường đường cho một người phụ nữ ăn mặc sang trọng tiến về phía nó. Nó đương nhiên nhận ra người kia là mẹ mình, nhìn đi nhìn lại vẫn không thay đổi gì sao biến cố lần trước.

- Con gái.

Mẹ nó gọi một tiếng, người ngoài có thể bị đánh lừa bởi giọng nói quá thiết tha của bà ta nhưng nó thì không. Giọng nói thiết tha đó chứa đựng sự giả tạo, làm cho nó khinh bỉ bà hơn.

- Phụ nhân đây có lẽ nhầm người rồi.

- Sao có thể nhầm được. Con là con của mẹ, ba con là Lâm Minh..

- Bà không có tư cách nhắc đến ba tôi.

Cái tên "Lâm Minh" đã khiến nó tức giận khôn nguôi. Cho dù có là mẹ con trên sinh lý nhưng ngoại trừ điều đó thì không còn gì khác làm cho nó gọi bà một tiếng "mẹ". Sắc mặt nó bấy giờ vô cùng u ám, sát khí nặng nề cứ dần tăng lên, áp lực mà nó mang đến không hề nhỏ.

- Từ khi bước chân ra khỏi tòa án năm đó, bà đã không còn là mẹ tôi rồi. Đừng đi nhận bữa như vậy, cha con Uyên Nhã mới chính là người thân hiện tại của bà. À, có lẽ bây giờ bà cũng như lần đó, rời bỏ gia đình nghèo túng mà quay sang cầu cạnh kẻ có tiền đúng chứ?

- Con nói gì vậy? Mẹ vẫn rất thương con mà.

- Tiếc thật, nếu tôi mở công ty đào tạo diễn viên ký kết hợp đồng với bà sẽ mang lại rất nhiều lợi nhuận đấy. Thương? Chữ này mà bà cũng dám nói sao? Hai năm trước, bà nói gì với tôi, bà vì Uyên Nhã mà đánh tôi, si nhục ba tôi như thế nào chẳng lẽ bà đã quên? Lúc tôi bị người đàn ông kia đem đầu đập vào tường đến chảy máu, bà có can ngăn không? Vô số lần bà trở mặt nhìn người ta bắt nạt tôi, có lần nào bà bênh vực cho tôi hay không? Không những vậy, bà còn đứng nhìn người kia cướp đi sinh mạng người thân cuối cùng của tôi, ngay cả tang lễ của chồng cũ bà cũng không đến một lần, vậy bà lấy tư cách gì để làm mẹ tôi đây?

Bao nhiêu oán giận bấy lâu nay tuôn trào. Giọng nói oán giận, gương mặt lạnh băng khiến cho nhiều người run rẩy, sợ sệt. Mẹ nó đứng như trời trồng khi nghe lại lịch sử oanh liệt của mình. Vài giây sau, bà ta cất tiếng nói ảm áp mà theo như nó là giọng nói đáng ghê tởm nhất:

- Mẹ xin lỗi. Trước đây là do mẹ sai, mẹ muốn bù đắp cho con. Mẹ sẽ chăm sóc con mà.

- Xin lỗi? Bà xin lỗi thì ba tôi sống lại sao? Không. Kể từ cái ngày bà li hôn với ba tôi cũng chính thức cắt đứt mọi quan hệ với người nhà họ Lâm, bây giờ bà có nói gì cũng chẳng thể thay đổi.

Vô cảm đối diện với mẹ mình, từng chữ từng chữ trôi chảy phát ra. Ý định không thành, mẹ nó dần tức giận nhưng phải giả vờ nhún nhường để đạt được mục đích.

- Cứ xem như vậy đi. Hiện tại mẹ gặp khó khăn về tài...

- Đừng nói với tôi vấn đề này. Chuyện của bà vốn dĩ chẳng liên quan gì đến tôi cả.

- Nhưng phận làm con, con phải có trách nhiệm chăm sóc cha mẹ chứ.

- Tôi chưa đưa bà đi gặp tổ tiên đã là trách nhiệm rồi. Đừng vượt quá giới hạn. Đem tình thân nói chuyện với tôi? Nếu không phải trong người tôi có chảy dòng máu của bà, bà nghĩ bà có thể bình yên đứng đây để nói chuyện với tôi sao? Bà nghĩ cũng đừng nghĩ.

- Mày... mày...

Bà ta hoàn toàn tức giận, lộ ra bản chất thật của mình. Giơ tay muốn tát nó, nhưng sức của bà làm sao sánh nổi với nó, một giây sau liền bị nó giữ chặt cổ tay, mặt nó kề sát mặt bà nói:

- Nếu trong tôi không có máu của bà, với những điều bà đã làm thì cái kết của bà chính là cái chết thảm nhất.

Hất tay bà ra, nó lấy khăn giấy lau tay, cứ như đồng vào người kia sẽ bắn tay vậy. Dừng một chút, nó ngẩng đầu nhìn đám phóng viên, giọng nói không khác gì người vừa từ Nam cực đến.

- Tôi không có bất cứ quan hệ nào với người này. Nếu mấy người viết sai sự thật thì chuẩn bị thất nghiệp đi.

Lướt qua người mẹ "đáng kính", nó leo lên xe phóng đi, bỏ lại đám người đứng trơ mắt éch nhìn theo.

+++++

Chỗ nó thì muôn vàn rắc rối nhưng nơi hấn lại vô cùng suôn sẻ.

Hôm nay là ngày tốt nghiệp của học sinh khối 12 sau khi hoàn thành kỳ thi tốt nghiệp. Có người chọn cho mình một ngôi trường đại học trong nước, có người lại dự định ra nước ngoài du học. Trong số đó, hấn và Hoàng nằm trong top người muốn đi du học.

- Cậu muốn sang đó thật sao?

Hoàng nhìn hấn nghi hoặc. Chơi chung bao nhiêu lâu, đây là lần đầu tiên Hoàng thấy hấn vì tò mò mà đắn đo nhiều như vậy.

- Lần thứ mười hai. Cậu đừng hỏi nữa có được không? Hỏi nhiều như vậy làm gì? Hay là cậu không muốn đi?

- Sao lại không đi? Chuyện bí ẩn như vậy bỏ qua phí cả đời. Mà cậu có nói cho Mina biết không?

Hoàng chợt nhớ đến người suốt ngày quẩn luyến hấn không rời, ánh mắt như nói lên "Cậu mà nói thì đừng nghĩ đến việc yên ổn mà thực hiện kế hoạch đã định". Hấn cũng không đại gãi đến ngu ngơ như vậy, trả lời Hoàng một câu rất ư là đàn ông:

- Minh không phải con bò đeo nơ, ngơ ngáo ngáo chuyện gì cũng nói ra hết.

- Tớ chỉ hỏi vậy thôi. Cậu đừng đặt niềm tin vào cô ta nhiều quá, sau này xảy ra chuyện gì cũng chỉ có cậu đau lòng thôi.

Sau câu nói của Hoàng, bầu không khí trầm mặc kéo dài cho đến khi cả hai lái xe về nhà.

+++++

Ở một nơi khác, cô gái ăn mặc mát mẻ ngồi trên giường nói chuyện điện thoại.

- Con gặp hấn ta rồi. Hấn rất tò mò về con nhỏ đó.

"- Hấn có đồng ý tham gia hay không?"

- Con mà ra tay thì phải thành công chứ. Đến lúc đó, bọn họ gặp nhau nhất định rất thú vị.

"- Con cũng thông minh đấy. Hahaha."

Một tràng cười khà ồ phát ra từ cái điện thoại của cô gái kia. Cô cũng cười nham nhở nói:

- Ba quá khen. Con cúp máy đây, tranh thủ đi chơi một chút.

"- Được".

Tiếng tút dài báo hiệu cuộc gọi đã kết thúc. Ngọc Châu nhìn lại mình trong gương, thầm khen mình vừa xinh đẹp lại thông minh. Đôi mắt ánh lên vẻ gian tà, nở nụ cười đều, lấp lăm.

- Băng à, để xem mày đối mặt với kẻ đó ra sao? Đối đầu với tao chỉ có kết cục như vậy thôi.

Chai chuối tươm tất, Châu lấy giỏ xách rời khỏi khách sạn, bắt đầu một chuyến đi chơi.

~~~~~Còn tiếp~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Kẻ Trộm. Sự Xuất Hiện Của Ken. 3

- Ủa? Sao cậu ở đây?

Hàn Phong ngẩng đầu nhìn ngời trước mặt, đôi mắt tỏ rõ vẻ ngạc nhiên. Minh Lâm nhéo tai thằng bé, mắt híp lại thăm dò:

- Sao cậu không thể ở đây? Hay là cháu đang có âm mưu đen tối gì đó với cậu nên không muốn cậu ở đây?

- Ủây, đau mà cậu. Cháu nào dám có ý đồ đen tối với cậu. Chỉ do cậu tự động biến nó thành đen tối chứ bộ. Đừng đổ lỗi cho cháu.

- Còn dám nói?

- A!!!!!! Đau!!!!!! Cậu mà không buông tay cháu sẽ nói với mẹ là cậu bắt nạt cháu đấy.

Hàn Phong la oai oái trước hành động nhéo tai không buông của Minh Lâm. Nãy giờ, tai của thằng bé cũng đỏ ửng trông đến tội. Và tất nhiên đối với người cậu như Minh Lâm sẽ... không dễ dàng buông tha như vậy, lâu lâu trêu đùa nhỏ này cũng thú vị ra phết đấy chứ.

- Cháu hù dọa cậu đấy hả? Dự định buông tay rồi, nhưng vì câu nói của cháu nên cậu quyết định nhéo cái tai này thêm một chút.

- Cậu!!!!!!

- Có chuyện gì cháu cứ nói.

Minh Lâm cười cười nhìn khuôn mặt bé nhỏ đang bốc khói, giọng nói pha chút đùa giỡn khiến Hàn Phong hận không thể cho người trước mặt ngay lập tức nổ tung.

- Cậu mau buông ra. Tai cháu sắp đứt rồi.

- Không.

- Buông ra.

- Không.

- BUÔNG RA.

- Khô... Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Cháu làm gì thế?

- Đáng đời. Ple...

Hàn Phong lè lưỡi trêu tức ai đó. Minh Lâm xoa xoa cánh tay bị cắn đến bật máu, ánh mắt hình vên đạn chiếu thẳng vào thủ phạm. Hai người cứ thế, cậu trêu cháu, cháu trêu cậu mà chẳng hay biết một người đã xem đọc một màn vô cùng vô cùng đặc sắc.

+++++

Nó vừa vào đến nơi đã chứng kiến ngay chuyện vừa xảy ra: Minh Lâm nhéo tai Hàn Phong, thằng bé cúi xuống cắn cánh tay của Minh Lâm. Hàn Phong như rất thích thú với trò này nên chẳng chịu nhả ra, găm cho đến khi tay của ai đó chảy máu, sau khi gây chuyện còn lè lưỡi bồn chồn khiến Minh Lâm giận muốn ngay lập tức chôn sống thằng bé mà bất lực.

- Đến chỗ Thiên Vũ sát trùng đi. Anh Ken chưa đến?

Câu nói đầu là nó nói với Minh Lâm nhằm an ủi linh hồn bị một con quỷ nghịch ngợm đã kích, câu sau là nó nhìn Hắc Long mà hỏi.

- Vẫn ch.../ Ai nói anh chưa đến.

Một chàng trai chậm rãi bước vào, nụ cười trên môi là thứ nguy tạo cho con người máu lạnh bên trong. Sở hữu chiều cao chuẩn, khuôn mặt của anh và của Thiên Vũ như từ một

khuôn đúc ra, giống nhau đến ngỡ ngàng. Nếu lần đầu gặp mặt, 99% đều không phân biệt được ai là Ken và ai là Thiên Vũ, nhưng chú ý thật kỹ sẽ phát hiện giữa họ có sự khác biệt về đôi mắt: màu mắt của Ken sẫm hơn so với Thiên Vũ. Ngoài ra, đối với nó, anh là người nói nhiều chỉ kém hơn em trai anh là Thiên Vũ một chút.

Nói đến đây, không cần miêu tả thêm về ngoại hình của Ken làm gì, từ Thiên Vũ mà sao chép qua, thay đổi màu mắt sẫm hơn sẽ biết được diện mạo của anh. Có một cảnh báo nho nhỏ: đừng nhìn bề ngoài của Ken mà mất đi phòng bị. Khác hẳn với em trai mình, nếu Thiên Vũ là một sát thủ bác sĩ thì anh chính là sát thủ độc dược của W. Thú vui tao nhã của anh ngoài chế tạo loại độc mới thì là chế tạo máy ghi âm mini, máy định vị,... và nó phải chỉnh sửa cho hoàn tất. Đương nhiên, anh chế độc thì Thiên Vũ phải tìm thuốc giải. Tính cách chẳng có gì khác Thiên Vũ cả, đặc biệt hận kẻ nào "chà đạp" nhan sắc của mình.

- Anh cũng "linh" thật.
- Lão đại, anh biết sở trường của em là giết người không thấy máu nhưng đừng đem anh ra làm chuột bạch, anh còn rất yêu đời.
- Ông chú này là ai vậy mẹ?

Cái miệng bé bé của Hàn Phong vừa thốt ra câu nói đó, thành công đâm Ken một nhát bằng hai chữ "ông chú". Nghiến răng nhìn Hàn Phong bằng đôi mắt tóe lửa.

- Tiểu tử chết tiệt, ngươi gọi ai là ông chú hả? Không muốn sống thì ta đem ngươi vào khách sạn lấy nội tạng mang đi bán được không?
- Oa ông chú này tuy giống chú xinh đẹp nhưng ác quá. Con thích chú xinh đẹp hơn.
- Cháu chính là đang khen chú sao?

Thiên Vũ từ đầu xuất hiện, nụ cười trên môi thật tươi vì câu nói của Hàn Phong. Thăng bé thấy Thiên Vũ bước vào, đôi mắt mở to hết cỡ nhìn qua nhìn lại hai người. Sau khi xác định Thiên Vũ là ai liền chạy như bay ôm khư khư cứ như thấy phao cứu sinh vậy.

- Ông chú kia rất dã man, muốn mang cháu đến khách sạn lấy nội tạng bán cho người khác. Chú xinh đẹp thì không làm vậy.

Một câu "chú xinh đẹp", hai câu "chú xinh đẹp", Minh Lâm bên cạnh lườm thăng bé một cái tỏ vẻ khinh thường mắt thăm mý quá kém. Thiên Vũ bế Hàn Phong lên, nhìn anh mình cười nói:

- Anh muốn làm vậy cũng được. Nhưng trước tiên phải hỏi xem lão đại đồng ý không kia.

Ngẫm lại một chút, Ken nhận ra một điểm nhỏ mà mình không quan tâm đến, nhìn sang nó thì... thôi rồi, giống tổ bảo bùng sắp ập đến, gió giật cấp 9 cấp 10, cây cối đổ ngã, khói bụi mù mịt.

"Ken ơi Ken, vì nhan sắc mà lược bỏ một điểm quan trọng như vậy. Phen này không chết cũng còn nửa cái mạng".

- Ôn ào đủ chưa?

Mấy "con vẹt" trong phòng im bặt không lên tiếng. Ai cũng biết lúc này im lặng là vàng, mà la làng là đi châu Phi nên ngậm miệng thật chặt. Nhìn khuôn mặt đầy hắc tuyến của nó cũng chẳng ai dám nói gì.

- Cậu qua xem tay Minh Lâm thế nào?

Chỉ tay vào Thiên Vũ, kiên định ra lệnh. Thiên Vũ thức thời lập tức đến bên cạnh Minh Lâm xem xét vết thương. Nhìn dấu răng in sâu trên tay Minh Lâm, thiếu chút nữa anh bật cười ha hả, phá vỡ thành trì kiên nhẫn của nó. Mím môi lấy hộp thuốc sơ cứu bắt đầu công cuộc chữa thương.

- Anna.

Một tiếng gọi, Anna liền có mặt trong phòng, chờ lệnh của nó.

- Đưa Hàn Phong đến phòng Khí (phòng này chia làm hai: một bên dùng thuốc ngủ một bên dùng khí độc để các sát thủ rèn luyện đến khi hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi những thứ này), luyện tập với liều thuốc ngủ thấp, sau đó cho nó nhận biết các loại khí độc.
- Vâng, lão đại.
- Bye mẹ.

Hàn Phong nở nụ cười, tay vẫy vẫy chào nó. Thăng bé vừa nghe đến chữ "Khí" đã hưng phấn không thôi. Nó nhìn bóng Hàn Phong khuất dần, chậm rãi hướng đến phòng Mật (phòng Bảo mật này chỉ có nó và những người mà nó tin nhất mới được vào. Phòng này có cài mật khẩu bằng dấu vân tay của ba người: Nó, Jack và Hắc Long. Bên trong chứa những hồ sơ cực kỳ quan trọng.), không quên để lại dặn dò:

- Năm phút nữa có mặt tại phòng Mật. Gọi cả Bạch Long.

Nó một mình đến đó trước, mở điện thoại ra xem lại tin nhắn đe dọa, môi mông nhếch lên, tay đem điện thoại kết nối với máy tính trình chiếu lên màn hình lớn.

+++++

- Chị ơi, ông chú kia là anh em song sinh với chú xinh đẹp sao?
- Ông chú? Ý cháu là anh Ken?

Hàn Phong gật gật cái đầu nhỏ, ánh mắt thiết tha chờ đợi câu trả lời của Anna.

- Anh ấy là anh trai song sinh của Thiên Vũ. Anh Ken là người chế tạo chất độc của tổ chức. Không chỉ vậy, anh còn cùng lão đại chế tạo máy ghi âm, máy định vị mini, hay loại máy móc khác.

Trong cái đầu nhỏ đang suy tính chuyện gì đó. Hàn Phong vẫn như cũ lộ vẻ mặt vui vẻ trên đường đến phòng Khí.

Đến nơi, Hàn Phong bước vào bên thuốc ngủ. Luyện tập bắt đầu. Thuốc ngủ phun ra nhiều nhưng chỉ là liều nhẹ, đối với người mới tiếp xúc như Hàn Phong thì đây cũng là một thử thách lớn. Chưa được mười giây, thằng bé đã nằm trên đất mẹ. Anna sử dụng một chút nước hắt vào mặt Hàn Phong. Có gì đó lạnh lạnh trên mặt, Hàn Phong cố mở mắt, nhìn thấy Anna cầm ly nước liền hiểu ra vấn đề.

- Tiếp tục.

Thuốc phun ra, rồi ngủ, hắt nước rồi luyện tập. Một vòng tuần hoàn diễn ra liên tục. Mỗi lần Hàn Phong sà vào lòng đất mẹ là mỗi lần Anna dùng nước để gọi thằng bé. Hết thuốc ngủ thì đến khí độc. Đối với một đứa trẻ thì lượng khí sẽ ít hơn sau đó sẽ tăng dần. Hàn Phong đứng bên trong quan sát màu sắc của từng loại, mùi đặc trưng. Tất cả đều được bộ não tiếp nhận và ghi nhớ.

+++++

Mọi người chú tâm vào câu văn trên màn hình.

"Sẽ có một ngày W biến mất khỏi hắc đạo".

- Là ai vậy lão đại?

- Số ảo, không xác định được người gửi.

- Người đó nhắm đến tổ chức? Không biết tự lượng sức.

Ken tựa lưng vào ghế, thái độ khinh bỉ thể hiện rõ ràng. Nó chẳng nói gì. Minh Lâm lên tiếng:

- Chúng ta cần làm gì?

- Định không động thì chúng ta không động. Chuẩn bị lộ hàng mới cho tốt, phía Italy yêu cầu hai tuần nữa giao hàng. Đừng đánh mất uy tín. Tối nay Ken, Thiên Vũ và Hắc Long đến bar làm nhiệm vụ. Nội dung như thế nào trước khi đi tôi sẽ thông báo. Giải tán.

Ai cũng có việc cần làm riêng nên phút chốc trong phòng chỉ còn lại mình nó. Về lại căn phòng của nó, ngả lưng trên giường nghỉ ngơi. Dù sao về công ty cũng chẳng có việc gì làm, ở nhà lại chán, chỉ bằng ở đây nghỉ ngơi cho khỏe.

+++++

Chiến tranh lạnh ở nhà hần vẫn chưa chấm dứt. Kê gián tiếp gây ra lại thành thoi nằm trên giường thì hần phải khổ sở vượt qua.

- Mẹ.

Bà Nghi chẳng thèm nhìn hần một cái, đừng nói là nhìn liếc còn chả buồn liếc thì lấy cái gì mà nhìn.

- Mẹ muốn gì đây?

- Con làm được chắc.

- Được.

- Vậy ngày mai cùng mẹ sang Mỹ du lịch.

Hần ngây người suy nghĩ. Nó cũng ở Mỹ, mẹ hần lại muốn sang đó du lịch, chẳng lẽ...

- Không phải mẹ muốn tìm con nhóc đó chứ?

- Con đi hay không?

Không trả lời câu hỏi của hần, bà lại tiếp tục hỏi. Hần ngoài đồng ý ra thì còn cách nào khác sao? Kết quả là không. Chưa than thân trách phận, hần lại bị sock thêm lần nữa.

- Con chia tay người kia đi.

- Con không muốn.

- Tùy con. Vẫn câu nói cũ: sau này dù có chuyện gì cũng đừng hối hận.

Nói xong, bà Nghi bỏ lại hần bơ vơ, cô đơn ngồi suy nghĩ.

"Con nhỏ đó có gì đặc biệt đâu, sao mẹ khẳng khẳng bênh vực nó..."

Những kỷ niệm một lần lại một lần trôi qua. Hần lắc đầu cố xua đi những thứ về nó, nhưng hần lại không hề biết mình có thứ cảm giác "đó" đối với nó.

Câu chuyện giữa nó và hần sẽ đi về đâu?

*****

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

+ Trần Minh Đăng (Ken)

26 tuổi.

Anh trai song sinh của Thiên Vũ.

Những thứ khác đều cập nhật ngay trong chap.

+ Bạch Long

Mẫu còn lại trong bộ đôi Hắc- Bạch của W.

Ngoại hình chẳng kém gì so với Hắc Long. Làn da trắng, mắt màu khói. Nghiên cứu về vũ khí chứa độc. Giỏi tạo ra những vật dụng giết người vô tình như đồng hồ của nó, vòng tay đính tán cũng là những gì mà Bạch Long làm ra.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Kẻ Trộm. Sự Xuất Hiện Của Ken. 4

Đoàng *Đoàng*

- Mọi tay mà không trúng hồng tâm dù một lần. CÁI TẮM BIA KIA, MÀY ĐỪNG IM CHO TAO BẮN KHÔNG, LÀM GÌ MÀ NHÚC NHÍCH SUỐT VẬY HẢ?

Bức xúc trước tình hình hiện tại, Hàn Phong nhỏ bé tức tối “cánh cáo” tầm bia. Phòng tập bắn súng của W trang bị bia tập bắn cố định và chuyển động. Hàn Phong đang đứng cách bia cố định năm mươi mét. Gọi là bia cố định thì không thể nào chuyển động rồi, vậy mà thằng bé bưng bưng lừa gạt đồ lỗi cho tầm bia. Nếu có cảm xúc như con người, vật kia chắc chắn không ngần ngại khóc rống oan ức.

- Em xem thử thứ đó có chuyển động hay không? Đừng cố ngụy biện nữa, mau mau tiếp tục đi.

Anna lắc đầu chào thua đứa trẻ trước mặt, trong lòng thầm nghĩ thời gian dùng để tập bắn súng sẽ kéo dài hơn rồi.

Hàn Phong hít một hơi thật sâu, đem súng trong tay hướng về hồng tâm. Bóp cò, viên đạn rời khỏi súng nhưng lại lần nữa trượt khỏi hồng tâm. Nam ở bên cạnh cũng không khá hơn là mấy. Hai người cũng đứng hơn một giờ đồng hồ mà chẳng thu hoạch được gì, mặt không khỏi nhăn nhó khó chịu.

Cửa bật mở, nó từ ngoài bước vào, thu hết những gì xảy ra vào mắt, không nói không rằng đứng vào vị trí ngắm bắn, cầm khẩu súng ngắm hướng về tầm bia mà nhả đạn. Đương nhiên với khả năng của nó, viên đạn ghim vào hồng tâm.

- Thả lỏng tinh thần, tập trung vào mục tiêu mà bắn. Ít nhất phải được hai viên trong vòng ba phút.

- Vâng.

Nhận được nhiệm vụ cao cả, hai người đáp lại ừ xừ. Tiếp thu những gì nó nói, Nam hít thở thật sâu, cầm súng nhắm thật kỹ mới bóp cò. Lần này tuy trượt nhưng khoảng cách đến hồng tâm đã rút ngắn. Nam vui mừng khôn xiết. Lại nói, Hàn Phong cũng làm theo lời nó nhưng kết quả thu lại không tốt hơn lúc đầu là bao. Khuôn mặt nhỏ bé của Hàn Phong bí xị, trông đến tội. Mày đẹp nhũn lại, nó đến cạnh thằng bé, cúi đầu nhìn xuống, hé môi nói:

- Con đang nghĩ cái gì?

Nghe cái giọng lạnh tanh, Hàn Phong ngược lên nhìn nó, khuôn mặt muốn có bao nhiêu oan ức đều có. Thằng bé bực bội nói:

- Con mệt rồi. Con không tập nữa.

Nói xong, Hàn Phong vứt lại khẩu súng trên đất xoay người bỏ đi. Nhìn nó bây giờ chẳng khác gì người vừa bước ra khỏi cánh cửa địa ngục, mặt tối dần, hàn khí cũng tăng lên theo cấp số nhân. Hạ thấp giọng, nó gằn từng chữ:

- Đứng lại đó.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên nó dùng giọng điệu này khi nói chuyện với Hàn Phong. Thể hiện rõ có bao nhiêu không hài lòng đối với hành động vừa rồi của thằng bé. Hàn Phong cố ý không muốn nghe lời nó, chân bắt đầu tăng tốc chạy ra ngoài mà không hề biết nó cực kỳ phẫn nộ.

Không đuổi bắt Hàn Phong, nó đến nơi cao nhất của W để hạ con tức giận của mình - sân thượng. Nhìn ra xa, nó nhìn khung cảnh buổi chiều tà, bao quanh nó là sự lạnh lẽo. Cứ đứng đó, nó đứng giữa cơn gió lớn từng đợt phả vào mặt, thời gian lặng lẽ trôi đi.

+++++

Hàn Phong sau khi rời khỏi phòng tập bắn, cầm đầu chạy mà không nhìn đường dẫn đến việc đâm sầm vào người nào đó.

- Cháu gặp ma sao? Chạy nhanh như vậy làm gì?

Mình Lâm nhăn nhó nhìn Hàn Phong ngồi trên mặt đất, đưa tay kéo thằng bé đứng dậy. Bị đau, khuôn mặt nhỏ cũng nhăn nhó không kém. Định chạy tiếp nhưng không thoát khỏi bàn tay to lớn của Minh Lâm, liền bị kéo lại.

- Cháu chẳng phải nên ở phòng bắn súng sao? Chạy đi đâu?

- Cháu không tập nữa.

- CÁI Gì??? CHÁU ĐÙA À?

Minh Lâm không khỏi ngạc nhiên nhìn Hàn Phong. Ánh mắt chạm đến khuôn mặt khó chịu của thằng bé, đầu bốc khói dữ dội, nắm tay Hàn Phong kéo đi.

- Đi theo cậu.

Nói là kéo chứ thực chất, Minh Lâm đang lôi Hàn Phong. Đúng, chính là lôi thằng bé xềnh xệch vào phòng cũ của mình. Híp mắt nhìn đứa trẻ trước mặt, Minh Lâm đè nén cảm xúc tức giận của mình, nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Không chần chừ, Hàn Phong nhanh chóng kể lại việc vừa xảy ra. Minh Lâm càng nghe càng tức giận, máu nóng cũng dồn lên tới não rồi. Cốc đầu Hàn Phong một cái rõ đau khiến thằng bé la lớn:

- CẬU LÀM GÌ VẬY? HÀNH ĐỘNG NÀY ĐƯỢC LIỆT KÊ VÀO TỘI BẠO HÀNH TRẺ EM, BẠO LỰC GIA ĐÌNH ĐÂY.

- Cháu còn dám nói? Tội của cháu chỉ đổi lấy một cái cốc đầu thì còn quá nhẹ. Cháu biết mình làm sai chuyện gì không?

- Cháu làm sai chuyện gì cơ chứ?

Hàn Phong bướng bỉnh cãi lại. Minh Lâm hận không thể đem thằng bé ra đánh một trận nhừ xương, nghiến răng nói:

- Cháu có biết hành động của cháu gây ra hậu quả gì không? Mà chẳng cần nói đến hậu quả, chỉ cần nghĩ đến mẹ cháu thôi là đủ để cậu đánh cháu một trận rồi.

Không hiểu được ý tứ trong lời nói của cậu, Hàn Phong ngẩn tò te, đưa đôi mắt khó hiểu nhìn Minh Lâm. Một lần nữa, đè nén suy nghĩ muốn đánh người, Minh Lâm ngồi cạnh giường giải cho Hàn Phong hiểu:

- Cháu nghĩ chỉ vì cháu muốn đến đây nên mẹ cháu mới đưa cháu đến hay sao? Cháu thử nghĩ với thân phận của mẹ cháu hiện tại, suy đoán một chút có bao nhiêu kẻ thù hướng đến mẹ cháu mà làm hại. Chị ấy vì muốn cháu biết tự bảo vệ cho bản thân nên mới đưa tên tiểu tử như cháu đến đây. Vậy mà cháu không biết điều, chỉ gặp khó khăn một chút đã vội bỏ cuộc như vậy, mẹ cháu sẽ cảm thấy như thế nào?

Dừng một chút, Minh Lâm quan sát sự thay đổi trên gương mặt của Hàn Phong, sau đó nói tiếp:

- Mẹ cháu phải trải qua bao nhiêu vất vả để có được ngày hôm nay. Khó khăn thế nào chị ấy cũng dũng cảm đối đầu, thậm chí còn xem những chuyện đó chẳng khác nào nhỏ cỏ. Nhưng chị ấy chưa bao giờ bỏ cuộc cả. Bị thương đây người, trúng độc không biết bao nhiêu lần, đối diện với tử thần nhiều đến nỗi không đếm được. Chuyện mà cháu gặp phải đã là gì so với những gì mà mẹ cháu đã trải qua. Không phải vì lo cháu bị liên lụy mà nguy hiểm đến tính mạng, chị ấy đã không cho cháu đến W. Mặc dù chẳng có chút huyết thống nào nhưng chị ấy rất thương cháu, có khi còn nhiều hơn thương cậu. Mỗi lần thấy cháu được chị ấy ôm ấp áp như vậy, cậu thật sự ghen tỵ muốn chết, chỉ muốn một cước đá bay cháu ra xa.

- Cậu rất thích bạo hành trẻ em thì phải?

Minh Lâm lườm lườm Hàn Phong, nhần nhin nói tiếp:

- Mẹ cháu thương cháu như vậy, lo cho cháu như vậy, cháu thì sao? Bướng bỉnh, chẳng có chút cố gắng nào. Hôm nay còn dám cãi gắt nữa chứ. Cậu nghe xong còn tức giận huống hồ gì mẹ cháu. Cháu không biết mẹ cháu xử phạt những người khác như thế nào đâu, họ không bao giờ nói hai chữ "bỏ cuộc" hoặc những từ đồng nghĩa với hai chữ đó nếu không muốn được đưa vào khóa tập huấn đặc biệt. Mẹ cháu đối với cháu như vậy đã là một ngoại lệ đáng kinh ngạc rồi. Đã hiểu chưa tên tiểu tử?

Bây giờ, Hàn Phong chẳng khác nào con đà điểu lúc xấu hổ, đầu cúi thấp nhất mức có thể, mím môi suy nghĩ.

- Cháu hiểu rồi.

- Hiểu thì tốt. Mau mau đi nhận tội với mẹ cháu đi.

- Nhưng nếu mẹ không còn ở đó thì sao?

Hàn Phong lo lắng hỏi. Thằng bé nhận ra mình không đúng, quá không đúng khi làm vậy. Cảm giác ân hận dâng lên không ngừng.

- Nếu không có thì cháu lên sân thượng mà tìm. Có thể chị ấy ở đây.

Lời vừa dứt, một cái bóng đen đã chạy ra khỏi phòng, bỏ lại Minh Lâm lắc đầu cười khổ.

+++++

Trên sân thượng, nó vẫn đứng yên đó ngắm trời mây, gió không ngừng đánh vào thân thể nhỏ bé nhưng kiên cường đó. Bỗng nhiên, một tiếng gọi kéo nó trở về thực tại.

- ME!!!

Quả nhiên Hàn Phong tiên đoán như thần. Khi trở lại phòng tập bắn tìm nó thì không thấy nó đâu. Theo lời Minh Lâm, thằng bé chạy như bị ma đuổi lên sân thượng, mồ hôi chảy ròng ròng, tóc bết lại dính trên khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng do vừa chạy xong. Nó không nói không rằng, đứng nhìn Hàn Phong thở gấp gấp.

- Con xin lỗi. Khi nãy là con không đúng, mẹ đừng giận.

Sau khi lấy lại nhịp đập bình thường, Hàn Phong đến gần cúi đầu xin lỗi.

- Con biết mình sai rồi sao?

- Con biết sai rồi. Cho nên mẹ đừng giận có được không? Cũng đừng bỏ con mà. Con sẽ tự giác siêng năng tập luyện hơn.

Ngước đôi mắt ngập nước nhìn nó, hai tay nắm chặt tay nó không buông. Con gần từ từ tan biến, những ngón tay thon dài ngăn chặn dòng lệ sắp tuôn trào.

- Vậy thì tốt. Hôm nay đưa con đến chỗ cô ta, ngày mai lại bắt đầu được không?

- Thật sao? Tất nhiên là được rồi. Mẹ muốn năm.

Hai mắt sáng rực nhìn nó, hôn chụt lên má nó một cái, vui vẻ nói. Bé Hàn Phong đi xuống, bóng hai người trải dài trên đường đi. Sắc trời cũng tối dần.

+++++

- Đến lúc gửi thông báo cho họ rồi.

- Haizz, thế nào tên đó cũng ý kiến ý cò cho xem.

Minh Lâm than ngắn thở dài, mười ngón tay lướt trên máy tính, chốc lát nhiệm vụ đã được gửi đến cho Ken, Thiên Vũ và Hắc Long.

- Mẹ, khi nào đến chỗ bà cô kia vậy? Ở đó thứ gì cũng có sao?

- Ăn xong sẽ đến đó.

Gật đầu như đã biết, Hàn Phong tăng tốc độ gấp thức ăn và tốc độ nhai nhanh hơn. Minh Lâm thấy vậy liền nhắc nhở.

- Từ từ thôi. Cháu háo hức như vậy làm gì?

- Kệ cháu. Cậu không được mẹ cháu cưng chiều nên ghen tỵ sao?

Minh Lâm cứng họng liếc Hàn Phong một cái. Thăm nghĩ mình ngu ngốc khi đem chuyện đó ra nói với tiểu quỷ này.

- Cậu đừng tức giận, cũng đừng một cước đá cháu đi. Nếu không mẹ cháu sẽ đau lòng.

Uy hiếp, đây rõ ràng là uy hiếp mà. Nhưng cậu khẳng định mình chưa bao giờ có ý định đá thẳng nhóc này đi trước mặt nó cả. Áp lực rất lớn nha.

- Cháu chỉ nên ăn thôi.

Nó ngồi nhìn hai người đấu khẩu cũng không có ý định chen vào. Ba người nhanh chóng dùng xong com tối mà ở một nơi khác có người đang ai oán không thôi.

+++++

- Lão đại muốn tôi làm như vậy thật sao? Gương mặt của tôi...

Ken ngửa mặt lên trời than thở. Thiên Vũ nhìn anh mình không khỏi xấu hổ thay.

- Anh trai, anh làm vậy quá mất mặt.

- Mất mặt cái khi gì?

- Hai người lo xem thông tin được cung cấp đi. Nếu không hoàn thành, lúc đó đi gặp lão đại nhận hình phạt đi.

Hắc Long nhìn hai anh em Thiên Vũ cãi nhau, lắc đầu ngao ngán cảnh báo. Vì lời này của Hắc Long mà hai người kia đã "thức tỉnh", nhìn vào màn hình máy tính tiếp thu thông tin vừa được gửi đến. Đùa sao? Hình phạt của nó không chỉ tàn nhẫn mà còn biến thái nữa kia. Có một lần, một lần duy nhất Thiên Vũ xảy ra sơ sót khi làm nhiệm vụ, liền bị nó hành hạ đến chết vẫn không bao giờ quên. Mà Thiên Vũ đời này kiếp này cũng không muốn nhớ lại khoảng ký ức ấy, thật biến thái.

Sau khi thảo luận xong kế hoạch, ba người đến hộp đêm mà nhiệm vụ nhắc đến. Bên trong nhạc xập xình, đối với kẻ nghiện yên tĩnh như nó thì loại âm thanh này chính là khiến người ta đình tai nhức óc, ánh sáng mập mờ đủ màu sắc.

Trước cửa là ba anh chàng điển trai thu hút những ánh mắt của nữ giới. Đó là khi ba người vừa xuống xe, còn khi bước vào hộp đêm thì... hầu như mọi hoạt động đều dừng lại. Ba người đi đến một bàn gần đó, gọi một chai Whisky ngồi nhâm nhi. Không lâu sau, một cô gái từ xa tiến đến bàn của ba người. Ken nhếch môi cười lạnh, Thiên Vũ và Hắc Long cũng biết đối tượng đã đến.

- Em ngồi đây được không?

- Em muốn ngồi với ai đây, cô gái hấp dẫn.

Ken ngay tạo cho mình bởi một phong cách playboy, nháy mắt với cô gái. Cô gái giả vờ then thùng đến ngồi cạnh Ken ngay lập tức. Thiên Vũ và Hắc Long nhìn nhau gật nhẹ đầu, hướng Ken mà nói:

- Tụi mình ra nhảy một chút. Hai người cứ việc... vui vẻ.

Nói rồi, hai người nhanh chóng rời đi. Thoáng cái đã hòa vào đám người lắc lư dưới điệu nhạc. Ken nhìn cô gái bên cạnh, bắt đầu nhiệm vụ.

- Em là ai?

- Em tên Jeni, là con gái của ông chủ quán bar. Anh tên gì vậy?

- Anh là David. Hôm nay anh thật may mắn khi được ngồi cùng em

Giờ giọng mặt ngọt, Ken hoàn toàn thắng lợi bắt được hồn phách của cô gái này. Hai người nói chuyện một lúc, cô trả lời tất cả câu hỏi của anh không giấu diếm thứ gì, kể cả việc ba cô ta muốn thống trị thế giới ngầm cũng tự nguyện nói ra. Vốn dĩ những thứ này anh đã biết, nhưng không ngờ lại biết thêm chuyện quan trọng hơn.

"Muốn làm chủ thế giới ngầm sao? Ước mơ chỉ mãi là ước mơ thôi. Qua được con nhóc đó đi rồi hẳn nghĩ đến chứ. Khả năng quá khác biệt".

Thầm nghĩ như vậy nhưng ngoài mặt, Ken vẫn cười cười trò chuyện cùng cô. Mà Thiên Vũ và Hắc Long đã đứng trước căn phòng được khóa kỹ lưỡng sau khi hạ thủ với đám vệ sĩ. Phá khóa đi vào, những thùng cotton chất cao hiện ra trước mắt. Mở một thùng ra, bên trong là mấy chai rượu ngoại cao cấp, nếu không phải ánh sáng hắt vào, một tia sáng phát ra thì hai người bọn họ đã ra ngoài rồi. Hiểu kỳ lấy rượu ra, phát hiện phía dưới là súng ống, đạn pháo. Dở thêm một hai thùng nữa, kết quả vẫn tương tự. Có người muốn chống đối đây mà.

Trà mọi thứ về vị trí cũ, hai người ra ngoài lại đụng ngay đám đầu trâu mặt ngựa đang đi kiểm tra, trên tay cầm côn, gậy gộc đủ thứ. Thấy Thiên Vũ và Hắc Long vừa bước ra từ căn phòng đó, đám người hùng hổ xông đến. Hai người nhìn nhau lắc đầu, xem ra phải động thủ rồi. Hai bên bắt đầu ẩu đả. Đối với sát thủ được đào tạo thì đám vệ sĩ này chẳng làm được tích sự gì, nhanh chóng nằm la liệt trên đất. Cả hai bỏ lại đám người đó trở lại bàn của Ken.

Hai người nhìn cô gái đang nằm dài trên bàn liền biết Ken đã làm gì, Thiên Vũ cười nói:

- Tội em không phải đã phá hỏng việc tốt của anh chứ?
- Trong đầu chú rớt cuộc chứ thứ gì vậy. Anh đây mà muốn con nhỏ này sau, mất hết giá trị bản thân.
- Thuốc gì đấy?

Thiên Vũ chẳng thèm để tâm đến lời nói của anh mình, thắc mắc hỏi. Ken cười cười nói:

- Loại mới. Tác dụng làm tê liệt dây thần kinh, kéo dài khoảng một hai ngày gì đó. Anh chưa nghiên cứu hết, đành dùng cô ta làm chuột bạch vậy.

"Thật biến thái".

Đây là suy nghĩ của Thiên Vũ và Hắc Long. Cả ba người rút lui êm đẹp, để lại cho một người tận hưởng hậu quả mà mình gây ra.

Một người đàn ông đến phòng chứa, đập vào mắt là đám vệ sĩ nằm rên rĩ trên mặt đất. Hỏi thì mới biết có kẻ đột nhập liền phong tỏa tìm người. Người thì chẳng thấy đâu chỉ thấy cô con gái không có bất kỳ phản ứng nào đang nằm dài ra trên bàn. Gọi mãi chẳng chịu dậy, thấy lạ bèn gọi bác sĩ tư nhân đến khám. Nghe chuẩn đoán mà ông muốn té ngựa, nắm chặt tay tức giận. Ông thề rằng kẻ nào gây ra chuyện này sẽ sống không yên ổn.

Ken, Thiên Vũ và Hắc Long về thẳng tổ chức nghỉ ngơi, còn kết quả thu được để hôm sau báo cáo với nó.

+++++

Khu nhà giam giữ Uyên Nhã...

Hàn Phong nhìn người trước mặt tàn tạ đến khó coi, liền nhờ mẹ chuẩn bị kim nhon. Bước đến gần, bàn tay nhỏ cầm cây kim lần lượt đâm sâu và da thịt của Uyên Nhã.

Nó ngồi bên cạnh quan sát, không lên tiếng ngăn cản, còn Minh Lâm cũng tham gia góp vui. Uyên Nhã chịu từng đợt kim đâm, ngay cả sức lực hét lên cũng không có. Chỉ vài phút, trên tay cô đã chằng chịt vết kim, có nơi còn ứa máu, bàn tay bị nó chém đứt đã đóng mủ rất ghê tởm.

Chơi kim chán, Hàn Phong đổi sang dao. Từng đường từng đường một kéo dài, máu tuôn ra khôn ít, lời nói sắc bén vang lên:

- Bà cô già, đây là hậu quả khi cô dám xúc phạm mẹ tôi. Mẹ tôi nói để tôi từ từ chơi với cô, chỉ nghĩ thôi đã hứng thú rồi. Hôm nay tới đây thôi, lần sau đến nhất định sẽ một màn tiếp đãi cô thật tốt. Bye bye.

Hai lón một nhò bước ra khỏi đó. Uyên Nhã nhìn theo bóng lưng ba người, đôi mắt hằn lên những tia máu, ánh mắt căm hận sâu sắc.

- Con lại nghĩ gì đấy?

Từ khi vào xe, Hàn Phong im lặng lạ thường. Điều này khiến nó nghi ngờ. Nở nụ cười gian manh, Hàn Phong chớp chớp mắt nhìn nó, nói:

- Con đang nghĩ lần sau sẽ làm gì bà cô đó. Có nên dùng chất hóa học hay không?
- Con là một tiểu quý.

Minh Lâm khẳng định nói. Hàn Phong cũng bĩu môi phản bác:

- Cháu không phải tiểu quý. Cháu không ác như ông chú kia đâu.

Ông chú kia là ai chắc không cần nhắc lại. Nếu Ken nghe được câu này, chắc sẽ tìm Hàn Phong "hàn huyền tâm tình" vài câu, sau đó đem thẳng bé ra đánh một trận. Minh Lâm cũng không đòi co với con nít, im lặng lái xe. Hàn Phong sau khi xả stress thì ôm nó ngủ. Khi xuống xe, nó cũng không đánh thức thẳng bé, nhẹ nhàng ôm thẳng bé về phòng, lại còn phải lau người thay đồ cho một con heo. Sau khi tắm xong, nó cũng lên giường nhắm mắt ngủ. Một ngày lại trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Mất Tích 1

- Mẹ!!! Nhất thiết phải đến đó sao?

- Con thử đếm xem từ khi ra sân bay đã hỏi câu này bao nhiêu lần?

Hắn chỉ biết nhăn mặt nhăn mày đi sau lưng bà Nghi, mặt hầm hầm khiến cho tài xế taxi khủng hoảng tinh thần, lâu lâu liếc sang kính chiếu hậu xem hắn có nổi điên mà phá tan cái xe này hay không. Nếu hắn thật sự làm hư xe, người thiệt thòi nhất vẫn là anh ta mà. Còn bà Nghi chẳng thèm ngó ngang tới hắn, thậm chí mong sẽ gặp được “ai đó”. Không khí trên xe quá mức quý dị, trong đó, phần lớn do tâm trạng không mấy tốt đẹp của hắn.

“*2 giờ sáng*

Hắn đang nằm trong phòng, chần ăm nệm êm ngủ thẳng căng thì bà Nghi mở cửa bước vào lôi đầu hắn dậy. Sự kiên trì của hắn không kéo dài được bao lâu đã bị mức độ mãnh liệt của bà đè bẹp, miễn cưỡng mắt nhắm mắt mở đi vào phòng vệ sinh. Và hậu quả của việc làm đó chính là *Râm* một tiếng, cái trán của hắn đỏ dần lên, cơn đau đã đánh thức hắn từ “hàng tiền của giấc ngủ”.

Bước ra từ phòng vệ sinh, hắn nhìn bà Nghi hỏi:

- Mặt trời còn chưa lên, gà cũng chưa gáy, mẹ đánh thức con có chuyện gì vậy?

- Con chưa tỉnh ngủ hay vừa “hôn” tường xong liền bị mất trí nhớ?

Bà Nghi rất “ân cần” hỏi tình trạng hiện tại của hắn. Dờ khóc dờ cười nhìn mẹ mình, hắn chẳng biết mình nên cảm động đến phát khóc hay là tức giận điên cuồng đây. Bà Nghi cũng không muốn kéo dài thêm thời gian quý báu, một mạch nói:

- Con đã hứa hôm nay cùng mẹ sang Mỹ. Con dám không nhớ? Nếu không nhớ thì để mẹ đập đầu con vào tường được không? Người ta nói lấy độc trị độc, lúc này con vì bất cẩn mà vào phòng dẫn đến mất trí, vậy nên làm lại lần nữa để khôi phục dữ liệu cần thiết. Con yên tâm, mẹ đảm bảo bức tường sẽ không sứt mẻ nhưng con còn thì... mẹ không chắc.

Hắc tuyến trên mặt hắn tăng dần theo cấp số nhân, tay vô thức sờ sờ trán, tưởng tượng hình ảnh một lần nữa đầu hắn đập vào tường. Rùng mình với suy nghĩ vừa rồi, hắn chậm rãi nói:

- Nhưng con không nói sẽ đến đó.

- Mẹ muốn du lịch ở đó.

- Mẹ à! Tập đoàn người ta chứ có phải địa điểm du lịch đâu.

- Đừng nói nhiều, nhất định phải đi. Con nên học hỏi Nhật Hoàng đi, thằng bé có than thở gì đâu.

Hoàng đứng trước cửa phòng hắn cũng giật mình nhìn bà Nghi, trong lòng kêu gào: "Cháu lớn rồi cơ mà. Sao có thể gọi cháu là "thằng bé" được chứ?". Hắn liếc Hoàng một cái rồi không thèm nói gì nữa, đóng gói hành lý “đi du lịch”.

Hội trường kết thúc, không nhớ thì thôi, nhớ lại chỉ làm cho tâm trạng của “ai đó” rơi xuống đáy vực. Còn Hoàng vẫn giữ cái ý nghĩ “im lặng là vàng, la làng là ăn đấm” để bảo đảm không bị hắn giận cá chém thớt bất đắc kỳ tử.

+++++

Nó ngồi trong phòng làm việc xem văn kiện. Tòa án đã gửi giấy thông báo về chuyện Dương Hoàng, phiên tòa sẽ mở vào đầu tuần sau. Gạt mở giấy sang một bên, nó tập trung giải quyết bản thảo mới. Vì bản thảo bị mất mà thời gian tung sản phẩm mới ra thị trường phải dời lại một thời gian, ảnh hưởng đến lợi nhuận. Nó hận thấu xương thủ phạm, khiến nó gấp rút bắt đầu lại từ đầu.

- CEO, phu nhân nhà họ Hoàng muốn gặp cô. Cô có muốn gặp không?

"Phu nhân nhà họ Hoàng?" - nó cau mày suy nghĩ. Mất thời gian nghĩ ngợi mà không nhớ ra bản thân mình có quen biết với vị phu nhân này, nó không ngần ngại nhìn thư ký mà nói:

- Gặp.

- Vâng.

Thư ký ra khỏi phòng mời khách vào. Bà Nghi khí chất trang trọng, quý phái đi vào. Nó vừa ngẩng đầu nhìn vị khách này liền đơ hai giây, ánh mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên sau đó khôi phục lại trạng thái ban đầu.

- Tiểu Băng bé nhỏ, cuối cùng cũng gặp lại con rồi.

Ngoại trừ bà Nghi, bốn người còn lại hết hai người đã mím môi nhin cười, hắn thì tỏ thái độ thờ ơ nhưng trong lòng sớm cười điên cười dại rồi. Người còn lại là nó, khỏi nói cũng biết tâm trạng hiện tại của "ai đó" như thế nào, khuôn mặt đen kịt, trong mắt có tia lửa nhưng không phải ai cũng nhận ra. "Tiểu Băng bé nhỏ" là cái tên khó nghe nhất từ trước đến nay đối với nó, hoàn toàn chẳng có tí gì gọi là khí chất cả, "bánh bèo" đến nỗi gợn tóc gáy. Kiểm chế cơn thịnh nộ, nó cúi đầu nói:

- Chào bác, mời ngồi.

Ngừng một chút, nó liếc mắt nhìn quanh phòng, không chỉ có bà Nghi mà còn có hắn, Hoàng và cô thư ký. Nhìn Hoàng và thư ký của mình nhin cười đến đỏ mặt, con giận vừa kiềm nén một lần nữa bùng nổ.

- Cô ra ngoài chuẩn bị trà đi.

Lời nói tò thái độ tức giận của nó lại là biểu hiện của sự giận lẫy đối với cô thư ký. Lui ra ngoài, lúc này thư ký mới phát ra tiếng cười. Cảm giác nhin cười thật khiến cho người ta bị nội thương. Cô đầu ngữ CEO bằng lãnh của mình lại được người khác gọi như vậy, đem chuyện này đến tòa soạn báo khẳng định thu được hoa hồng không nhỏ nha. Nhưng cái chính là cô rất thông minh, không vì lợi ích trước mắt mà hất đổ chén cơm ổn định của mình. Gì chứ, bán đứng boss sẽ nhận hậu quả rất rất rất dọa người, mà cô đâu có can đảm làm chuyện tày đình như vậy, vẫn là giữ lại cho mình làm ki niệm thôi.

Mà bên trong, không khí cũng không mấy tốt đẹp. Nó mời bà Nghi ngồi xuống, không quan tâm đến hấn và Hoàng, trả lời những vấn đề mà bà Nghi nhắc đến. Thấy mình bị nó lơ đi, Hoàng hăng giọng nói:

- Tiểu Băng bé nhỏ, em đừng quăng anh một xô như vậy được không?

Hoàng thành công khiến nó chú ý nhưng không phải đối mặt hồi lỗi mà là đôi mắt đầy sát khí. Giọng nói lạnh đến không độ khiến Hoàng lạnh người:

- Anh chê mình sống lâu quá đúng không?

- Nào có. Em cứ tiếp tục.

Hoàng cười cười làm hành động mời. Liếc Hoàng một cái sắc bén rồi quay sang bà Nghi. Ánh mắt nó từ đầu tới cuối vẫn không nhìn hấn lần thứ hai. Bỗng nhiên cửa bật mở, một bóng đen ủa vào kèm theo tiếng trẻ con.

- Mẹ!!!

Người trong phòng cứng đờ, chỉ riêng nó là bình thần nhìn cái bóng đen tiến lại gần mình. Hàn Phong trào lên đuôi nó ngồi chễm chệ, miệng cười toe toét nhìn nó.

- Sao con lại ở chỗ này?

- Con muốn xin mẹ một việc nho nhỏ.

- Nói.

- Cho con đi chơi ngày hôm nay đi. Đến chỗ này lâu như vậy mà chưa ra ngoài tham quan, rất lãng phí.

- Lần trước Thiên Vũ đã đưa con đi rồi.

Nó cau mày nhìn Hàn Phong, thẳng thừng vạch trần điều sai trái trong lời nói của thằng bé.

- Đứa nhỏ này là con của con sao?

Hàn Phong chưa biện minh cho mình đã bị lời của bà Nghi cắt ngang, quay sang nhìn bà rồi nói:

- Cháu là con nuôi của mẹ cháu.

Thằng bé biết rõ mình không phải do nó sinh ra, chỉ bĩu môi bất mãn. Hàn Phong thật rất muốn làm con ruột của nó, nhưng làm con của nó có gì không tốt, được nó chăm sóc chu đáo có gì phải tự ti, chỉ cần vậy là đủ.

Về phía bà Nghi, sau khi nghe câu giới thiệu của Hàn Phong cũng đã lấy lại tinh thần sừng sốt của mình.

- Cháu tên gì?

- Cháu tên Hàn Phong ạ.

Không nhận thấy dấu hiệu nguy hiểm, Hàn Phong coi mở trả lời. Nó nhéo tai thằng bé, giọng vẫn đều đều nói:

- Vào chuyện chính.

- Cho con đi chơi đi.

Hàn Phong lay lay tay nó mề nheo, ánh mắt hi vọng vô tận nhìn nó không chớp lấy một cái. Là người khác chắc chắn gạt đầu đồng ý ngay, nhưng nó chẳng buồn bận tâm đến chuyện đó, hỏi ngược lại thằng bé:

- Điều kiện?

- Con sẽ cố gắng hoàn thành mục tiêu đề ra.

- Được.

Nó gật đầu đồng ý. Hàn Phong ôm chầm lấy nó, mắt ánh lên tia ranh mãnh. Nó không nhìn lầm, mắt của thằng bé chính là vẻ ranh mãnh. Câu nói sau đó của Hàn Phong đã chứng thực cho phán đoán của nó.

- CẬU! MỘT CHÀU ĂN NHÁ. CHÁU THẮNG RỒI.

Sau câu nói là hình ảnh Minh Lâm dờ khóc dờ cười đứng bên ngoài. Nhìn thấy người bên trong, Minh Lâm lấy lại vẻ nghiêm túc, "vô tình" liếc hấn một cái, lại nhìn Hàn Phong nói:

- Xem sau lưng cháu kia.

Vừa quay đầu, Hàn Phong bắt gặp ánh mắt muốn đánh người của nó, nhanh chân tuốt xuống chạy về phía Minh Lâm, kiêng dè nói:

- Là cậu cá cược với con.

Chỉ một câu nói đã thành công chuyển hướng tia nhìn của nó sang Minh Lâm. Mà Minh Lâm cũng đờ người nhìn Hàn Phong rồi nhìn nó cười cười:

- Tụi em đi trước.

Đến như gió đi cũng như gió, Minh Lâm ôm Hàn Phong chạy đi. Nó ngồi đó nhìn hai người khuất bóng, trong đầu suy nghĩ chẳng biết nên làm gì để trị hai tiểu quý kia nữa. Bà Nghi nhìn nó rồi nhìn hấn, lắc đầu. Con bà quả thật bị bại não rồi, người như nó thì không ưng lại quyền uyển kẻ không ra gì như Mina.

+++++

- Cháu muốn gì?

- Đi công viên trò chơi.

- Được.

- Cậu bảo chị xinh đẹp đi cùng đi.

- Ý cháu là Anna.

- Cháu nói là chị xinh đẹp cơ mà.

- Thì Anna là người cháu nhắc đến đấy.

- Vậy chị xinh đẹp tên Anna hả cậu?

- Ừ.

- Cậu thích chị xinh đẹp?

- Cháu nói gì đó?

- Không có thì thôi. Chỉ là cháu muốn nói với cậu là cháu rất thích chị xinh đẹp.

- Ai cho cháu thích?

- Tại sao cháu không được thích?

- Không được tức là không được.

- Tại sao?

- Cậu không cho cháu thích.

- Chứ không phải là cậu thích chị xinh đẹp nên không cho cháu thích sao?

- Không phải.

- Chắc là như vậy rồi.

- Cậu nói không phải.

- Phải.

- Không phải.

-...

-...

Hai cậu cháu cãi nhau suốt trên đường, thu hút nhiều ánh mắt. Mãi một lúc lâu, việc gọi điện "rủ rê" Anna mới được hoàn thành. Nhưng không có nghĩa là hai người sẽ ngừng cãi nhau. Khi Anna có mặt mới chính thức cắt đứt trận chiến.

+++++

Công viên trò chơi..

Đến nơi, Hàn Phong thích thú nhìn xung quanh, nào là tàu lượn siêu tốc, nhà ma,... Nơi thu hút sự chú ý của Hàn Phong nhất vẫn là cửa hàng kem.

- Cậu! Cho cháu tiền. Cháu muốn ăn kem.

- Đây. Mua xong thì đến đây.

- Vâng.

Cầm tiền chạy đi, Minh Lâm nhìn theo không khỏi lo lắng thằng bé có nhớ mình cần dặn gì không, hay là mê kem quá mà quên bèn lời mình.

Bên đây, Minh Lâm lo lắng. Bên kia, Hàn Phong vui sướng vì chọn được loại kem mình thích. Bước ra ngoài, chưa kịp chạm môi vào muỗng kem mát lạnh, Hàn Phong cảm nhận

được có ai đó đang bị mũi và miệng mình. Vùng vẫy vì tức giận, Hàn Phong cố gắng tránh khỏi bàn tay to lớn kia. Nhưng sức lực của một đứa trẻ năm tuổi và người đàn ông trưởng thành chênh lệch quá nhiều, cộng thêm cái khăn tắm thuốc mê liều mạnh, thằng bé chống cự không bao lâu liền mất đi ý thức.

Minh Lâm thấp thòm đứng chờ mãi mà chẳng thấy tiểu quý kia trở lại, liền cùng Anna đến cửa hàng kem tìm người. Tìm mọi ngóc ngách nhưng người chẳng thấy đâu, bên ngoài người ta đang bàn tán gì đó. Anna ra ngoài hỏi thăm, sau đó hốt hải chạy vào nói:

- Một chiếc xe khả nghi vừa rời khỏi cách đây không lâu, trên đất là một hộp kem của cửa hàng này.
- Cửa hàng này có camera hay không?

Minh Lâm nắm áo nhân viên nam gần đó hỏi. Chàng nhân viên bị dọa, gật đầu như gà gao.

- Đưa tôi đến đó.

Nhân viên kia dẫn đường đến phòng giám sát. Bên trong có hai màn hình, một bên quan sát ở ngoài, cái còn lại quan sát ở quầy thu ngân. Có một người đàn ông đang nằm ngủ ngon lành cạnh đảo trên bàn, bên cạnh là vô số lon bia. Quá tức giận, Minh Lâm cho người đó một đá. Bị đau, người kia mắt mở mắt nhắm chửi mắng bằng một tràng tiếng Anh.

- Mẹ kiếp. Tua đoạn băng cách đây mười phút cho tôi.

Bị khí thế của Minh Lâm đàn áp, người kia không tự chủ liền làm theo. Đoạn băng ghi lại toàn bộ quá trình, và đứa trẻ bị bắt đi không ai khác ngoài Hàn Phong. Con giận dữ của Minh Lâm tăng lên gấp bội, khuôn mặt hiện rõ vẻ tức tối. Lấy điện thoại gọi cho nó nhưng không ai nghe máy. Tay nắm chặt điện thoại như muốn bóp nát nó ra, Anna ở bên cạnh cố giữ bình tĩnh, kéo Minh Lâm đến chỗ nó.

+++++

- Alo. Ba làm xong rồi sao?
- "..."
- Được. Con lập tức về.
- "..."
- Ba không cần lo. Con sẽ thông báo với tên đó mà.
- "..."
- Tạm biệt.

Cô gái nở nụ cười gian xảo. Tay lướt qua một dãy số khác, bấm gọi.

- Tôi muốn báo với anh, hiện tại con của kẻ đó đang nằm trong tay chúng ta. Tôi sẽ gửi địa chỉ cho anh.
- "..."
- Anh nên có lòng tin đối với đối tác đi.

Nói rồi, cô ta ngắt máy. Tay soạn dòng tin nhắn gửi đến số điện thoại vừa rồi. Thu dọn hành lý ra sân bay. Từ nãy giờ, nụ cười của cô gái này vẫn không thay đổi.

+++++

Phòng làm việc của nó...

Sau khi nghe điện thoại, hấn trở vào nhìn mẹ mình vui vẻ nói chuyện với nó, tâm trạng đôi chút thả lỏng.

- Mẹ! Nên về thôi. Đừng quấy rối giờ làm việc của người ta.
- Con im lặng đi.

Phân biệt đối xử. Đây chính là phân biệt đối xử nha. Vừa rồi còn đang vui vẻ nói chuyện với nó, còn với hấn thì...

- Ta về đây. Lần sau chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm được chứ?
- Tùy bác sắp xếp ạ.

Nó lễ phép trả lời. Hải lòng với đáp án nhận được, bà Nghi ôm một bụng vui vẻ ra về. Hấn và Hoàng đi đằng sau bàn luận gì đó. Ba người ra về chưa được bao lâu thì cửa lại mở ra đón hai người nữa đi vào.

- Chị! Hàn Phong bị bắt cóc rồi.
- Chị không thích đùa.

Khi nãy bị hai người lừa một vỏ, bây giờ còn gây thơ tin thêm lần nữa chắc chắn nào nó bị ngập nước rồi. Minh Lâm gấp gấp giải thích:

- Em không đùa. Lúc Hàn Phong đi mua kem đã bị người ta bắt đi. Em và Anna xem lại đoạn ghi hình của tiệm kem xong, ngay lập tức gọi cho chị nhưng không ai bắt máy nên chạy về đây.
- Khi nào?

Nó nhủ mày nhìn Minh Lâm chờ đợi câu trả lời.

- Cách đây mười lăm phút.

- Cho người...

Ting... ting... ting...

Lời nói chưa nói hết đã bị tiếng tin nhắn chặn đứng. Mờ tin nhắn ra xem, môi nó nhếch lên thành nụ cười khinh bỉ.

- Không cần cho người tìm. Sẽ có kẻ liên lạc nhanh thôi.

Hành động của nó làm cho Minh Lâm và Anna khó hiểu. Ai cũng biết Hàn Phong quan trọng với nó như thế nào, tình huống hiện tại đáng ra nó phải điều động người đi tìm chứ sao lại ung dung như vậy. Dấu chấm hỏi to đùng đó không ai có thể giải thích được.

~~~~~Còn tiếp~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mất Tích 2

I need you girl

Wae honja saranghago honjaseoman ibyeolhae

I need you girl

Wae dachil geol almyeonseo jakku niga piyohae

I need you girl neon areumdawo

I need you girl neomu chagawo

I need you girl (I need you girl)

I need you girl (I need you girl)

[Nhạc chuông I need U- BTS]

- Chuyện gì?

Trên màn hình hiển thị số của Ken. Nghe được giọng nó, anh chàng nhăn mặt nói:

- Lão đại, em có thể dụ dỗ một chút không?

- Chuyện chính.

Ken ở đầu dây bên kia cảm thấy có gì đó không đúng, thái độ của nó hôm nay khác hẳn ngày thường. Hai năm trước tiếp xúc với nó, Ken đã phần nào hiểu được tính khí của nó. Biết mình không nên lấn nhá, Ken một mạch nói:

- Em đến W được không? Có chuyện quan trọng, không thể nói qua điện thoại được.

- Được.

Không để cho Ken trả lời, nó ngắt máy cái cụp, bỏ lại cho người kia những tiếng tút dài. Minh Lâm nhìn nó thối mác:

- Có chuyện gì vậy chị?

- Đến W.

Không giải thích nhiều, sau khi phát ra hai chữ đó, nó ngay lập tức ra ngoài. Minh Lâm và Anna nhìn nhau khó hiểu rồi cũng đuổi theo nó.

Mà ở W, Ken nhìn điện thoại thông báo cuộc gọi kết thúc đến ngơ ngời, Thiên Vũ gọi kiểu gì cũng không trả lời. Mãi một lúc sau, Ken mới chấm dứt khoảng thời gian không tập trung của mình, đem chuyện nói với Thiên Vũ và Hắc Long:

- Này, thái độ của lão đại lạ lắm.

- Là lạ chỗ nào?

Thiên Vũ không khỏi tò mò. Còn đối với Hắc Long thì cho dù muốn biết đến thế nào cũng không thể hiện ra ngoài, Thiên Vũ hỏi như vậy chính là “giúp” anh ta “tìm hiểu”. Ken như một người nhiều chuyện thực thụ, mặc dù lúc trước cũng chẳng ít nói hơn bao nhiêu, kể lại cho hai người:

- Khi lão đại bắt máy, giọng nói lạnh hơn thường ngày, còn có chút gì đó gắt gỏng. Không biết kẻ nào cả gan trêu chọc lão đại đây?

- Anh đang nói nhầm sao? Lão đại lúc nào chẳng như tảng băng Bắc Cực, lạnh đến thấu xương. Chuyện này ai cũng biết cả rồi.

- Chú im lặng một chút đi. Anh đã nói hôm nay lão đại có gì đó rất lạ mà, sao chẳng chịu tin anh thế?

- Ý của anh là lão đại không bình thường hả?

- Anh có ý đó bao giờ? Chú đừng vu oan cho anh nhá.

Ken và Thiên Vũ mỗi người một câu, chẳng thêm bận tâm đến Hắc Long ngồi đối diện đã sớm cười méo xẹo. Hai người hăng hái cãi nhau mà không hề biết nó đứng ở cửa từ lúc nào. Cả hai đều quay lưng về phía cửa nên không nhìn thấy nó cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng dù thế nào đi nữa thì đoạn đối thoại vừa rồi cũng lọt vào tai nó rồi, hậu quả của việc nói xấu sau lưng boss là vô cùng thảm hại.

- Hai người thừa năng lượng sao?

Nó đưa mắt nhìn hai người không có dấu hiệu ngừng “cuộc chiến” ồn ào này, giọng nói đều đều nhưng toát lên sự lạnh lùng cắt ngang cuộc cãi vã không có hồi kết này.

- Lão đại!!!

Hai anh em nhìn nó mà mà hôi vãi ra như tắm, quay đầu lờm lờm Hắc Long, ánh mắt căm phẫn như muốn nói “Sao không ngăn chúng tôi?”. Hắc Long vô tội lắc đầu, tỏ vẻ mình chẳng có liên quan gì khiến cho hai người khỏi bốc lên đầu, hận không thể đánh chết người trước mặt.

Nó, Minh Lâm và Anna vào bên trong. Ai cũng ngồi vào vị trí cả mình, sự ồn ào vừa rồi như chưa từng tồn tại khi bị bầu không khí nghiêm túc bao trùm.

- Chuyện quan trọng là chuyện gì?

- Người của Evil muốn tạo phản. Họ đã chuẩn bị vũ khí, chỉ cần thời cơ đến là có thể tấn công chúng ta bất cứ lúc nào. Tuy chất lượng chỉ nằm ở loại ba, nhưng số lượng lại rất nhiều. Ngoài súng ống, ông ta còn tàng trữ một lượng thuốc nổ lớn. Xem ra lần này, ông ta rất quyết tâm và “đầu tư” kỹ lưỡng.

- Tối hôm đó còn xảy ra chuyện gì?

Nói hay không nói? Không nói chỉ có chết, mà nói cũng chết. Ít ra, nói xong còn được chết nhẹ nhàng hơn. Suy tính một chút, Ken quyết định cúi đầu nhận tội:

- Anh đầu có làm gì nhiều, chỉ là khiến một người tê liệt thần kinh khoảng hai, ba ngày thôi mà. Còn nhẹ chán.

- Nhẹ?

Giọng nó lạnh thêm mấy phần. Ai có mặt trong phòng cũng phải rùng mình. Bầu không khí cũng từ đó mà trầm mặc hơn.

+++++

Trong khi nó bận suy nghĩ về biện pháp giải quyết thì chiếc xe chở Hàn Phong đã dừng lại tại một nơi vắng vẻ, xung quanh cây cối um tùm. Sau khi cẩn thận trói Hàn Phong trên một cái ghế gỗ, đám người nhìn cô gái ngồi gần đó đang ung dung lắc lắc ly rượu trong tay như chờ lệnh. Đồ hết rượu xuống đất, Châu hát mặt về đám người kia, giọng nói lộ rõ vẻ tàn ác:

- Làm cho nó tỉnh lại, nhưng nhớ phải bịt mắt nó trước, nếu không sẽ ngay lập tức hàn huyền cùng thần chết cả lũ đấy. Nhân tiện đưa cho tôi cái dây nịt.

Vài người đi ra ngoài lấy nước, một người lấy tấm vải đen bịt mắt Hàn Phong, còn dây nịt do người đàn ông ra tay với Hàn Phong bé nhỏ đưa cho cô ta.

Ào một tiếng, nước được hát một cách "nhẹ nhàng" lên người thẳng bé. Lơ mơ tỉnh dậy, Hàn Phong cảm thấy lạnh hơn bình thường. Khi này còn trong mộng đẹp, tự nhiên một cơn lạnh đi qua khiến Hàn Phong tỉnh táo hẳn. Trước mắt là một mảng đen, tay bị trói sau lưng, với tình huống này, Hàn Phong biết chắc mình bị bắt cóc, giận dữ hét lên:

- Người nào ác độc, nhẫn tâm bắt cóc đứa trẻ hiền lành, ngoan ngoãn, dễ thương như ta vậy? Mất thẩm mỹ có vấn đề nên không thấy được vẻ đẹp của mỹ nam tương lai sao?

Kinh ngạc? Đúng. Chỉ có thể dùng từ kinh ngạc đối với bọn họ thôi. Có đứa trẻ nào bị bắt cóc mà mắng người lịch sự như vậy hay không? "Đây không phải đứa trẻ bình thường" là suy nghĩ chung của đám người đang vây ra. Châu là người hoàn hồn đầu tiên, nghiêng răng mắng:

- Mày im lặng cho tao. Sắp chết đến nơi mà vẫn mạnh miệng..

- Là bà cô già đó sao? Người lớn mà chơi chẳng đẹp chút nào.

- Đẹp cái đầu mày. Mày mà nói một từ nữa là tao cho mày châu trời sớm gặp ông bà đấy.

- Này giờ tôi có nói một từ đâu, toàn là câu hoàn chỉnh đấy chứ. Bà cô già à, có phải bị lãng tai hay không?

Hàn Phong rất ư là tốt khi “chỉnh sửa” chỗ sai trong câu nói của Châu. Cô ta tất nhiên không thể phản bác, mà nhờ đó hai cột khói bên tai cũng tăng đáng kể. Mất bình tĩnh,

Châu hét to:

- Im miệng!!!

- Im thì im, cần gì phải hét như vậy chứ.

Hàn Phong chộp miệng lăm bằm. Cũng may cho thằng bé, Ngọc Châu mà nghe được câu nói đó, khẳng định sẽ lại tra tấn thính giác nhỏ bé một lần nữa. Sau khi bình tâm, Châu nhếch môi cười.

- Để xem mẹ mày sẽ như thế nào nếu mày bị tao hành hạ đây. Quay lại rồi gửi cho cô ta đi.

Mồ hôi lạnh túa ra, nói không sợ là nói dối, đối với một đứa bé năm tuổi bị bắt cóc, không khóc toáng lên đã là bản lĩnh lắm rồi. Cử động tay vô ích, mắt lại bị bịt, thằng bé phó mặc cho Châu muốn làm gì thì làm. Máy quay đã bấm, Châu vui vẻ lấy dây nịt trong tay đánh vào người Hàn Phong, vừa đánh vừa cười to, nhìn vào máy quay nói:

- Lâm Thiên Băng ơi là Lâm Thiên Băng, mày thật vô dụng mà. Con mình cũng không bảo vệ được thì làm lão đại cái gì chứ. Mau mau nhường cái ghế đó cho tao đi, tao thay mày quản lý cũng không vấn đề gì. Haha!!!!

Dây nịt cứ liên tục chạm vào da thịt mỏng của Hàn Phong, đau đến ứa nước mắt nhưng thằng bé vẫn cắn răng chịu đựng, một tiếng rên nhỏ cũng không phát ra. Chán chê, Châu dừng tay, đi ra ngoài. Đám người kia cũng theo sau, bỏ lại Hàn Phong đau đớn bên trong.

- Được lắm. Đánh đau thật đấy. Tội mà có cơ hội trả thù thì cô sống không bằng chết đâu, bà cô già.

Nhỏ giọng như thầm, ánh mắt Hàn Phong sắc bén nhìn về phía cửa. Hình ảnh đứa trẻ rù đầu xuống trông đến thảm, quần áo có nơi đã rách ra, da thịt ửng đỏ. Còn đâu là Hàn Phong bé nhỏ của nó đây.

+++++

Bên ngoài, hấn và Hoàng vừa đến, bất gặp Châu bước ra, trên tay cầm sợi dây nịt. Không cần hỏi cũng biết là cô ta vừa làm gì.

- Người ở bên trong sao?

Hấn nhíu mày hỏi, ánh mắt nhìn vào cánh cửa. Châu bật cười nói:

- Phải. Thằng nhóc cũng lì đòn lắm, y hệt mẹ nó vậy.

- Một đứa trẻ? Cô đã làm gì nó rồi?

- Sao phải vội, chỉ là tặng cho nó một chút đau đớn thôi mà.

Hấn khinh bỉ nhìn Châu, chân hướng về phía cánh cửa. Được vài bước thì bị Châu chặn lại.

- Anh muốn làm gì?

- Xem đứa bé.

- Đừng vội như vậy. Chờ thêm tí nữa anh sẽ gặp cả mẹ nó và cũng là lão đại W thôi. Sắp đến giờ rồi.

Nhéch môi cười, ánh mắt Châu mang vẻ gian tà. Hấn và Hoàng nhìn nhau khó hiểu. Tại sao không thể gặp ngay bây giờ? Lão đại W là ai?... Vô số câu hỏi vấy quanh hai người.

+++++

Sau khi xem xong đoạn video, không khí trong phòng dường như bị hút cạn, nhiệt độ cũng giảm xuống nhanh chóng. Không ai đoán được nó đang nghĩ gì khi nhìn vào đôi mắt đen láy sâu thẳm của nó. Minh Lâm ngồi bên cạnh cũng chẳng khác hơn, máu dồn lên não, khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận.

- Con mẹ nó! Dám làm như vậy với thằng bé sao?

- Lão đại, giải quyết chuyện này như thế nào?

Anna quan sát nét mặt của nó, bình tĩnh hỏi. Nó trầm tư một lúc để điều chỉnh lại ý nghĩ của mình, lạnh lùng nói:

- Muốn đấu thì đấu. Minh Lâm, Anna và Thiên Vũ đi phá nát lượng vũ khí của Evil. Nếu được thì san bằng luôn căn cứ của chúng. Ken và Hắc Long đến chỗ đó cùng tôi.

- Em cũng muốn đến đó.

Minh Lâm kiên quyết muốn giải cứu cháu mình nhưng bị nó tạt thẳng một gáo nước lạnh.

- Không được.

- Tại sao chứ?

- Chị không có nghĩa vụ phải giải thích với bất kỳ ai.

- Chị.../ Minh Lâm, quyết định của lão đại chưa bao giờ sai, cậu tin tưởng lão đại đi.

Anna khuyên nhủ "con sư tử" đang tức giận. Minh Lâm lấy lại được bình tĩnh vốn có, cúi đầu xin lỗi nó. Sáu người đến gara lấy xe, nó điều khiển một chiếc moto phân khối lớn - một trong hai chiếc xe được đặc cách riêng, những người còn lại cũng đã lên xe, rời ga.

Sáu con người hai hướng đi, hai nhiệm vụ khác nhau. Họ phải đối mặt với tình huống gì? Xử lý ra sao? Hàn Phong có được an toàn trở về hay không? Điều bất ngờ gì sẽ xảy ra?
Chap 49: Mất tích <3> sẽ giải đáp tất cả.

Lời nhận tội của con Wen - tác giả:

Xin lỗi vì tuần này chỉ đăng một chap, lại còn đăng trễ như vậy. Tác giả sẽ đi học chính thức vào ngày 15/8, thời gian đầu có thể ổn định việc đăng chap một chút nhưng về sau có thể không còn ổn định nữa. Vậy nên hi vọng mọi người có thể thông cảm.

Còn việc tác giả bỏ truyện sẽ không xảy ra. Đăng chap trễ, có thể một tuần hay một tuần mấy không đăng nhưng tác giả dám chắc chắn rằng tác giả sẽ không bỏ truyện giữa chừng vì đây là truyện đầu tiên mà tác giả viết online. Tác giả cũng cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện, bỏ qua những sơ sót mà tác giả mắc phải, góp ý những chi tiết vô cùng đáng quý cho truyện.

Tác giả chúc cho những độc giả còn là học sinh sinh viên có một năm học vui vẻ, đạt được thành tích mình mong muốn, người đi làm thì đạt được thành công trong công việc, ngày ngày vui vẻ không phiền muộn.

-Cảm ơn-

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Mất Tích 3

Tại sao chúng ta không bao giờ biết được tình yêu bắt đầu khi nào nhưng chúng ta lại luôn nhận ra khi tình yêu kết thúc?

-

How come we don't always know when love begins, but we always know when it ends?

+++++

- Này nhóc, uống nước đi.

Một người đàn ông “tốt bụng” đưa nước cho Hàn Phong, nhưng cái tốt bụng ấy không khiến Hàn Phong cảm động mà còn làm cho thằng bé tức giận hơn.

- Ông chú à! bị trời, mất bị bị thì làm sao mà uống nước đây? Biết đâu trong nước có chất gì đó thì chẳng phải cháu rất mê thám sao?

Người đàn ông tròn mắt nhìn đứa bé ngồi trên ghế, chỉ khoảng năm, sáu tuổi mà đã cảnh giác cao như vậy, thật sự khiến người khác kinh ngạc. Bất đắc dĩ, người kia phải dỗ ngọt thằng bé:

- Trong nước không có gì cả. Cháu cứ yên tâm mà uống, ta cũng chuẩn bị sẵn ống hút cho cháu rồi.

- Khô... / Không uống thì cho nó chết khát đi, năn nỉ làm gì. Mau lui ra ngoài.

Lời còn chưa thoát ra khỏi “cửa khẩu” đã bị giọng nói rất ư là “quen thuộc” xen ngang. Vũ trụ nhỏ bắt đầu bùng nổ:

- Bà cô già không những xấu tính mà còn độc mồm độc miệng nữa.

- Mày nói gì đó? Nếu không im miệng thì tao lại cho mày ăn đòn bây giờ.

- Thưa cô, cháu phúc lớn mạng lớn chắc chắn không chết dưới mấy đường roi của cô đâu. Nhưng cô thì lại khác, ác độc như vậy chỉ e sống chưa đến ba mươi tuổi đã về với cõi nguồn rồi.

Đây là lời nói phát ra từ miệng một đứa con nít năm sáu tuổi hay sao? Chỉ có một từ “sùng sốt” là có thể diễn tả hết nét mặt của người đang ở hiện trường. Cháu giận run người, nói không thành lời:

- Mày... mày...

Hàn Phong tuy không thể nhìn nhưng nghe qua giọng của đối phương cũng rất thỏa mãn, hắng giọng một cái tiếp tục “bài giảng” của mình:

- Cô lớn như vậy mà bị mắc chứng nói lắp sao? Thật là tội nha! Cô nên nói từ từ thôi, cẩn thận kéo nhai cả lưỡi thì... chậc hậu quả rất đáng thương!!!

- Im miệng. Mẹ con mày giống nhau nhỉ? Cách nói chuyện chẳng khác nhau là mấy. À!!! Sao tao có thể quên chứ? Mày đâu phải con ruột của nó, đúng không? Đã vậy, mày chẳng có giá trị trong lòng nó, nó chỉ thương hại mày cùng nó có hoàn cảnh giống nhau thôi. So ra mày vẫn đáng thương hơn tao đây, đứa-mò-côi.

Trong lòng Hàn Phong chấn động mạnh. Từ khi biết nhận thức, Hàn Phong đã chôn cất nỗi đau thương này thật sâu, không nhắc đến lần nào. Được nó nhận nuôi, thằng bé cũng đã dần lòng phải xóa đi quá khứ, sống thật tốt ở hiện tại và xứng đáng với tình yêu thương của nó. Và dĩ nhiên, Hàn Phong cũng dần dần quên đi nỗi đau không cha không mẹ. Nhưng ngay bây giờ, Nguyễn Ngọc Châu – kẻ chủ mưu bắt cóc nó cố ý gọi lại mọi thứ. Nước mắt bỗng dưng trào ra, một phần thấm vào mảnh vải che mắt, một vài giọt rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn. Một đứa trẻ dù có thông minh lanh lợi hay cứng rắn đến đâu cũng không thể chịu được nỗi đau này.

Nhìn những giọt nước nhỏ trên má của Hàn Phong, Châu vui vẻ cười lớn, miệng không ngừng nhấn mạnh ba chữ “đứa mò côi”. Thính giác bị tra tấn cũng chỉ vì ba chữ đó, nước

mắt cũng trào ra nhiều hơn, tiếng nấc đứt quãng đau thương kia lại khiến cho Châu hải lòng, tiếp tục “nhai đi nhai lại” cụm từ kia. Không thể chịu đựng thêm nữa, Hàn Phong hét thật to:

- Im miệng!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét to đến mức hần ở bên ngoài cũng dễ dàng nghe thấy. Tiếng hét như xé toạt không khí, làm Châu giật nảy mình, tức giận cảm roi da gần đó đánh vào người Hàn Phong, miệng không ngừng chửi bới:

- Này thì im. Mày là cái thứ gì mà ra lệnh cho tao? Chỉ là một đứa con nít vất mũi chưa sạch mà cũng dám lên mặt sao? Để xem mày chịu đựng được bao nhiêu roi.

Chiếc roi da vun vút trong khoảng không, hướng đến da thịt của Hàn Phong mà va chạm. Nơi nào bị roi chạm qua cũng bật máu, nhưng tuyệt nhiên, Hàn Phong không rên rỉ một tiếng nào, cắn chặt môi cũng không phát ra âm thanh yếu ớt. Châu cứ điên cuồng vụt roi vào người thằng bé mà không hề biết đằng sau mảnh vải là một đôi mắt đầy tia máu, đỏ ngầu thể hiện sự phẫn nộ tột cùng. Đến đường roi lần thứ N, một bóng đen nhanh chóng đoạt chiếc roi quăng xuống đất trước sự ngạc nhiên của Châu.

Nếu không phải nghe thấy giọng nói quen thuộc, không đánh trả đám người cản đường thì đứa trẻ này chắc chắn trụ không nổi. Nhìn sơ qua thân thể bé nhỏ, có gì đó đau lòng len lỏi trong tim hần. Đưa tay tháo mảnh vải ra, hần kinh ngạc nhìn Hàn Phong.

Châu nhận ra sự khác thường của hần, tức giận nói:

- Anh làm gì đấy hả? Có biết làm vậy sẽ gây ra hậu quả gì không?

- Mẹ của nó chính là lão đại của W - Yuna?

Câu hỏi chẳng ăn nhập gì với vấn đề mà Châu đề cập trước đó. Hần chưa khỏi bàng hoàng khi nhìn thấy đứa trẻ mình gặp cách đây vài giờ, hiện tại bị trói ngồi trên ghế, thân thể đầy vết roi, vết bầm tím. Một chút tức giận mà hần chưa mấy may để ý.

- Anh thừa sức biết mà.

Châu nhếch môi cười đều. Người của Nguyễn gia tuy không thiếu nhưng bắt tay hợp tác cùng Black thì không sợ không chống lại được W. Huống hồ gì, hần và nó cũng có mối thù "tình cảm" khá lớn, không nhân cơ hội này lật đổ W trước, sau đó lại hất văng Black ra khỏi hắc đạo thì chỉ có kẻ ngu mới làm vậy. Tự tin với kế hoạch của mình, Châu cười tươi rói, đầu hay biết hần đã cười trối cho Hàn Phong.

- Chúng ta không cần hợp tác nữa.

Hần còn trẻ nhưng không phải vừa bước vào hắc đạo mà không nhận ra ý đồ của Nguyễn gia. Hần không hồ đồ đến như vậy. Hần chỉ muốn biết Yuna lão đại là ai, có thể giữ vững vị trí của W trong giới hắc đạo lâu như vậy, bây giờ cũng biết rồi việc gì phải để người khác dắt mũi đi lòng vòng.

- Cái gì??? Anh đang đùa sao???

- Tôi không đùa.

Hần lạnh lùng phủ nhận. Châu lập tức giận dữ, hai tai gần như tỏa ra hai cột khói.

- Giao kèo giữa chúng ta đâu thể nói hủy là hủy.

- Giao kèo? Khi nào vậy?

- Anh... anh dám lật lọng.

- Ngươi ngốc.

Phun ra hai chữ, hần bế Hàn Phong lên, ánh mắt lạnh nhìn về phía Châu. Hoàng đứng ở cửa, vừa lúc xem được đoạn phim ngắn cũng hiểu được mình nên làm gì.

+++++

Nó, Ken và Hắc Long chia nhau đi tìm. Ngoài đường, người ta nhìn thấy một bóng đen lướt qua với tốc độ siêu nhanh, hoàng hồn kiểm tra xem mình đã chết hay còn sống.

Tầng hầm cũng kiểm, nhà máy bỏ hoang cũng tìm nhưng một chút tin tức cũng không có. Đang quan sát một tầng hầm, điện thoại nó rung lên.

Một tin nhắn được gửi đến. Đọc xong, môi nó nhếch lên nở một nụ cười lạnh, à không, phải là cực lạnh. Phóng xe về hướng ngược lại, nó không quên nhấn cái nút nhỏ gần tay cầm.

+++++

Tin nhắn được gửi đi, Hoàng nhét điện thoại vào túi rồi bước đến cạnh hần, vỗ vai một cái, nhẹ nhàng nói:

- Thật khó tin.

Ý tứ của Hoàng rõ ràng là không tin nó lại là Yuna, Yuna lại là nó. Bấy lâu cứ nghĩ nó là CEO của tập đoàn lớn, đầu gối thân phận của nó phức tạp như vậy.

- Chúng ta đi.

Đoạn ôm Hàn Phong đi ra ngoài, khoảng ba mươi người đã bước vào ngăn cản. Châu nhìn hần, ánh mắt không mấy thiện cảm, nghiêng răng nói:

- Mấy người lật thì đừng trách tôi hất. Muốn ra khỏi đây? Xem mấy người còn mạng không cái đã.

Châu đứng sang một bên theo dõi, đám người kia cũng lấy côn, dao, kiếm,... nói chung là đồ vật gây thương tích giấu trong người ra, hướng hần và Hoàng mà đánh tới.

Nhìn đám người hùng hùng hổ xông vào, hắn cười lạnh né tránh một đường cõn, xoay người đá móc vào kẻ cầm dao muốn đánh lên. Hoàng cũng "máu" không kém khi đã bay từng tên một. Hai người cố gắng kéo dài thời gian trong khi người kia chưa đến. Số lượng nhào vào mỗi lúc một đông, hắn và Hoàng hết xoay bên này lại xoay bên kia cũng đã thấm mệt, mà hắn vẫn đang ôm Hàn Phong vậy nên sức lực giảm thêm một phần.

+++++

Nó đến nơi được nhắc đến trong tin nhắn vừa rồi, lắng tai nghe âm thanh ồn ào gần đó. Lấy từ cốp xe một bộ cõn nhị khúc, nó nhanh chóng tiến vào phía trong.

Cửa bị chặn bởi hơn mười người đàn ông cao to. Chủ động tấn công vào, nó dùng cõn đánh thật mạnh, kẻ chảy máu đầu, người nằm sải lai trên đất, ai nhận được một đòn cũng mất nửa cái mạng.

Giải quyết nhanh - gọn - lẹ, nó bước vào bên trong. Đập ngay vào mắt là một cuộc hỗn chiến không cân sức, hai người chọi cả chục người. Kinh ngạc khi nhìn thấy hắn đang che chở cho Hàn Phong, tức giận bội phần khi nhìn những vết thương trên người thằng bé, nó đem sự phẫn nộ trút lên bọn người của Nguyễn gia.

Nếu nó kinh ngạc về sự có mặt của hắn thì Châu kinh ngạc về sự có mặt của nó. Nhìn nó dùng cõn hạ từ người này đến người khác. Tóp nầy hết thì một tốp nữa vào thay, nó đánh liên tục không nghỉ, trong lòng thầm rủa Ken mau đem người đến.

- Dừng tay!!!

Mọi hoạt động theo sau đó đều đình chỉ. Tất cả quay sang nơi phát ra tiếng nói, liền nhìn thấy nụ cười đều của Châu.

- Hôm nay mày không thoát được đâu.

- Vậy sao?

- Phải. Mày nghĩ mày chống đỡ được bao lâu khi số lượng người của tao lên đến hơn hai trăm người?

Châu vô cùng tự tin, hất mặt về phía nó kiêu ngạo. Nó vẫn duy trì im lặng, không nói một tiếng nào. Im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ và nó đang dùng cách này để chọc giận đối phương. Châu tức giận ra lệnh:

- Đánh chết nó.

- Cô nói đánh chết ai?

Một giọng nói nam tính vọng vào, theo sau đó là thân ảnh của Ken và Hắc Long từ từ bước vào.

- Giết hết đi.

Châu hét như muốn tháo dỡ nóc nhà. Ken cười cười nhìn Châu khinh bỉ:

- Bọn họ đi đâu thôi rồi. Còn mỗi cô thôi. Cha cô cũng đã D.I.E.

Sock, Châu hoàn toàn sock đến như vậy. Nhìn xung quanh một lượt, Châu thần thờ khi người của mình mang theo một cái môi tím ngắt mà nhắm mắt đi Tây thiên thỉnh kinh.

- Để cô ta sống đi. Cháu chưa trả thù mà.

Nó liếc Hàn Phong một cái, rộng lượng không vạch trần âm mưu của thằng bé. Châu được người của nó đưa đi. Nó đến chỗ hắn bế Hàn Phong xoay người đi ra ngoài. Hắn muốn đuổi theo nhưng bị Ken ngăn cản. Anh nhìn hắn lắc đầu, hắn cũng "ngoan ngoãn" đi về.

+++++

Nó về nhà được vài phút thì bọn người Minh Lâm cũng về đến. Tận mắt thấy vết thương đông máu khắp người Hàn Phong, Minh Lâm hận không thể đem kẻ kia ra băm cho cá ă.

Thiên Vũ vào phòng băng bó cho Hàn Phong, sau đó nhường căn phòng lại cho mẹ con nó.

Nó ngồi nhìn Hàn Phong mà đau lòng. Nếu không phải giữ lời hứa với tên nhóc này thì nó đã sớm đem Châu ra xử lý "nhẹ nhàng" rồi. Hàn Phong nằm trên giường, vẫn chưa có hiệu tinh dậy nhưng trán lấm tấm mồ hôi. Biết ngay Hàn Phong bị sốt, nó lấy khăn và nước ấm đắp lên trán cho thằng bé. Thế là nó thức trắng cả một đêm để thay khăn, chỉnh điều hòa cho phù hợp.

Còn hắn thì khá may mắn khi không gặp mặt bà Nghi. Nếu gặp bà thì hắn chết chắc, phải nghe liên tục mấy bài giảng. Nằm trên giường của khách sạn, hắn suy nghĩ lại những gì xảy ra trong hôm nay. Nghĩ chán, hắn lăn ra ngủ.

Một ngày đầy nguy hiểm cũng đã trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Thăm Bệnh. Phiên Phức. 1

Rèm được kéo ra đón nhận những tia nắng ban mai ấm áp, nó nhìn Hàn Phong sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt nằm trên giường không khỏi đau lòng. Đêm qua, thằng bé cứ nóng lạnh

bất thường, nó phải thức đến gần sáng mới chợp mắt một chút. Đặt tay lên trán Hàn Phong kiểm tra nhiệt độ, thờ phào nhẹ nhõm vì Hàn Phong đã hạ sốt. Điều nan giải nhất chính là nạp năng lượng cho thằng bé, nhưng nó không nỡ đánh thức “người bệnh”. Đắn đo suy nghĩ một lúc, nó miễn cưỡng lay lay Hàn Phong.

Một mồi “ưm” một tiếng, khuôn mặt nhỏ của Hàn Phong nhăn lại lộ rõ vẻ bất mãn, không chịu mở mắt. Nó kiên nhẫn lay lay lần hai, miệng cũng bận rộn truyền thông tin vào thính giác của thằng bé.

- Hàn Phong, thức dậy.

Ngắn gọn, xúc tích, nó đã “nhẹ nhàng hóa” hành động của mình ngày hôm nay. Ai có thể nhìn thấy cảnh tượng này mà không dụi mắt cho là mình nằm mơ hay không? Chuyện lâu năm có một nhà.

Vốn dĩ đang chìm trong mộng đẹp, bị “người khác” quấy rầy là điều rất khó chịu. Hàn Phong cũng không ngoại lệ, huống hồ hiện tại trên người đau nhức như vậy, rất rất không muốn động đây. Lần thứ hai thất bại, nó tiếp tục kiên nhẫn hoàn thành hành trình “đánh thức kẻ không biết điều”. Cuối cùng, nỗ lực của nó cũng được đáp lại, Hàn Phong hé mắt nhắm mày nhìn nó một cái.

- Ngồi dậy mau.

- Mẹ à!!! Người con rất rất đau, đừng bắt con phải cử động mà.

Hàn Phong “đau đớn” nhìn nó với đôi mắt ngập nước, thê lương than thở. Nó nhìn Hàn Phong một lượt từ đầu xuống bụng (chấn vẫn còn đập trên người nên nó chỉ nhìn được đến phần bụng), cau mày nói:

- Do vậy nên con cần bôi thuốc đúng giờ đấy. Đừng lằng nhằng, mau ngồi dậy.

- Bệnh nhân bị ngược đãi.

Hàn Phong nhỏ giọng lầm bầm bầm nhưng đầu thể qua được cái tái thính của nó. Liếc Hàn Phong, nó ra giọng cảnh cáo:

- Con nên yên phận đi, nếu không đau khổ tự bản thân con gánh lấy.

Lấy tay che miệng để tránh thứ gọi là “cái miệng hại cái thân”, điều này được Hàn Phong rút ra khi xem TV. Mỗi khi diễn viên chính bị bắt cóc hay chặn đường, nếu như kiểu ngoao nói nhiều thật nhiều, hậu quả nhận được không gì khác ngoài “ăn” đánh nhiều hơn. Cũng nhờ vậy, Hàn Phong rất thức thời đặt mình vào nhân vật, rất thông minh là giữ im lặng khi đối mặt với “thần đòn” (vì “thần” đánh đòn người khác thường xuyên gọi là “thần đòn”). Đây là định nghĩa do Hàn Phong đưa ra).

Nó cẩn thận tháo lớp băng gạc cũ ra, lấy khăn bông nhúng qua nước ấm rồi hết sức nhẹ nhàng lau người cho Hàn Phong. Lau người rồi đánh răng, mặc quần áo đều do nó làm tất, Hàn Phong chỉ việc phối hợp nhắc tay này một chút, giờ chân kia một tí mà cũng lười biếng, cái miệng nhỏ cứ phát ra tiếng la oai oái như bị ai đó lấy kim đâm vào vậy.

- Con đau ở chỗ nào mà "A" với "Á" suốt vậy?

Nó rất từ bi khi không lấy keo con voi dán miệng Hàn Phong lại, ánh mắt rất ư là "triu mến" nhìn thằng bé hỏi.

- Đau thật mà mẹ.

- Cho chữa cái bệnh lười biếng. Con thấy hậu quả chưa?

- Con chữa rồi. Mà mẹ có "giữ" bà cô già đó lại cho con không vậy?

Nó lườm thằng bé một cái khiêng cho cái đầu nhỏ bắt giác rụt lại, nhìn nó cười hi hi.

- Con biết mẹ hiểu con nhất mà.

Đang vui vẻ, gương mặt nhỏ ịu xù. Thái độ thay đổi quá nhanh làm nó nghi ngờ. Tiếp tục bôi thuốc cho Hàn Phong, nó chậm chậm hỏi:

- Làm sao vậy?

- Con hỏi mẹ chuyện này nhưng mẹ hứa là không ném con ra ngoài nhà.

Hàn Phong sợ sệt nói. Nó cau mày rồi cũng gật đầu một cái. Như được tiếp thêm sức mạnh, Hàn Phong cố gắng nhích nhích người lại gần nó, hai tay giữ chặt tay nó bắt đầu "tra khảo".

- Mẹ nhận nuôi con vì thương hại con đúng không?

Nó đơ người hai giây, sau đó lấy lại bình tĩnh nhìn thằng bé như muốn ăn tươi nuốt sống. Bị ánh mắt của nó dọa sợ, Hàn Phong đưa đôi mắt long lanh lấp lánh nhìn nó, nhắc lại lời hứa khi nãy:

- Mẹ hứa là không ném con rồi đấy.

- Nhưng mẹ vẫn có thể đánh con. Như vậy mẹ đâu có thất hứa.

"Ma cao một thước, đạo cao một trượng" là đây. Cừ non tuy lạnh lẽo cỡ nào cũng làm sao qua được cáo. Nó không nhìn đến vẻ mặt thập phần đau khổ của Hàn Phong, đặc ý nói:

- Đấu với mẹ? Con chưa đủ khả năng đâu. Tại sao hôm nay lại hỏi chuyện này?

- Cũng do bà cô già đó nói là mẹ thương hại con nên mới nhận con làm con nuôi. Còn nói dối với mẹ con không quan trọng, bảo con là đứa mồ côi rất nhiều lần. Người ta chính là bị tổn thương sâu sắc nên muốn hỏi thực hư thôi mà. Mẹ nữ lòng nào muốn đánh con. Huhu...

Sau một hồi kể lể, nước mắt Hàn Phong cũng tuôn ra. Nó ôm Hàn Phong để thằng bé ngồi lên đùi mình, chẳng thèm lau nước mắt giúp mà từ tốn nói:

- Lời của mấy người đó mà con cũng tin, con đúng là thông minh thường xuyên tự nhiên ngu đột xuất. Khóc cái gì mà khóc, mau lau sạch nước mắt cho mẹ. Con không có lỗi, lỗi ở người sinh con ra nhưng không chịu chăm sóc. Bất kỳ ai sát muối vào vết thương lòng của con, con cứ đem hết những lời độc địa đáp trả họ một cách có văn hóa để họ không thể nào phản bác được. Nếu không đầu lại, mẹ thay con một dao giết sạch.

Hàn Phong nghe nó nói mà bật cười ha hả, nước mắt cũng không còn chảy xuống khuôn mặt nhỏ nữa. Lấy ngón tay chọt chọt má nó, thằng bé cười nói:

- Mẹ "trương thiện" quá rồi. Nếu con không đầu lại mấy người đó, mẹ chỉ cần nhốt họ lại là được. Phần thanh toán nợ nần như thế nào cứ để con.
- Được. Nằm nghỉ một chút, mẹ đem thức ăn lên cho con.

Nó đặt Hàn Phong xuống giường, xoay người đi ra cửa. Cửa vừa khép lại cũng là lúc cái đầu nhỏ bắt đầu nghĩ cách trả thù.

+++++

Nó xuống thì thấy Minh Lâm bước xuống. Minh Lâm ăn mặc thoải mái nhưng không làm giảm đi phong độ vốn có.

- Thằng nhóc đã hạ sốt chưa chị?
- Hạ rồi.

Vốn dĩ muốn hỏi là "thằng tiểu quỷ đã tỉnh chưa?" nhưng khi thấy nó vào bếp, Minh Lâm đã đổi câu hỏi khác. Nó bắt tay vào nấu cháo, không quên hỏi Minh Lâm ăn gì. Rất thật thà, Minh Lâm hào hứng trả lời:

- Pasta hải sản và một phần ngũ cốc. Thêm một ly nước cam nữa.
- Muốn ăn thì lần vào bếp.

Nó không thương tiếc tặng cho Minh Lâm vài gáo nước lạnh khiến "ai đó" than thân trách phận.

- Cứ ngỡ là chị sẽ nấu cho em ai dè... Sao tôi bất hạnh như vậy, từ khi có con nuôi, người ta đá tôi qua một xó, chẳng quan tâm đến tôi gì cả.

Một màn náo loạn của Minh Lâm làm tai nó lùng bùng. Lườm Minh Lâm một cái, nó nhíu mày nói:

- Không chuẩn bị nguyên liệu thì lấy gì mà nấu với chả nướng. Đứng đó mà than thở, còn không mau giúp chị một chút.

Người nào đó hí hửng lấy nguyên liệu, đứng một bên rửa sạch. Hai người loay hoay trong bếp, mãi đến hai mươi phút sau mới hoàn thành mọi thứ. Nó đem một phần cháo lên cho Hàn Phong, Minh Lâm cũng lăm lét đi theo.

Hàn Phong nằm trong phòng nhìn cái bụng cứ đánh trống liên hồi mà bực mình. Tay chỉ thẳng vào "kẻ quấy rối", Hàn Phong gắt:

- Mày kêu cái gì? Đợi một chút đã không chịu được. Nuôi mày tốn cơm quá. Mày còn làm ồn, tao sẽ không khách khí mà đánh mày.

Ngừng một chút, Hàn Phong nhận ra có gì đó sai sai, miệng lẩm bẩm nhắc lại mấy câu vừa rồi. Suy đi nghĩ lại, cuối cùng thằng bé cũng tìm ra chỗ sai, hưng phấn vỗ đầu một cái thật mạnh, vui mừng nói:

- Sao mình thông minh quá vậy? Đánh cái bụng cũng là đánh mình, có đại mới làm vậy.

Nó ở bên ngoài không nghe được những gì Hàn Phong nói. Nếu không nó chắc chắn đưa thằng bé đến bệnh viện kiểm tra xem não có bị tổn thương hay ngập úng gì không?

Mở cửa đi vào, nó ngồi xuống mép giường, đưa tô cháo cho Hàn Phong. Một lúc lâu mà Hàn Phong không nhận tô cháo, nó đặt tô cháo xuống, đưa tay nâng người thằng bé cho tựa vào thành giường, cẩn thận đặt một cái gối sau lưng Hàn Phong. Chăm sóc bệnh nhân cần nhất là kiên nhẫn, nó cũng rất kiên nhẫn khi đút Hàn Phong từng muỗng cháo. Thằng bé nghi hoặc nhìn nó, nuốt ngum cháo xuống, rất nghiêm túc hỏi:

- Cháo này ai nấu vậy mẹ?
- Mẹ.
- Tuyệt vời ông mặt trời. Nếu cậu biết chắc chắn sẽ ghen tỵ đến chết mất.
- Người ghen tỵ là cháu đấy. Mẹ cháu nấu cho cậu ăn rất nhiều lần rồi.

Minh Lâm chen ngang cuộc đối thoại của hai mẹ con nó, không những vậy mà còn nhấn mạnh ba chữ "rất nhiều lần". Hàn Phong cũng không vừa, miệng nhỏ dốp chát lại:

- Nhưng cậu đâu được mẹ bồi thuốc, thay đồ cho đâu đúng không? Cháu vẫn hơn cậu chán.
- Ăn đi.

Cách tốt nhất để hai cái miệng này ngừng tra tấn thính giác của nó chính là để hai người nhét thức ăn vào miệng. Hai người thức thối ngậm miệng ăn đồ của mình. Nhưng yên tĩnh chưa được năm giây, bên ngoài lại truyền đến một trận ồn ào. Nó đánh mặt đi ra khỏi phòng, một mạch hướng đến cổng lớn xem kẻ nào dám náo loạn.

+++++

- Cô theo tôi làm gì?

Jack bất mãn nhìn Jane đứng bên cạnh. Khi này anh muốn đến xem thử tiểu quỷ kia mạng lớn hay nhỏ, không ngờ lại gặp "oan gia" đòi anh dẫn đến nhà nó với lý do "thăm con nuôi". Anh đã từ chối nhưng chẳng có tác dụng, cô cứ nói đúng một câu "Đưa tôi đến nhà Yuna thăm con trai nuôi!". Anh không biết cô gái này da mặt dày đến bao nhiêu mà bám theo anh ra khỏi công ty, lại còn leo lên ngồi chung một chiếc taxi đến đây. Thật sự anh muốn đánh chết cô rồi quăng xác cô ở đâu đó cho xong nhưng lại có chút gì đó

không nữa.

Jane cũng bắt mắt nhìn anh với ánh mắt hình viên bi, đáp lại anh bằng chất giọng rất là thân thiện:

- Thăm con trai nuôi.

- Cô... cô...

Có lẽ Jane không hề biết, đây là lần đầu tiên Jack muốn giết người nhưng không thể ra tay. Cảm nhận được một luồng khí lạnh đang đến gần, Jack dời tầm mắt sang cái cổng, nói đúng hơn là nhìn người ở bên trong đang bước ra.

Nó mở cổng nhìn hai người, không nhanh không chậm hỏi:

- Hai người đến đây làm gì? Dám ồn ào như vậy?

- Tại anh ta cứ cản nhắc mãi thôi. Mà con trai nuôi bảo bối của tớ đâu rồi.

Rất bình thản đem hết lỗi lầm đổ lên đầu Jack, mắt Jane sáng lên khi nhắc đến Hàn Phong. Nó nhàn nhạt trả lời:

- Đang ở trong phòng đầu tiên, ngay cầu thang...

Câu nói chưa dứt, bóng dáng Jane đã không còn ở đó. Cô nàng phi vào bên trong tìm kiếm bảo bối, bỏ lại nó và Jack đứng ngoài cổng bó tay với cô.

- Thằng tiểu quỷ đó thế nào rồi?

- Đã hạ sốt, vết thương bôi thuốc mà Thiên Vũ nghiên cứu, vài ngày nữa là có thể tháo băng gạc.

- Em định giải quyết cô ta như thế nào?

- Cái đó cứ để cho Hàn Phong. Thằng bé cũng muốn đòi nợ lắm nhưng thể trạng hiện giờ chưa thể. Cho cô ta sống thêm mấy ngày cũng không thành vấn đề.

- Hai ngày nữa là phiên tòa xét xử việc bán tháo diễn ra rồi, em nên chuẩn bị kỹ lưỡng một chút. John Phạm cũng không dễ đối phó.

- Em biết.

Hai người vừa đi vừa bàn luận công việc. Mà ở một nơi khác đang diễn ra những chuyện khiến người ta không thể đỡ nổi.

+++++

Khách sạn X...

Hần và Hoàng đi theo bà Nghi rời khỏi khách sạn. Trên đường đi, vô số cô gái trẻ nhìn hai chàng trai tuấn tú khiến bà Nghi khó chịu. Thầm mắng mình sinh con đẹp làm gì, để lớn lên nó chơi chung với một đứa đẹp trai không kém, suốt ngày bị nhìn đến mòn cả nhan sắc.

- Mấy đứa biết tiểu Băng ở đâu không?

Lắc đầu, những chuyện liên quan về nó đã khiến hai người bọn họ kinh ngạc lắm rồi, còn tâm trí đâu mà điều tra nơi ở của nó.

- Đứa nào có số điện thoại của con bé thì gọi hỏi địa chỉ đi.

- Có chuyện gì sao mẹ?

- Mẹ muốn gặp con bé thôi. Mới gặp hôm qua nhưng nhớ nó quá, cả thằng nhóc nhỏ xíu kia nữa.

Thẳng thắn trả lời câu hỏi của hắn mà không hề biết câu nói của mình quá "sến". Hoàng không nhận được, lỗ miệng nói chuyện không nên nói:

- Con nuôi của tiểu Băng bị thương khá nghiêm trọng, chỉ e là chúng ta đến không đúng lúc.

- Cái gì!!! Cháu nói thật sao???

- Vâng ạ.

Hoàng đón nhận ánh mắt sốt sắng của bà Nghi và đối mặt với ánh mắt răn đe của hắn. Anh có phải là cố ý nói ra đâu, vô tình thôi mà.

- Sao lại bị như vậy?

- À, tại... tại đối thủ của tiểu Băng bắt cóc và đánh đập thằng bé ấy mà.

Nếu nó có ở đây thì không biết Hoàng đã bị lăng trì bao nhiêu lần khi nói ra hai chữ "tiểu Băng". Bà Nghi dùng đũa lấy fdieejn thoại gọi cho ai đó. Hắn và Hoàng cứ nghĩ bà gọi cho nó nhưng khi này bà còn hỏi hai người ai có số điện thoại của nó nên suy nghĩ này không có khả năng xảy ra. Đến khi bà nói chuyện điện thoại thì hai người mới biết người được bà Nghi gọi đến là ai.

- Ông đang ở đâu?

- "..."

- Cháu ngoại của ông bị thương mà ông còn làm việc được sao?

- "..."

- Tôi gọi ông để hỏi địa chỉ của tiểu Băng. Nói nhanh lên.

- "..."

- Được. Ông mau bỏ sang đây thăm cháu ngoại của ông đi.

- "..."

- Ông còn dám nói. Ông ngoại như ông mà cháu mình bị thương cũng không biết. Tôi thấy ông nên đem tiểu Băng và thằng bé giao cho tôi chăm sóc thì hơn.

- "..."

- Biết rồi. Tiểu Băng là con của ông, tôi là bạn thân của ông, không nên dành tiểu Băng với ông chứ gì? Không nói nhiều nữa, tôi đi thăm Hàn Phong bé nhỏ đáng yêu đây. Tạm biệt.

Hắn không nghe lắm chứ, mẹ hắn muốn nhận nó làm con đến như vậy sao? Thái độ đối xử rõ ràng là khác biệt mà. Đối với hắn thì lúc nào cũng "tên tiểu tử", còn với nó thì "tiểu Băng". Hắn là con của bà hay nó là con của bà vậy? Ngoài việc khóc không ra nước mắt thì hắn còn có thể làm gì?

Bà Nghi cắt điện thoại, bắt một chiếc taxi rồi nói cho tài xế địa chỉ nhà nó. Hắn và Hoàng chỉ biết miễn cưỡng đi theo.

~~~~~ Còn tiếp ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thăm Bệnh. Phiên Phức 2

- Bị đuổi rồi sao?

Nó nhìn Minh Lâm xụ mặt bước ra phòng khách, mắt không ngừng chiếu tia laser về phía phòng của nó. Minh Lâm ngồi xuống ghế, nhìn nó nói như hét:

- Chị biết thừa mà!!!

- Vẫn còn anh “chiếu cố” em đấy thôi. Lo gì?

Nó chỉ nhún vai cho qua chuyện, nhưng Jack nào dễ dàng như vậy. Lâu lâu mới có cơ hội chọc ngoáy, không trả thù thì người ta nói anh hiền quá thì sao. Châm ngòi một chút cho không khí vui vẻ ấy mà.

- Em đây không thêm nhá. Anh lo mà kéo bà chằn kia về đi. Người gì đâu mà dữ thấy sợ.

Để làm dẫn chứng cho câu nói cả mình, Minh Lâm e dè nép vào người nó, đôi mắt nhìn Jack tỏ vẻ sợ hãi. Nó dùng tay tách người Minh Lâm ra nhưng vô dụng, cứ như người của cậu làm bằng keo con voi chất lượng cao. Nghe đến Jane, Jack cũng chỉ biết lắc đầu bó tay, miệng liên tục kể lể:

- Anh làm sao đầu lại bà chằn đó. Vừa nhảy vừa nóng tính, miệng lưỡi chẳng khác nào con nhóc này cả. Bạn của nhau có khác.

- Minh Lâm, anh Jack đã bị chinh bao nhiêu lần?

Nó nhếch môi thành một nụ cười gian tà, mắt nhìn Jack nhưng miệng lại hỏi Minh Lâm. Nhớ lại khoảnh khắc bị nó chinh khiến anh nổi cả da gà, cảm giác lạnh lạnh truyền đi toàn cơ thể. Đây chính là uy hiếp nha. Minh Lâm đứng kiêu “vui khi người gặp họa”, trả lời nó:

- Tám lần. Anh động lộn người rồi. Xin lỗi em không thể cứu anh.

- Có vẻ còn rất ít, đúng không anh-Jack?

Chậm rãi gằn hai chữ “anh Jack”, nó nhìn anh với ánh mắt rất rất triu mến. Nhưng đáp lại ánh mắt của nó là cái rùng mình của Jack, anh chỉ biết cười trừ. Sự im lặng kéo dài cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên. Minh Lâm rất biết cách rất khỏi chiến trường mà cậu có nguy cơ trở thành nạn nhân.

Ở ngoài cổng là một cảnh tượng rất ư là hoành tráng: bà Nghi mỉm cười nhân hậu nhìn con trai mình và bạn thân nó phải xách bao nhiêu là đồ, trong khi bà “nhờn nhờn” làm nhiệm vụ cao cả: nhân chuông cửa.

Khi vừa bước ra, Minh Lâm nở một nụ cười vui vẻ, nhưng nụ cười đó không giữ được bao lâu thì trở nên gượng gạo và miễn cưỡng hơn... Mời ba người vào nhà, Minh Lâm trở lại ngồi cạnh nó, ánh mắt dò xét quét khắp người hắn.

- Bác nghe Hoàng nói là Hàn Phong bị bắt cóc nên muốn đến thăm một chút. Không phiền cháu chứ?

- Không phiền ạ. Thằng bé đang ở trong phòng. Anh đưa bác lên đi.

Về cuối cùng, nó nhìn Jack như muốn nói “Cho anh cơ hội thoát thân mà anh không nắm bắt thì tự trách mình đi”. Nhưng anh nào có ngu ngốc đến mức đó, dù gì anh cũng là “cựu lão đại” của W danh tiếng mà. Hăng hái đưa bà Nghi lên phòng cả nó, Jack cảm thấy ông trời rất thương mình. Không khí quý dị bao trùm bốn người, ai cũng không nói.

Hắn nhìn nó chú tâm vào cái điện thoại, chẳng thèm ngó ngang gì đến hắn. Người mà hắn muốn nhìn lại không nhìn hắn, người hắn không muốn nhìn thì lại nhìn hắn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

- Tại sao lại ở đó?

- Há???

Nó bắt đầu “chất vấn” kẻ tình nghi đầu tiên – hắn. Mãi nhìn nó mà không để ý xung quanh, đến khi Minh Lâm lặp lại một lần nữa mới “à” một tiếng, sau đó thông thả ung dung mà trả lời:

- Chẳng phải em biết nguyên nhân sao?

Một tiếng "em" ngọt xớt phát ra từ miệng hắn khiến ba người còn lại không ai bảo ai đều rùng mình, đặc biệt với người “dị ứng” với những lời nói ngọt như mía lùi.

- Muốn thẳng tời mà ngay cả việc bắt cóc một đứa con nít cũng dám làm?

- Tôi chỉ muốn chứng kiến khuôn mặt người mà mình thần tượng thôi. Và lại, tôi cũng chẳng biết cô ta bắt con của em. Tôi còn có công cứu nó, em không nên đối xử với ân nhân mình như vậy.

- Ân nhân? Hai chữ này mà anh cũng dám nói sao? Để một thằng nhóc năm sáu tuổi bị đánh đến thương tích đầy người mới cứu, vậy mà cũng được gọi là ân nhân?

Minh Lâm tức giận đứng dậy quát vào mặt hắn, ánh mắt chứa tia lửa như muốn thiêu sống người đối diện. Nó ngồi bên cạnh không chút thương tình cũng tặng cho hắn cái ánh mắt lạnh lùng. Thấy không khí căng thẳng, Hoàng vội vàng ngăn cản "chiến tranh Thế giới thứ n".

- Đừng nóng, đừng nóng. Quà thật là tui anh không biết gì về việc này, cô ta nói rằng sẽ bắt cóc con của Yuna lão đại, sau đó uy hiếp người đó phải ra mặt mà không hề đá động gì liên quan đến em cả. Vì vậy, tui anh nghĩ Yuna lão đại là một người nào đó mà không phải em.

- Cậu giải thích làm cái quỷ gì? Cô ta không tin là chuyện của cô ta, là cô ta không có mắt nhìn người. Người tốt thì biến thành kẻ xấu, còn người nham hiểm mưu mô lại trở thành thiên thần. Đừng nói nữa.

- Cậu... / Anh lặp lại lần nữa cho tôi.

Câu nói của Hoàng bị nó cắt đứt, giọng nói không tính là thân thiện. Làm sao thân thiện với người mắng mình đây? Chỉ có thể là cao nhân tu được đạo hạnh cao lắm mới có thể nén giận mà nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng... nó không nằm trong những người đó. Gặp hắn đã là một điều khó chịu, bị hắn mắng là người không biết phân biệt cang khiến nó điên hơn. Nếu không vì mẹ hắn là bạn thân của ông Trịnh thì có khi bệnh viện phải đón thêm một bệnh nhân vào khoa chỉnh hình.

Hắn không biết là mình đã chạm vào giới hạn của nó, miệng cứ thao thao lặp lại những gì đã nói:

- Được. Cô là một người chẳng biết phân biệt tốt xấu gì cả, không có mắt nhìn người. Người tốt trong mắt cô biến thành ác quỷ, người nham hiểm mưu mô thì cô lại xem như thiên thần. Cô có nghe rõ chưa???

Rầm - tiếng đập bàn vang dội cả căn phòng. Ánh mắt nó đầy tia phẫn nộ nhìn hắn. Hắn cũng không vừa, giương mắt nhìn nó khiêu khích. Nó chậm rãi nói trong khi kiềm nén thật chặt cảm xúc của mình.

- Anh nói tôi không có mắt nhìn người? Anh nói đúng rồi đấy.

- Chệ!!!

Minh Lâm ngỡ ngàng khi nó tự nhận mình nhìn người kém, trong lòng không khỏi dấy lên một trận tức giận như phong ba bão táp. Nó ra hiệu cho Minh Lâm im lặng khi cậu chuẩn bị công cuộc "giáo huấn" hắn.

- Mắt nhìn người của tôi kém đến nỗi đồng ý làm bạn gái của anh. Nhưng anh thì sao? So với tôi, mắt nhìn người của anh không bằng một phần triệu nếu đem so sánh với tôi.

- Cô...

- Tôi sẽ chứng minh cho anh thấy.

Nó lôi cái laptop ra, đăng nhập vào con chip gắn trên người Mina, đem toàn bộ những gì đã ghi âm được phát lại cho hắn nghe. Từng câu từng từ lướt qua tai hắn. Mờ to mắt như không thể tin được, hai tay dần dần nắm chặt.

- Ai kém hơn ai?

Nó nhếch môi lười biếng tựa lưng ra sau, hai tay thả lỏng. Minh Lâm cũng không ngại chăm thêm tí dầu:

- Tôi còn có một món quà dành tặng anh đây.

Nói xong, Minh Lâm chạy vọt lên phòng lấy "quà". Nó lơ đãng nhìn ra ngoài.

Đưa cho hắn một cái USB nhỏ nhỏ. Hắn đem USB cắm vào trong laptop trên bàn. Toàn là ảnh của Mina và một tên con trai đang ôm hôn...

- Không thể...không thể có chuyện này.

- Sao lại không thể? Cứ tin thôi.

- Cô im đi.

Hắn quát thẳng trước mặt nó, hai tay vò đầu. Đầu ai biết rằng bà Nghi đứng ở gần đó bao giờ.

- Cái thằng con ngu ngốc, bây giờ hối hận chưa?

Bà Nghi bức xúc cầm mấy tấm hình chỉ vào mặt hấn mắng. Hấn không ngẩng đầu nhưng cứ lắc qua lắc lại như cố tổng khứ những gì vừa nhìn thấy.

*****

Hấn sẽ giải quyết như thế nào? Chương 52: Thăm bệnh. Phiên phức <3> sẽ rõ.

~~~~~Còn tiếp~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thăm Bệnh. Phiên Phức 3

- Tại sao mẹ lại bệnh vực cô ta chứ?

- Con nói mẹ bệnh vực con bé sao? Khi con sang Anh, chính mắt mẹ thấy Mina cùng một người đàn ông đáng tuổi cha chú của nó vào khách sạn. Không những vậy, cả hai vừa đi vừa hôn hít sờ soạng nhau. Chẳng lẽ những gì mà mẹ thấy đều là giả?

Bà Nghi không cách nào đã thông tư tưởng của hấn, không cẩn thận nói ra một chuyện đối với hấn đã trở thành cú sock khó vượt qua. Hấn đơ người khi nghe lời nói đó, đầu óc trống rỗng, ánh mắt ngây dại nhìn bà Nghi, lắp bắp hỏi:

- Mẹ... mẹ nói thật... thật sao? Không... không thể nào.

- Đến giờ mà con còn không tin? Mẹ... Mọi người làm gì mà đông vui quá vậy?

Một giọng nói lạ thu hút tất cả ánh mắt hiện có mặt trong phòng. Ai cũng có điều thắc mắc như nhau, đều muốn biết kẻ "điên" này là ai? Người ta đang cãi nhau, không khí căng thẳng như vậy mà nói là đông vui. Đông thì có đó, nhưng vui ở chỗ nào? Nhận ra sự khác thường, người thanh niên lạ mặt cười chữa cháy.

- Thật xin lỗi. Có vẻ như tôi đến không đúng lúc thì phải?

- Anh là ai?

Mình Lâm giữ vững phép lịch sự mà chào hỏi. Trong khi nó và những người còn lại chiếu ánh mắt như nguồn nhiệt mấy nghìn độ C vào "người lạ". Được hỏi, người thanh niên tươi tỉnh trả lời:

- Tôi tên Phạm Bảo Khánh. Tôi đến đây tìm một người.

- Tìm người???

Mọi người trong phòng ngoại trừ nó và hấn đều như không tin vào tai mình nữa. Chưa từng có ai vào đây tìm người cả, cho dù có cũng chẳng dám hiên ngang đi vào như vậy. Thân là chủ nhà, nó dĩ nhiên không cho phép người lạ ra vào nhà mình như đi chợ. Giọng nói lạnh băng không mang cảm xúc của nó vang lên, giúp cho mấy người há hốc mồm từ nãy giờ lấy lại tinh thần:

- Tìm ai?

- Anh nói này Thiên Băng bé nhỏ, em ta... Á!!!!!!!!!!!!!!

Này thì Thiên Băng, này thì bé nhỏ, Bảo Khánh rất "vinh dự" được hưởng thụ cảm giác "dép hôn mặt". Mà chiếc dép đó không phải của ai khác mà chính là nó - người "dị ứng" những từ ngữ dành cho "con nít". Xoa xoa mũi, Bảo Khánh nhăn mặt ai oán:

- Anh đã làm gì sai???

- Xâm nhập gia cư bất hợp pháp cũng đủ khiến anh hầu tòa. Còn dùng cái từ đó thì liệu hồn.

- Em vẫn bạo lực như ngày nào.

- Tôi và anh có quen biết nhau?

Mây đẹp nhều lại, nó không tránh khỏi có chút nghi ngờ. Đối với sự nghi ngờ của nó, Khánh không những không khó chịu mà còn tiến về phía nó, nghiêm túc nói:

- Là con trai cần phải mạnh mẽ. Thế xác này không phải tự nhiên mà có, đừng tự hủy hoại nó.

“- Nhóc là con gái thì biết gì? Anh đây không được gia đình chấp nhận, bị gọi là con hoang, suốt ngày bị bạn bè khi dễ. Ông trời không công bằng.

- Là con trai cần phải mạnh mẽ. Thế xác này không phải tự nhiên mà có, đừng tự hủy hoại nó”.

Chẳng ai có thể hiểu được những gì mà Bảo Khánh nói ngoài nó. Một lượt hình ảnh khi xưa ủa về trong trí nhớ của nó.

Nửa năm trước khi ba mẹ nó li hôn

Một cô gái nhỏ ăn mặc như con trai, từ đầu xuống chân đều là màu đen đi trên đường vào buổi tối – sau khi cô kết thúc buổi tập taekwondo. Đúng lúc cô đi ngang qua một con hẻm nhỏ, tình cờ bắt gặp một đám côn đồ đang đánh ai đó倒在地.

Lúc đầu cô cũng chẳng hề quan tâm, trong lòng thầm mặc định người kia thiếu nợ mà không trả nên bị gang hồ “hỏi thăm”. Chân vừa nhấc lên chuẩn bị đi tiếp thì một câu nói khiến cho cô ngạc nhiên mà đi sâu vào trong.

- Tụi bây tìm nhầm người rồi, nhưng dù sao tao cũng muốn chết nên cứ đánh đi.

- Thằng này ngon. Đánh nó cho hả giận đi tụi bây. Xem như mày xui nên gặp phải tụi tao, và lại còn muốn chết như vậy thì để tụi tao giúp một tay. Lên!!!

- Dừng tay!

Câu nói phát ra từ phía sau khiến đám du côn phải quay đầu nhìn. Nhận ra trước mắt mình là một con nhóc nhỏ, cả đám cười khà ồ. Tên cầm đầu hất mặt nói:

- Chuyện của người lớn, con nít như mày đừng nên xen vào.

Nhờ thân hình nhỏ nhắn nên cô nhanh chóng đến bên cạnh kẻ chân dài. Đưa tay muốn kéo người kia đứng lên, nhưng đương sự lại không hợp tác, còn hất tay cô ra, giọng nói mang đầy vẻ trách móc.

- Nhóc làm gì vậy? Đừng xen vào chuyện của người khác.

Với câu nói vừa rồi, cậu bé trong bộ đồng phục trường trung học nhận được một cái đá mạnh vào đùi khiến cậu nhăn mặt khổ sở.

- Nhóc điên sao?

- Đi hay đánh?

Làm lơ câu hỏi của cậu nam sinh, cô bé nhìn đám du côn bằng ánh mắt chán chường, thành công kích thích dây thần kinh háo thắng của cả đám. Tên cầm đầu nhìn con nhóc trước mặt khinh bỉ:

- Tao không muốn mang tiếng là bắt nạt con nít. Mau đi chỗ khác.

- Lên đi.

- Mày bị điên sao? Tao bảo mày biến.

Sau câu đe dọa, tên cầm đầu không nhận được đáp án mình muốn khi con nhóc trước mặt chẳng thèm quan tâm đến những gì hắn nói. Khỏi bực lên nghi ngút khi con nhóc kia lấy trong balô một cặp côn nhị khúc.

- Là mày không biết điều. Đừng trách tại sao tao ác. Đánh nó!!!

Cầm nắm người hướng về phía cô bé mà vùng gậy. Tiếng gậy như xé rách bầu không khí khiến nhiều người rùng mình nhưng chẳng là gì đối với con nhóc làm lì. Tránh đòn nhanh, cô bé đánh vào điểm quan trọng trên cơ thể nam giới, chỉ cần một lần đánh đã làm cho người trúng đòn nằm trên đất mà rên rĩ. Cũng may, trước khi về cô đã mượn thầy cặp côn để tập luyện, nếu không, muốn trọn vẹn về nhà thì hơi bị khó.

Cô nhanh chóng giải quyết đám người, ai cũng khúm núm rồi đi. Đến gần cậu nam sinh, cô lạnh lùng kéo người kia thoát khỏi kinh ngạc.

- Đứng dậy.

- Tại sao nhóc làm vậy?

- Rảnh.

Một từ ngắn gọn, xúc tích, hàm ý rõ ràng đã giải thích cho việc làm của nó. Nó chẳng có gì thắc mắc ngoài việc tại sao người kia lại tha thiết chết như vậy. Muốn biết là phải hỏi, cho nên nó chẳng ngần ngại đem suy nghĩ trong đầu mà nói ra:

- Sao lại muốn chết?

Sững sờ trước câu hỏi của cô bé, cậu ngoài cười khổ, ngược mặt lên trời nói:

- Quá nhiều chuyện không thể đối mặt. Chết là cách tốt nhất.

- Hèn nhát.

Buồng hai chữ đầy khinh bỉ, nó nhìn chăm chú vào người trước mặt. Gương mặt bị dính bẩn nhưng không che dấu được vẻ đẹp thu hút người đối diện, bộ đồng phục nhăn nhúm đầy vết bẩn. Cậu bé tức giận, quát to:

- Nhóc là con gái thì biết gì? Anh đây không được gia đình chấp nhận, suốt ngày bị nói là con hoang, bị bạn bè khi dễ.

- Là con trai cần phải mạnh mẽ. Thẻ xác này không phải tự nhiên mà có, đừng tự hủy hoại nó.

Sau đó là một màn im lặng kéo dài. Cậu nam sinh chống tay đứng dậy, vỗ ngực nói:

- Anh sẽ làm được.

Cô bé không nói gì, chỉ gạt đầu một cái rồi xoay người bỏ đi. Chân chưa bước đã bị kéo trở lại. Đối mặt với khuôn mặt tươi không cần tươi của cậu nam sinh, cô bé cau mày

khó hiểu.

- Anh tên Phạm Bảo Khánh. Em tên gì?

- Lâm Thiên Bằng.

Ai nói chỉ có con gái là nắng mưa thất thường, con trai cũng tính khí không ổn định mà.

- Tên hay thật. Cảm ơn em giúp anh nhận ra mục tiêu của mình. Sau này gặp lại sẽ hậu tạ em thật nhiều.

- Không cần.

Nói xong, cô bé bỏ lại cậu nam sinh mà rời khỏi chỗ đó".

Cô bé đó chính là nó, còn cậu nam sinh kia là Khánh. Nhưng ngoài trời, đất thì chẳng ai biết ngày đó khi trên đường từ trường về nhà, nó bắt gặp mẹ mình cùng một người lạ vào khách sạn, hai người cười nói vui vẻ. Mẹ nó khác hẳn lúc ở nhà, suốt ngày mặt nặng mày nhẹ, cau có khó chịu. Đó cũng là vết thương trong lòng một cô bé 13 tuổi. Không vui lại gặp đám côn đồ không biết điều nên nó đã đem mọi thứ khó chịu trút lên người bọn họ.

- Kê muốn chết?

- Hết rồi. Bây giờ anh muốn sống.

- Mà nhìn anh có vẻ quen quen.

Cảm nhận của Minh Lâm mơ hồ. Nó nhìn Minh Lâm trách móc.

- Cậu chủ của tập đoàn Phạm gia.

- Không phải. Em biết thân phận của anh ta, nhưng ý của em là ý khác.

- Ý gì?

- Em quên rồi. Nhìn anh ta rất... A!!! Nhớ ra rồi. Anh ấy là người trong hình.

Sau một hồi căng não, Minh Lâm cũng nhớ ra mình gặp Khánh ở đâu. Người đi cùng Mina đến Win chính là Khánh.

Nghe đến người con trai trong tấm hình là anh chàng trước mặt, hắn đứng bật dậy. Khánh không biết phía sau mình là một con sư tử đang nhào đến, cậu chỉ cảm thấy thân người bị xoay lại, đối mặt với một chàng trai sở hữu vẻ ngoài không chê vào đâu được. Nhưng thái độ của hắn khiến anh khó hiểu. Hắn nắm áo anh làm gì? Hắn giờ nắm đám làm gì? Chết chửa chưa kịp hoạt động, một câu nói của nó đã khai thông cho cậu.

- Đây là nhà tôi chứ không phải mảnh đất trống mà muốn đánh nhau thì đánh.

Hắn bực tức buông tay, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Bảo Khánh.

- Anh là gì của Mina?

- Mina? Cô ta chẳng là gì của tôi cả.

Khánh thân nhiên trả lời, mà câu trả lời đó đã kích thích hắn đánh người. Không kiêng dè, một đấm vào mặt của Khánh. Anh chàng cũng không vừa, nhanh chóng xoay người đáp trả lại một đấm.

- Tại sao đánh tôi?

- Bạn gái tôi mà anh cũng dám động vào?

- Bạn gái anh là ai?

Khánh khó hiểu hỏi hắn. Bạn gái của hắn là ai anh còn không biết thì làm quái gì động vào được. Và lại anh cũng chẳng phải loại anh hùng đập chấu cướp hoa. Mắt hắn đỏ ngầu nhìn Bảo Khánh, "kiến nhẫn" nói:

- Mina.

- Cái gì??? Cô ta là bạn gái của cậu?

Bảo Khánh mở to mắt nhìn hắn một cách kinh ngạc. Nhưng câu trả lời của hắn như một mũi dao đâm sâu vào tim nó. Không biểu hiện dù chỉ một chút cảm xúc, nó quay người đi ra vườn.

- Làm gì mà ngạc nhiên?

- Cậu cũng chỉ là cái “ngân hàng” di động mà cô ta sở hữu thôi cần gì hống hách như vậy.

Ý tứ rõ ràng đến thế sao hắn có thể không hiểu nhưng điều quan trọng chính là phủ nhận tất cả những gì mọi người nói không tốt cho Mina.

Tình yêu mù quáng của hắn khiến một người đau lòng...

Tình yêu mù quáng của hắn khiến nhiều người tức giận...

Và tình yêu mù quáng của hắn đã làm cho hắn đánh mất một tình yêu chân chính.

- Đừng nghĩ tôi không biết mấy người muốn gì. Mấy người chê bai Mina chỉ để tôi từ bỏ cô ấy để đến bên cạnh Lâm Thiên Băng đúng không? Cho dù mấy người có nói gì thì Lâm Thiên Băng cũng không thay thế được Mina.

- Anh/ Cậu/ Con.../ Chú vừa nói cái gì?

Người lớn trong phòng như có cái gì đó ngại ở chỗ họ không nói được hết câu. Cùng lúc đó, Hàn Phong đứng ở chân cầu thang đã bùng bùng lửa giận. Tất cả ánh nhìn đều hướng về Hàn Phong, một đứa trẻ trên người quần nhiều băng gạc, khuôn mặt đỏ bừng vì giận.

- Kính cần nghiêng người một góc 90 độ mới chú lặp lại những gì vừa nói.

- Tôi nói là mấy người chê bai Mina hết lần này đến lần khác chỉ để tôi chú ý đến Lâm Thiên Băng thôi, nhưng xin lỗi, cô ta mãi mãi vẫn không thể thay thế được Mina!!!

Tiếng điện thoại rơi xuống sàn nhà khô khốc thu hút sự chú ý của Hàn Phong. Nó vừa ra ngoài thì nhận được điện thoại của luật sư thông báo về việc chuẩn bị cho phiên tòa sắp tới. Nó đầu gối xuống bên trong lại nghe được những lời nói mỉa mai đó. Nhìn ra trong mắt nó chứa một tia đau đớn nhỏ thật nhỏ, cậu bé cắn phần nhìn hân.

- Chú không đủ tư cách nói như vậy. Cho dù cháu có nợ chú một mạng, nếu chú muốn, chú có thể lấy lại cái mạng này nhưng chú không có quyền so sánh mẹ cháu ai với bất kỳ ai.

- Tại sao lại không thể?

Sau câu hỏi của hân, một nụ cười nhạt hiện trên môi nó. Một nụ cười không mang bất kỳ thứ gì gọi là chua xót hay đau khổ, chỉ đơn giản là một nụ cười nhạt. Và trong mắt nó cũng không còn tia đau đớn nào nữa, thay vào đó là sự lạnh lùng đối với “người đứng”.

- Có thể chứ. Cô ta hơn tôi ở cách diễn xuất sắc của mình. Hơn tôi ở cách làm thế nào nắm trọn trái tim đối phương. Hơn hân tôi khi suốt ngày giả vờ ngây thơ để nhận được sự thương hại. Tất cả những điều đó tôi đều không có. Mọi thứ đến đây chấm dứt, anh có thể rời đi.

Không đợi nó nói thêm tiếng nào, hân đã thẳng thừng rời khỏi, không quay đầu nhìn lại dù một lần. Nhìn theo bóng lưng hân, nó không biết nên diễn tả cảm xúc hiện tại như thế nào? Đau thương, chua xót hay vui vẻ? Điều không phải, chính xác nhất là không cảm xúc. Có lẽ sau câu nói của hân, cảm xúc của nó cũng đã chai sạn.

+++++

- Kia! Tên đó ra kia. Thực hiện đi.

Một vài người cảm thấy đi về hướng ngược lại với hân. Khi hai bên đi ngang qua nhau, tên đứng gần hân nhất cố ý đụng phải bà vai hân. Tên đó quát:

- Mày bị mù sao???

Vì mãi “thả hồn theo gió mây” mà hân không nhìn đường. Gặp chuyện không vui, đi ra đường lại có kẻ gây hân, có thể không “giận cá chém thớt” sao? Đáp án là không. Có bao cát để xả cơn giận thì làm sao bỏ qua được. Hân ngẩng đầu nhìn tên kia bằng ánh mắt lạnh, gằn giọng nói:

- Mày đụng tao trước. Bây giờ muốn gì?

- Muốn gì? Tất nhiên là đánh mày rồi. Đánh nó!!!

Cả hai bên xông vào đánh nhau hăng say. Chỉ là mấy tên tép riu thì làm sao có khả năng chạm vào hân. Điều đáng nói chính là bọn chúng kéo đến ngày càng đông. Cái máy làm việc nhiều quá còn bị hư chứ huống hồ gì là người. Dần dần, hân trúng đòn nhiều hơn, mồ hôi ướt đầm cả áo, mắt cũng dần không thể tập trung như trước.

Rồi cái gì đến cũng đến, *Bụp* một cái, một tên cầm gậy đập mạnh vào gáy hân khiến hân chao đảo ngã xuống đất. Thế là mưa gậy đổ xuống người hân. Cầm cự không được bao lâu, hân ngất xỉu vì kiệt sức. Một người đàn ông từ phía sau đi lên, nhìn hân rồi chặc lưỡi nói:

- Chỉ vì mày có quan hệ với người đó nên mới ra nông nỗi này. Có trách thì trách cô ta. Đưa tên này đi.

Hân "được" kẻ vạm vỡ nhất trong số người kia vác đi.

+++++

Hân đi được một lúc, nó cũng cảm "xác" điện thoại về phòng. Hàn Phong lo lắng, muốn đi theo nhưng bị Minh Lâm ngăn lại.

- Để mẹ cháu yên tĩnh.

Hàn Phong nhìn theo bóng nó mà thở dài như ông cụ non. Không khí trở nên trầm mặc.

Nó đặt trên bàn, nó ngã người lên giường, đầu mắt với trần nhà. Vài giây sau, nó bật người dậy, mở máy tính lên làm việc. Bây giờ chỉ có công việc mới giúp được nó không bị chi phối bởi những chuyện vừa xảy ra.

Đang vui đầu vào máy tính, nó nhận được một email lạ. Nhấp vào, màn hình hiện ra một video clip. Bấm play, nó quan sát kỹ những gì xảy ra trong video. Tay nắm chặt, mắt hân tia máu nhìn chăm chăm vào màn hình. Sau khi xem hết, nó phân vân không biết lựa chọn thế nào. Đi hay không đi là do nó quyết định.

Nội dung của video clip đó là gì? Ai là kẻ đứng sau vụ việc bắt hân? Chuyện tình tay ba giữa nó, hân và Mina sẽ ra sao? Cùng đón những chap tiếp theo nha.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hồi Kết Của vở Kịch Đau Thương

- Chắc con bé tổn thương lắm?
- Chị ấy sẽ ổn thôi. Bác đừng lo.

Minh Lâm thấy bà Nghi cứ lâu lâu lại nhìn lên lầu với vẻ mặt lo lắng liền an ủi bà cũng như đặt hi vọng vào sự mạnh mẽ của nó. Chẳng ai để ý đến thái độ bức tức của Hàn Phong, thằng bé hết đứng lại ngồi, trong lòng như lửa đốt. Đột nhiên, ông Trịnh và Từ Kỳ xuất hiện ở cửa ra vào thu hết vẻ mặt của tất cả mọi người vào mắt. Tất nhiên cũng không để lọt sắc mặt của Hàn Phong.

- Ai làm cháu ngoại của ta đến nông nỗi này?
- Ông ngoại!!!

Hàn Phong ầm ức nhào vào lòng ông Trịnh kể về vết thương trên người đau đến khuôn mặt trắng bệch.

- Từ từ nào! Có đau không?

Ông cũng hết cách với đứa trẻ này rồi, ai bảo nó đáng yêu như vậy khiến ông không cách nào mắng được.

- Cháu đau đến không lời nào diễn tả được.
- Đứa cháu đáng thương của ông. Kê nào hại cháu? Ông sẽ bắt kê đó trả gấp trăm lần.

Ông Trịnh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vết thương đầy rẫy trên người Hàn Phong.

- Mẹ đã giúp cháu giữ bà cô đó lại, nhưng hôm nay mẹ lại bị chú xinh đẹp kia bắt nạt. Mẹ rất buồn.
- Hà!!! Con nhóc đó mà bị bắt nạt gì chứ? Đem chuyện này kể cho người khác nghe đảm bảo chẳng ai tin. Câu chuyện của cháu rất thiếu muối nha.

Từ Kỳ đứng khoanh tay “dạy bảo” Hàn Phong khiến thằng bé tức giận khôn nguôi. Minh Lâm vỗ vai Từ Kỳ một cái thật mạnh, ánh mắt chăm chú nhìn anh mình tỏ vẻ không hài lòng. Anh nhún mặt, chưa nói được gì đã bị giọng nói của nó cắt ngang.

- Jack, em có chuyện muốn bàn với anh.

Nó nhìn ông Trịnh và Từ Kỳ mà ngạc nhiên, sau đó liền lấy lại vẻ mặt thường ngày chào hai người rồi kéo Jack cùng Bảo Khánh lên phòng, bỏ lại những con người ngẩn ngơ.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Từ Kỳ không khỏi thắc mắc nhìn Minh Lâm chờ đợi câu giải thích. Minh Lâm chậm chạp mở to mắt nhìn Từ Kỳ ngầm muốn anh lặp lại câu hỏi. Do quá nôn nóng, Hàn Phong thuật lại toàn bộ những gì mình chứng kiến với thái độ bức dọc. Không khí một lần nữa rơi vào trầm mặc, mà bên trong phòng nó đang diễn ra một cuộc bàn luận có vẻ như rất quan trọng.

+++++

“Hello. Mà ngạc nhiên hay không? Vào thẳng vấn đề luôn nhé? Cái thằng vừa từ nhà mà chạy ra đang nằm trong tay tao. Chỉ cần một câu nói của tao là nó có thể đoàn tụ với ông bà ngay lập tức mà không kịp trần trời đất gì. Nếu mà muốn nó không chết thì đem toàn bộ cổ phần của mày trong YM chuyển nhượng cho tao. Điều tao cần nói chỉ có vậy. Tao cho mày sáu tiếng đồng hồ để hoàn thành tất cả thủ tục cần thiết. À quên, nhớ phải chia một phần ba cho mẹ mày nữa, bà ta cũng có công trong việc này mà. Bye”.

- Em tính sao? Cổ phần không phải nói chuyển là chuyển được. John Phạm quá dễ tính.
- Nhưng ngoài cách đó thì còn cách gì hay hơn sao?

Nó trầm ngâm suy nghĩ. Chưa bao giờ nó rơi vào tình trạng tiến không được mà lùi cũng không xong như bây giờ, vậy mà chỉ vì một người con trai lại còn là người từng tổn thương mình phải suy tính đến mức bế tắc. Jack và Bảo Khánh nhìn nhau thở dài, trong lòng thầm cầu mong cho con người mạnh mẽ lạnh lùng của nó trở lại. Thật sự hai người bọn họ không muốn nó trở nên như vậy, nó bây giờ biết quan tâm người khác nhưng lại đánh mất đi sự quyết đoán làm cho người ta không nhận ra.

- Khánh! Anh là luật sư đúng không?
- Em có hứng thú làm luật sư sao?

Bảo Khánh ngây thơ hỏi, liền nhận được ánh mắt sắc bén của nó nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy. Anh ngầm khắc cốt ghi tâm nó không phải là người có khiếu hài hước.

- Anh làm soạn giúp em hai bản chuyển nhượng cổ phần, sau đó gửi mail cho em. Chuyện khác em đã có cách đối phó với kẻ đó.

Nó nói một mạch công việc cần làm lúc này của Khánh. Nó và Jack lại bàn với nhau về kế hoạch đối phó với John Phạm.

+++++

- Chuyện của em và cô Anna gì đó sao rồi? Có tiến triển gì không?

- Tiến... tiến... cái gì? Anh đừng nói bậy bạ.

Minh Lâm bối rối khi Từ Kỳ nhắc đến Anna, còn kèm theo gương mặt hồng hồng vì ngượng. Từ Kỳ biết ý, cổ treu ghẹo em trai:

- Bậy bạ chỗ nào? Anh đây nhìn người chuẩn xác lắm.

- Mắt nhìn người của anh không đúng tí nào.

Quay phắt mặt che đi sự ngượng ngùng biểu hiện trên gương mặt. Có mấy khi được dịp treu chọc đứa em này, Từ Kỳ đâu dễ dàng bỏ qua như vậy. Hành trình “cạy miệng” rộng mở.

- Em để ý Anna đúng không?

- Để cái gì mà ý cái gì?

- Đừng có giả ngây giả ngô với anh. Nói thật đi. Có thích lắm, yêu lắm hay thương lắm cô ấy gì không? Nhanh lên, để anh còn tính chuyện khác.

Từ Kỳ diễn sâu, thái độ cứ như có chuyện quan trọng cần giải quyết. Mà Minh Lâm lại bị cái thái độ này làm cho rối tung rối mù. Một nửa muốn nói có, nửa còn lại muốn nói không.

- Mà có chuyện gì sao?

- Haizz... anh thấy con bé ấy cũng được, muốn theo đuổi vậy thôi. Nhưng có vẻ em cũng thích đương sự nên muốn xác minh một chút. Em có thích người ta không để anh còn lên kế hoạch.

Nói dối không chớp mắt chính là một trong số tài năng lẻ của Từ Kỳ, một lần nữa dọa Minh Lâm đến ngẩn ngơ. Hai anh em cùng nhau thích một cô gái, chẳng phải cả hai phải dùng mọi cách để dành được tình cảm của người ta sao? Nghĩ đến đây, dây thần kinh của Minh Lâm như một mớ bòng bong không thể gỡ.

- Em không biết gì hết. Đừng hỏi em nữa.

- Rồi, rồi, không cần câu lên như vậy. Anh chỉ đùa thôi mà.

Minh Lâm trở mặt nhìn anh mình như nhìn người sao Hỏa, sau khi chất xám hoạt động trở lại liền đưa tay bóp cổ Từ Kỳ lắc qua lắc lại, miệng không ngừng nghiến răng:

- Anh, không, có, việc, gì, làm, đúng, không? Đem em ra đùa có vui không? Cho anh chết!!!

-Ặc... Hàn... Hàn... Phong... đến cứu... cứu cậu!!!

Không ai lên tiếng cũng như giúp đỡ anh, chỉ có thể nói số anh “nhỏ” nhất năm rồi. Đợi đến khi khuôn mặt anh đỏ bừng, hít thở không thông Minh Lâm mới miễn cưỡng buông tay. Vừa được giải phóng, Từ Kỳ ho khù khụ, hít lấy hít để không khí. Ổn định được hơi thở, anh hướng vào bụng Minh Lâm đánh một quyền, may là Minh Lâm nhanh nhẹn tránh được nếu không thì nào cũng lăn quay ra đất kêu trời kêu đất.

- Lâm Hàn Phong!!!!!!!!!!!!

- Dạ!

Nghe có người nhắc đến mình, Hàn Phong ngoan ngoãn “dạ” một tiếng, khuôn mặt ngây thơ (vô) số tội nhìn Từ Kỳ, kèm theo đôi mắt mở to. Bộ dạng này chính là khắc tinh của Từ Kỳ, ngoan ngoãn như vậy, đáng yêu như vậy làm sao có thể nặng lời, động tay động chân đây. Chưa nói đến phía sau thẳng nhóc còn có ông Trịnh và nó làm chỗ dựa vững chắc, muốn “day bảo” một chút cũng phải suy nghĩ cho kỹ.

- Sao cháu không giúp cậu kéo cậu út ra?

- Cậu đâu nhờ cháu.

Âm thanh trong trẻo vang lên nhưng khi đến tai của Từ Kỳ lại là tiếng sầm ầm ầm. Anh kiểm lòng lắm mới không văng tục chửi người. Nhìn ra sự bức dọc trên gương mặt của anh, Hàn Phong quan tâm hỏi:

- Cậu hai, cậu không sao chứ? Ai chọc giận cậu, cậu nói đi, Hàn Phong giúp cậu báo thù.

Từ Kỳ thật sự muốn hét to “*Là cháu đây*”, nhưng nghĩ lại thẳng nhóc cũng biết quan tâm đến mình nên cho qua. Đầu như kê kia, mặt mày hớn hờ nhìn anh, trong mắt không có một tia hối lỗi. Thấy thiếu thiếu gì đó, Minh Lâm nheo mắt hỏi đứa cháu siêu quậy:

- Sao không thấy mẹ nuôi của cháu đâu hết vậy?

- Mẹ nuôi trèo tường về lâu rồi mà.

- Cái gì??? Trèo tường???

Minh Lâm tròn mắt ngạc nhiên nhìn Hàn Phong. Thăng bé nghiêm túc gật đầu một cái khiến Minh Lâm không thể chống đỡ nổi.

+++++

Khác hẳn với không gian nhà nó, ở một nơi khác hoang sơ hơn, u ám hơn, trên một cái ghế gỗ là một chàng trai bị trói chặt tay và chân. Cửa mở, tiếng bước chân ngày càng gần hơn rồi dừng trước mặt người con trai kia.

- Chắc chắc... Gương mặt này nếu bị hủy đi thì tiếc quá. Chắc cũng nhờ nó mà con nhò ngu ngốc đó mới dễ dàng đánh bại như vậy. Làm cho hấn tỉnh dậy.

Ào một tiếng, xô nước đá từ từ chậm rãi chảy xuống người hấn. Cảm giác lạnh buốt thấm dần qua lớp quần áo, chạm vào da thịt người con trai ấy. Mí mắt động đậy, khó

nhọc mờ ra. Xung quanh ánh sáng không nhiều, chỉ thấy được vài bóng người mờ mờ, tay chân cảm nhận được sự ràng buộc của sợi dây thừng.

- Mấy người muốn gì?

- Muốn gì? Tao muốn nhà lầu xe hơi, tao muốn YM. Mày cho tao được sao?

Nụ cười hèn hạ hiện trên khuôn mặt John. Ván cờ này anh ta đã tính toán đường đi nước bước cho bản thân kỹ càng, vừa có được YM vừa trả thù, một mũi tên trúng hai con nhạn.

- Tao thì liên quan quái gì tới ước muốn của mày?

Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào John khiến anh ta không thoải mái nên ngay lập tức xoay người đi ra ngoài, nhưng cũng không quên nhắc nhở hắn:

- Chỉ là giữa tao và con nhỏ khốn kiếp kia có chút chuyện cần giải quyết, muốn nhờ đến sự giúp sức của mày thôi.

“Con nhỏ khốn kiếp? Chẳng lẽ...”

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu hắn, tay cử động nhanh hơn nhưng chẳng thể cời trói được. Hạ giọng rủa cái nơi âm u này, hắn bắt lực dựa vào ghế. Cảm xúc bây giờ của hắn thật sự rất khó nói, vừa muốn nó đến cứu mình, mặt khác lại khẩn cầu trời khẩn Phật cho nó đừng tới. Mọi mong nhếch lên tự giễu, khi sáng đã kích nó một lần sâu sắc còn muốn nó đích thân đến đây, chẳng phải khả năng xảy ra rất thấp sao? Khép nhẹ đôi mi, hắn phó mặc mọi thứ, cái gì đến sẽ đến.

Bên ngoài, John lấy điện thoại gọi cho nó. Có tín hiệu kết nối, John cười đều giả nói:

- Mày chuẩn bị xong chưa?

“- Đừng đánh giá thấp năng lực của tôi.”

- Ồ!!! Lạnh lùng girl sao? Chẳng dọa được tao đâu. Tốt nhất mày nên làm theo những gì tao yêu cầu sẽ có lợi cho mày hơn đấy.

“- Anh sẽ biết thực lực của tôi nhanh thôi.”

Tiếng cười nhẹ của nó khiến John rung mình. Nói chuyện qua điện thoại, không thấy người, vậy mà nó vẫn áp đảo được người khác. Áp lực quá lớn, John hắng giọng nói:

- Sáu giờ tao sẽ gửi địa chỉ cho mày, nhớ là chỉ tới một mình. Trái ý tao, hậu quả là gì chắc mày cũng biết.

"- Tốt nhất anh đừng động vào người đó. Trầy một chút tôi cũng bắt anh trả lại gấp mười."

- Thằng đó có gì tốt đẹp để mày phải hạ mình như vậy? Không bằng mày thành đôi với tao, mọi thứ đều diễn ra tốt đẹp.

"- Tôi sẽ thành đôi với anh... nhưng đó là lúc đầu óc tôi không bình thường kìa. Nếu không còn gì thì rút ra khỏi bầu không khí của tôi. Nói chuyện điện thoại với anh thôi cũng làm ô nhiễm tầng khí quyển".

Trình độ phủ của nó tùy người mà xử trí, John Phạm được nó liệt vào danh sách "THÙ", nghiêm nhiên "được" nó phủ tới bến. Cổ họng như có mấy hòn đá to chặn lại, lời nói chẳng thể phát ra, John đứng như trời trồng nghe những tiếng tút dài báo hiệu cuộc gọi kết thúc. Trạng thái của hắn ta vô cùng phong phú: từ ngây ngốc đến tức giận, khuôn mặt biến hóa từ trắng sang hồng, sau đó cả khuôn mặt đỏ bừng vì tức. Không có chỗ xả "tress", John phải đi vào bên trong lấy chai nước uống hạ nhiệt. Nếu kiềm nén thêm một chút, có thể hắn ta sẽ ngay tức khắc "bùng cháy".

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hồi Kết Của Vở Kịch Đau Thương 2.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, đồng hồ điểm sáu giờ tối. Gần như cùng một lúc, điện thoại nó cũng nhận được một tin nhắn, bên trong là địa điểm nào đó. Nó quay phắt sang nhìn Jack, kiên định nói:

- Sau một tiếng đồng hồ kể từ lúc em rời khỏi đây, anh hãy đến.

- Đi ngay bây giờ không được sao?

- Anh cũng biết mà, đến “chuộc” người có khi nào nhiều hơn một người đâu. Em đi trước.

Nói rồi, nó cầm bản chuyển nhượng vẫn còn ấm vì vừa in xong bước ra khỏi phòng. Không nói không rằng đi qua phòng khách tiến thẳng về phía chiếc Ferrari. Khởi động xe, nó đạp ga phóng nhanh, chỉ để lại một lớp khói bụi độc hại cho người đi đường. Mà ở nhà, Hàn Phong nhìn theo bóng xe khuất dần, khó hiểu hỏi Minh Lâm:

- Mẹ đi đâu mà gấp vậy cậu?

- Cậu chịu. Mẹ cháu như vậy lắm. Chị ấy gọi hai anh lên phòng làm gì vậy?

Minh Lâm nhún nhún vai trả lời đứa cháu siêu quậy của mình, quay đầu liền thấy Jack và Bảo Khánh từ trên lầu đi xuống, thuận tiện “tìm hiểu” một chút. Hai người nhìn nhau rồi nhìn Minh Lâm cười cười không nói. Nheo mắt xem xét về bí ẩn của hai người, Minh Lâm bĩu môi nói:

- Lại bắt tay nhau làm chuyện mờ ám chứ gì? Ai xui xẻo bị ba người nhắm đến vậy?

- Chỉ là một tên rác rưởi thôi. Không đáng bận tâm.

Ngoài mặt là vậy, nhưng trong lòng cả Jack và Bảo Khánh đều biết chuyện này cần đặc biệt bận tâm. Lái câu chuyện sang hướng khác, nhân vật chính là Jane.

- Bà chần lư kia đâu?

- Bà chần lư mà chú nói là ai vậy?

Hàn Phong mờ to đôi mắt ngây thơ nhìn Jack hỏi. Anh cũng ân cần giải đáp mà không ngờ đến việc bản thân sẽ gặp rắc rối.

- Là mẹ nuôi của cháu đó.

- Tại sao chú lại gọi mẹ nuôi là bà chần lư?

- Cô ta rất hung dữ, lại còn ngang hơn của nữa. Mỗi lần tranh cãi như thét ra lửa ý.

- Chuyện này mà mẹ nuôi nghe được sẽ rất rất là nguy hiểm nha.

Thằng bé hí hửng nhìn Jack. Anh giật mình kinh ngạc, than thầm trong lòng vì gặp phải một tiểu yêu tinh. Jack đi về phía Hàn Phong, miệng bắt đầu nói những lời dụ dỗ đầy sức hấp dẫn. Nào là dẫn đi chơi, đi ăn, mua thật nhiều đồ chơi,... chỉ cần Hàn Phong không nói cho "ai kia". Quy mô thét ra lửa của Jane anh đã trải nghiệm, chỉ số nhảy của cô anh cũng có "cơ hội tận hưởng". Hai thứ đó mà kết hợp thì... haizz... nói chung là rất bi đát.

- Tóm lại, cháu muốn gì đây?

Sau một hồi đắn đo, dụ dỗ, đe dọa các kiểu, Hàn Phong vẫn không động lòng mà vô tâm lắc đầu. Thằng bé cười gian nhìn Jack khiến anh rùng mình.

- Có thật cháu muốn gì cũng được không?

- Trong phạm vi chú có thể làm.

Trong lúc đầy "căng thẳng", Jack cũng không quên thằng nhóc trước mặt là con ai, đương nhiên vẫn phải đề phòng. Hàn Phong lắc nhẹ cái đầu nhỏ, khuôn mặt bỗng dưng thay đổi sắc thái nhanh như cắt, tỏ vẻ tiếc nuối:

- Xem ra chú không chân thành rồi. Cháu đành đem chuyện này nói với mẹ nuôi thôi.

- Ày... cháu muốn gì cũng được.

Không ai ngờ người đàn ông muốn lạnh lùng có lạnh lùng, muốn tàn nhẫn có tàn nhẫn này lại bị một đứa con nít năm tuổi nắm thóp, thật khó có thể tin.

- Câu này là chú nói đấy. Thứ cháu muốn sẽ từ từ nói với chú.

Jack thờ dãi, không mắng mình không có tiền đồ, chẳng ngăn ai lại đi ngăn một cô gái. Trong khi đó, Hàn Phong tíu tít cùng Minh Lâm. Cứ vậy mà mọi người không ai đề cập đến chuyện nó đã đi đâu.

Sau mười lăm phút, nó cũng có mặt tại địa chỉ mà John đã gửi. Xuống xe, nó nhìn quanh đánh giá một chút. Tuy nơi này phải nằm trong rừng nhưng cây cối cũng um tùm không kém, chỉ có một con đường mòn dẫn đến đây, một địa điểm ẩn nấp lý tưởng nhưng để ra đường lớn khá khó khăn. Ngừng phân tích môi trường xung quanh, nó đi và bên trong căn nhà gần đó, vì chỉ có duy nhất ngôi nhà này nằm ở đây, cũng là ngôi nhà được nhắc đến trong tin nhắn.

Ngôi nhà bị đám dây leo quấn quanh, cánh cửa không mấy chắc chắn, chốt cửa đã gỉ sét. Sàn nhà đầy cát bụi, một cái bàn gỗ đã mục đặt cạnh cửa sổ. Nói là cửa sổ cho oai chứ thực chất chỉ là một cái lỗ to được khoét có thể nhìn ra bên ngoài. Ngoại trừ cái bàn đó thì chẳng còn vật dụng nào khác.

Cảm nhận được hơi thở của con người, nó quay lưng nhìn ra cửa. Đứng là có người, lại còn là kẻ đã hẹn nó đến đây – John Phạm.

- Nhanh nh. Mười lăm phút đã đến đây chứng tỏ bàn đạp ga của chiếc xe ngoài kia cũng cần phải kiểm tra rồi.

- Người đâu?

Khuôn mặt chẳng tỏ ra chút gì là gấp gáp, nó lạnh lùng hỏi. John nhìn nó cười lớn, cười xong lại tiếp tục luyện thuyên:

- Cần gì gấp gáp, chúng ta còn rất nhiều thời gian. Em gái, em nghĩ lại xem tên đó có gì để em phải làm vậy? Chúng ta...

- Đừng nhận họ hàng vu vơ. Chuyện của tôi chưa tới lượt anh quản. Anh giao người, tôi giao cổ phần rồi đường ai nấy đi.

- Hấp tấp quá không tốt. Nhưng anh đây phải ga-lăng chiều theo ý người đẹp chứ. Người ở trong căn phòng đầu tiên, em đưa bản chuyển nhượng cho anh rồi có thể đưa người về.

John nhún vai bình thản yêu cầu, nó cũng chẳng muốn lằng nhằng liền ném tờ giấy cầm trên tay qua cho hắn. John nhìn lại thứ quý giá trong tay, môi nhếch lên cười đều giả. Ngược mắt lên nhìn nó, John chỉ vào căn phòng đầu tiên, làm động tác mời rồi quay người đi. Nó nhăn mày, xoay người vào trong. Cánh cửa bật mở, đập vào mắt nó là một thân thể gục đầu xuống, hai tay bị trói ra sau. Căn thận quan sát cổ thân thể kia một chút. Chỉ vài giây sau, nó đến gần nâng khuôn mặt người đó lên. Khi gương mặt dần dần hiện rõ cũng là lúc hai tay của kẻ đó thoát khỏi sợi dây thừng, một tia sáng xẹt qua bụng nó, cũng may là nó bật ra đằng sau nhanh nên không "đỉnh chường".

- Tại sao mày biết là giả mạo?

- Mày không có khuyến tại.

Thật ra, cả hai người có dáng dấp khá giống nhau, nó gần như bị lừa nhưng khi đến gần, nó chăm chú nhìn vào hai tai nhưng không thấy cái khuyên thánh giá nhỏ màu bạc mà hần thường đeo, đó cũng là nguyên nhân nó nhận ra người này không phải hần. Tên kia cười nhạt nói:

- Tao đầu tư không tốt rồi. Nhưng chẳng sao, mày muốn cùng tên kia ra khỏi đây cũng không dễ.

Hần nói rồi hất mặt ra phía sau lưng nó, nó lập tức quay lại, ngoài cửa là mấy người đàn ông to con, người nào cũng cầm dao, gậy. Không chỉ vậy, người đến ngày càng nhiều. Nó nhủ mày khinh bỉ. Đối phó với một cô gái “mỏng manh, dễ vỡ” đâu cần phải kéo nhiều người như vậy, chứng tỏ John đặc biệt đề cao nó.

- Rốt cuộc người kia ở đâu?

- Phòng đối diện. Phải xem mày có còn sức lết qua đó hay không?

Dứt lời, hần lao về phía nó, đem dao trong tay chém một nhát hướng đến tay nó, nó lách người tránh rồi nâng chân đá vào cổ tay hần. Lực đá mạnh đến nỗi con dao rơi xuống đất *keng* một tiếng. Nhanh tay nhặt lên, nó xoay lại giải quyết đám người “không lồ” kia. Tốc độ không hề chậm của nó làm cho cả đám không bắt kịp, kết quả nhận không ít vết thương vừa dài vừa sâu. Tuy vậy nhưng bọn chúng đã nhận tiền, không thể nói bỏ là bỏ được. Cho dù đã bị khí chất của nó dọa cho một phen nhưng vẫn “anh dũng” lao mình về phía nó vùng gậy.

Không chút khách khí, một tên nhào lên được nó “tặng” một cú đá tạt vào đầu – bất tỉnh nhân sự, tên thứ hai tuyệt tử tuyệt tôn*, tên thứ ba bị dao cứa đứt động mạch tay, chân nằm trên đất mà rên rĩ. Tên thứ tư, thứ năm,... cũng không kém gì những người đi trước là bao. Sau một lúc, chỉ thấy rất nhiều kẻ nằm trên đất, còn nó thì ung dung đi qua phòng đối diện.

(*Tuyệt tử tuyệt tôn: không có con nối dõi, mất khả năng làm cha/ mẹ).

Hần cách nó một cánh cửa, tiếng ồn ở bên ngoài cũng lọt vào tai hần. Hần vừa mừng vừa lo, mừng vì nó đến cứu hần, nhưng lại lo cho an nguy của nó. Đoán chừng bên ngoài rất nhiều người, một mình nó làm sao có thể giải quyết toàn bộ. Hần cũng nghe được đoạn đối thoại của nó với John, nếu không phải do miếng băng dính trên miệng khiến hần chỉ biết ừ ừ bất lực thì nó cũng chẳng gặp bọn người kia.

Cạch một tiếng, nó đứng trước cửa nhìn hần, hần cũng chăm chú quan sát nó từ trên xuống dưới. Trái với hình ảnh mà hần vừa nghĩ đến, nó không hề tàn tạ đến đứng không nổi mà vẫn còn "nguyên vẹn", chỉ vài giọt mồ hôi ngoại lệ rơi xuống, mái tóc hơi rối một chút, ngoài ra vẫn không có thương tích gì.

Bước đến gần hần, nó đưa tay tháo miếng băng dính rồi cời sợi dây ra khỏi tay chân hần. Tất cả diễn ra trong im lặng, im lặng đến nỗi nghe rõ mồn một tiếng thở của hai người. Không bị trói buộc, hần đứng lên xoa tay, mắt không rời khỏi nó, hỏi:

- Tại sao lại làm vậy?

Không trả lời.

Nó bỏ qua câu hỏi của hần mà đi ra khỏi đó. Hần không mấy vui vẻ vì không tìm được đáp án mình muốn, liền chạy đến kéo nó lại. Mặt đối mặt, mắt đối mắt, hai người nhìn nhau như vậy được vài giây, nó đưa tay đẩy hần ra, không cảm xúc nói:

- Đi.

- Nay!!!!!!!

Hần chạy theo nó, vô tình nhìn đám người nằm trên sàn mà tuôn mồ hôi. Nghĩ lại lúc trước chỉ bị nó đánh đến bầm tím mà cảm kích khôn nguôi, nếu nó đánh hần như đánh mấy kẻ này thì bây giờ hần đã ngồi uống nước hàn huyên với ông bà tổ tiên từ lâu.

Kẻ trước người sau yên vị trong xe, nó đạp ga đi theo lối cũ mà không có gì bất thường xảy ra. Đối với người nhạy cảm như nó, quá bình thường sẽ trở nên bất thường.

Đúng như nó nghĩ, điều bất thường cũng đã xảy ra khi nó đến đường cái đạp ga giảm tốc độ nhưng không có tác dụng, xem tí là "hôn" luôn chiếc xe tải chạy qua. Hần bị một phen hú vía, quay sang nó nhần mặt:

- Cô có bằng lái xe chưa vậy? Để tôi lái cho.

- Ngồi yên.

Nó không mẫn không nhạt đáp trả hần, không quên lờm một cái. Hần thức thòi im lặng, tay bắt giắc giữ chặt ghế ngồi. Nó cũng chẳng khá hơn, trong lòng đã đem mười tám đời nhà John ra mắng không ngừng. Nó quá bất cần không kiểm tra lại xe trước, nếu không đã biết cái thắng xe đã bị "hãm hại", hèn chi nó và hần lại có thể ung dung ra về, tất cả đều nằm trong kế hoạch bí ối của John.

Từ khi biết xe không thắng, nó đã ngừng đạp ga nhưng tốc độ vẫn không giảm bao nhiêu. Nhìn hần giữ ghế, trong đầu nó chỉ có một suy nghĩ duy nhất.

- Khi nào tôi nói nhảy, anh lập tức đẩy cửa nhảy ra ngoài.

- Tại sao?

Hần không hiểu nhìn nó hỏi, cái đầu lại bắt đầu phân tích các trường hợp có thể xảy ra: nào là trên xe có boom hẹn giờ, trên đường có vô số kẻ đến truy sát... bla bla... Nó không trả lời mà gằn giọng:

- Cứ làm theo đi. 1... 2... 3... NHẢY!!!

Tuy không hiểu nhưng hần vẫn làm theo, mở cửa nhảy ra ngoài. Đúng lúc nó chạy sát lề nên chỉ cần giảm xay xát xuống mức thấp nhất là được.

Sau khi hần rời xe, nó dễ xoay vô-lăng hướng đến vạch ngăn cách mà đâm vào. Do có vật cản nên chiếc xe ngừng lại, theo quán tính, nó ngồi bên trong ngã về phía trước, đầu va chạm mạnh vào vô-lăng, máu tuôn ra, bất tỉnh. Phần đầu xe bị biến dạng, người qua đường cũng tụ tập xung quanh.

Hắn chứng kiến toàn bộ quá trình nó đâm xe vào vạch ngăn cách, hoảng hốt chạy lại, phá cửa kéo nó ra bên ngoài. Đờ nó nằm trên đất, hắn sợ hãi gọi tên nó nhiều lần nhưng không có phản ứng.

Xe cấp cứu đã có mặt tại hiện trường, có cả xe cảnh sát. Nó nằm trên băng ca, khuôn mặt trắng bệch, y tá cũng đã làm các thao tác cầm máu. Xe cấp cứu chạy về phía bệnh viện. Hắn ngồi cạnh, cầm tay nó run rẩy. Thoáng cái đã đến nơi, nó được chuyển đến phòng cấp cứu, hắn ngồi chờ bên ngoài. Lấy điện thoại gọi cho Minh Lâm thông báo tình hình, vô tình hắn nhìn thấy bóng hình quen thuộc, chân vô thức đuổi theo.

- Mina!!!!

Nghe có người gọi tên mình, cô gái xoay người, giật mình khi nhìn thấy hắn, gương mặt tái đi.

- Người này là...

- Chỉ là người quen thôi.

Mina cắt ngang câu nói của người thanh niên bên cạnh mà không để ý khuôn mặt tối sầm lại của hắn. Người thanh niên cười tươi đến bắt tay hắn, hắn cũng đưa tay ra bắt nhưng ánh mắt sắc bén nhìn Mina.

- Chào, tôi là bạn trai cô ấy. Rất vui được gặp anh. Tôi có thể biết anh là gì của cô ấy không?

- Cách đây ba phút tôi là bạn trai cô ta.

Hắn buông tay, đến trước mặt Mina nói:

- Mẹ tôi nói tôi không tin, người ngoài nói tôi không tin, người thật sự yêu tôi nói tôi cũng không tin, còn tổn thương cô ấy. Chỉ vì tôi mù quáng tin vào cái thứ tình yêu của cô. Bây giờ tôi rất tỉnh táo, tốt nhất sau này cô nên biến khỏi cuộc sống của tôi, gặp một lần tôi hành hạ cô một lần.

Nói đoạn, hắn quay sang cười với người kia, không quên nhắc nhở:

- Anh đừng tin cô ta, tôi quá ngu ngốc nên bị lừa một vỏ. Cô ta chỉ yêu tiền của anh thôi. Tạm biệt.

Không cần biết sau câu nói đó sẽ xảy ra chuyện gì, hắn xoay người bỏ đi, trong lòng tràn ngập hối hận.

"Thiên Băng! Em đừng xảy ra chuyện".

Cánh cửa phòng cấp cứu vẫn im lìm, những người ngồi bên ngoài đứng ngồi không yên. Ông Trịnh được Từ Kỳ an ủi, bà Nghi lo lắng hai bàn tay giữ chặt cái túi, Jack và Bảo Khánh lâu lâu nhìn về cánh cửa nằm giữa sự sống và cái chết.

Khi Minh Lâm nhận được điện thoại của hắn đã báo Hàn Phong thay đồ đi chơi, sau đó mới nói cho mọi người biết. Ai cũng tức tốc chạy đến bệnh viện, Minh Lâm chịu trách nhiệm đưa Hàn Phong đi chơi. Vì vậy, thằng bé vẫn vô tư tự vui chơi đến mệt rồi về nhà ngủ ngon lành. Gọi Bạch Long đến xem chừng Hàn Phong, cậu liền chạy đến bệnh viện chờ đợi.

Sau bốn tiếng ngồi chờ, cuối cùng đèn cấp cứu cũng tắt, bác sĩ bước ra, vừa lau mồ hôi vừa nói:

- Cô ấy đã qua cơn nguy hiểm. Bây giờ sẽ chuyển sang phòng bệnh. Một lúc nữa mọi người sẽ được vào thăm.

Sau câu nói, vị bác sĩ mỉm cười rời đi. Không riêng gì người đó mà những ai có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, trên môi nở nụ cười tươi tắn sau hàng giờ căng thẳng. Cùng lúc đó, hai viên cảnh sát đến nói về nguyên nhân vụ tai nạn.

- Mọi người về nghỉ ngơi đi. Để con ở đây chăm sóc cô ấy được rồi.

Sau khi cảnh sát rời đi, hắn "xung phong" ở lại chăm nó. Không ai có ý kiến gì nhưng Minh Lâm vô cùng bất mãn, nếu không có Jack ngăn lại, biết đâu lại diễn ra một trận đánh nhau không đáng có.

Mọi người về hết, hắn đi vào phòng bệnh của nó, đặt một cái ghế bên cạnh giường bệnh, nắm lấy tay nó thủ thi ba chữ:

- Anh xin lỗi.

Hắn có rất nhiều lời muốn nói nhưng nhìn đến gương mặt kém sắc của nó chỉ có thể nói ra ba chữ này. Mãi một lúc lâu, mi mắt hắn nặng trĩu, trụ được một lúc liền gục đầu bên cạnh tay nó, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Những ngôi sao nhỏ lấp lánh như tô điểm cho bầu trời đen. Mặt trăng sáng tỏ như soi sáng cho mọi vật. Khung cảnh yên tĩnh chỉ ban đêm khép lại một ngày dài đầy gian truân, nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Trịnh Minh Lâm Trở Thành Ceo

Những tia nắng sớm ấm áp nhiều dần, chiếu vào trong phòng như muốn sưởi ấm cho người bên trong. Hân nheo mắt tỉnh dậy vô thức nhìn nó rồi thở dài. Vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo, lúc này hân mới cảm nhận được cái lưng như gãy thành từng khúc đau ê ẩm.

Hân ra khỏi phòng vệ sinh cũng đúng lúc bác sĩ bước vào. Sau khi kiểm tra một loạt, ghi chép một hồi, bác sĩ quay sang hân dặn dò:

- Cô gái này thể chất rất tốt, vài giờ nữa sẽ tỉnh lại. Anh nên chuẩn bị thức ăn thanh đạm cho cô ấy. Nhưng có một chuyện...

- Chuyện gì?

Hân nhủ mảy mĩu nhìn bác sĩ ấp a ấp úng khó chịu, giọng điệu cũng có phần gắt gỏng. Như đoán được tâm lý của "người nhà" bệnh nhân, vị bác sĩ ngượng ngùng kia nhanh chóng lấy lại phong độ, từ tốn nói:

- Tuy cô ấy có thể chất tốt, nhưng tinh thần bị dồn nén rất nhiều, cộng thêm việc đau va đập mạnh, rất có thể để lại di chứng. Cách tốt nhất là đừng để cô ấy kích động, luôn giữ tinh thần ở trạng thái thoải mái nhất,...

Luyện thiền một hồi, hai người mới rời khỏi phòng. Hân nhìn nó đầu quần băng trắng mà không khỏi cảm thấy hối hận và áy náy. Hối hận vì bản thân "có mắt như mù", áy náy vì thái độ ngu ngốc không phân rõ trắng đen.

Liệu rằng mọi thứ có thể bắt đầu lại từ đầu? Hay tất cả đã chấm dứt.

Liệu rằng chút tình cảm còn lại có thể hàn gắn hai con người với nhau? Hay nó sẽ trở thành một phần trong kí ức mang tên "quá khứ".

Nếu nói ở chỗ nó yên tĩnh, thì ngay tại phòng Minh Lâm đặc biệt ồn ào. Cái miệng nhỏ của Hàn Phong như được lên dây cót nói mãi không ngừng, nhưng duy chỉ xoay quanh một vấn đề: "Mẹ đang ở đâu?".

- Lâm Hàn Phong, cháu có thể im lặng một chút hay không? Hiện tại cháu chẳng khác gì con vẹt ăn phải ớt. Cháu không cảm thấy môi miệng sao?

- Vậy tại sao cậu không nói cho cháu biết mẹ đang ở đâu?

Hàn Phong ngẩng đầu mắt đỏ mắt trừng Minh Lâm. Từ sáng sớm Hàn Phong đã đến quấy rối giấc ngủ ngàn kim cương của Minh Lâm, lượn tới lượn lui, chỉ thiếu điều thổ địa phải hiện thân cầu xin thẳng nhóc đứng yên.

Mà con sâu ngủ Minh Lâm vô cùng tức giận, chỉ muốn đem "ai kia" ném ra bên ngoài. Đó cũng chỉ là suy nghĩ trong đầu thôi, cậu vẫn còn yêu đời, thần kinh ổn định, sao có thể dâng hiến thân vàng thân bạc thân ngọc thân ngà của mình cho ác quỷ chứ.

- Nói cho cháu có tác dụng gì?

- Cậu nói hay không nói?

Minh Lâm lưỡng lự, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hàn Phong. Thằng nhóc tuy chỉ có mấy tuổi đầu nhưng lắm "âm mưu" khó đỡ. Nếu Hàn Phong biết tình hình hiện tại của nó, không biết thằng bé sẽ gây ra chuyện quái quỷ gì. Không nên xem thường con nít, đặc biệt là con nít quý nhà.

- Cậu không nói chứ gì? Vậy đừng trách cháu không nể tình nhá.

- Nhóc con! Muốn dọa cậu sao?

- Cậu chờ đi/ Hai người đang nói chuyện gì vậy?

Anna từ ngoài cửa đi vào, nhận thấy hai người một lớn một nhỏ "thảo luận sôi nổi" liền không nén được tò mò. Hàn Phong không khỏi mừng trong lòng, mục tiêu xuất hiện mà không cần tìm kiếm. Thằng nhóc nhào vào lòng Anna, cái miệng nhỏ liếng thoắng:

- Cậu và em đang "bàn luận" xem em có thể cưới chị về làm vợ hay không?

Sock, hóa đá là trạng thái của hai người trong lúc này. Anna nhìn Minh Lâm bằng đôi mắt chứa đầy sự kinh ngạc, Minh Lâm lại nhìn Hàn Phong không chớp mắt. Kéo dài được vài giây thì tiếng cười của Anna vang lên. Cô không cười vì câu nói kia, trong cảm nhận của cô, Hàn Phong là trẻ nhỏ vô tư. Còn Minh Lâm miễn cưỡng công nhận đã trưởng thành, nhưng cũng chỉ là đứa trẻ to xác. Suy nghĩ của hai người có khi còn cùng cấp độ, đem chuyện này ra bàn bạc thật không phù hợp với "trẻ em" nha.

Minh Lâm thật sự muốn bùng cháy. Rõ ràng là tên tiểu quỷ này biết rõ hân có... gì đó với Anna, hiện tại nói như vậy đúng là chọc phải ổ kiến lửa mà. Khuôn mặt của cậu lúc này thật sự dọa người mà.

- Cậu còn nói là rất vui nếu chuyện đó xảy ra. Đúng không cậu?

Nói nhảm, cậu không nhớ bản thân phát ngôn hai chữ "rất vui" khi nào. Trùng mắt nhìn Hàn Phong, Minh Lâm rất không bình tĩnh mà nói:

- Cháu chọc nhầm người rồi!!!!!!

Một lớn một nhỏ đuổi nhau chạy quanh phòng. Dù gì thì Hàn Phong cũng chỉ là một đứa trẻ, chân làm sao dài được như Minh Lâm, vì vậy trong thời gian ngắn ngủi, thằng nhóc đã bị tóm.

- Cháu muốn quậy đến bao giờ?

Minh Lâm đề thấp giọng nói vào tai Hàn Phong. Thằng bé nâng mặt, lê cái lưỡi nhò ra đáp:

- Khi nào cậu nói cho cháu biết mẹ đang ở đâu thì cháu sẽ trả lại cuộc sống bình thường cho cậu.

- Hừ. Mẹ cháu đi công tác rồi.

- Cậu đừng có mà lừa gạt trẻ nhỏ nha. Người ta ngây thơ dễ tin người lắm đấy.

"Ngây thơ cái nỗi gì. Dám uy hiếp giành bạn gái tương lai của ta mà còn dám nói bản thân ngây thơ. Hừ, lừa người."- thiên thần tốt và thiên thần xấu đứng trên vai Minh Lâm tỏ vẻ khinh thường Hàn Phong.

- Tin hay không tùy cháu. Mà cô... cô đến đây làm gì?

- Tôi đến xem cậu có đi làm hay trốn việc ở đây ngủ thôi. Tí nữa tôi phải hoàn thành nhiệm vụ đưa "ông trời con" ra ngoài chơi.

- Á!!!! Trễ giờ rồi!!!!

Minh Lâm gấp gấp chạy vào phòng vệ sinh, không quên đụng chạm với mép tường trên đầu một lần. Anna và Hàn Phong ở bên ngoài cười đến chảy nước mắt.

- Chị! Chúng ta ra ngoài chơi đi.

- Em không đợi cậu em à? Chắc em chưa chào cậu hai nữa đúng không?

- Em mà chào cậu hai thế nào cũng bị đá ra khỏi phòng. Suy cho cùng vẫn là cậu Minh Lâm lương thiện chán. - Suy nghĩ một lát, Hàn Phong đưa ra một triết lý rất ư là vừa lòng Minh Lâm.

Sau đó, hai người nắm tay nhau bắt đầu đi chơi. Bỏ lại Minh Lâm nghiêng răng nghiêng lợi đi làm khi nhìn thấy khung cảnh "phòng không nhà trống", mà chính cậu cũng quên đi sự tồn tại của Từ Kỳ trong nhà.

+++++

Không khí ở YM khác hẳn mọi ngày, ồn ào hơn và có phần căng thẳng. Minh Lâm vừa bước vào cửa công ty, liền bị một đám người vây quanh hỏi đủ điều, đầu óc không tài nào xử lý mớ thông tin truyền vào. Nhịn không được, Minh Lâm hét to, đám người kia giật mình im phăng phắc. Ai cũng nhìn Minh Lâm bằng ánh mắt kinh ngạc. Họ còn không tin vào tai vào mắt mình, một Minh Lâm lúc nào cũng hòa đồng vui vẻ ngay lúc này đang tức giận. Khuôn mặt giận dữ của Minh Lâm thành công dọa cho mọi người có mặt sợ chết khiếp.

- Có chuyện gì? - Minh Lâm kéo người gần nhất hỏi rõ sự tình.

Nam nhân viên bị Minh Lâm kéo liền thức tỉnh. Nhìn Minh Lâm bằng ánh mắt ngờ vực hỏi:

- Trợ lý Trịnh, có thật là công ty đổi CEO không?

- Ai bảo thế?

- Đừng nóng. Chuyện là có hai người lạ vào công ty nằng nặc đòi mở cuộc họp cổ đông công bố lại vị trí CEO và Phó Giám đốc mới. Mà nói lạ cũng không lạ, một người từng là ông chủ của Dương Hoàng, và người đã từng đến trước công ty nói mình là mẹ của CEO.

Minh Lâm nắm chặt tay, khóe mắt lên đầu, đôi mắt hằn lên vài tia máu. Những người khác lùi lại một bước, tránh cho vị trợ lý này phát điên lấy mình ra làm bao cát. Nam nhân viên đứng cạnh Minh Lâm đỏ mặt hỏi như đuối, anh ta rút ra bài học cho bản thân:"Đừng đứng gần trợ lý Trịnh khi anh ta nóng giận. Ánh mắt cũng có thể giết người".

- Các người dám làm loạn. Tốt!!! Tốt lắm!!!

Lắm bầm một hồi, Minh Lâm xồng xộc xông vào phòng họp. Bên trong đã có mặt của tất cả cổ đông và hai "vị khách lạ mặt".

- Đây chẳng phải là trợ lý của Yuna sao? Cậu xông vào như vậy có phải quá thất lễ rồi hay không?

- Cuộc họp này ở đâu chui ra vậy? Ai là người triệu tập cuộc họp vợ vắn này?

- Là tôi.

John Phạm đứng dậy nhìn Minh Lâm cười khinh bỉ. Minh Lâm không đếm xỉa gì đến kẻ tự tin ngút trời kia. Đôi mắt dán vào người ngồi bên cạnh John, người vài tháng trước đã cùng gia đình thứ hai của bà ta đến trường học đánh nỏ, người dám mời phóng viên rồi nói mình là mẹ của CEO YM, cậu thật không hiểu người phụ nữ này da mặt dày đến nhường nào mới có thể vì lợi ích bản thân mà quên đi tình máu mủ. Trong phút chốc, Minh Lâm cảm thấy nó thật đáng thương. Đáng thương vì có một người mẹ như vậy, đáng thương khi phải chứng kiến cái chết của người thân cuối cùng, đáng thương khi cái gọi là huyết thống đã ngăn cản nó giết chết người đàn bà này. Đường như bao nhiêu đau khổ của cuộc đời đã đổ dồn vào một người con gái chỉ vừa bước qua tuổi 17 - lứa tuổi dễ bị kích thích nhất. Tất cả chỉ là thoáng qua, Minh Lâm đá văng suy nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu, tập trung "chiến đấu".

- Anh lấy tư cách gì mở cuộc họp ở đây? Còn bà, tôi thật không ngờ bà có thể mặt dày mày dạn ngồi ở đây?

- Trợ lý Trịnh, cậu nên tôn trọng cấp trên mới một chút. Như thế mới có lợi cho cậu.

- Tôi thêm vào. Nhưng tôi không biết từ khi nào mình có cấp trên mới. Anh đừng có mà buồn quá hóa ảo tưởng.

Minh Lâm mất đối mặt đáp lại lời John. John nhả hạ ngồi xuống, nhip nhip tay, cười nói:

- Từ bây giờ tôi sẽ là cấp trên mới của cậu.

- Hahaha... Anh đang kể truyện cười sao?

- Tin hay không là tùy cậu thôi. Đọc kỹ bản chuyển nhượng này cậu sẽ rõ.

John ném cho Minh Lâm xem hồ sơ chuyển nhượng có chữ ký của nó. Minh Lâm chưa kịp nhìn nội dung bên trong đã bị một giọng nói xen ngang.

- Cần gì xem tờ rác đó.

- Anh nói vậy là có ý gì?

Jack đứng ở cửa nhìn tờ giấy trong tay với vẻ mặt "kẻ nào tin tờ giấy ấy đều là người ngu xuẩn". John vốn bình tĩnh, bị câu nói của Jack là cho nhảy dựng lên.

- Thì tờ giấy này có giá trị đâu, xem làm gì cho tốn thời gian.

- Anh nói bán chuyển nhượng này không có giá trị? Nực cười. Bên trong nêu rõ toàn bộ cổ phần của cô Yuna chia một phần ba cho mẹ của cô ấy, một phần ba còn lại chuyển cho tôi. Anh có biết đọc chữ hay không?

- Vậy anh có biết xem thời điểm của bán chuyển nhượng kia không?

- Ngày xx tháng xx năm xxxx, lúc 5 giờ 42 phút.

- Vậy phiền anh xem hộ tôi, bản này được ký vào lúc nào?

John nhìn bản chuyển nhượng trong tay Jack, khuôn mặt biến sắc, đôi mắt dán chặt vào dòng thời gian. Ngày xx tháng xx năm xxxx, 3 giờ 50 phút.

- Sao có thể???

- Theo pháp luật, số cổ phần của Yuna sẽ thuộc về Trịnh Minh Lâm, tất cả những hình thức chuyển nhượng sau đó đều vô hiệu. Anh không tin có thể đi kiểm định chữ viết. Trên cả hai bản chuyển nhượng, thời gian và chữ ký đều được viết bằng tay, anh muốn kiểm chứng cũng khá đơn giản. Nhưng tôi chắc rằng tờ chuyển nhượng của anh chưa được công chứng đúng không? Anh thua rồi.

- Mấy người... mấy người làm giả nó đúng không?

John chỉ vào tờ giấy trên tay Jack, khẳng định đó là giả. Jack và Bảo Khánh nhìn nhau, rồi cùng nhìn John lắc đầu. Không kiềm chế được cú sốc, John lấy bên ngoài con dao nhỏ, có vẻ như đó là vật hùn húa mang theo bên người, mắt nhắm nhắm sát khi nhìn Minh Lâm.

Từ này đến giờ, người không hòa vào câu chuyện chính là Minh Lâm. Cậu chẳng thể hiểu mô tê gì hết, đến khi phân tích xong vấn đề thì con dao trên tay John cũng gần chạm đến ngực cậu. Không ngờ Jack nhanh tay lẹ mắt thì cậu được một vé vào nằm cạnh nó chứ chẳng chơi.

Khánh dùng tốc độ nhanh nhất của mình vận ngược tay cầm dao của John ra phía sau, cùng lúc đó, cảnh sát cũng xông vào bắt giữ mẹ nó và John. Bảo Khánh cười ái ngại nhìn John.

- Xin lỗi, tôi quên chưa nói với anh, anh và bà ta bị bắt vì tội bắt cóc chiếm đoạt tài sản. Đừng nhìn tôi như vật, có làm có chịu nha.

Sau khi hai người bị bắt đi, Jack ngồi vào bàn tiếp tục cuộc họp.

- Mọi người đã thấy đấy, CEO mới của chúng ta là Trịnh Minh Lâm chứ không phải John Phạm. Nếu không ai có ý kiến vậy chúng ta kết thúc cuộc họp tại đây.

Chúng kiến một màn vừa rồi, ai dám có ý kiến ý cò đây. Quả thật từ khi họ bước vào làm ăn, đây là lần đầu tiên thấy carnal tượng hoành tráng như vậy, dọa họ một phen hết cả hồn.

Minh Lâm và Bảo Khánh theo chân Jack vào phòng. Lúc này, Minh Lâm mới bắt đầu "chạy chất xám".

- Chuyện bắt cóc chiếm đoạt tài sản là sao? Còn chuyện em làm CEO, tại sao chị ấy lại chuyển cổ phần cho em?

- Em tìm con bé mà hỏi.

Jack nhìn Minh Lâm vò đầu bứt tóc, không thương tình mà phán một câu xanh rờn. Minh Lâm nhìn Jack căm phẫn, còn anh chỉ nhún vai cho qua.

- Em nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa.

- Trời ơi!!! Cuộc sống thoải mái chấm dứt rồi sao?

Bảo Khánh thay lời ông trời muốn nói, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Đứng rồi con. Cố gắng làm việc lấy tiền cưới vợ con nhà. Hahahaha...

Trong căn phòng lúc này có hai con người cười rũ rượi, người còn lại mặt hầm hầm nhào vào cầu xé hai người kia. Tiếng hét, tiếng cười xen lẫn tạo ra một âm thanh khá rùng rợn hú dọa trái tim bé nhỏ của đám nhân viên "có tâm" nghe lén bên ngoài.

~~~~~Hết chương 55~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Hai năm sau...

Trước cổng trường Rose là một đám nhóc tí ản vận "thời trang". Nổi bật nhất là cô gái tóc đỏ với gương mặt non nớt nhưng vẫn không che đi hết vẻ kiêu ngạo. Sau lưng cô có người che ô. Đám người thu hút học sinh trong trường đi qua đi lại nhìn thắc mắc. Một cô gái khác với vô số dây tơ mối nhợ, có thể gọi là phụ kiện bước lên phía trước, lớn giọng hét lên:

- Thấy chị hai ở đây mà không biết chào sao?

Tiếng thì thầm ngày càng nhiều, chủ yếu xoay quanh người được gọi là "chị hai" kia. "Này, từ khi nào tôi có chị hai vậy?", "Mấy người đó là học sinh mới sao?", "Chị hai đâu? Chị hai của tôi đâu?",...

- Nếu muốn yên ổn thì ngoan ngoãn nghe lời chị, còn không thì xác định thương tích đầy mình nhé.

- Nói hay lắm! Nói được làm được, chứ đừng oang oang cái miệng.

Đám đông tản ra hai bên, thân ảnh một cô gái hiện ra. Áo sơ mi trắng cùng quần tây mang lại vẻ trưởng thành hơn, nhưng không che được sự lạnh lùng vốn có.

Bạn đang đọc truyện *Lâm Thiên Băng - Cô Gái Của Sự Băng Giá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.